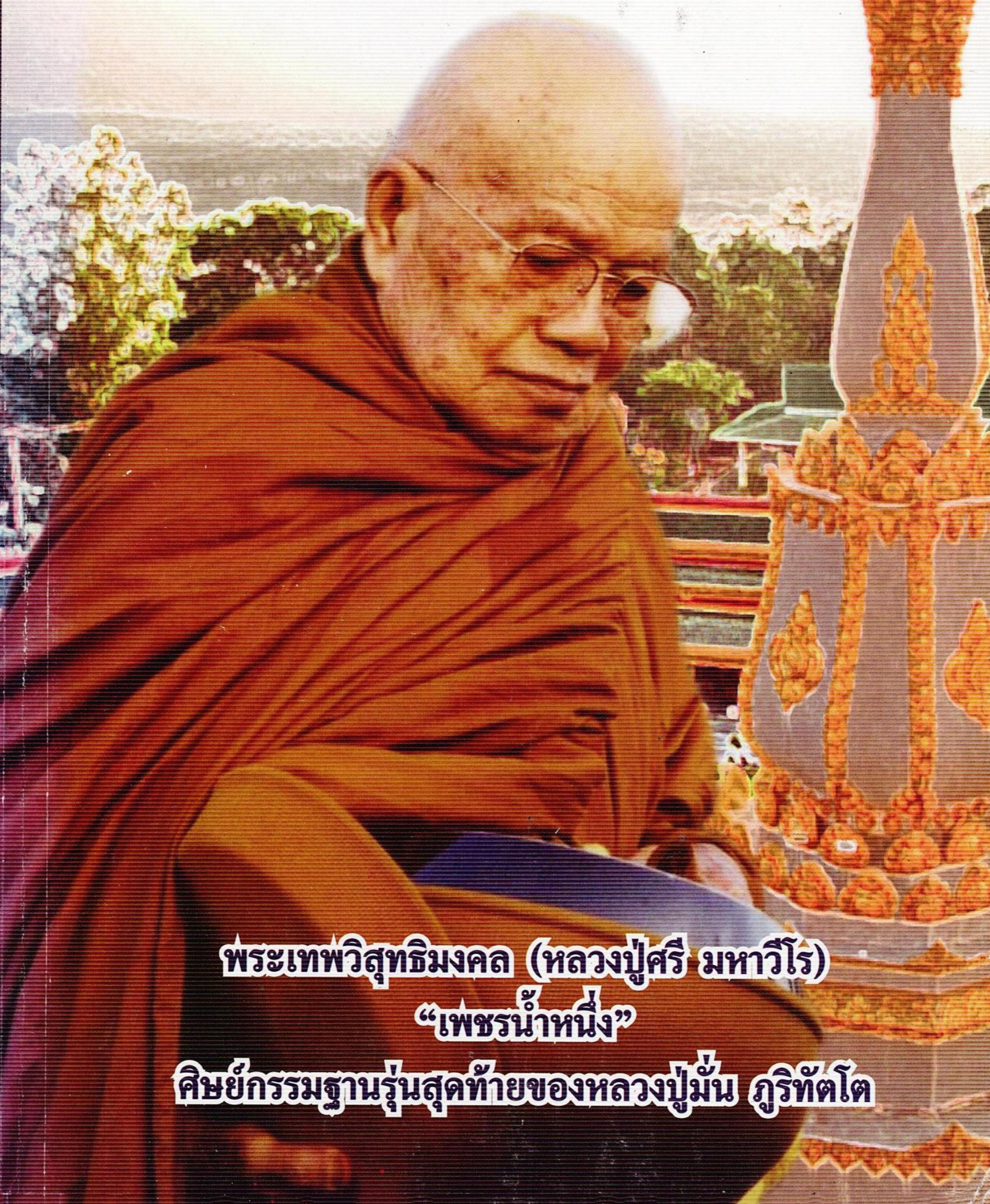
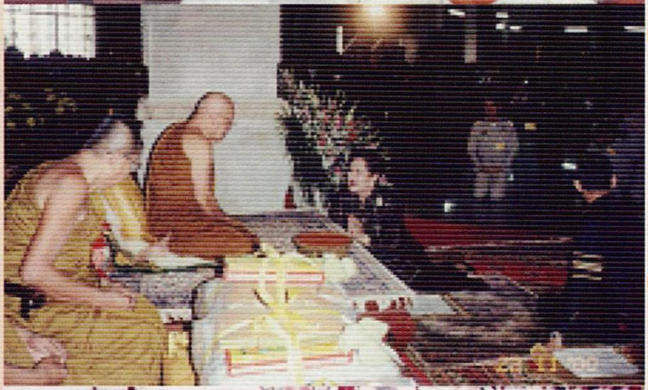
พระผู้มากล้น ด้วยบุญบารมี

พระเทพวิสุทธิมงคล (หลวงปู่ศรี มหาวีโร)
"เพชรน้ำหนึ่ง"
ศิษย์กรรมฐานรุ่นสุดท้ายของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

พระผู้มากล้น ด้วยบุญบารมี

รวบรวมเรียบเรียงโดย ทันตภานต์ ลิ้มทอง (๒)

น้อมอาลัย

พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี แห่งยุคสมัย

ศิษย์รุ่นสุดท้ายของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

จึงยกใจบูชาแทนอามิส

พระเทพวิสุทธิมงคล ธรรมสถิตทุกสถาน

รู้แจ้งจริง ทุกสิ่งแท้ ไม่มีประมาณ

อันเตวาสิก น้อมนมัสการบูชาธรรม

มหาวีโรเถระ เลิศบารมี

ดั่งสุริย์จ้าเจิด จรัสฟ้า

การุณย์สุดประเสริฐ ดุจห้วงนที

เจตน์มุ่งสู่มรรคา ฝ่าสิ้นวัฏวน

ด้วยความรัก เคารพมั่นแห่งจิตศรัทธา

มอบแด่

....

จากใจถึงจิตด้วยความคารวะ

....

เดินตาม ธรรมะ พุทธะ ตรัสไว้ ไม่ให้ แก้ไกล แก้ใจ ของตน
บางคน เกิดมา กังวล ไม่วาง ไม่สร่าง สักที ตายแล้ว ว่าหนี ออกจาก กังวล
บางคน เข้าใจ ไม่ใช่ ทั้งนั้น เรื่องเล็ก เรื่องใหญ่ ต้องแก้ ต้องไข ได้ใน ชาตินี้.
พระราชสังวรอุดม (หลวงปู่ศรี มหาวีโร)
วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุง) ต.ศรีสมเด็จ อ.ศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

ชื่อหนังสือ	พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี..หลวงปู่ศรี มหาวีโร
ISBN	978-616-7204-40-6
ราคา	๑๙๙ บาท
จัดทำโดย	ภันธกานต์ กิ้มทอง
	สำนักพิมพ์ ธัญญพัทธ์
	สถานลิขิตธรรม
	เลขที่ ๑๒๙ ม.๒
	ต.แก้งสนามนาง อ.แก้งสนามนาง
	จ.นครราชสีมา 30440
	โทร. 081-8284789, FAX. 044-339462
ผู้เขียน/ข้อมูล	พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร วัดป่าภูผาสูงและคณะ
เรียบเรียง	ภันธกานต์ กิ้มทอง
พิมพ์ที่	บริษัท ทริปเปิ้ล โค้ตติ้ง จำกัด
จัดทำเพื่อการเผยแผ่โดย	ภันธกานต์ กิ้มทอง
	สำนักพิมพ์ ธัญญพัทธ์
	เลขที่ ๑๒๙ ม.๒
	ต.แก้งสนามนาง อ.แก้งสนามนาง
	จ.นครราชสีมา 30440
	โทร. 081-8284789
จัดพิมพ์โดย	บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
	SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED
	อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้น 19
	เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด
	แขวงบางนา เขตบางนา
	กรุงเทพฯ 10260
	โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000
	โทรสาร 0-2739-8356-9

จัดทำเพื่อการเชิดชูเกียรติคุณ
พระเดชพระคุณพระเทพวิสุทธิมงคล
(หลวงปู่ศรี มหาวีโร)

สารบัญ

พระราชสังวรอุดม
(หลวงปู่ศรี มหาวีโร)

คำนำ

ด้วยความที่กระผมเองนั้นมีความเคารพนับถือในพระเดชพระคุณหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม วัดป่าห้วยกุ่ม ต.โพนงาม อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ มานาน และทราบว่าทางหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโมนั้นท่านเป็นศิษย์สายวัดป่ากุงของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านหลวงพ่อสายทองนั้นมักจะปรารภให้ทราบอยู่เสมอเกี่ยวกับบารมี ความเพียรอันสูงส่งยากยิ่งนักที่จะมีผู้ปฏิบัติบำเพ็ญเพียรภาวนาได้แฉกหลวงปู่ศรี มหาวีโร ผู้เป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ของท่าน ตลอดจนการได้รับทราบถึงการสร้างมหาบารมีที่ยิ่งใหญ่ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ศรี มหาวีโร ที่ท่านมีเมตตาสร้างศาสนสถานที่ยิ่งใหญ่คือพระมหาเจดีย์ชัยมงคลให้แก่มวลมนุษย์แลเทพเทวดาได้กราบนมัสการ ซึ่งถือได้ว่าอนุสรณ์สถานแห่งนี้เป็นศาสนสถานที่ยิ่งใหญ่สวยงามที่สุดในยุคปัจจุบันที่ยากจะหาผู้ที่มีบารมีสร้างสรรค์ขึ้นมาได้ในโลกมนุษย์ การที่หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านได้มีเมตตาสร้างสิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์น้อยใหญ่ให้แก่แผ่นดิน จึงนับได้ว่าท่านหลวงปู่ศรี

มหาวีโรเป็นผู้ทรงคุณค่าอย่างสูงยิ่งแก่แผ่นดินไทย..

ทุกสิ่งอย่างล้วนอยู่ภายใต้กฎไตรลักษณ์ แม้แต่สังขารของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ก็เช่นกันที่หนีไม่พ้นแห่งกฎไตรลักษณ์

ต่อมาท่านได้ละสังขารด้วยโรคหัวใจรั่วและโรคชรา ภายในศาลากลางน้ำ วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุง) อ.ศรีสมเด็จ จ.ร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2554 เวลา 05.34 น. สิริอายุรวม 94 ปี 3 เดือน 13 วัน 65 พรรษา

เพื่อให้เรื่องราวและเกียรติคุณของพระเดชพระคุณท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร ปรากฏดำรงคงอยู่สืบต่อไปสู่สาธารณชนผู้ที่ยังไม่เคยรับรู้เกียรติคุณของท่านให้ได้มีโอกาสรับรู้เรื่องราวที่ทรงคุณค่าของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ที่มีคุณค่ามากมายทุกแง่มุมสมควรที่สาธุชนทั้งหลายจักได้น้อมนำไปศึกษาเพื่อเป็นแนวทางแห่งสัจธรรมที่ดีงามสืบต่อไป..

ดังนั้นทางกระผมนายภันธกานต์ กิ่มทอง(โจ) จึงได้มีความตั้งใจที่จะดำรงเรื่องราวของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ให้ปรากฏสืบต่อไปไม่เลือนหายไปตามกาลเวลาจึงได้ขออนุญาตจากทางสำนักเลขานุการเจ้าอาวาสวัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง) โดยท่านพระครูวินัยธรวิกรม ธมฺมเตโช ได้มีเมตตาอนุญาตในการดำเนินการตามเจตนารมณ์ที่ตั้งใจเพื่อการเชิดชูเกียรติคุณของหลวงปู่ศรี มหาวีโร จึงได้น้อมนำเรื่องราวของพระเดชพระคุณท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรในหนังสือ พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี ที่ทางท่านพระอาจารย์มหาธีรนาถ อคฺคธีโร วัดป่าภูผาสูง และคณะทำงานได้เป็นผู้ดำเนินการลิขิตเรื่องราวหลวงปู่ศรี มหาวีโร นำมาเรียบเรียงเพิ่มเติม ให้สาธุชนได้รับทราบเรื่องราวที่ทรงคุณค่ายิ่งนัก ขอน้อมกราบอนุโมทนาแห่งมหาปัญญาธรรมทานบารมีอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อสาธุชน

ยิ่งนัก

ด้วยเจตนาที่มุ่งมั่นต่อไปเพื่อเกียรติคุณครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แห่งการสืบสานเชิดชูคุณธรรมครูบาอาจารย์ให้ปรากฏสืบต่อเนื่อง ทางกระผมจึงขอน้อมกราบขอขอบพระคุณท่านๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้ และหวังว่าเจตนารมณ์ของการกระทำจัดพิมพ์หนังสือในครั้งนี้ขึ้นมาเพื่อเผยแผ่เกียรติคุณหลวงปู่ศรี มหาวีโร ให้ดำรงคงอยู่สืบต่อไป จักเกิดประโยชน์แก่ผู้น้อมนำไปปฏิบัติเพื่อการดำเนินให้เกิดมรรคผลที่ดีงามในจิตใจของทุกๆท่านสืบต่อไป

ด้วยจิตคารวะบูชาคุณธรรมหลวงปู่ศรี มหาวีโร
พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี

นายภันธกานต์ กิ้มทอง(โจ)
สถานลิขิตธรรม

หนังสืออนุญาตในการจัดพิมพ์เพื่อเผยแผ่

ที่ สถานลิขิตธรรม
เลขที่ ๑๒๙ ม.๒ ต.แก้งสนามนาง
อ.แก้งสนามนาง จ.นครราชสีมา
รหัสไปรษณีย์ ๓๐๔๔๐
โทร..๐๘๑-๘๒๘๔๗๘๙
แฟ็ก ๐๔๔-๓๓๙๔๖๒

วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๔

เรื่อง...ขอการจัดพิมพ์หนังสือชีวประวัติหลวงปู่ศรี มหาวีโร เพื่อเผยแผ่

เรียนนมัสการ...สำนักงานเลขานุการเจ้าอาวาสวัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง)

ด้วยเกียรติคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ศรี มหาวีโร ที่ได้สืบสานงานพระพุทธศาสนา เพื่อสังคม เผยแผ่หลักธรรมสู่สาธารณชนจนเกิดอานิสงส์ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินเพื่อเป็นการเผยแผ่เกียรติคุณ ธรรมชีวประวัติ เรื่องราวประสบการณ์แห่งการสร้างสมบารมีเพื่อปวงชน

ดังนั้นทางสำนักพิมพ์ ธัญญพัทธ์(สถานลิขิตธรรม) **โดยนาย ภันธกานต์ กิ้มทอง (โจ)** ได้พิจารณาและเห็นคุณค่าดังกล่าว จึงได้ทำหนังสือขออนุญาตในการเผยแผ่เกียรติคุณ เพื่อให้สังคมประชาชนได้รับทราบเรื่องราวแห่งพระเกียรติคุณของพระเดชพระคุณหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่ศรี มหาวีโรให้ปรากฏยิ่งขึ้น และไม่ถูกลืมเลือนไปตามกาลเวลาที่ล่วงผ่าน

ทางสำนักพิมพ์จึงกราบเรียนมาเพื่อขออนุญาตดำเนินการเผยแผ่กิตติคุณหลวงปู่ศรี มหาวีโรให้ปรากฏยิ่งสืบไป

จึงเรียนมาเพื่อการขออนุญาตในการจัดพิมพ์หนังสือชื่อ หลวงปู่ศรี มหาวีโร พระผู้มากล้น ด้วยบุญบารมีและภาพประกอบต่างๆ เพื่อการเผยแผ่เป็นธรรมทาน ในรูปแบบพ็อคเก็ตบุ๊คขนาดสะดวกในการพกพาจำนวนดังนี้

2

๑)จัดพิมพ์เป็นธรรมทาน ถวายวัดป่ากุง วัดต่างๆหน่วยงานราชการ และประชาชนโดยทั่วไปที่สนใจนำไปศึกษาเพื่อการประพฤติปฏิบัติที่ดีงามตามหลักธรรมคำสอนของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ต่อไป จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

๒)จัดพิมพ์เป็นธรรมทาน เพื่อการเผยแผ่สู่สาธารณชน จำนวนประมาณ ๑๐,๐๐๐ เล่มโดยส่งเข้าร้านหนังสือชั้นนำทั่วประเทศ

จึงกราบเรียนนมัสการเพื่อขออนุญาตดังกล่าว

นายภันธกานต์ กิ้มทอง (โจ)

สถานลิขิตธรรม

ควรมิควรด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าว

การพิจารณาในการจัดพิมพ์ตามที่ขออนุญาต

อนุญาตให้จัดพิมพ์ จัดทำได้
โดยพื้นฐาน คือ เป็นเครื่อง
เตือนสติ ตามระลึกรู้ของพุทธศาสนิกชนทั่วไป

ลงชื่อ..ผู้พิจารณา

(พระครูวินัยธรวิทยา ธมฺมโชโต)

สำนักงานเลขานุการเจ้าอาวาสวัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง)

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน
กล่าวยกย่องถึงหลวงปู่ศรี มหาวีโร ให้ทราบว่า

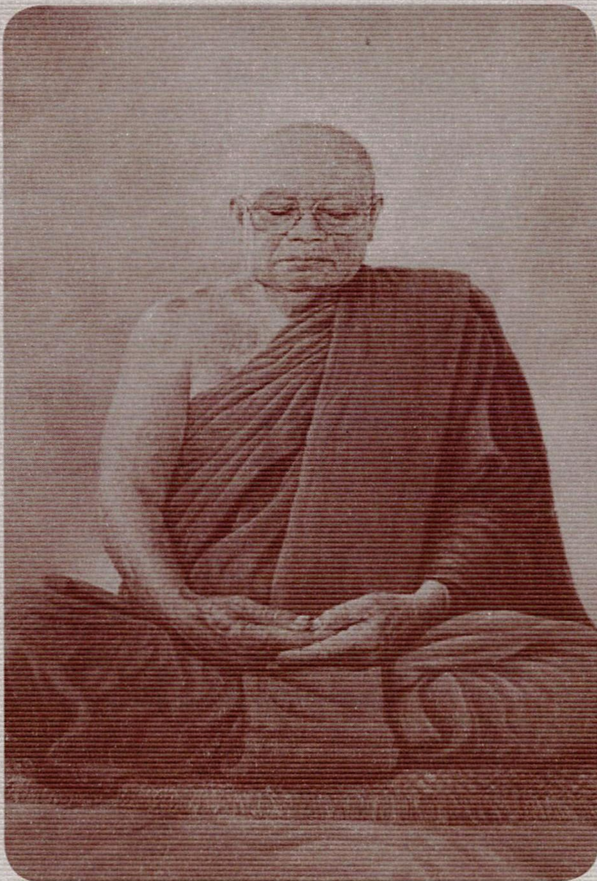
"ท่านอาจารย์ศรีมีลูกศิษย์ลูกหามาก พระเจ้าพระสงฆ์ที่เป็นสาขาของท่านก็มีอยู่ทั่วไป นอกจากจังหวัดร้อยเอ็ดแล้ว ยังมีทั่วไปในประเทศไทย ท่านนับว่า เป็นผู้มีบุญวาสนากว้างขวางองค์หนึ่งที่หาได้ยาก เพราะคำว่าวาสนานี้ มิได้เกิดขึ้นอย่างลอยๆ หรือเสกสรรปั้นยอกันเกิดขึ้นได้ แต่ต้องเกิดมาตามหลักธรรมชาติแห่งบุญญาธิสมภารของท่านผู้สร้างบุญบารมีมา เมื่อสร้างมากขึ้นๆ ก็ยิ่งเพิ่มบารมีขึ้นเต็มหัวใจ เต็มนิสัยวาสนาไปสถานที่ใดก็มีคนเคารพนับถือ จากนั้นก็มี เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ ไปได้ทุกแห่งทุกหน เพราะอำนาจแห่งเมตตาธรรมที่ท่านปฏิบัติมา บรรจุอยู่ใน

หัวใจเต็มไปหมด อำนาจแห่งเมตตาธรรมนี้เอง ทำความร่มเย็นให้แก่โลกทั้ง ๓ คือ กามโลก รูปโลก อรูปโลก หรือ กามภพ รูปภพ อรูปภพทั้ง ๓ นี้ อยู่ใต้ร่มเงาแห่งเมตตาธรรมทั้งนั้น”

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

เทศนาเนื่องในโอกาส คณะหลวงปู่ศรี มหาวีโร กราบคารวะ เมื่อวันที่ ๑๗ ก.ค. ๒๕๔๘

ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

"เมื่อมีเหตุ...ผลก็ต้องมี
เหตุน้อย...ผลน้อย
เหตุพอประมาณ...ผลพอประมาณ
เหตุมาก...ผลมาก
เหตุพิเศษ...ผลก็พิเศษ"

(อมตะวาทะธรรมหลวงปู่ศรี มหาวีโร)

"ท่านอาจารย์ศรี มหาวีโร จ.ร้อยเอ็ด ท่านมีนิสัยวาสนากว้างขวาง มีลูกศิษย์ลูกหามาก ทั้งประชาชน พระ-เณร อย่างที่มานี่เห็นไหมเต็มหมด ท่านพูดออกคำเดียวเท่านั้นละกระจายออกทั่วไปหมด อันนี้มันเป็นไปตามอำนาจวาสนานะ ที่มีคนเคารพนับถือมากน้อยมันขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนา อาจารย์ศรีแต่ก่อนก็เคยอยู่ด้วยกัน หนองผือต่างคนต่างไปศึกษาอบรมธรรมะอยู่กับหลวงปู่มั่นที่หนองผือ เคยอยู่ด้วยกัน ท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเรื่อยมา พอแยกไปทางจังหวัดร้อยเอ็ดท่านก็ไปเป็นครูเป็นอาจารย์อยู่ทางจังหวัดร้อยเอ็ด จึงมีลูกศิษย์ลูกหาพระเณรมากมาย บรรดาอาจารย์ทั้งหลายก็คือ อาจารย์ศรีนี้ละองค์หนึ่ง ที่มีบริษัทบริวาร ลูกศิษย์ลูกหามากทั้งพระทั้งเณรด้วยกัน อันนี้มันขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนา เป็นเองมาเอง จะไปหาเชื้อเชิญผู้หนึ่งผู้ใดมีข้อบังคับอะไรไม่มี หากเป็นตามนิสัยวาสนา มีความเกี่ยวพันเอง ดูดดื่มเอง อยากไปเอง อยากคบค้าสมาคมเอง แล้วใกล้ชิดติดพันเข้าไปด้วยน้ำใจของตัวเอง เป็นตามนิสัยวาสนา อย่างอาจารย์ศรีนี้ท่านมีนิสัยวาสนากว้างขวาง แล้วก็บ่งบอกชัดเจนด้วยว่า องค์ของท่านไม่ใช่เป็นผู้ตระหนี่ถี่เหนียวเป็นผู้เสียสละ การเสียสละคือกระจายออกไปเป็นผลขึ้นมาให้มีลูกศิษย์ลูกหามาก"

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
บิดาแห่งพระกรรมฐานยุคปัจจุบัน

หลวงปู่ศรี มหาวีโร
พระผู้มากล้น ด้วยบุญบารมี

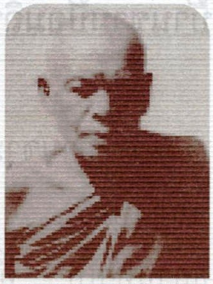
ชีวประวัติหลวงปู่ศรี มหาวีโร

ถิ่นฐานบ้านเกิด

พระเทพวิสุทธิมงคล หรือหลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านเกิดในตระกูล"ปักกะสีนัง" เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๖๐ ตรงกับแรม ๘ ค่ำ เดือน ๖ ปีมะเมีย ณ บ้านขามป้อม ตำบลขามป้อม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม เป็นบุตรของ **นายอ่อนสี** และ**นางทุมจ้อย ปักกะสีนัง** มีอาชีพทำนา ทำสวน ทำไร่ มีพี่น้องร่วมกัน ๑๑ คน ดังนี้

๑.	ด.ช.ค่าง	ปักกะสีนัง
๒.	แม่ชีเปี่ยง	ไชสังเกต
๓.	นางเมือง	ปักกะสีนัง
๔.	ด.ช.ทา	ปักกะสีนัง
๕.	ด.ช.บุญจันทร์	ปักกะสีนัง
๖.	พระเทพวิสุทธิมงคล	(ศรี มหาวีโร)
๗.	ด.ญ.เสาร์	ปักกะสีนัง
๘.	แม่ชีผัน	ประจักโก
๙.	อาจารย์หล้า	ปักกะสีนัง
๑๐.	จ.ส.ต.สอน	ปักกะสีนัง
๑๑.	นายพร	ปักกะสีนัง

บรรพบุรุษเมืองวาปีปทุม

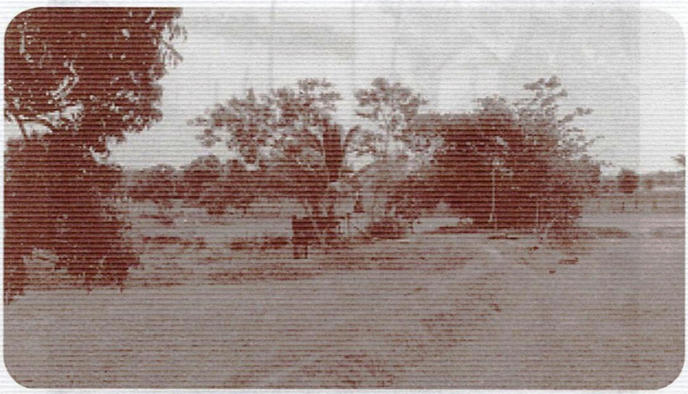

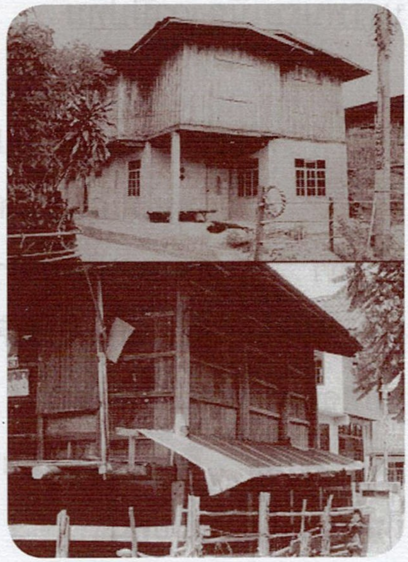
หลวงปู่ศรีเล่าเรื่องวาปีปทุมให้ทราบว่า

"วาปีปทุมไม่มีภูเขาเลากา ไม่มีทิวผาเหวถ้ำ คนถิ่นแถวนี้เดิมย้ายถิ่นฐานมาจากทางย่านดอนมดแดงนครจำปาศักดิ์ พากันหอบลูกหอบหลานหนีภัยสงคราม ราชภัย และทุพภิกขภัย คือความอดอยากแร้นแค้นมาตั้งถิ่นฐานที่เมืองวาปีปทุม"

ตามลำห้วยหรือหนองบึงใหญ่ๆ ใกล้ๆ ราวป่าแถวถิ่นบ้านขามป้อม ในเวลาเช้าเย็นมักจะเห็นฝูงสัตว์ป่า ลิงค่างบ่างชะนีหรือสัตว์ประเภทอื่นๆ พากันลงมากินน้ำกันเป็นประจำ

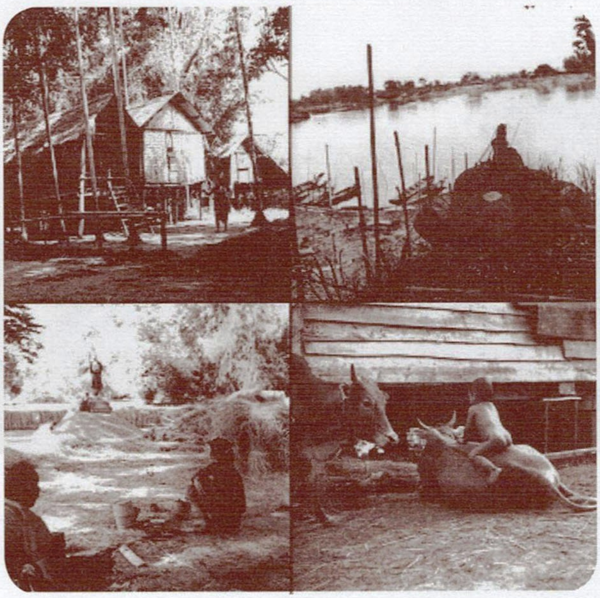

บ้านขามป้อมถิ่นมาตุภูมิ

บ้านขามป้อมบ้านเกิดของหลวงปู่ศรี... ก็เหมือนบ้านชาวอีสานทั่วไป ตั้งอยู่ท่ามกลางท้องทุ่ง หน้านาก็ปลูกข้าว หน้าหนาวปลูกผัก เสร็จจากฤดูทำนาก็ทำไร่ ทำไร่ฝ้าย ไร่ข้าวฟ่าง ถั่วเผือก ปอ มัน นอกจากนั้นยังปลูกผักสวนครัวนานาชนิด สำหรับบิดาของท่านทำงานหนักเอาเบาสู้ปฏิบัติตามคำสอนบุรพชนอีสานที่ว่า

"ลุกแต่ดึก ไปไฮ่ก่อนกา ไปนาก่อนไก่"

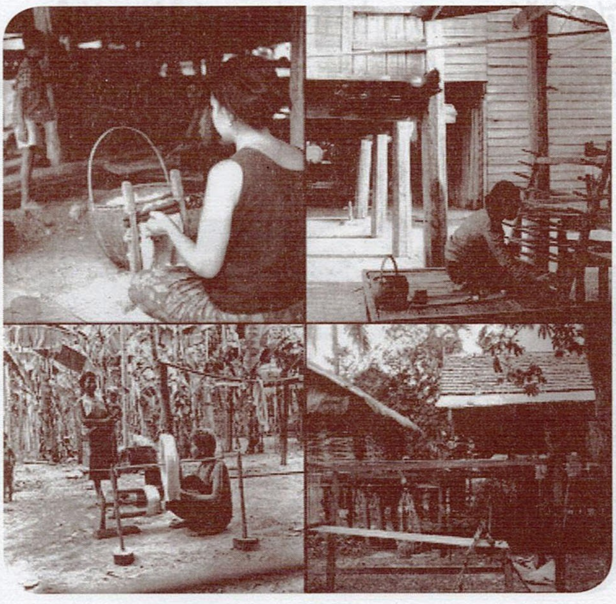
ส่วนมารดานั้นก็เช่นเดียวกัน เป็นคนขยันไม่เกียจคร้าน เป็นแม่ศรีเรือน เมื่อว่างจากหน้านาท่านจะอิ้วฝ้าย(แยกฝ้ายออกจากเมล็ด) ขิดฝ้าย กวักไหม ใสเชิงอัก ติดตั้งฟืม แล้วจึงต่ำหูก(ทอผ้า) พ่อแม่ของท่านนั้นเข้าลักษณะที่โบราณท่านว่า

"ผัวถ่อเมียพาย ผัวหาบเมียหาม"

ท่านทั้งสองทำงานทำบุญ

"หัวเพียงกัน"

หมายความว่า หัวใจและหัวคิดพร้อมเพียงกันในการทำหน้าที่การงาน ไม่เกี่ยงงอน แม้การบุญการกุศลก็ทำพร้อมเพรียงกันทำ ไม่เคยขัดข้องหรือหมองใจกัน

มารดาสุบินนิมิต

พุทธศักราช ๒๔๕๙ ก่อนที่หลวงปู่ศรีจะมาถือเกิดในครรภ์มารดาของท่านได้สุบินนิมิต (ฝัน) ว่า....

"ในราตรีดึกสงัด ได้ฝันเห็นดาวดวงหนึ่งมีแสงรัศมีเปล่งสุกสกาวโชติช่วงลอยเด่น ประหนึ่งว่าอยู่ในเมืองฟ้า เมืองสวรรค์อร่ามงามยิ่ง หาที่ต้องติมิได้เลย

ในภาพแห่งความฝันนั้นยังเห็นเหล่าท่านผู้มีบุญประพฤติศีลธรรมอันดีงาม สงบเยือกเย็น ปรากฏเห็นเหล่าทวยเทพ เหาะรายล้อมคารวะ เวียนไหว้ดวงดาวจรัสแสง งามเด่นนั้น

แล้วอีกไม่นานนักดาวดวงงามเด่นนั้นก็ลอยหมุนวนลงมาจากสรวงสวรรค์ มาสู่ท้องฟ้านภากาศ และลงสู่พื้นแผ่นดิน หล่นร่วงลงมาอยู่เบื้องหน้า สวยงามสดใสเกินที่จะกล่าว มารดาจึงรีบเอากระพุ่มมือทั้งสองยื่นออกรับ

ในฝันนั้นได้เกิดความปีติยินดียิ่งกว่าได้สมบัติใดๆ แม้ตื่นจากฝันปีตินั้นก็ยังคงปรากฏอยู่ ประหนึ่งว่าความฝันนั้นเป็นความจริง"

โหรผูกดวงทำนายชะตาชีวิต

เมื่อ **นางทุมจ้อย ปักกะสีนัง** ฝันอย่างนั้น ด้วยความตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่งจึงนำความฝันอันเป็นมงคลนั้นไปเล่าให้ตากัญชากับยายแกะปู่สมบัติกับย่าแฮดฟัง และบอกเรื่องราวที่ตนตั้งครรภ์ ท่านเหล่านั้นจึงปรึกษากันเพื่อทำนายฝัน โดยตามหมอโหรในหมู่บ้านมาผูกดวงหมอโหรได้ทายชะตาราศีไว้ว่า

"ความฝันนี้เป็นฝันดีวิเศษนัก ไม่พึงปรากฏแก่ใครได้ง่ายชะรอยจะเป็นบุญบันดาลพวกท่านจะได้คนเอกเป็นมิ่งมงคลมาเกิดในตระกูล "ปักกะสีนัง" จะต้องเป็นบุรุษรัตน์ชายชาติอาชาไนยเป็นแน่แท้ และจะได้ออกบวชมีชื่อเสียงโด่งดังกระฉ่อนไปทั่วทุกทิศมีคนนับถือมากมาย ได้ก้าวเดินรอยบาทพระศาสดาสมกับเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรสและได้สร้างขอบเขตสีมาอารามใหญ่โต"

และหมอโหรได้ทำนายต่อไปอีกนัยหนึ่งว่า

"อีก ๙ เดือนข้างหน้าตรงกับเดือนพฤษภาคม เดือนหกปีมะเมียอันเป็นปีม้าเด็กคนนี้ จะตกคลอดออกจากครรภ์ ตามโหราศาสตร์โบราณ ท่านถือว่าขี้ม้ามาเกิด อันเป็นม้าอัศวเทพมีนิสัยปรับตัวเองได้อย่างรวดเร็ว เวลาดื้อจะดื้อสุดพรรณนาจะทำอะไรจะต้องทำให้ได้ เอาใจคนเก่ง สุภาพเรียบร้อย ชอบช่วยเหลือคนอื่นชอบทำอะไรที่ท้าทาย เป็นคนระห่ำ มักมีผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเพื่อนมากเกลียดคนไม่ตรงเวลาและไม่รักษาคำพูด เป็นคนซื่อสัตย์แต่ไม่ยอมเสียเปรียบ มีไหวพริบในการตกลงหรือเปลี่ยนใจในพริบตา"

คนมีบุญจะมาเกิด

ปู่ย่าตายายและญาติพี่น้องทั้งหลาย เมื่อได้ทราบคำทำนายเช่นนั้น ต่างมีความปีติยินดีอย่างยิ่ง เพราะว่าก่อนหน้านั้นนางทุมจ้อย ปักกะสีนัง ได้เคยคลอดลูกออกมาเป็นผู้ชายหลายคน แต่ว่าตายหมด ท่านจึงคิดว่า

"คราวนี้ได้คนมีบุญมาเกิด จะต้องดูแลรักษาถนอมเลี้ยงระมัดระวังเป็นอย่างดี ในขณะตั้งครรภ์ต้องรักษาศีล ๕ ไหว้พระสวดมนต์ ทำบุญทำทานอย่าให้ขาด"

แม้ขณะที่อยู่ในครรภ์ญาติพี่น้องชาวบ้านต่างให้ความนับถือโดยถือเหตุว่า

"คนมีบุญจะมาเกิด"

หลวงปู่ศรีเล่าย้อนถึงอดีตในวัยเยาว์ให้ทราบว่า

"ด้วยเหตุนี้เมื่อเราเกิดแล้ว บิดามารดาและญาติ จึงรักเรามาก ไม่เคยดุด่าว่ากล่าวด้วยคำพูดอันหยาบ ตามใจทุกอย่าง เราทำอะไรผิดนิดผิดหน่อยคำน้อยก็ไม่เคยบ่น อยากได้อะไรบิดามารดาสรรหามาให้จนหมด ถึงวันพระวันสำคัญ ญาติพี่น้อง ชาวบ้านต่างหาดอกไม้มาบูชาเราโดยถือเหตุว่า

"คนมีบุญได้มาเกิดแล้ว"

<u>แม่นั่งสมาธิในป่าช้า</u>

นี่เป็นเรื่องแปลกที่น่าคิดพิจารณา ทางโลกอาจจะว่าแปลกประหลาดผิดเพี้ยนไปก็ได้ แต่ในทางธรรมเป็นเรื่องที่ชวนพิจารณา ดังพระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ในหลักอิทัปปัจจยตาว่า

“เพราะเรามีเหตุอย่างนี้ จึงต้องมีผลอย่างนั้น หรือเมื่อสิ่งนี้มีสิ่งนี้จึงมี เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น”

ในขณะที่นางทุมจ้อย ปักกะสีนัง กำลังนอนอยู่กรรม (อยู่ไฟ) นั้น ในยามค่ำคืนดึกสงัดเดือนมืดสนิท ไม่ทราบว่ามีอะไรมาดลจิตดลใจให้นางทุมจ้อย ต้องเดินเข้าไปในป่าช้าเพียงคนเดียว พอถึงเวลารุ่งสาง นายอ่อนสี ผู้เป็นสามีและญาติพี่น้อง ตลอดจนชาวบ้านเกิดความโกลาหลกันใหญ่ว่า

“อีทุมจ้อย มันหายไปไส (หายไปไหน) ในห้องอยู่ไฟก็ไม่มี จะมีก็เพียงแต่ทารกตัวน้อยๆ นอนนิ่งอยู่ไม่ร้องไห้ส่วนแม่ของมันหายไปไหน”

ต่างคนก็ต่างถามหา เที่ยวถามและค้นหากันจ้าละหวั่น มีบางคนเก่งในการสะกดรอยสัตว์ป่า จึงชี้ทางบอกว่า

"รอยเท้าอีทุมจ้อยมันไปทางป่าช้าอันเป็นป่าดงดิบโน้น"

คนทั้งหลายต่างแห่กันเดินเป็นขบวนไปทางป่าช้าที่เผาศพ

เมื่อคนทั้งหลายพากันติดตามไป ภาพที่ปรากฏในป่าช้าเบื้องหน้านั้นคือ นางทุมจ้อย กำลังนั่งสมาธิอยู่ต่อหน้ากองฟอนที่เผาศพใหม่ๆ กลิ่นไอแห่งศพยังคุกรุ่นอยู่ กิริยาของนางทุมจ้อย ปักกะสีนังสงบนิ่ง หน้าต่างผ่องใสเหมือนไม่ใช่คนอยู่ไฟหรือคลอดใหม่ๆ สามีคือนายอ่อนสี และญาติๆ จึงนำนางทุมจ้อย กลับบ้าน พร้อมกับคำถามที่เกิดขึ้นกับหัวใจทุกๆ คนว่า

"มันเกิดอะไรขึ้น ธรรมบันดลหรือ หรือว่าเทพบันดาล หรือว่าผีห่าซาตานดลใจ

...ถ้าหากธรรมบันดล ทำไมต้องมาในที่ชาวโลกเขาว่าเป็นอัปมงคล

...ถ้าหากว่าผีห่าซาตานนำไป ทำไมจึงไปนั่งสมาธิ

...ถ้าเป็นเทวดาดลใจ ทำไมต้องพามาป่าช้า อันเป็นป่าหนาทึบ น่าสะพรึงกลัว มีสัตว์ร้ายๆ อาศัยอยู่ ซึ่งเป็นที่ผู้คนไม่สัญจรไปมา"

"แล้วเกิดอะไรขึ้น"

ต่างคนต่างซุบซิบซักถามโต้ตอบซึ่งกันและกันวุ่นวาย เมื่อคนถามแม่ทุมจ้อยท่านก็ไม่พูดว่าอะไร เพียงแต่บอกว่า

"กูก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าพวกมึงอยากรู้ก็ไปถามผีป่าเทวดาเอาเด้อ"

เมื่อนางทุมจ้อย ปักกะสีนัง พูดอย่างนั้น ผู้คนก็เลิกถามกันไปเอง ด้วยเหตุนี้หลวงปู่ศรี มหาวีโร ในสมัยเป็นเด็กนั้นท่านจึงเป็นที่พิศวง และเป็นที่จับตามองจากญาติพี่น้องและชาวบ้าน ที่มีความเชื่อนับถือเป็นประดุจเทพเจ้า ท่านจึงเป็นเด็กที่พิเศษที่สุดในหมู่บ้านนั้น แม้ท่านจะเจริญวัยเติบใหญ่ขึ้นโดยลำดับ แต่ความเชื่อของชาวบ้านที่ว่า

"ผู้มีบุญมาเกิด"

นั้นก็ยังไม่จางหายไปทุกๆ คน ต่างจับจ้องตาดูทารก เด็กน้อย เด็กชาย คนนี้มาโดยตลอดว่า

"อนาคตกาลข้างหน้าจะเป็นอย่างที่ปู่ย่าตายายให้โหรทำนายไว้บ้างหรือเปล่าหนอ?"

ใจกุศลเก็บดอกไม้ตามทุ่งนาไปถวายพระ

หลวงปู่ศรี มหาวีโร เล่าให้ทราบถึงชีวิตในวัยเด็กให้ทราบว่า

"...เราเป็นเด็กพ่อแม่ก็สอนให้ทำงานง่ายๆ ขี่ควายออกไปเลี้ยงตามท้องทุ่ง คอยเฝ้าดูมิให้มันไปเหยียบย่ำพืชไร่พืชสวนข้าวกล้าของชาวบ้าน ยามเย็นไล่ควายเข้าคอก ก่อไฟไล่ยุงให้มัน แล้วก็ช่วยพ่อแม่ตักน้ำหาบน้ำรดผัก สวนพริก สวนยาสูบ ฤดูทำนาช่วยหาบคอนต้นกล้าไปยังแปลงนาที่จะปักดำ ฤดูเก็บเกี่ยว เรียงฟ่อนข้าวมัดด้วยตอก นำขึ้นสู่ลานลอม ชีวิตในท้องทุ่งสนุกสนานตามฤดูกาลไม่น่าเบื่อ

...ตามท้องไร่ท้องนามีธรรมชาติดาษดื่น ยิ่งในปลายฝนต้นหนาว ตั้งแต่เดือนยี่เรื่อยไปจนถึงเดือนสาม ป่าดงดอกไม้บานสะพรั่งไปทั่วป่าส่งกลิ่นหอมหวนชวนให้เด็ดดม เช่น ดอกสมั่ง ดอกเล็บมือนางซ้อน ดอกพยอมดง ดอกสารภี ลำดวน คัดเค้า ดอกจิก ดอกรั่ง ดอกนมวัวดอกนมแมว ดอกเหมือด ดอกกระถินป่า เป็นต้น ในฤดูที่ดอกไม้บาน เราและเพื่อนที่กำลังไล่ควายกลับบ้านในยามเย็นต้องพากันแวะปีนโน้มคว้า หักเอากิ่งที่มีดอกบานสะพรั่ง ถือติดมือกลับมาคนละกิ่งสองกิ่ง เพื่อให้พ่อแม่ได้บูชาพระในตอนเย็นและถวายพระในตอนเช้า เรามีนิสัยนึกในบุญกุศลเสมอ นี่คงเป็นเพราะบุญกรรมที่เคยทำในบุพเพชาติ"

พ่อแม่รักมาก ตามใจเกือบไม่ได้ดี

"...เรานี้มีความไม่พอใจกับพ่อกับแม่ เพราะว่าได้พิจารณาเห็นในสมัยที่ยังเป็นเด็กน้อยพ่อแม่ฮักหลาย (รักมากมาย) จึงเป็นการเสริมจิตใจให้เคยชินจนเป็นนิสัยสอนยาก ตอนหลังเมื่อมาสอนตนเองจึงสอนยาก เป็นเหตุให้คิดถึงว่า

"เป็นเพราะพ่อแม่ทำดีกับเราไว้มาก รักเรามาก ผู้คนก็รักเรามาก เอาใจเรามาก เราจึงปล่อยใจไหลเลยไปตามกิเลส จนเคยชินเป็นนิสัยเกือบจะไม่ได้ดี ถ้าหากว่าพ่อแม่ท่านดัดนิสัยของเราหนักๆ สักหน่อย เราคงไม่สอนยากถึงขนาดนี้ (ท่านหวนระลึกในสมัยที่ปฏิบัติธรรมสละตาย)"

ที่พ่อแม่รักมากเพราะเราเป็นลูกชายคนเดียวที่เหลืออยู่ในขณะนั้นเป็นเด็กป่วยเป็นฝีดาษ ช่วงนั้นระบาดหนัก เกือบล้มเกือบตายอยู่หลายครั้งหลายคราว เรายังจำได้ไม่ลืม สมัยยังเป็นเด็กน้อยๆ พ่อแม่ก็เคยมีลูกผู้ชายแต่ว่าตายหมดเหลือแต่เราคนเดียว นอกนั้นมีแต่ลูกผู้หญิงเต็มไปหมดในระยะอายุ ๕-๖ ปี เราเองเป็นเด็ก ป่วยหนักอาการปางตาย พ่อแม่ก็พยามรักษา ในที่สุดก็หายป่วย

"ด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่งพ่อแม่จึงเอากระโตก (ขันโตก) มาให้นั่ง แล้วให้พวกพี่สาวน้องสาว เอาดอกไม้มากราบมาไหว้กัน อันนี้เราจำไม่เคยลืม พ่อแม่ของเรามีความเชื่อเป็นอย่างมากว่าเราเป็นบุคคลที่สำคัญ ลักษณะไม่เหมือนเด็กทั่วไป เมื่อเราโตขึ้นจะได้ดิบได้ดีจึงให้พี่น้องทั้งหมดเคารพ หลังจากกลับจากโรงเรียนพี่น้องก็จะไปกราบไหว้"

<u>นิมิตเห็นคนตายตั้งแต่เด็ก</u>

ในขณะที่หลวงปู่ศรี เป็นเด็กน้อยอยู่นั้น เมื่อนอนหลับลงจิตจะดิ่งลงเหมือนคนตกตึก แล้วไปปรากฏนิมิต **เห็นคนล้มตาย เห็นซากศพ เห็นคนหัวขาดเป็นจำนวนมาก ศพคนตายนอนเกลื่อนกล่นทับถมกันเหมือนภูเขา น่าขยะแขยงน่าสะพรึงกลัวเป็นที่สุด จิตแสดงนิมิตให้เห็นเป็นอาการต่างๆ ว่า คราวไหนเกิด คราวไหนตาย เห็นร่างตัวเองเทียวเกิดเทียวตายการเกิดแต่ละชาติพ่อแม่ก็เปลี่ยนไปไม่ซ้ำกันเปลี่ยนรูปร่างลักษณะไปเรื่อยๆ ประหนึ่งว่าเหล่าสัตว์โลกนี้ ผู้ที่ไม่เคยเกี่ยวข้องเป็นญาติพี่น้องกันไม่มีในโลก**

บางทีผู้ที่เคยเกิดเป็นแม่เราในชาติปางก่อน ในชาติต่อมาก็มาเกิดเป็นเมียเรา บางทีพี่ผู้หญิง หรือน้องสาวก็เคยมาเกิดเป็นแม่เรา บางทีพ่อก็เคยมาเกิดเป็นลูกของเรา ภพชาตินี่ช่างวุ่นวายร้อยอันพันอย่างจริงๆ จิตนิมิตเห็นภพชาติต่างๆ ไม่รู้ว่าใครต่อใคร เกิดเป็นอะไรต่อมิอะไรบ้าง เป็นไปต่างๆ ยุ่งเหยิงวุ่นวายอยู่กับการเกิดแก่เจ็บตาย

ปรากฏเห็นความเที่ยงแท้แน่นอนเพียงอย่างเดียวว่าพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงได้รับพุทธพยากรณ์จากพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลข้างหน้าจึงจะมีพ่อเดียวแม่เดียวจนกระทั่งท่านตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณได้

แต่สำหรับสัตว์โลกทั่วไปแล้วปนเปกันเรื่องภพชาติที่อาศัยกิเลสและกรรมเป็นเครื่องนำทาง แต่สำหรับเหล่าสัตว์ที่มืดบอด แทบจะมองย้อนหลังไม่ออกว่าเคยเป็นอะไรต่อมิอะไรใครบ้างหนอเคยเกิดเป็นลูกใครหลานใครเหลนใคร

บางทีผู้ที่เคยเป็นพ่อกลับมาเกิดเป็นลูก ก็ถูกผู้ที่เป็นลูกเฆี่ยนตีก็เท่ากับตีพ่อตัวเอง วัฏฏวนสับสนวุ่นวายกันอย่างนี้ บางทีก็น่าหัวเราะบางทีก็น่าร้องไห้ไม่ทราบว่าจะหัวเราะหรือว่าจะร้องไห้จิตเกิดสลดสังเวช สุดประมาณ เกิดความตื่นเต้นและตื่นกลัว ในสิ่งที่จิตพบเห็นไปพร้อมๆ กัน"

ในบางครั้งภาพนิมิตเหล่านั้นได้แสดงอาการเกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไป เด็กชายตัวน้อยนามว่าศรีจึงมักจะตื่นขึ้นมาในกลางดึก พ่อแม่จึงมาโอ้โลมให้นอน สอนให้สวดมนต์ จึงนอนหลับต่อไปได้อีก

สำหรับเรื่องราวนี้ทางท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้มาพิจารณาได้ตอนหลังที่ได้ปฏิบัติธรรมรู้เรื่องจิตใจแล้วจึงทราบว่า

"นี้มันเป็นเรื่องของสมาธิทั้งดุ้น เป็นสมาธิที่มีความรู้แต่สติตามไม่ทันความรู้ สมาธิที่เป็นมาตั้งแต่เด็กจึงยังใช้ประโยชน์ไม่ได้แต่ถ้าหากพ่อแม่ไม่ตามใจ คอยดัดนิสัย คอยดุด่าว่ากล่าวไม่ตามใจแล้วละก็เราจะรู้เห็นธรรมะได้ตั้งแต่วัยเด็กและเข้าทางธรรมได้สนิทเร็วกว่านี้และจะได้ดีเร็วขึ้นกว่านี้อีก ไม่เสียเวลาเนิ่นนาน ถ้าหากได้ครูบาอาจารย์ที่รู้จริงในทางธรรมมาอบรมสั่งสอน"

เรียนโรงเรียนวัดบ้านขามป้อม

หลวงปู่ศรี เล่าให้ทราบถึงเรื่องราวการศึกษาของท่านให้รับทราบ

"ถึงแม้เราจะเป็นเด็กบ้านนอก แต่ค่อนข้างเป็นคนโชคดีมากคนหนึ่ง ที่เกิดมามีบิดามารดามีสายตากว้างไกล สนับสนุน

ในการเรียนสม่ำเสมอ และโชคดีที่หมู่บ้านขามป้อมมีโรงเรียนประชาบาลระดับประถมศึกษาอยู่ในวัด ซึ่งหมู่บ้านอื่นเขาไม่มี เพื่อนหมู่บ้านอื่นต้องเดินทางรอนแรมาเรียนที่โรงเรียนประชาบาลในวัดบ้านเราเป็นระยะทางหลายกิโลเมตร การเรียนก็ใช้ศาลาวัดเป็นที่เรียน ศาลาโล่งแจ้งไม่มีฝากั้น มองได้ไกลสุดสายตา มองเห็นทุ่งนาเขียวขจี เสียงกระดิ่งของวัวควายที่เดินเลาะเล็มหญ้า เสียงว่าวจุฬาติดธนู ดัง ดู ดู่ ดู๊ ดู่ ดู๊ ดู่ ดู๊ ดังแว่วมาเป็นระยะ เป็นเหมือนเสียงเพลงขับกล่อม เด็ก ๆ สนุกสนานในท้องนาป่าน้ำ

ถึงยามฝน ฝนก็สาด ศาลาไม่มีฝากั้น ถึงยามหนาวก็หนาวจับใจเสื้อกันหนาวจะหาใส่ก็ไม่มี ถึงยามร้อน ก็ร้อนจัดพยับแดดระยิบระยับการเรียนเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นมูล ก, ข ประถม ก กา จนจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนคือชั้นประถม ๔”

สมัยเด็กเป็นจอมกลัวผี

หลวงปู่ศรี ในวัยเด็กนั้นขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ที่กลัวผีมากที่สุดผู้หนึ่ง โดยท่านได้เมตตาเล่าเรื่องราวในอดีตให้ทราบต่อไปว่า

“ในสมัยเป็นเด็กเราเป็นคนขี้ขลาดตาขาว เป็นจอมกลัวผีหลอกตอนกลางวันแสกๆ พ่อแม่ใช้ไปเอากล่องข้าวอยู่ในบ้านในเรือนไม่กล้าเข้าไปหรอก ย่องแล้ว ย่องอีก มองแล้วมองอีก กลัวเห็นผี กลัวผีเห็น คล้ายๆ ว่าผีมันแอบจ้องมองเราอยู่เพราะกลัวผีหลอก

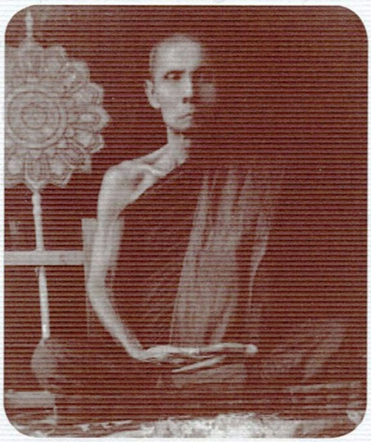
ในเวลาค่ำคืนขึ้นลงบันไดบ้าน ก็ไม่กล้าขึ้นลงคนเดียวในเวลา

ค่ำคืนเพราะกลัวผีจับแข้งจับขา ก็จะไม่ให้เรากลัวได้อย่างไร ก็ในเวลานอนฝันเห็นตั้งแต่ผีหัวขาด ซากศพอยู่เสมอ เราอายุ ๗ ปี ๘ ปี เป็นเด็กพ่อแม่พาไปวัดฟังเทศน์ฟังธรรมรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง แต่ก็ดีอย่างหนึ่งคือ เมื่อเข้าวัดกราบพระฟังเทศน์ฟังธรรมแล้ว กลับไปนอนที่บ้านก็หลับฝันดี ฝันเห็นพระพุทธเจ้า”

บวชเณร

พ่อแม่เห็นนิสัยลูกชายเป็นเช่นนั้น ท่านจึงให้ลูกชายบวชเป็นเณรหลายครั้งหลายหน พ่อแม่ให้บวชเป็นสามเณรที่วัดบ้านขามป้อม บ้านเกิดนั่นเอง

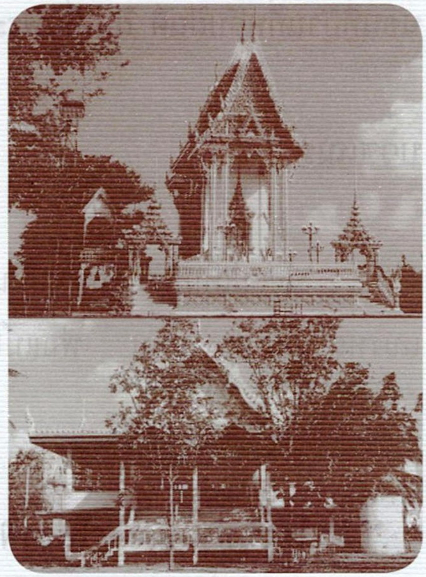
โดยมีท่านพระครูโพธาพิทักษ์ วัดโพธาราม เป็นพระอุปัชฌาย์

แล้วไปเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม บวช ๓ ครั้ง ๔ ครั้ง ท่านบวชให้ไปอยู่กับครูบาที่วัด ซึ่งเป็นญาติพี่น้องกัน เมื่อได้บวชเณร นิสัยทางศาสนาคงมีมาดั้งเดิม คนอื่นฝึกธรรมดา บวชธรรมดา แต่ว่าสามเณรศรีฝึกเอาจริงเอาจัง เริ่มมาฝึกใหม่ฝืนใหม่ เดิมเป็นคนขี้ขลาดตาขาว ขี้กลัว หลังจากบวชแล้ว พระท่านสอนให้พิจารณาแผ่เมตตา นับตั้งแต่นั้นกลับไม่รู้จักกลัว คนตายก็

ไม่รู้สึกกลัว

ไม่มีนิสัยในทางหลอกลวงคนอื่น

ในขณะเป็นสามเณรอยู่วัดบ้านขามป้อม พวกพระบางรูปฉลาดมีความรู้ พากันปั๊มทำเหรียญกษาปณ์ปลอม (เงินปลอม) ข่าวแจ้งถึงตำรวจ เขาจึงเข้ามาไล่จับ พระเณรพากันวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนพยายามพากันเอาไหและถังที่บรรจุเหรียญกษาปณ์ต่างๆ เหล่านั้นไปโยนทิ้งลงในสระน้ำตรงศาลาวัด (ปัจจุบันนี้เขาถมหมดแล้ว) ส่วนสามเณรศรีไม่ได้ร่วมทำกับเพื่อนพระเณรจึงได้แต่ยืนหัวเราะดูอยู่ ไม่ได้ร่วมไม้ร่วมมือกับเขา เพราะไม่มีนิสัยในทางหลอกลวงคนอื่น

เป็นเด็กชอบเล่นเป็นพระ

นิสัยของหลวงปู่ศรีนั้นตั้งแต่วัยเยาว์นั้นเป็นคนไม่ยอมใครง่ายๆ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร แม้แต่เวลาเล่นในวัยเด็ก ถึงจะเป็นการเล่นแต่ก็ต้องชนะให้ได้เสมอ

สมัยก่อนวันศีลวันพระ เวลาเล่นตามประสาเด็กๆ ต้องเล่น

เป็นพระเอาผ้าพาดเฉลียงบ่าเหมือนพระห่มจีวรนั่งบนตั่งหรือเตียง แล้วจะให้พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ แต่งขันหมากเบ็ง (พานสำหรับใส่เครื่องสักการะ) มาทุกคน ยกมาถวายแสดงสมมา (การขอโทษ ขอให้ยกโทษ) คารวะ ถ้าไม่ทำมาก็จะแกล้ง จะร้องห่มร้องไห้ฟูมฟาย จนกระทั่งพวกเขาทำขันหมากเบ็งมาครบหมดทุกคน เสร็จแล้วจึงจะแกล้งให้พร ยถาสัพพีฯ เพราะว่าตนเองเคยบวชเณรมาก่อนให้พรเป็น

เมื่อเลิกราการเล่นเรียบร้อยแล้วจะมาแอบนั่งหัวเราะพอใจภายหลังคนเดียว เพราะแกล้งพี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ได้เสร็จ

หลวงปู่ศรีท่านเล่าอย่างอารมณ์ดี ตอกย้ำว่า

"โอ้ย! แต่ก่อนเรามันไม่ยอมใครง่ายๆ นะเรานี่"

<u>การศึกษา</u>

เมื่อสึกจากสามเณรแล้ว พ่อและแม่ได้นำลูกชายไปฝากไว้ที่บ้าน คุณครูประจบ ประจิรณะ ในอำเภอวาปีปทุม เพื่อเข้ารับการศึกษาต่อชั้นประถม ๕ และประถม ๖ ซึ่งมีเฉพาะแต่ในตัวเมืองวาปีปทุมเท่านั้นก่อนไปคุณตากัญชาได้อบรมสั่งสอนเด็กชายศรีผู้เป็นหลานให้ตระหนักอยู่เสมอว่า

"ถ้าอยากรู้ว่ารสชาติของชีวิตหนักหรือลำบาก สู้ทนกล้ำกลืน

แค่ไหนนั้น ให้ลองไปอยู่กับคนอื่นบ้านอื่นที่เขาเหนือกว่าเรา มีสิทธิ์ว่ากล่าวข่มเรา เราไปอยู่กับเขาต้องเป็นคนรับใช้เขา ลำพังอยู่กับพ่อแม่ที่รักเราอย่างเดียว เราจะไม่มีวันได้ลิ้มรสหรือพบความทุกข์ยากลำบากใจอย่างแท้จริง หลานเอ๊ย!... จงรู้จักมุมานะพากเพียรเรียนวิชาเพื่อความก้าวหน้าสูงขึ้นชีวิตที่ลำบากตั้งแต่ต้นจึงมักมีผลดีในบั้นปลาย ให้จดจำคำสอนของตาเอาไว้”

ครั้นสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนประจำอำเภอวาปีปทุมแล้ว ในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ จึงได้โอกาสเข้าไปศึกษาต่อมัธยมปีที่ ๑-๒-๓ ที่จังหวัดมหาสารคาม

เรียนที่โรงเรียนสารคามพิทยาคม เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงประจำจังหวัดมหาสารคาม

อาศัยพักเป็นเด็กวัดอยู่กับพระที่วัดโพธิ์ในตัวจังหวัด มีความตื่นตาตื่นใจในชีวิตเมืองได้เห็นรถยนต์ มีคนถีบจักรยานหน้าตาขึ้น แต่ถนนหนทางแม้อยู่ในตัวจังหวัดก็ยังเป็นดินลูกรังกรวดหินปนทราย

เป็นเด็กวัดต้องไหว้พระสวดมนต์ กวาดลานวัด ทำความสะอาดศาลา หิ้วปิ่นโตเดินตามหลังพระบิณฑบาต เชื่อฟังคำสั่งสอนของท่านใครไม่เชื่อฟังท่านก็ไล่ไปไม่ให้อยู่ หลวงปู่หลวงตาในวัดนั้น ท่านจะ

สอนอยู่เสมอว่า

"เธอได้ทิ้งนาทิ้งไร่มาศึกษาเล่าเรียน จงตั้งใจเรียนจริงให้ตื่นแต่ดึก(เช้า) ศึก(ษา) แต่หนุ่ม เรียนให้ได้เป็นเจ้าคนนายคน วายเมเถว ปุริโส เกิดเป็นชายต้องพยายามร่ำเรียนจนประสบความสำเร็จ เธอจงมีน้ำอดน้ำทน เข้มแข็ง มุ่งความก้าวหน้าจริงจังโดยถือคติที่ว่า

"มักง่ายได้ยาก ลำบากได้ดี"

หรือคำโบราณอีสานท่านสอนไว้ว่า

"คั่นบ่ออกจากบ้าน บ่เห็นด่านแดนไกล คั่นบ่ไปหาเฮียนกะบ่มีความฮู้"

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ จบชั้นมัธยมปีที่ ๓ จากโรงเรียนสารคามพิทยาคมตามความตั้งใจ

วัยหนุ่มแข็งแรงเกินบุรุษทั่วไป

ในเพศฆราวาสของหลวงปู่ศรีนั้น ท่านเป็นหนุ่มรูปร่างเพรียว ไม่อ้วนเป็นมะขามข้อเดียว ต้นๆ กล้ามเป็นมัดๆ ท่านชอบการชกมวยเป็นกีฬาชกมวยชนะทุกครั้ง จนกระทั่งคนถิ่นแถบนั้นไม่มีใครกล้าขึ้นต่อกรด้วยเพราะใครขึ้นชกด้วยโดนน๊อกคาเวทีแทบทุกราย

นับตั้งแต่ท่านเกิดมาไม่เคยฆ่าสัตว์ไม่กินของดิบ ไปทำไร่ไถนาเจอกบเขียดจับโยนออก ไม่เหยียบไม่ฆ่า เวลาที่พ่อและแม่จับกบเขียดใส่ตุ้มไว้ ก็แอบไปปล่อย วันศีลไปฟังเทศน์ฟังธรรม จำศีล สูบยา

ไม่เคี้ยวหมาก ยาไม่เมาไม่สูบ เป็นคนหมั่นขยันทำการงานและร่ำเรียนหนังสือไม่เป็นคนขี้เล่น ไม่โกรธเคียดแค้นทำอะไรทำจริง แข็งแรงเกินคน มีดตะขอ ขวานที่ใช้สำหรับฟันถางป่าต้องลับคมกริบ เช่น ถากถางฟันป่าปลูกฝ้าย ท่านทำคนเดียวได้มากกว่าคนงานทำถึง ๙ คน สามารถขุดบ่อน้ำได้วันละ ๓ บ่อ โดยลึกบ่อละ ๓ เมตร

มีที่นาหลายร้อยไร่ ในฤดูทำนาปลูกข้าว ดำนาเก่ง กล้ามัดแล้วดำเลย ไม่เอาโคลนตมออก

ในฤดูเก็บเกี่ยว เพียงคืนเดียวตีข้าวได้ถึง ๙ วง ทำนาได้ข้าวปีละ ๔๐ หมื่น ปลูกยาได้ปีละ ๔๐ กระทอ ปลูกยาก็ได้มากกว่าคนอื่นๆ เป็นคนขยันทำกระบุงและตะกร้าโดยใช้ไม้ไผ่ สานยุ้งจักสานตาเร้วเป็นหาบลูกใหญ่ ไม่ซื้อจักสานเพราะทำเอง หาบน้ำเก่ง ตื่นดึกลุกเช้าชอบอ่านหนังสือ

รับราชการครู

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๔๘๑ สอบบรรจุครูได้ เริ่มรับราชการครูที่โรงเรียนวัดบ้านซาดฝางหัวเรือ ตำบลหัวเรือ อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ ย้ายมาสอนที่โรงเรียนหนองกุง ตำบลเสือโก้ก อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม ห่างจากอำเภอประมาณ ๒๕ กิโลเมตร พื้นที่เป็นป่าดงพงเปลี่ยว จะเข้าเมืองต้องใช้ม้าเป็นพาหนะในการเดินทาง

ลาออกจากครู/เป็นครูอีกครั้งหนึ่ง

หลวงปู่ศรี มหาวีโร นั้นชอบในสิ่งที่เป็นธรรมหากสิ่งใดไม่เป็นธรรมแล้วจะไม่ยอม ท่านได้เล่าเรื่องราวในชีวิตรับราชการครูให้ทราบว่า

"เราเป็นครูน้อยแต่มากไปด้วยอุดมการณ์ ไม่ชอบให้ครูใหญ่มาบงการในสิ่งซึ่งไม่ชอบธรรม เราเป็นครูหนุ่มใหม่ๆ เลือดร้อนเป็นคนระห่ำเหมือนที่หมอโหรทายไว้ เมื่อเห็นกิริยาของครูใหญ่หยิ่งจองหอง ชอบใช้อำนาจเกินขอบเขต ไร้เหตุผลในการทำงานไม่เอาใจใส่ในการอบรมสั่งสอนเด็ก ทำให้เกิดความอึดอัดใจ เมื่อขอย้ายก็ไม่ให้ย้าย จึงตัดสินใจลาออกจากราชการครูในปี ๒๔๘๓ ทำให้บิดามารดาเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยความที่เราเป็นผู้ทรนงในศักดิ์ศรี ความคิดจึงทอดยาวไปข้างหน้า ปรารถนาที่จะศึกษาต่อให้มีความรู้สูงขึ้น ได้นอนคิดถึงชีวิตที่ว่างงานอยู่เป็นเวลาหลายวันว่า

"ชีวิตเราจะดำเนินไปทางไหนดี"

จึงคิดว่า

"การที่เราจะเข้าไปเรียนต่อที่กรุงเทพมหานครคงจะเป็นการดี"

จึงเข้าไปลาบิดาและมารดา คิดว่าเงินที่มีนิดหน่อยคงพอจะไปแสวงโชคข้างหน้าได้จึงเดินทางด้วยเท้าข้ามป่าฝ่าดง รอนแรมไปกับ

เพื่อนค่ำที่ไหนนอนที่นั่น จากวาปีปทุมถึงบรบือ จากบรบือมุ่งตรงสู่สถานีรถไฟบ้านไผ่ ได้ขึ้นรถไฟไอน้ำชั้นที่ ๓ ใช้ฟืนเป็นพลังหัวรถจักร เสียงดังฟิดฟาดๆ เย็นย่ำค่ำจึงถึงเมืองโคราช

เมื่อพักอยู่ในโคราชหนึ่งคืน ได้มีเวลานั่งคิดถึงชีวิตพร้อมทั้งพินิจพิจารณาเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านพ้นมา คิดถึงบิดามารดาผู้เคยถนอมเลี้ยง จึงตัดสินใจขึ้นรถกลับบ้านขามป้อม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม อีกครั้งหนึ่ง

การกลับมาคราวนี้ตั้งความหวังไว้ว่า

"เราจะทำให้บิดามารดาแช่มชื่นจิตใจสมกับที่ท่านรัก"

มาพักอยู่ที่บ้านได้ไม่นานนักจึงเดินทางไปสอบบรรจุครูที่จังหวัดร้อยเอ็ด ในจำนวนคนที่เข้าสอบ ๔๐-๕๐ คน สอบได้เป็นที่หนึ่ง จึงเดินทางกลับบ้านขามป้อมอันเป็นบ้านเกิดด้วยดวงใจที่ชื่นบาน อัตราเงินเดือนแต่เดิมที่เคยได้ ๘ บาท คราวนี้จะได้เพิ่มเป็น ๑๒ บาท ซึ่งนับว่ามากในสมัยนั้น

ในขณะที่เดินทางด้วยเท้าจากจังหวัดร้อยเอ็ด กลับสู่ถิ่นมาตุภูมิด้วยความเหนื่อยเมื่อยล้า มีชาวนาคนหนึ่งขับเกวียนผ่านมา ครูศรีจึงถามเป็นที่เล่นทีจริงว่า

"วัวและเกวียนนี้ขายมั้ยเพื่อน"

เขาตอบว่า

"ถ้ากล้าซื้อ ก็กล้าขาย"

"ขายเท่าไหร่?"

“ ๑๒ บาท”

มองดูเงินในกระเป๋าแล้วมีเพียงพอ จึงควักเงินออกจ่ายในทันที กระโดดขึ้นขี่เกวียน ขี่เกวียนกลับบ้านอย่างสบายใจและสะใจที่ประสพความสำเร็จทางหน้าที่การงานอีกครั้งหนึ่ง

ในปี ๒๔๘๓ เป็นครูสอนที่โรงเรียนบ้านสวนจิก ตำบลปอภาร อำเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด (ปัจจุบันตำบลสวนจิก อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด)

ในปี ๒๔๘๕ ได้ย้ายไปเป็นครูสอนที่บ้านเหล่ากุดน้อย ตำบลปอภาร อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด (ปัจจุบัน ตำบลสวนจิก อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด)

<u>**ตำนานกล่าวขานถึงสหายครูทั้ง ๔**</u>

มีเรื่องเล่าว่าในอดีตสมัยที่ท่านหลวงปู่ศรีเป็นครู ท่านมีเพื่อนสนิท ๓ คนที่ฝากเป็นฝากตายได้ กิน ดื่ม เที่ยว ด้วยกัน คือ ครูนิยม ครูนาค ครูสิลา สหายครูทั้ง ๓ คนนี้มีนิสัยคล้ายกัน คือทำอะไรทำจริงถ้าเที่ยวก็เที่ยวเสียจริง ๆ ถ้ากินดื่มก็กินดื่มเสียจริง ๆ แต่ทั้งหมดนี้ไม่เป็นไปเพื่อความเสียหายและก่อความเดือดร้อนให้แก่ผู้ใด สหายครูทั้ง ๔ นี้ เป็นที่ลือชื่อในถิ่นวาปีปทุมนี้เป็นอย่างมากเล่ากันว่า

“ถ้าสหายครูทั้ง ๔ ได้เดินเข้าป่าฆ่างัว (วัว) หนุ่ม (หลวงปู่ศรีท่านไม่ฆ่า) เพื่อเลี้ยงฉลองในเทศกาลประจำท้องถิ่น อย่างใดอย่างหนึ่ง เดินกลับออกมา วัวนั้นคงเหลือแต่ซากกระดูก ไม่เหลือเลือดเนื้อ

ให้สัตว์ บุคคลที่ไหนได้กินต่อไปอีก”

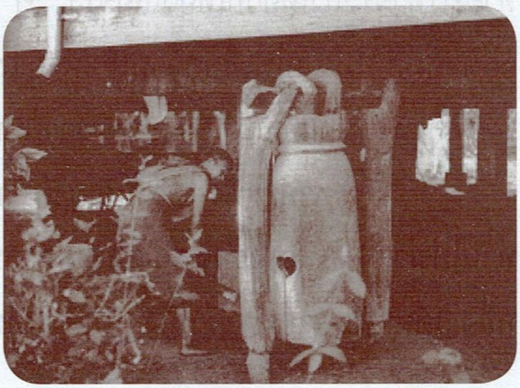
สหายครูทั้ง ๔ ทำอะไรจึงเป็นที่สงสัยงงงันแก่ผู้คนถิ่นแถวนั้น และมักมีการซุบซิบนินทากันอยู่เสมอว่า

“ครูพวกนี้มันครูหรือว่ามันเป็นผี ถ้าว่ากิน ก็กินเสียจริงๆ ถ้าว่าเมาก็เมาจนหัวทิ่มหัวตำ คลำทางกลับบ้านไม่ถูก ถ้าว่าทำงานก็ไม่รู้จักเข้าร่ม ตากแดดทำกันอยู่ทั้งวัน”

ตำนานเหล่านี้แม้นานมาแล้วก็ยังมีผู้เฒ่าผู้แก่เล่าขานให้ลูกหลานฟังกันไม่รู้จบด้วยความชื่นชม

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านเล่าว่า

“ในสมัยที่เป็นครูนั้น เราจะมีนิสัยแตกต่างจากเพื่อนครูคนอื่นบ้าง นั้นก็คือ นอกจากจะกิน ดื่ม ทำการงานจริงในทางโลกแล้ว แม้ในทางธรรมก็เอาจริงไม่เคยย่อหย่อนจิตใจฝักใฝ่ในทางพุทธศาสนาสม่ำเสมอ ในเวลาบ่าย ๔ โมง พระท่านตีโปงแลง ถือเป็นเวลาเลิกสอนหนังสือเพื่อเข้าวัดฟังธรรมชักชวนชาวบ้านร่วมกันสร้างพระไตรปิฎกถวายในหลายวัด วันพระโรงเรียนหยุด เข้าวัดจำศีล เราทำอย่างนี้อยู่ตลอด”

แต่งงาน

ปีพุทธศักราช ๒๔๘๕

....เป็นธรรมดาของครูในสมัยนั้น ไปที่ไหนมีแต่คนเคารพนับถือ ยิ่งเรื่องหญิงสาวด้วยแล้ว เห็นครูผู้ชายมักจะชอบแอบมอง มีผู้หญิงที่รู้จักมากมาย ในที่สุดก็ปลงในความรักกับ**นางสาวสอน "แสนยะมูล อายุ ๒๒ ปี ซึ่งเป็นลูกสาวของนายสุธรรมา แสนยะมูล และนางหล้า แสนยะมูล** นายสุธรรมาเป็นนายฮ้อย ที่มีชื่อเสียง มีที่ดินมาก มีควาย ๔๐ ตัว

การแต่งงานนั้นพ่อแม่และญาติพี่น้องทั้งสองฝ่ายเป็นคนจัดการ เรียกว่า **"จับข่มอมจอมขวัญ"** สินสอดที่เจ้าบ่าวนำไปแต่งเจ้าสาว จำนวน ๑๒ บาท ซึ่งเป็นเงินไม่น้อยในสมัยนั้น จึงแต่งงานอยู่กินกับนางสอนผู้เป็นภรรยา สร้างบ้านเรือนติดกับบ้านพ่อตาตามภาษาแบบโลกทั่ว ๆ ไป สุขบ้างทุกข์บ้าง อดบ้างอิ่มบ้าง จนได้บุตรธิดาสืบสกุล ๔ คน เป็นชายหนึ่ง หญิงสาม คือ

๑. คุณปันหยี จันทะโข
๒. คุณฉวี ปักกะสีนัง
๓. ด.ช.ทวี ปักกะสีนัง (เสียชีวิตแต่เยาว์วัย)
๔. คุณจำจิต มงคลมะไพ

คำสั่งแม่ก่อนตาย

มีชีวิตเป็นอยู่เช่นนี้และได้ดีมีชื่อเสียง เป็นครูบาอาจารย์มีคน

เคารพนับถือ ส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งคือพ่อแม่ ก่อนที่แม่จะตายได้สั่งเสียเป็นเชิงอ้อนวอนรำพึงรำพันว่า

"ศรีเอ้ย!....แม่อยากให้ลูกบวชให้ จัก ๑๐ มื้อ ๑๕ มื้อ(วัน) ก็ได้ พอให้แม่ได้เพิ่ง(พึ่ง) บุญเพิ่งคุณ จะได้ไปดี ได้ไปสวรรค์นำเพิ่น(เหมือนอย่างพ่อแม่คนอื่นที่ลูกบวชแล้วได้อาศัยเกาะชายผ้าเหลืองไปสวรรค์)"

เมื่อจบคำสั่งเสียของแม่แล้ว ครูศรีน้ำตาร่วง หัวใจเหมือนจะหลุดหล่นหายไปต่อหน้าต่อตา กุมมือแม่ไว้แน่น ซึ้งในน้ำใจของท่านที่รักลูกยิ่งนัก จึงบนบานว่าจะบวช ให้แม่อย่างแน่นอน เอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์และฟ้าดินเป็นพยานต่อหน้าแม่ทันทีว่า

"แม่ไม่ต้องห่วงดอกเด้อ ข้อยสิบวชให้แน่นอน ขอให้แม่เฮ็ด(ทำ) ใจให้ซำบาย(สบาย)"

เมื่อพูดจบลง อีกไม่กี่วันแม่ก็สิ้นใจตายจากนั้นจึงจัดงานเผาศพแม่อย่างวิจิตรพิสดารแบบที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน จ้างคณะกองยาวแห่แหนส่งสการ(ทำพิธีเคารพศพ) ทั้งแห่ทั้งร้องไห้จนชาวบ้านตกอกตกใจ แปลกใจว่า

"ทำไมแม่ตายจึงแห่แหนประหนึ่งว่า เป็นงานมงคล"

ที่ทำเช่นนั้นไม่มีใครสามารถอาจรู้ได้ว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงทำให้ผู้คนเกิดความสงสัยงุนงงมาจนทุกวันนี้ แต่ที่แท้จริง

"เป็นเรื่องธรรมดาของชาวโลก"

น้ำตาครูศรีไหลจากใจที่สูญเสียช่างจดช่างจำไม่ลืมเลือน สัจจะวาจาว่า

"จะบวช!...จะบวช!"

ตามกระตุ้นเตือนอยู่ทุกวี่วัน นึกถึงภาพแม่ที่ขาดใจตายกับความหวังที่แม่ฝากไว้ จึงหมายใจว่าต้องสละการงานบ้านเรือนออกบวชให้ได้สักวันหนึ่งข้างหน้าอย่างแน่นอน

เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ตามคำสั่งแม่

ตามคตินิยมของชาวไทยนับเนื่องมาจากโบราณกาล กุลบุตรใดที่มีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ บิดามารดามักจะจัดให้อุปสมบทโดยมีความเชื่อถือกันว่า กุลบุตรจะมีความ **"เป็นกุลบุตรได้สมบูรณ์"** ต้องผ่านการอุปสมบทแล้ว มิฉะนั้นยังถือว่า **"เป็นคนดิบอยู่"** ก่อนจะไปมีครอบครัวเหย้าเรือนต้องบวชเรียนเขียนอ่านเสียก่อน ต้องบวชก่อนแล้วค่อยเบียด อย่าเบียดก่อนไปบวช

แม้ในขณะนั้นชาติบ้านเมืองยังคุกรุ่นอยู่ในภาวะสงคราม ชาติบ้านเมืองกำลังขาดครูและขาดกำลังทหาร แต่คำสั่งเสียของแม่ก็เร่งเร้าอยู่ข้างในเสมอ เร่งเร้าถึงการบรรพชาอุปสมบททุกค่ำคืน บางวันครูศรีนอนน้ำตาไหล นึกๆ ไปว่า

"เมื่อไหร่หนอ เราจะสลัดความอาลัยออกได้แล้วบวชให้แม่สักที นี้เราก็อายุ ๒๙ ปีแล้ว ควรจะหาโอกาสบวชพระพุทธเจ้าพระองค์ก็ออกบวช เมื่อคราวพระชนมายุ ๒๙ ปี พระองค์สละบุตร

ภรรยา ทรัพย์สมบัติอันมหาศาล ส่วนเราบวชเพื่อทดแทนบุญคุณข้าวป้อนจะไม่ได้เชียวหรือ”

วันหนึ่งครูศรีเมื่อตัดสินใจได้แล้วจึงบอกภรรยาอันเป็นที่รักว่า **“ในชีวิตหนึ่งอยากจะขอบวชเข้าพรรษาสักครั้ง”**

ภรรยาก็ยินดีอนุโมทนาด้วยไม่ขัดข้อง เงินทองและทรัพย์สมบัติที่มีก็มอบให้ภรรยาเก็บไว้ใช้ และได้มอบม้าคู่ใจให้แก่เจ้าโดนซึ่งเป็นน้องเมียด้วยความอาลัย แต่ครูศรีซุกซ่อนความมุ่งมั่นไว้ภายใน โดยพูดว่า

“ไอ้โดน มึงมานี่ อันม้าของกู กูยกให้มึงเด้อ ให้มึงเลี้ยงเอาขายเอา กูจะไปบวชสักปี ในชีวิตหนึ่งกูอยากบวชเข้าพรรษาสักครั้ง”

คำสั่งลานั้นสังหรณ์ใจประหนึ่งว่า จะไม่กลับมาครองโลกครองเรือนอีก วาจาท่านเหมือนอาลัยอาวรณ์ แต่กิริยาที่จะได้บวชนั้นเหมือนปลาได้น้ำ เมื่อได้โอกาสอันสมควรครูศรีจึงได้เข้าไปกราบลาพ่อตาแม่ยาย

ลาศึกษาธิการอำเภอเมืองร้อยเอ็ด ทั้งพ่อตาแม่ยายก็ห้ามทั้งศึกษาธิการอำเภอก็

“ห้ามบวชอย่างเด็ดขาด เพราะชาติบ้านเมืองกำลังขาดกำลังครู ถ้าบวชก็ต้องลาออก”

ครูศรีจึงคว้ากระดาษมาเขียนใบลาออกต่อหน้าอย่างเด็ดขาดเช่นกัน

การบวชไม่ได้หวังจะบวชตลอดชีวิต บวชเพื่อทดแทนคุณบิดามารดา บุพการี ครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้มีพระคุณ ให้ได้รับผลบุญกุศลอันเกิดแต่อานิสงส์แห่งการที่ได้บวช นอกจากนั้นการได้ศึกษาเล่าเรียนและดำรงตนอยู่ในพระธรรมวินัยขณะครองเพศครองเพศบรรพชิตอยู่คงจักช่วยขัดเกลาจิตใจให้หมดจดดีงาม การที่ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในศีลกินธรรม ย่อมบังเกิดเป็นความเจริญก้าวหน้าในเมื่อเวลาสึกออกมาดำรงชีวิตแห่งการเป็นฆราวาสสืบไป

<u>ออกบวช</u>

ด้วยอุปนิสัยแห่งบารมีธรรมได้มากระตุ้นเตือน ประกอบกับด้วยความศรัทธาในพระศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ครูศรีจึงได้ขอลาออกจากราชการเพื่อบรรพชาอุปสมบท

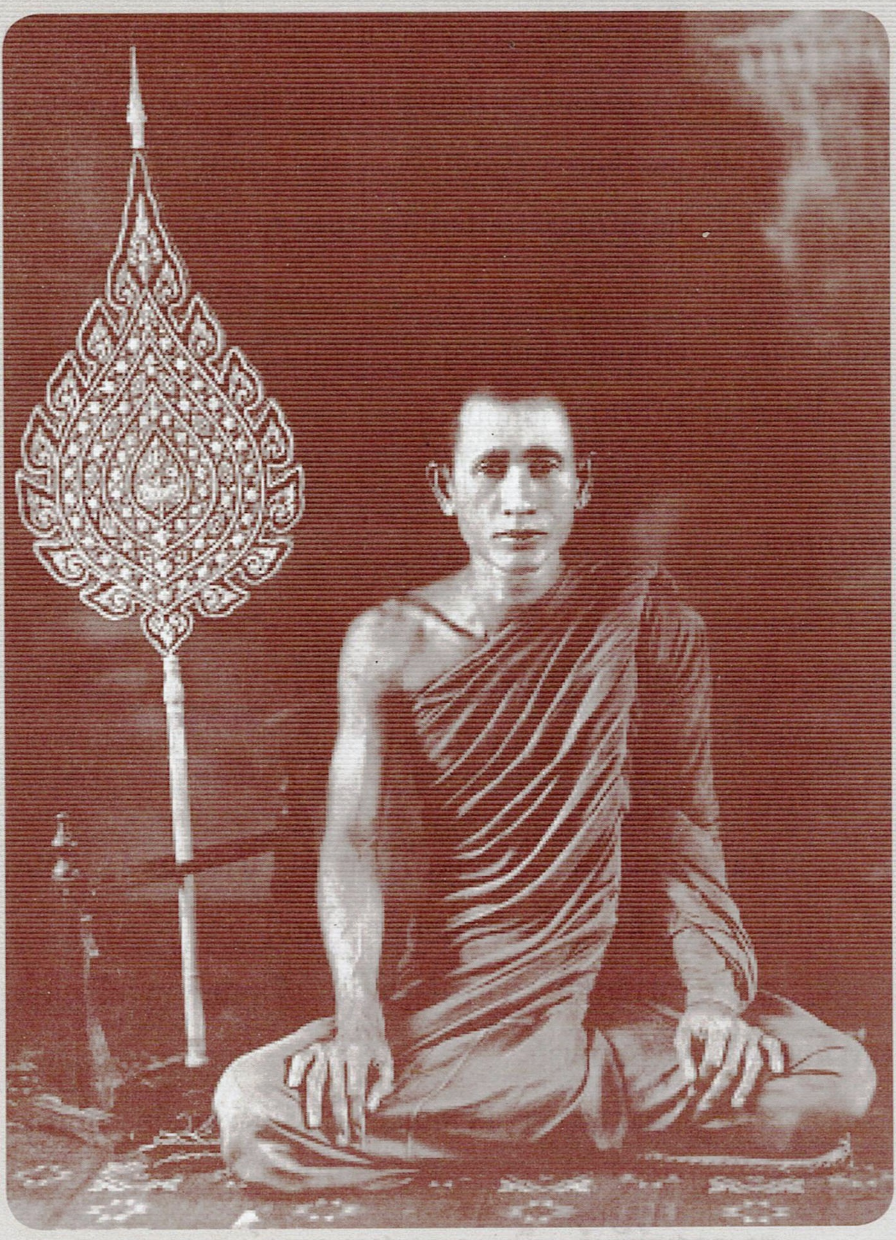
โดยได้อุปสมบทที่ วัดราษฎร์รังสรรค์ บ้านป่ายาง ตำบลขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด โดยมี

พระโพธิญาณมุณี (คำ โพธิญาโณ) เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด (ธรรมยุต) เป็นพระอุปัชฌาย์

พระครูศิริธรรมธาดา เจ้าคณะอำเภอเมืองร้อยเอ็ด เป็นพระกรรมวาจาจารย์

พระครูสมุห์พันธ์ เป็นพระอนุสาวนาจารย์

เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ เวลา ๐๙.00 น. ได้ฉายาว่า

พระโพธิญาณมุณี (คำ โพธิญาโณ)
เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด (ธรรมยุต)
เป็นพระอุปัชฌาย์

"มหาวีโร" แปลความหมายว่า **"ผู้มีความหาญกล้ามาก"** หรือแปลอีกนัยหนึ่งว่า

"ผู้สามารถบุกเข้าไปทำลายกิเลสได้" (วีเรติ วิรยติ วิโร) อธิบายว่า ผู้มีความเพียรใหญ่ด้วยองค์ธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความเพียรอันประกอบด้วยองค์ ๔ ซึ่งเป็นเครื่องเสริมสร้างบารมี

<u>ปีพุทธศักราช ๒๔๘๘</u>

พรรษาที่ ๑ จำพรรษาที่ สำนักสงฆ์ป่าไพบูลย์ (ปัจจุบันคือวัดประชาบำรุง) อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

ได้ปฐมอาจารย์

เมื่ออุปสมบทแล้วในปี ๒๔๘๘ พระศรี มหาวีโร ได้เที่ยวสืบเสาะแสวงหาครูบาอาจารย์ที่จะมาอบรมสั่งสอน จึงได้ทราบข่าวว่า **ท่านพระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม**

ซึ่งเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นผู้ที่มีภูมิจิตภูมิธรรม เป็นที่นับถือของผู้ที่นิยมปฏิบัติสมาธิภาวานา ท่านได้ธุดงค์จาริกมาพักอยู่ที่เสนาสนะป่าที่จังหวัดมหาสารคาม ตามคำสั่งของท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม (วัดป่าพูนไพบูลย์ อำเภอ

เมือง จังหวัดมหาสารคาม) เพื่อเผยแผ่หลักธรรมและหลักปฏิบัติของพระคณะกรรมฐาน

วัดป่าพูนไพบูลย์ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

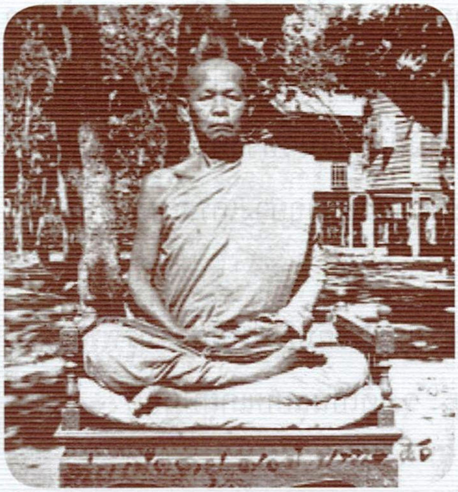

ที่เก็บอัฐ พระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม

กองทัพธรรมกรรมฐาน

ในยุคกรรมฐานเฟื่องฟู พ.ศ. ๒๔๗๐ ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล และท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ได้พิจารณาแล้วว่า ท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม มีความรู้ทางจิตภาวานา สามารถเป็นขุนพลเอกแห่งกองทัพธรรมนำหมู่คณะกรรมฐานได้ ท่านพระอาจารย์สิงห์มีอุปนิสัยเป็นคนกล้าหาญ มีใจเด็ดเดี่ยว มีไหวพริบปฏิภาณว่องไวคล่องแคล่วแกล้วกล้า ฉลาดในการเทศนาธรรม ตั้งมั่นอยู่ในสัมมาปฏิบัติอุทิศตนและตั้งมั่นอยู่ในพระพุทธศาสนา ท่านพระอาจารย์เสาร์และพระอาจารย์มั่นจึงมอบหมายให้ท่านพระอาจารย์สิงห์ปกครองดูแล

พระกรรมฐาน ส่วนพระมหาเถระทั้งสองขอแยกเดินรุกขมูลแสวงหาที่บำเพ็ญเพียรตามป่าตามเขา ท่านพระอาจารย์เสาร์ไปธุดงค์ประเทศลาว ส่วนท่านพระอาจารย์มั่นไปธุดงค์ทางภาคเหนือ

พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ พระอาจารย์สิงห์จัดให้พระฝ่ายกรรมฐานจำนวนหลายรูปที่มีความรู้ทางด้านจิตภาวนา แยกย้ายกันไปอยู่ตามสำนักจังหวัดต่างๆ เพื่อแนะนำสั่งสอนพระภิกษุสามเณรและพุทธศาสนิกชนในธรรมปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเทศนาสั่งสอนพุทธศาสนิกชนชาวอีสานให้ ละมิจฉาทิฏฐิ เลิกการนับถือภูตผีปีศาจหันมาตั้งมั่นอยู่ในพระไตรสรณคมน์ ซึ่งต่อมาได้รับความนิยมในการศึกษา ปฏิบัติกรรมฐานอย่างกว้างขวางและแพร่หลาย พระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม พร้อมด้วยพระภิกษุสามเณร ได้เดินทางตามคำบัญชาของพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม ให้เดินธุดงค์มาเผยแผ่พระพุทธศาสนาฝ่ายวิปัสสนาธุระที่จังหวัดมหาสารคาม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม (ท่านมรณภาพด้วยโรคฝีประคำร้อยในปี ๒๔๙๑)

คันถธุระ วิปัสสนาธุระ

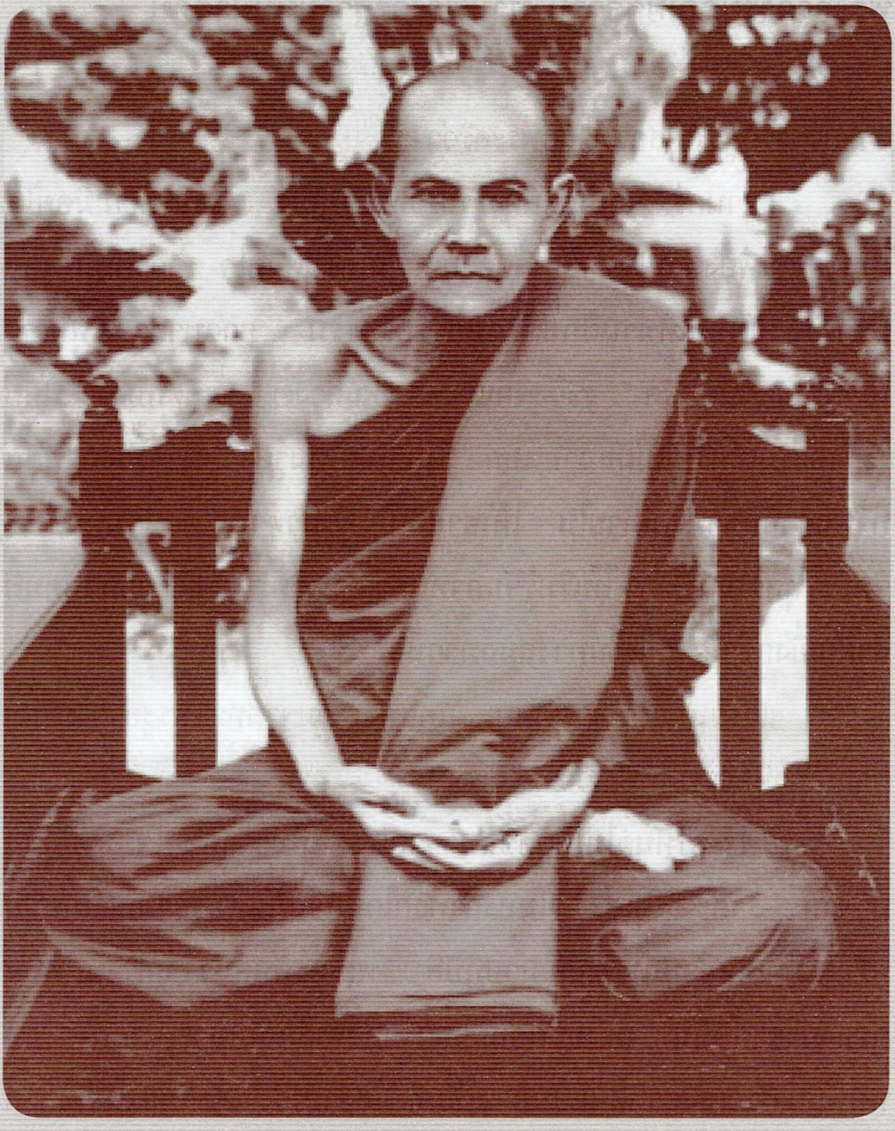
หลวงปู่ศรีสมัยครั้งยังเป็นพระใหม่ เมื่อได้ทราบข่าวเช่นนั้นจึงกระหายใคร่ได้ใคร่สัมผัสพระธรรมกรรมฐานแท้ๆ จึงรีบเดินทางไปหาท่านพระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม และได้ปฏิบัติธรรมอยู่จำพรรษาร่วมกับพระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม ได้ปฏิบัติตามแนวทางที่ท่านพระอาจารย์คูณ อบรมสั่งสอน เอาธุระในพระพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัด คือ

คันถธุระ การศึกษาเล่าเรียนพระคัมภีร์ให้มีความรู้พระธรรมวินัยดำรงรักษาตำราไว้มิให้เสื่อมสูญ จะได้เป็นแบบแก่ผู้ปฏิบัติ

วิปัสสนาธุระ ได้แก่ การศึกษาอบรมจิตใจตามหลักสมถะและวิปัสสนา เพื่อรู้แจ้งธรรมและกำจัดกิเลสออกจากจิตใจ ธุระทั้งสองนี้พระบรมศาสดา ได้ทรงแสดงไว้ให้พระสาวกจดจำ และนำไปประพฤติปฏิบัติอย่างเคร่งครัด จนสามารถกำจัดกิเลสรู้แจ้งธรรม ท่านผู้ตัดกิเลสได้เด็ดขาดสิ้นเชิงแล้ว เรียกว่า

"พระอรหันต์"

ย่อมเอาธุระจดจำพระพุทธวจนะและช่วยพระบรมศาสดาทำการอบรมสั่งสอนประชาชน

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
พระบิดาแห่งกองทัพธรรม
พระกรรมฐานแห่งยุคกึ่งพระพุทธศาสนา

พระอาจารย์คูณยกธรรม ท่านพระอาจารย์มั่นมาสอน

พระอาจารย์คูณได้สอนย้ำแก่พระศรีว่า

"ท่านศรี...ขอให้ท่านตั้งใจประพฤติปฏิบัติ พระนิพพานมีอยู่ไม่ไกล ขอเพียงท่านไม่อาลัยเสียดาย ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ถวายเป็นพุทธบูชาเบื้องต้นขอให้ท่านฝึกสติด้วยการบริกรรม ภาวนาว่า "พุทโธ" เอาพุทโธควบคุมจิต ระวังจิตและอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดกับจิต โดยระวังอารมณ์หรือสัมผัสภายนอก ไม่ปล่อยให้มายุ่ง มาสร้างภาพฝันภาพลวงกับอารมณ์ภายใน ให้เอาสติเป็นตัวนำทาง ควบคุมทุกขณะจิต ทุกขณะคิด ให้เริ่มรู้จักกำหนดว่า จิตมีตัวสติคอยควบคุมที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดในทางสมถภาวนา"

และผม (อาจารย์คูณ) เคยฟังธรรมจากท่านพระอาจารย์มั่น ท่านได้ภาษิตธรรมให้ฟังไว้ว่า...

"พระอรหันต์ไม่ได้ผุดขึ้นมาจากไหน ก็มาจากหัวใจของปุถุชน มาจาก ราคะ โทสะ โมหะถ้าหากใจปุถุชนนั้นพยายามบากบั่นฝึกปรือตนให้เดินตามมรรคาสัมมาปฏิบัติ พระอรหันต์มาจากที่นั่น กลั่นกรองมาจากที่นั่น เหมือนดอกบัวมาจากขี้ตมโคลนเน่าๆ เหม็นๆ แต่พอพ้นน้ำรับแสงอาทิตย์แย้มบานเต็มที่ มีสง่าราศี ใครก็อยากได้อยากชม"

หลวงปู่ศรี เมื่อได้ฟังธรรมที่พระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม แสดง เกิดจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า จึงตั้งใจปฏิบัติแบบถวายชีวิต

จิตสงบเกิดศรัทธาในพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า และท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

พรรษาแรกนั่งสมาธิตลอดรุ่ง...จิตเกิดแสงสว่าง

หลวงปู่ศรี มหาวีโร เมื่อเข้ามาบวชเป็นพระสงฆ์ในพรรษาแรก จึงไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงสูญเปล่าจึงได้ทุ่มเทการปฏิบัติอย่างเต็มที่

"เร่งความพากเพียรภาวนา นั่งภาวนาไปมันเจ็บมันปวดจะเป็นจะตาย อดทนสู้ก็ไม่ไหว หนักเข้าต้องงดการฉันอาหารให้ลดน้อยลง ตามธรรมดาฉันวันละ ๓๐ คำ หรือมากกว่านี้นิดหน่อยเราพยายามลดมันลง ลดลงมา ๒๐ คำ มันก็ยังไม่สงบ หนักเข้าลดลงฉันวันละ ๑๐ คำ นั่งสมาธิได้ตลอดคืนยันรุ่ง ไม่ต้องพลิกขาแม้แต่ครั้งเดียว นั่งผ่านได้สบาย ๆ เมื่อผ่านไปได้แล้วก็จึงค่อยย้อนกลับมาฉันอาหารอย่างปกติ เมื่อฉันอย่างปกติ ถ้านั่งภาวนาผ่านทุกขเวทนาได้ก็ฉันอีก แต่ถ้าเมื่อเวทนามันขึ้นมาก็ลดลงอีก มีสติคอยสังเกตการณ์ตัวเองอยู่อย่างนั้น สุดท้ายแล้วเมื่อสติสมาธิเข้าที่เข้าทาง ฉันเต็มที่ก็ยังสามารถนั่งตลอดรุ่งได้ เราต้องหาวิธีการทดสอบตัวเองจนกว่าจิตใจจะพบกับความสงบ"

การปฏิบัติของหลวงปู่ศรี ดำเนินก้าวหน้ามากขึ้นต่อมาท่านจึงได้หาอุบายสอนตนเอง

"ตอนอยู่วัดป่าพูนไพบูลย์นั้นเดินจงกรมได้ทั้งคืน นั่งก็นั่งได้ทั้งคืนจิตเกิดโอกาสแสงสว่าง ทุกขเวทนาที่มากหลาย เราจำเป็นที่จะต้องอาศัยความอดความทนเข้าต่อสู้ อดทนสู้ คิดเสียว่าทำสมาธิภาวนาลำบากเพียงแค่นี้ไม่พอที่จะทำให้เราตายได้"

จึงคิดหาอุบายสอนใจตัวองว่า

"เรานั่งอยู่ในท้องแม่ แม่อุ้มท้องอยู่เป็นเวลา ๙-๑๐ เดือนไม่เห็นหนีไปไหนได้ ทำไมจึงอดทนอยู่ได้"

คิดเช่นนี้จึงนั่งต่อสู้กัน

ผลสุดท้ายจิตวูบวาบลงคราวเดียว ทุกขเวทนาที่ว่าเผ็ดร้อนหายหน้าหายตาไปหมด ร่างกายเปรียบกันได้ดั่งเหล็กที่เผาไฟแดงๆ แล้วนำไปทิ้งใส่น้ำ จะมีเสียงดังฉ๊าด!ๆๆๆ

ร่างกายเผาไหม้หมด มันเป็นของมันอง ร่างกายจึงอยู่สบาย นั่งไปเท่าไหร่ทั้งคืนก็ได้ มิได้มีความเจ็บความปวด มันเกิดเองเป็นเอง มิได้ปรุงแต่ง มีแต่ตัวรู้ รู้เฉยอยู่... ของแปลกประหลาดภายในจิตใจเกิดขึ้นมาอย่างนี้"

ทำให้หลวงปู่ศรีมีศรัทธาเกินคาดเดาได้อุทานภายในใจว่า

"เรื่องอย่างนี้ก็มีด้วยหรือ? เอ่!...จิตของคนเป็นอย่างนี้ก็มีหรือ?"

เมื่อจิตสงบได้อย่างนั้นสบาย เบากายเบาจิตเป็นเวลา ๒-๓ วันไม่ฉันอะไรก็ได้ ไม่หิวกระหาย ของเหล่านี้จึงเป็นของแปลกประหลาดมหัศจรรย์ จิตสงบสว่างเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ทำให้หลวงปู่ศรีเกิดความเชื่อ

"เชื่อในคำสั่งสอนของพระพุทธจ้า เชื่อแน่แล้วว่า บาปบุญ นรกสวรรค์ พรหมโลก พระนิพพานมีจริงแท้ ความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่แน่ใจและไม่หวั่นไหว อัศจรรย์สายทางเดินแห่งธรรมของ

พระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า”

หลวงปู่ศรีจึงมาคิดว่า

“เพราะเหตุนี้เองพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าท่านจึงอยู่ไหนก็อยู่ได้”

...นี้เองจึงเป็นมูลเหตุให้หลวงปู่ศรีมีแก่จิตแก่ใจที่จะก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดา พระอริยสงฆ์สาวก การบวชเดิมที่คิดว่าจะบวชเพียงชั่วคราวได้หายไปสิ้น จิตได้หมุนกลับทวนกระแสโลกเสียแล้ว

<u>พ่อตาแม่ยายลูกเมียนิมนต์ให้สึก</u>

พอหลวงปู่ศรีบวชครบพรรษา พ่อตาแม่ยายและลูกเมียได้ไปนิมนต์ให้สึกก็ไม่สึก จึงดำริภายในว่า

“ลูกเมียที่อยู่เบื้องหลังเป็นเพียงภพชาติหนึ่งในหลายภพชาติที่เกิดตาย เอาเถอะเราจะหล่อเลี้ยงเขา ด้วยอรรถด้วยธรรม ด้วยคุณความดี ซึ่งจะเป็นเสบียงที่ยาวไกล ไม่ได้กินอิ่มแต่เพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น จะพึงกินอิ่มอีกในภพชาติต่อไปอีกด้วยถ้าเราไม่ออกปฏิบัติกรรมฐานในคราวนี้ ก็ไม่มีคราวไหนอีกแล้วในชีวิตเราที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทติดพันกับธรรมะอันอัศจรรย์สงบเย็นก็มีร่มกาสาวพัสตร์คราวนี้เท่านั้น

พระพุทธเจ้าท่านสละโลกเป็นแบบอย่างให้เราแล้ว เราจะมา

อาลัยเสียดายอะไร ธรรมะต่างหากเป็นของประเสริฐที่สุด มนุษย์เขาอยู่กันมาเป็นหมื่นๆ ปี เขาก็อยู่กันได้ ส่วนลูกเมียเรา เราออกไปสร้างคุณงามความดี ถ้าเขาเป็นผู้มีศีลธรรมก็ไม่น่าจะมาตำหนิเราตรงไหน ขาดเราเพียงคนเดียวโลกมันคงไม่แตกสลายหรอก มีแต่มันจะเจริญขึ้นด้วยศีลธรรม ส่วนลูกน้อย เขาก็คงเลี้ยงมันได้ ครอบครัวมิใช่ครอบครัวยากจนอะไร นกหนูปูปีกมันอยู่ในป่าในเขา มันก็ยังอยู่ของมันได้ ไม่เห็นมันสูญพันธุ์

อันความรักความอาลัยในบุตร ธิดา ภรรยา นั่นย่อมมี ถึงแม้น้ำตาจะตกใน แต่จิตใจนี้ปรารถนาเพียงพระนิพพานเท่านั้น”

เหมือนประหนึ่งหลวงปู่ศรีจะพูดพร่ำรำพันกับตนเองว่า

“ลูกเอ๋ย... เมียเอ๋ย... พ่อนี้ปรารถนาเป็นสาวกอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้พวกเจ้าพากันอนุโมทนาเถิด”

พระพุทธเจ้าทรงสละราชบัลลังก์ ข้าทาสบริวารมากหลาย สละบุตรภรรยาอันเป็นที่รักเพื่อโมกขธรรม อันเป็นธรรมเครื่องนำออกจากทุกข์ ซึ่งเป็นการเสียสละอย่างยิ่งใหญ่ ในสมัยพระองค์เสวยพระชาติเป็นพระโพธิ์สัตว์ นามว่า เวสสันดร ยังให้ทานบุตรธิดาคือ กัณหาชาลีแก่พราหมณ์ เราไม่ได้สละอย่างยิ่งใหญ่อย่างนั้นสักหน่อยและไม่มีอะไรมากมายให้สละอย่างนั้นด้วย สละเพียง ออกบวชเล็กน้อยเพียงแค่นี้ ยังจะเอานั่นเอานี่มาเป็นอุปสรรคขวางทาง แล้วเราจะเดินอย่างไร”

เดินทางไปหาพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม

เมื่อหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้พิจารณาได้อย่างนี้แล้ว จึงตัดสินใจที่จะหนีเข้าป่าเข้าเขาเร่งปฏิบัติกรรมฐานตามที่ท่านพระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม สั่งสอน และหวังใจว่า

“ถ้าจิตใจเราสงบบ้างแล้วจะเข้าหาฝากตัวเป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต”

ผู้ซึ่งมีชื่อกระฉ่อนเรื่องความดี ความเด็ดเดี่ยว และเรื่องธรรมที่ท่านบรรลุจนเป็นพระอรหันต์ ซึ่งใครๆ ก็ตามที่พบท่านแล้ว ทราบข่าวว่าต้องยอมศิโรราบกราบไหว้ในคุณธรรมและความเป็นจริงของท่าน

การปฏิบัติที่สำนักสงฆ์พูนไพบูลย์ก็ราบรื่นสมาธิดี แต่ก็ด้วยเหตุว่ายังใกล้บ้านเกิด ญาติๆ มาเยี่ยมเยือนได้ง่าย ถูกรบกวนรบเร้าให้สึกไปครอบชีวิตฆราวาสอยู่บ่อยๆ การอยู่ในสถานที่เช่นนี้เป็นอุปสรรคต่อสมาธิภาวนา ทางเดินเพื่ออริยมรรค อริยผลไม่สะดวก หลวงปู่ศรี

จึงคิดว่า

"ควรจะแอบหนี เดินธุดงค์ไปตามป่าเขา ไปหาท่านพระอาจารย์สิงห์ศิษย์ผู้ใหญ่ของท่านพระอาจารย์มั่น ที่วัดป่าแสนสำราญ จังหวัดอุบลราชธานี ศึกษาวัตรปฏิบัติให้ธรรมแก่กล้าขึ้นไปกว่านี้ ถ้ารีบไปหาท่านพระอาจารย์มั่นตอนนี้ ต้องถูกท่านขับไล่หนีอย่างแน่นอน"

เพราะทราบจากท่านพระอาจารย์คูณว่า

"ท่านพระอาจารย์มั่นไม่รับใครเป็นสานุศิษย์ง่ายๆ คนที่ใจเด็ดเดี่ยวเท่านั้นจึงจะเป็นศิษย์ท่านได้ แล้วพระใหม่อย่างเรายังไม่ประสีประสาเรื่องพระธรรมวินัย ถ้าเข้าไปหาท่านอาจเข้าไปกระทบกระเทือนธรรมภายในท่านได้ และอาจเป็นเหตุให้เราไม่ได้อยู่อาศัยศึกษาธรรมกับท่าน"

หลวงปู่ศรีจึงตัดสินใจลาพระอาจารย์คูณ ธมฺมุตฺตโม เที่ยวธุดงค์ซอกซอนตามป่าตามเขา ผ่านป่าช้างป่าเสือลุถึงเสนาสนะป่าแสนสำราญ จังหวัดอุบลราชธานี

พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาคโม

ลูกศิษย์ที่ติดตามท่าน ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากได้แก่

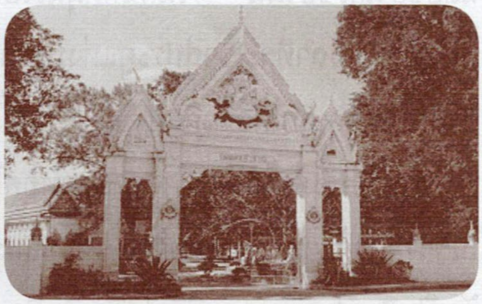
หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี, หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ, หลวงปู่ภูมี ฐิตธัมโม, หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่กงมา จิรปุญโญ, หลวงปู่สิม พุทธาจาโร

ปีพุทธศักราช ๒๔๘๙

พรรษาที่ ๒ จำพรรษาที่ วัดป่าแสนสำราญ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

ศึกษาวัตรปฏิบัติจากท่านพระอาจารย์สิงห์

ท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตยาคโม ท่านปฏิบัติเคร่งครัดในพระธรรมวินัยมาก เป็นเสมือนองค์แทนของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ข้อกติกาสัมมาปฏิบัติ อันเป็นข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สำหรับพระคณะกรรมฐาน ท่านปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่วัดป่าแสนสำราญ

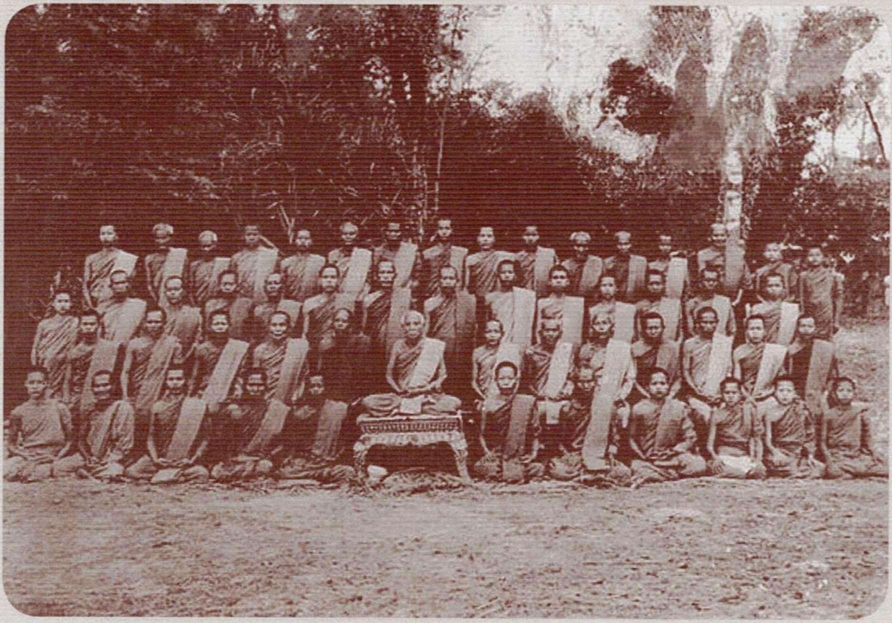

พระภิกษุสามเณรที่อยู่ร่วมสำนักกับท่านก็มีเป็นจำนวนมาก ทุกท่านทุกรูปต่างตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เหมือนประหนึ่งว่า พระบรมศาสดามาแสดงธรรม เทศนาโปรดอยู่ทุกวี่วัน ไม่มีพระภิกษุสามเณรเดินเที่ยวเล่นพูดคุยเล่นอยู่ในบริเวณวัด มีแต่ท่ายืน เดิน นั่งนอน กิน ดื่ม ทำพูด คิด ปึ้นท่าประกอบไปด้วย สติ สมาธิ ปัญญา มองดูแล้วล้วนแต่ท่านผู้ทรงศีล ทรงธรรม สะอาดหมดจดด้วยวัตรปฏิบัติ ใต้ร่มไม้ชายป่า กระท่อมน้อย เพิงหญ้าลานกลางแจ้ง มองไปทางไหนมีแต่

พระสงฆ์สามเณรนั่งสมาธิ เดินจงกรม พิจารณา ธรรมอยู่ทุกเช้าค่ำ เหมือนเครื่องจักรแห่งธรรมอันใหญ่กำลังหมุนวนไป เพื่อปราบปรามเหล่าสรรพกิเลสให้หลุดหล่นกระจัดกระจายออกจากกล่องดวงใจไปทีละชิ้นสองชิ้น ...ช่างน่าอนุโมทนา

ในเวลาค่ำคืนเดือนมืดสนิท แสงเทียนไว้เพื่อเดินจงกรมเป็นเสมือนแสงแห่งดวงดาว ผู้ที่นั่งสมาธิก็ดับเทียน ไม่มีแม้แต่เสียงไอ เสียงจาม เงียบสนิท ปรากฏแต่แสงเทียนที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ไร้เสียงพูดคุยสนุกสนานอันเป็นการปล่อยตัวปล่อยใจ ต่างองค์ต่างคุยกับภาษาใจและภาษาธรรมภายใน สำรวมระวังไม่ให้จิตใจออกข้างนอกประคองจิตให้อยู่ในกายแล้วพิจารณาธรรมบางประการที่พระอาจารย์บอกให้ ตามแต่จริตนิสัยของใครของมัน วันคืนที่หมุนเวียนไปล่วงเลยไปถูกหมุนกลับนับถอยหลังถึงวันเวลาที่จะเข้าสู่ประตูแห่งมรรคผลนิพพาน เวลาที่เคยกลืนกินชีวิตมนุษย์ที่หลับไหลชั่วกัลป์ มาบัดนี้กัดกร่อนหัวใจของพระกรรมฐานผู้พิจารณาธรรมไม่ได้แล้ว สายตาทอดไปทางใดมีแต่ท่านผู้มักน้อยสันโดษในจีวร อาหาร บิณฑบาต เสนาสนะ ยารักษาโรค เราผู้เข้าไปถวายตัวเป็นศิษย์ใหม่ก็พลอยมีจิตใจฮึกเหิมที่จะปฏิบัติให้ได้อย่างท่านเหล่านั้นบ้าง

สำนักเสนาสนะป่าแสนสำราญแห่งนี้ มีครูบาอาจารย์กรรมฐานศิษย์ท่านอาจารย์มั่น แวะเวียนมาพักสนทนาธรรมกับท่านพระอาจารย์สิงห์เสมอ เช่น **พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล, พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ, พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, ท่านพ่อลี ธมฺมธโร, พระอาจารย์ภุมมี ฐิตธมฺโม, พระอาจารย์ดี ฉนฺโน, พระอาจารย์ฝั้น ปาเรสโก, พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล, พระอาจารย์เทสก์ เทสฺรงฺสี, พระอาจารย์ทอง อโสโก, พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร ฯลฯ**

ท่านพระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีลเถร และคณะสงฆ์อันเป็นศิษยานุศิษย์
ณ วัดป่าบ้านข่าโคม ต.หนองขอน อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่หลุย จันทสาโร,
หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

หลวงพ่อลี ธมฺมธโร
วัดอโศการาม ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

ครูบาอาจารย์พระป่ากรรมฐาน

สานุศิษย์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

รวมพระมหาเถราจารย์ (บันทึกภาพ ณ โรงพยาบาลสุขุมวิท กรุงเทพฯ)
๑๐ กรกฎาคม ๒๕๒๐

ครูบาอาจารย์พระป่ากรรมฐาน
สานุศิษย์หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของสำนักพระคณะกรรมฐาน

ท่านพระอาจารย์สิงห์ได้อธิบายข้อปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของพระพุทธเจ้า พระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว พระองค์ทรงพระมหากรุณาสั่งสอนให้พระสาวกบำเพ็ญ ศีล สมาธิ ปัญญา ให้ถึงพร้อมบริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาท ด้วยสมถกัมมัฏฐานและวิปัสสนากัมมัฏฐาน ฝึกจิตใจให้เป็นไปในกระแสแห่งอริยมรรคอริยผล จนกว่าจะเอาตนพ้นทุกข์ในวัฏสงสารได้จริงๆ

พระภิกษุสามเณรผู้มุ่งหวังมาบำเพ็ญในสำนักพระคณะกรรมฐาน

...ต้องเป็นผู้หวังพ้นจากทุกข์จริงๆ และหวังบำเพ็ญกิจของพระพุทธศาสนา จึงต้องสละความห่วงอาลัยในฆราวาสเหย้าเรือน ตลอดจนสละชีวิตเลือดเนื้อเพื่อทรมานตนให้พ้นจากทุกข์ในวัฏสงสาร

...ต้องเป็นผู้มีความเพียรไม่เกียจคร้าน มีขันติธรรม อดทนต่อความทุกข์ความลำบากตรากตรำ ไม่หวั่นต่อเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเป็นผู้เห็นแก่พระศาสนาจริงๆ

...ต้องเป็นผู้มีน้ำใจอันซื่อสัตย์ต่อพระศาสนาและครูบาอาจารย์ตลอดถึงหมู่คณะ อ่อนน้อมถ่อมตน ให้หมู่คณะว่ากว่าตักเตือนสั่งสอน ได้ในธรรมวินัย เมื่ออยู่ในหมู่คณะนี้แล้ว จะหลีกหนีไปก็ไม่ลอบลักดักหนี ให้ร่ำลาครูบาอาจารย์ของตนก่อน เมื่อท่านอนุญาตแล้วจึงไป

...ต้องเป็นผู้สนใจใคร่ธรรม ใคร่วินัย แสวงหาวิโมกขธรรมสันติสุขใจพระพุทธศาสนา และหวังเพื่อเชิดชูพระพุทธศาสนาให้เจริญ

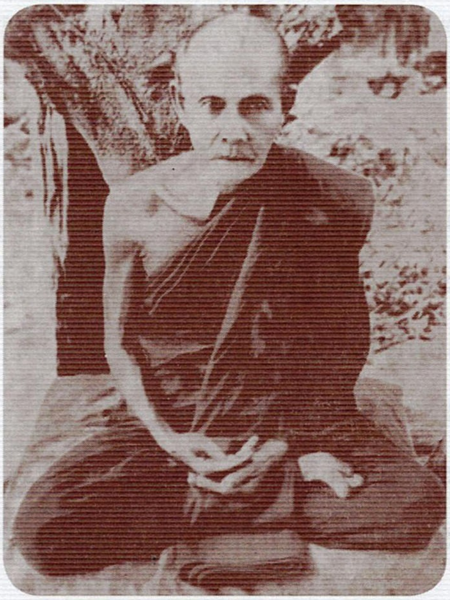
รุ่งเรืองสืบไป

หลวงปู่ศรี ได้กล่าวย้ำว่า

"ไปฟังเทศน์ท่านพระอาจารย์สิงห์ไปฟังใหม่ๆ เหมือนกับว่าได้ฟังเทศน์พระพุทธเจ้า ท่านเทศน์ถูกใจเหลือหลาย แต่แล้วก็ได้อยู่กับท่านเพียงสามเดือน เพราะท่านกลับไปอยู่วัดป่าสาลวัน เมืองโคราช"

จากนั้นหลวงปู่ศรีจึงได้ไปวิเวกอยู่บ้านค้อหวาง ซึ่งเป็นวัดของเจ้าคุณอุบาลีฯ ไปเห็นหนังสือแล้วอ่านดูก็ถูกใจอีก ก็นึกว่าจะหายสงสัยออกไปประพฤติปฏิบัติอย่างเต็มที่

พอรู้จักแนวทางในการประพฤติปฏิบัติกรรมฐานแล้วจึงเดินเข้าป่าเข้าดงไปตามเรื่อง เดินเที่ยววิเวกข้ามป่าข้ามเขาไม่รู้ กี่ลูกต่อกี่ลูก แต่แล้วก็ไม่วายคิดถึงท่าน**พระอาจารย์ใหญ่มั่น ภูริทตฺโต**

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๐

พรรษาที่ ๓ จำพรรษาที่ วัดป่านาแกน้อย ตำบลบ้านแก้ง อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม

เข้าใกล้รัศมีธรรมท่านพระอาจารย์มั่น

หลวงปู่ศรีได้เข้าใจหลักธรรมปฏิบัติจากท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม แล้วจึงลาครูบาอาจารย์จากเสนาสนะป่าแสนสำราญมุ่งหวังทดสอบขันติธรรมไม่เหยียบย่ำอยู่กับที่ ออกปฏิบัติเพียงลำพังเหมือนพระอริยสาวกทั้งหลายที่ท่านพ้นทุกข์ สองเท้าจึงก้าวเดินย่างผ่านป่าผ่านเขา ท้องถ้ำ อดบ้างอิ่มบ้าง รอนแรมซอกซอนผ่านหมู่บ้านน้อยใหญ่ที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขาภูพาน วนเวียนท่องเที่ยวอยู่เขตจังหวัดสกลนคร นครพนม ซึ่งอยู่ใกล้ในรัศมีธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต มากขึ้น

เมื่อเจอพระกรรมฐานศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่น หลวงปู่ศรีมักจะถามและสนทนาธรรมเสมอและสิ่งที่ลืมไม่ได้นั่นก็คือถามเรื่องท่านพระอาจารย์มั่นพระแต่ละองค์ที่เล่าถึงเรื่องท่านพระอาจารย์มั่น ล้วนต้องยกมือสาธุการใส่หัวใส่กระหม่อมด้วยความเทิดทูนบูชา

สาธุ...ถึงความเป็นผู้เคร่งครัดในพระธรรมวินัย

สาธุ...เลื่อมใสในวัตรปฏิบัติ

สาธุ...ถึงความเด็ดเดี่ยว

สาธุ...ถึงความเป็นผู้มักน้อยสันโดษ

สาธุ...ถึงความเก่งกาจเรื่องรู้วาระจิตผู้อื่น

สาธุ...ถึงความเป็นพระแท้

สาธุ...ใครไม่แน่จริง ไม่ดีจริง ไปอยู่กับท่านไม่ได้หรอก

และสุดท้าย สาธุ...เราพูดเรื่องท่านกันอยู่ตรงนี้ ท่านก็รู้

เมื่อพระที่เล่าพูดอย่างนั้น ทำให้ใจหลวงปู่ศรีหวิวๆ ขนลุกซู่ๆ ขึ้นมาเหมือนกัน อัศจรรย์ท่านผู้ทรงคุณธรรมล้ำลึก

"เราจึงเป็นเหมือนนกกาส่วนท่านพระอาจารย์มั่น ท่านเปรียบเหมือนนกเหยี่ยว การ้องกาๆๆๆ ร้องจะได้นานสักเท่าไหร่ ไม่นานเหยี่ยวก็บินร่อนโฉบเอาตับปอดไส้พุงของกาไปกินเรียบ"

หลวงปู่ศรีได้ยินกิตติศัพท์เกียรติคุณของท่านหลวงปู่มั่น ภูริทัตโตเท่านั้น ก็อดหวั่นไหวหวั่นเกรงในบารมีธรรมของท่านมิได้

วัดป่านาแกน้อย จ.นครพนม

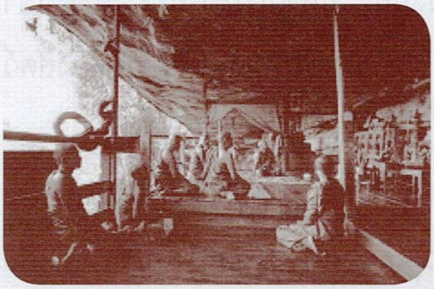
เที่ยวกรรมฐานที่ถ้ำพระเวส

ต่อจากนั้นหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงได้ออกเดินทางต่อไปยังถ้ำพระเวส อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม เพราะสาเหตุว่า **“ถ้าเราจะไปเฝ้ากราบนมัสการและไปประพฤติปฏิบัติกับท่านพระอาจารย์มั่น เราต้องประพฤติปฏิบัติทดสอบตัวเราเสียก่อนว่าเราจะได้อะไรหรือไม่ได้อะไร”**

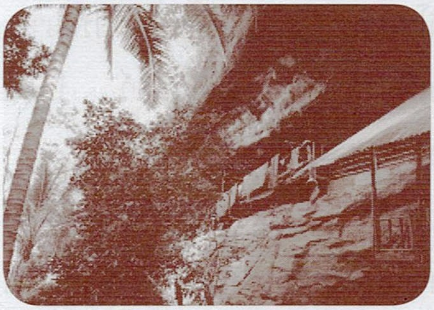

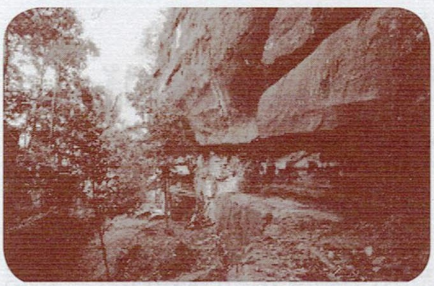
เป็นการฝึกสมาธิ จึงเร่งกันอย่างยิ่งยวดและหนักหน่วงในการออกไปปฏิบัติเพียงผู้เดียว ในคราวนั้นเป็นไป **“แบบหัวล้านเกินครู”** สถานที่แห่งนี้มีพระกรรมฐานมาปลีกวิเวกเสมอ เช่น สามเณรบุญนาค(พระอาจารย์นาค โฆโส) เจ้าคุณอริยะ คุณาธาร(เส็ง ปุสฺโส) พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร ฯลฯ และมีหลายรูปที่มีคุณธรรมและวัตรปฏิบัติไม่เพียงพอ เกิดเป็นบ้าวิกลจริตสัญญาวิปลาส ชาวบ้านได้นำพระเณรที่ขึ้นมาอยู่แล้วเป็นบ้า ไปให้ท่านพระอาจารย์มั่นช่วยแก้จิตให้หลายรูปแล้ว ถ้าใครตั้งอกตั้งใจดีจะได้ประโยชน์ เทวดาเขาช่วยแต่ว่านอนปล่อยตัวปล่อยใจไม่ได้ หลวงปู่ศรี จึงปฏิบัติด้วยการไม่นอนทั้งวันทั้งคืน ปฏิบัติเพียรภาวนาอยู่อย่างนั้น หลวงปู่ศรี มหาวีโรสอนตนเองว่า

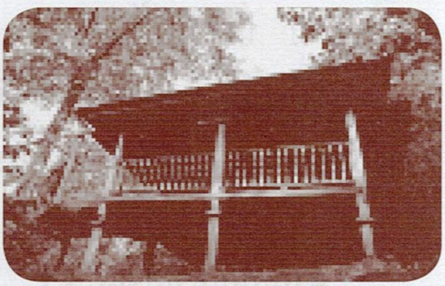
“ถ้าจะมามัวเห็นความสุขในการนอน ความสุขในการกิน นั้นเราจะอยู่ไม่ได้ เราต้องอยู่กับความเพียรภาวนา มีสติ มีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว มีศรัทธา เชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธองค์อย่างเดียวถ้าจะไปเชื่อแต่ใจตนเองที่ยังมีกิเลส มันก็แล้วเท่านั้นแหละ ไม่ได้เห็นอรรถเห็นธรรมหละคราวนี้ เราต้องเชื่อธรรมวินัยเท่านั้น”

จิตเกิดโอกาสแสงสว่าง

หลวงปู่ศรี มหาวีโรอยู่รูปเดียว อยู่ที่ถ้ำสูงๆ ยาวๆ ประมาณ ๕ เส้น มีบันได ๑๒ ขั้น ทางกว้างเพียง ๑ เมตร อยู่ริมฝั่งเหว เอาไม้ไผ่กั้นไว้ เวลานอนก็นอนบนแคร่ไม้ไผ่ บริเวณป่ารอบๆ ถ้ำ มีเสือตัวใหญ่วนเวียนอยู่ นอกจากเสือแล้วในเวลาค่ำคืนมีบ่างตัวใหญ่ๆ บินดังพึ่บพั่บๆ ครืนๆ ไปมาในเวลาค่ำคืนประมาณ ๖ ทุ่ม ระหว่างหัวเขาประมาณ ๑๐ เส้น หลวงปู่ศรี มหาวีโรบำเพ็ญอยู่ในหุบเขาตรงกลาง จะยืน เดิน นั่ง นอน ทำสมาธิในท่าไหนก็ตามเสียงสัตว์ไพรจะวนเวียนไปมา

ในเวลาเช้าออกไปบิณฑบาต เดินบิณฑบาตก็เหมือนเดินจงกรม ทางตามป่าพอที่จะรอดตัวมุดตัวไปได้ หมูป่าก็มาก เสือก็มาก ไปกลับประมาณ ๑๐ กิโลเมตร กลับถึงถ้ำที่พักประมาณ ๑๑ โมงเช้า หลวงปู่ศรี อยู่ที่นั้นเพียงลำพัง อาศัยสัตว์ มีเสือเป็นต้น เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย

ในขณะที่หลวงปู่ศรี นั่งภายในถ้ำ จิตเกิดแสงสว่าง สว่างจนนึกว่าแสงพระอาทิตย์ปรากฏขึ้นในเวลากลางค่ำคืน สว่างจ้าทั้งๆ ที่เป็นเดือนดับ นั่งสมาธิตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึงตีหนึ่ง

"เอ๊ะ ! ทำไมถึงสว่าง ทั้งๆ ที่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น แจ้งสว่างไปหมดถึงขนาดที่ว่าเดินจงกรมไม่ต้องมีไฟส่อง"

สิ่งนี้เป็นเองเกิดขึ้นเอง ถ้าไม่เกิดแสงสว่างอย่างนี้ จิตก็ไม่ตื่น แสงสว่างนี้ไม่รู้ว่ามาได้อย่างไร ของเหล่านี้เป็นของแปลก

ประหลาดที่ปรากฏขึ้นมา ซึ่งหลวงปู่ศรี เกิดมาไม่เคยพบเห็นสักครั้ง

เรื่องของจิตจึงเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าหากเรานำมาใช้ได้จะพบประโยชน์ใหญ่หลวง ถ้าหากเราทำจิตใจไม่ให้อยู่ในอำนาจของกิเลส ซักฟอกกิเลสออกไปได้ จิตจะโปร่งโล่งสบาย

จิตเกิดสลดสังเวชน้ำตาร่วง

เมื่อจิตหลวงปู่ศรี มหาวีโรเป็นเช่นนั้น

"พิจารณาถึงผู้คน ก็ไม่เหมือนผู้คน เกิดความสลดสังเวช สงสารตัวเอง บางทีสงสารตัวเอง จนกระทั่งน้ำตาร่วงร้องไห้ไม่มีใครสอนเราได้นอกจากตัวเราเอง ความมหัศจรรย์เหล่านี้ถ้าเราไม่เห็นเองจะไม่มีวันเชื่อ เหมือนกับเสือ ถ้าพูดถึงเสือก็ไม่มีใครกลัว แต่เมื่อเจอเสือเข้าจังๆ จึงวิ่งป่าราบ วิ่งหนีชนต้นไม้แทบเป็นแทบตาย ถ้าพูดถึงเสือเฉยๆ ก็เป็นเพียงชื่อไม่มีใครกลัว ต่อเมื่อเจอตัวเสือเมื่อไหร่ เสือมีแต่จะวิ่งเข้าหากัดผู้คน นี้ก็เหมือนกัน เราได้ยินเพียงชื่อเราไม่รู้ว่ามันจะเกิดมาได้อย่างไร มันเกิดมาจากเหตุที่เรานั่นแหละแต่เราไม่รู้จักเรื่องแห่งเหตุและเหตุแห่งเรื่อง"

ป่วยเป็นไข้มาเลเรีย

ในสถานที่แห่งนี้หลวงปู่ศรี ไปอยู่เดือนเศษ ปฏิบัติเอง **"แบบหัวล้านเกินครู"** มุ่งมั่นปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว เกิดล้มป่วยและอาการก็หนักปางตาย ด้วยเป็นไข้มาเลเรีย เมื่ออาการขึ้นแต่ละที ตัวหนาวสั่น อย่างแรง ฉันยาอะไรก็ไม่หาย จึงใช้สมาธิรักษา ปรากฏว่าได้ผล คือพอจิตสงบเป็นสมาธิแน่วแน่ อาการของโรคก็ไม่มี มันสู้สมาธิไม่ได้ แต่มันไม่ยอมถอยสู้กันอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน ๑ ปี ๑๑ เดือน พวกชาวบ้านแถวนั้นเขาตกใจกลัวว่าจะได้หามศพหลวงปู่ศรี ลงจากถ้ำ บนภูเขาเหมือนที่เคยหามศพพระรูปอื่นๆ มาแล้ว อาการของโรคชนิดนี้มันร้ายแรงมากในบางวันไปบิณฑบาตมาแล้วฉันไม่ได้ ไปบิณฑบาตไม่ได้ฉันอาหาร หลวงปู่ศรีจึงใช้สมาธิสู้กับโรคอยู่นั้น

ชาวบ้านมานิมนต์ลงไปจากถ้ำ เพราะเขากลัวหลวงปู่ศรี จะตายและเป็นภาระให้เขา หลวงปู่ศรี จึงลงจากถ้ำไปหลายวัน เมื่อย้อนกลับขึ้นมา จึงได้ทราบว่าพวกชาวบ้านใจบาปยิงเสือใหญ่ ตัวที่มันเฝ้าหน้าถ้ำตายไป พวกชาวบ้านเขามาเล่าให้ฟังว่าเสือใหญ่โดนยิงครั้งแรกยังไม่ล้ม ครั้งที่สองจึงล้ม พอมันล้มลงก็มีเสียงร้องไห้ดังระงมไปทั่วบริเวณ

พรานพวกนั้นเขาก็ใช้อุบายแก้ คือร้องไห้ตามเสียงนั้นไปนานพอสมควรเสียงร้องไห้นั้น จึงหยุด พวกเขาจึงเข้าไปนำร่างเสือออกมาได้ ภายหลังพวกเขาจึงเอาน้ำมันของเสือตัวนั้นมาถวายหลวงปู่ศรี ขวดใหญ่เลย หลวงปู่ศรี ก็ได้แต่ปลงธรรมสังเวชเท่านั้น

หลวงปู่ศรีเล่าเรื่องสามเณรบุญนาคเที่ยวกรรมฐาน

สามเณรบุญนาค เป็นผู้ทรงอภิญญาสูงยิ่งรูปหนึ่ง ท่านหลวงปู่ศรีได้เล่าเรื่องราวของสามเณรให้รับทราบว่า

"สามเณรบุญนาคท่านเคยมาภาวนาที่ถ้ำพระเวสนี้ เวลาท่านไปแบบเราไปกับท่านไม่ได้ เพราะท่านเด็ดเดี่ยว ธรรมกล้าหาญผู้ใดขอไปด้วยท่านไม่ห้าม แต่จะไปด้วยได้ไหมเท่านั้นแหละ ต้องต่างคนต้องอาศัยตัวเองนะอย่าไปหาพึ่งคนอื่น อันนั้นท่านไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครปลุกก็ไม่ปลุกด้วยนะ เดินทั้งวัน ไปถึงที่พักก็ไปพักบนหลังเขาโน่น พอรู้สึกตัวขึ้นตอนไหนแต่งของได้แล้วไปเลย ไม่มีปลุกใคร ใครไม่ลุกก็แล้วแต่ เอาถึงขนาดนั้นนะท่านฝึกหัดใจ ครั้งหนึ่งสามเณรบุญนาคและเพื่อนไปนอนอยู่ข้างหลังเขาพอดีเสือตัวหนึ่งมานั่งเฝ้าอยู่ เพื่อนอีกคนยังนอน ยังนอนเฉยอยู่ สามเณรบุญนาคแต่งของเรียบร้อยก็เดินไป เสือนั่งเฝ้าอยู่ก็ไม่ปลุกกันเลย เดินหนีเที่ยวกรรมฐานต่อไปเฉยเลย ต้องพึ่งตนเองไม่ทราบว่าเสือกินแล้วหรืออย่างไร เที่ยวหา

กันก็ไม่เห็น ท่านเอาถึงขนาดนั้นนะ เพราะท่านปฏิบัติจริง สละโลกจริงๆ บางครั้งก็ขึ้นไปเดินบนขอนไม้มองหาทาง ขอนไม้ไม่ใช่ขอนไม้ แต่มันเป็นงูใหญ่นะ ขนาดเท่าขอนต้นยางก็มีนะ งูตัวใหญ่ งูยาวเป็นเส้น ๒ เส้น ๓ เส้น ท่านชอบไปตอนกลางคืน ไปแบบไม่มีทางจะไปทางไหนไปเลย เชื่อธรรมะเป็นหลัก เชื่อใจเจ้าของนั่นแหละ แต่ว่าสมาธิท่านกล้าหาญนะ ช้างเสืออะไรไม่มีทางกลัวเลย งูเงี้ยวเขี้ยวขอ เสือ ช้าง ไม่ได้เกี่ยวไปเลย ตั้งสติ ดีๆ แล้วไปเลย ไอ้เรื่องของใจนี่สำคัญยิ่ง”

<u>พระ ผี เทวดา</u>

ที่ถ้ำพระเวส หากผู้ใดภูมิจิตภูธรรมไม่ถึงหรือถ้าคนทำไม่ดีพวกเทพเทวดาเขารู้หมด ถ้าใครทำไม่ดีแล้วจะยุ่ง ผู้ที่ได้ผลประโยชน์จากการมาปฏิบัติก็มาก ผู้ที่เกิดวิบัติจากการปฏิบัติผิดก็มีไม่น้อย หลวงปู่ศรี เกิดป่วยเป็นไข้มาเลเรียอย่างหนัก จนชาวบ้านต้องนิมนต์ลงมาอยู่ทางวัดป่าบ้านนาแกน้อยในขณะนั้นหลวงพ่อผงขึ้นไปอยู่แทน หลวงพ่อผงได้ ๘ พรรษา ไปอยู่คืนแรกเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาอยู่ไม่หยุด

...พอตกกลางคืนมา

“ผง ผ้งๆ หนีๆ อย่ามาอยู่นี่”

เสียงดังมาแต่ไกล ขนลุกซู่ๆ ขึ้นทันที อยู่ในป่าในเขาห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๔-๕ กิโลเมตร ซึ่งจะไม่มีใครรู้จักชื่อของท่านเลย ท่านก็ไม่ยอมหนีเร่งภาวนา ทั้งนั่ง ทั้งนอน ทั้งเดินอยู่นั้น คืนที่ ๒

เรียกมาอีก เสียงใกล้เข้ามา เสียงดังกว่าเดิมอีก

“ผง ผังๆ หนีๆ อย่ามาอยู่นี่มันเคียงที่ไปที่มา(ขวางที่ไปที่มา)”

“เอ๊ะ...ใครหว่า?”

หลวงพ่อผงขนลุกซู่ขึ้นแรงกว่าเดิมอีก

คืนที่ ๒ ท่านก็ไม่ยอมหนี ดันทุรังอยู่นั่น เขามาเตือนสติ ท่านก็เร่งทำสมาธิภาวนา

พอคืนที่ ๓ มาอีก คราวนี้เข้ามาถึงตัวเลย

“ผง...หนี อย่ามาอยู่นี่”

วิญญาณจึงพยายามหักคอ อึกอัก...สู้ตายกันใหญ่ พอรุ่งสางขึ้นมาเก็บบาตรวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงลงเขาไป

หลังจากนั้นท่านพระอาจารย์คำดี(พระทางจังหวัดยโสธร) ขึ้นไปอีก ไปอยู่ได้ ๖-๗ วัน เท่านั้น ชาวบ้านไม่เห็นมาบิณฑบาต ขึ้นไปดู เป็นไข้สลบไป จึงได้ไปช่วยกันหามท่านลงมาจากเขา

ชาวบ้านถิ่นแถวนั้น เมื่อเห็นพระธุดงค์มาที่ถ้ำ ก็จะคอยดูว่าจะอยู่ได้สักกี่วัน พระมาอยู่ที่นี่ไม่เป็นอย่างหนึ่งก็เป็นอย่างหนึ่ง ชาวบ้านเล่าว่า

“ได้ขึ้นไปหามพระที่นอนสลบไสล ลงมาเป่าน้ำให้ฟื้นอยู่เรื่อยๆ”

หลวงปู่ศรี อยู่ที่นี่ มีพระทางขอนแก่นไปอยู่ ท่านเอาแม่ชี

แม่ขาวไปด้วย ไปหาภาวนาพอตอนตะวันบ่ายไปแล้วพากันอาบน้ำอาบท่า ซึ่งถ้ำมันยาวประมาณ ๔-๕ เส้น ไปอยู่ตามหน้าผา พอค่ำมาเท่านั้นภูเขางึบงับๆ เหมือนมันจะพังลงมาทับคน อยู่ไม่ได้ เตลิดหนีไปในตลอดกลางคืน พวกเจตนาไม่ดีวิญญาณเทพเทวดาเขาดูใจก็ทราบ

พอใกล้ฤดูเข้าพรรษา มีกลับคืนมาอีก ๖-๗ องค์กลับคืนมาจะมาจำพรรษาเดือนนั้นเหลือ ๒ ตาย ๕ เฮี้ยนจริงๆ ภูมิเจ้าที่เขาอยากให้เป็นคนดี ถ้าเราทำดีเขาก็รู้และเคารพบูชา

เกือบเป็นสัญญาวิปลาส

...หลวงปู่ศรี ไปสัญญาผิดอยู่ครั้งหนึ่ง เดินจงกรมอยู่ ๕-๖ ทุ่ม เดือนมืดๆ เขาลูกนั้นก็ลอยฟูบเข้ามาอยู่ใกล้ๆ

"เอ๊ะ! ภูเขายังไง! ถึงจะไหลร่นเข้ามาหากันได้"

เดินพิจารณาสังเกต ดูมันผิดปกติ

"ไม่ใช่น่า มันเป็นสัญญามาเตือน พิจารณาทดสอบดูก่อนน่า"

...พิจารณาดูร่างกายตัวเอง กำหนดดูตามหัว ตามผม ตามฟัน ดูผิดปกติไปหมด อ้าว! สัญญาไม่ถูกแล้ว

...พิจารณาดูฟัน มันก็เท่าจอบ มันไม่ได้ใหญ่ปานนั้นน่า นึกอยู่ในใจสอนตัวเอง ถ้าเป็นของธรรมดามันก็ไม่ใหญ่ถึงปานนั้น

...พิจารณาดูแขน มันก็เท่าลำตาล มันไม่ได้ใหญ่ปานนั้น มัน

ผิดปกติก็เลยไม่เชื่อมัน

...พิจารณาดูภูเขา มันวิ่งเข้ามาหากัน ถ้าหากเดินลงไปนั้น บันได ๑๒ ขั้นมีแต่หิน พลัดตกลงไปตายเท่านั้นแหละ สัญญาเชื่อมันไม่ได้

...พิจารณาดูความสว่างไสว สว่างโร่มาเลย เหมือนกับแสงตะวัน มันจะสว่างอย่างไร เดือนมันข้างแรมเชื่ออยู่แต่ไม่เชื่อมาก เพราะว่าความสว่างมันเกิดขึ้นจากจิตใจเจ้าของแล้วแต่มันจะทำไป

...พิจารณาดูภูเขา เดี๋ยวภูเขาก็จะลั่นฮืบฮับๆ จะพังลงมาทับตายแล้ว ตายก็ตาม มันก็รู้จักอยู่ มันทำเหมือนเหลือเกิน แต่มันไม่ใช่

จิตนี่มันร้อยอย่างพันอย่างที่มันแสดงออกมา เรื่องของกิเลสทั้งนั้น จึงเรียกว่า สัญญาวิปลาส สัญญาไม่เที่ยง

ทำให้หลวงปู่ศรีทราบทันที

"ใจเรานี่แหละไม่เที่ยง มันทำให้คนหลง ไม่มีสติอยู่ไม่ได้แหละจะดึงเจ้าของไปไหนก็ไม่รู้"

หลวงปู่มั่นแก้สัญญาวิปลาส

พระรูปหนึ่ง เกิดสัญญาวิปลาส พอจิตลงพึบเท่านั้น ทุกข์จะล้มจะตาย พิจารณาดูตัวเองน้ำตาไหล มองเห็นคนกำลังไถไร่ไถนาก็วิ่งไปดึงแขนเขาออกมาจากคราดจากไถ นี่ความสุขอยู่ที่นี่จะพาไปดูเป็นบ้าถึงขนาดนั้นก็มี เป็นพระ หลวงปู่ศรีไม่เคยคิดเคยฝันว่ามันจะเป็นเวลามันเป็นมาแล้วมันหากเป็น ถ้าสติไม่พอ จะไม่สึกฟ้ารู้สึกหมอกอะไรเลย

ยังมีอีกพระรูปหนึ่งเป็นบ้า จิตมันพลิกแพล็บเดียวเท่านั้น หลงบ้าเลย แก้อย่างไรก็ไม่หาย ชาวบ้านจึงพาไปหาหลวงปู่ใหญ่ หลวงปู่มั่นที่วัดหนองผือนาใน สกลนคร ท่านแนะให้นิดเดียวเท่านั้นหายขาดเลย

หลวงปู่ศรี มหาวีโร กล่าวให้รับรู้

"มันไม่มีค่าอะไรเลยนะคนเรานี่ ผู้ไม่ได้ฝึกหัดอบรมจิตใจปล่อย มันไปมันก็ไปทั่ว เรื่องของสติกับข้อวัตรปฏิบัตินี่เป็นเรื่องสำคัญ เอาแค่นี่แหละให้มันได้ กำหนดวันเวลา "ยามไหนเวลาไหนต้องมาให้ได้ การฝึกสติให้มีความระมัดระวัง กลัวแต่มันจะผิดพลาด อันนี้เรียกว่าเป็นการฝึกสติตัวเอง ฝึกให้จิตใจเอาการเอางาน ให้จิตใจละเอียดถี่ถ้วนตัวนี้แหละจะยังคนให้เป็นคน ถ้าตัวนี้ไม่มี จะเผลอเรอเป็นโรคประสาทเป็นบ้าไปก็มากมาย แต่คนก็เห็นว่าเป็นเรื่องทำยาก มันจะยากอะไร ยากตรงที่เราฝืนมันสักหน่อย ให้ทำจนชำนิชำนาญเคยชินจนเป็นนิสัยฝืนบ้างตั้งแต่เริ่มแรกนี่แหละ เดี๋ยวว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ว่ายุ่งว่ายากเดือดร้อนตามแต่จิตใจจะหลอกไป เพราะเราเคยทำตามเขามาพอแล้วก็ต้องฝืนดูบ้าง ถ้าทำไปตามแบบเขา ก็อยู่อย่างนั้น อยู่กี่กัปกี่กัลป์ก็เหมือนเก่านั้นแหละ ไม่ปรับปรุงแก้ไข ไม่ว่าแต่งานภายนอกหรือในตัวของคนเราทุกวันนี้ มันก็อยู่ได้ด้วยการปรับปรุงแก้ไข เหมือนอย่างเขาพัฒนาบ้านเมือง การพัฒนามันก็ต้องแก้ต้องไข อันไหนพอเอาออกอันไหนพอเอาไว้ อะไรพอปรับปรุงใหม่ก็ต้องแก้ไป ลักษณะปรับปรุงจิตใจก็เหมือนกัน จะปล่อยไปตามอารมณ์ก็แล้วกัน แม้จะไปกอดขาพระพุทธองค์อยู่ ก็ไม่ได้ จับชายจีวรอยู่ ก็ไม่ได้ ท่านก็ว่าอยู่ไกลเหมือนเดินนั่นแหละ ใจมันไปอยู่คนละทวีปโน่น ต้องให้จิตใจเลื่อมใส เชื่อในหลักเหตุหลักผลเชื่อใน

ผลของกรรม เมื่อทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จริง ๆ เจ้าของนี่แหละเป็นคนได้

เรื่องของพระพุทธศาสนา ฝึกหัดเอาใจดวงเดียวนี่แหละ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระสูตร พระวินัย พระปรมัตถ์ สอนเอาจิตใจ ดวงเดียวนี่แหละ ให้มันรู้จักว่าอันไหนดี อันไหนไม่ดี อันไหนควรอันไหนไม่ควร อันไหนควรละควรลด อันไหนควรบำเพ็ญสอนใจอันเดียวนี่แหละ”

<u>นิมิต</u>

“ต่อจากขั้นนี้ไปแล้วก็มาอีกขั้นหนึ่ง ก็เป็นขั้นพอๆ ปานกลาง ขั้นนี้ได้แก่ขั้นนิมิต คือ สมาธิ ถ้าหากเป็นสมาธิอีกหน่อยหนึ่ง ขั้นนี้ทำให้เราเพลิดเพลินลุ่มหลงให้สบายไป ติดอยู่ในความสุขบ้าง ติดอยู่ในปิติธรรมบ้าง เพลิดเพลินไปตามนิมิตต่างๆ คล้ายกับเขาฉายหนังให้ดูแต่แล้วก็เป็นเรื่องของตนทั้งเพ

นั่นแหละเรื่องของคนอื่นมีน้อย ถ้าหากเราเลยไปตามนิมิตต่างๆ เหล่านั้นก็เรียกว่าห่างเหินจากสมาธิ

เรื่องนิมิตต่างๆ เป็นเรื่องของสังขารที่ปรับปรุงออกจากจิตใจแต่ว่าสติตามจิตไม่ทัน มันก็ยกเรื่องให้เราออกไปข้างนอก แต่แล้วก็ไม่ใช่อย่างอื่น ความจริงก็เป็นเรื่องของจิตใจของเรามันปรุงแต่งออกไปนั้นในตัวสังขารก็นึกว่าเป็นเรื่องอย่างอื่น บางทีก็เห็นเป็นตัวผีหลอก เห็นเป็นเสือ เป็นสัตว์ร้ายต่างๆ นึกว่ามันมาจากทางอื่น แท้จริงมันออกมาจากใจเรานี่เอง สิ่งเหล่านั้นมันขึ้นอยู่กับจริตนิสัยของแต่ละบุคคลซึ่งได้

กระทำมาแต่ชาติก่อน

ถ้าใครมีจิตใจโหดเหี้ยมและเคยทำร้ายทำบาปทำกรรมมามากมัน ก็มีนิมิตแต่เรื่องร้ายแรงทั้งนั้น มีแต่จะฆ่าจะแกงกันอย่างนั้นตลอดเวลา

ถ้าหากใครได้สร้างกรรมชั่วมาน้อย และได้ประพฤติปฏิบัติมาบ้างแล้วแต่ก่อน ก็มีแต่นิมิตที่นิ่มนวล โดยมากมีแสงสว่าง แต่ก็มีนิมิตนิมิตหน่อยๆ ไม่ถึงกับจะทำให้เกรงกลัวอะไร ถึงแม้จะเกรงกลัวเราก็มีทางจะอดได้

ในระยะหกปีนี้ดู เหมือนจะมีนิมิตเกือบทุกวัน

ถ้าจะนำมาพูดให้ฟังในเวลาปีหนึ่ง จะหมดหรือไม่หมดก็ไม่ทราบ รู้จักเรื่องว่ามันเป็นเรื่องของสังขาร มันปรากฏออกจากจิตมัน ส่งไปข้างนอก มันลวงให้เราหลงอยู่นั่นแหละ บางรูปติดอยู่ตั้ง ๑๑ ปีก็มีติดในเรื่องนิมิตต่างๆ ไปเที่ยวพรมโลก เทวโลก ลงไปจนถึงอบายโลกไปถึงพระนิพพานก็ไป ใครเป็นใครรู้เห็นหมด”

สู้จนชนะ

หลวงปู่ศรี มหาวีโร พำนักบำเพ็ญภาวนาอยู่ที่ถ้ำพระเวส วันไหนไปบิณฑบาต วันไหนฉันจังหันไม่นอนทั้งวันทั้งคืน ถ้าวันไหนไม่ฉันนั้น พักให้บ้างในตอนกลางวันแต่ว่าเอาท่อนไม้ไผ่หนุนแทนหมอน หัวตกจะลุกขึ้นทันที ไม่หลับสู้อยู่อย่างนั้น เอาไปเอามามันหากชนะมันหรอก แล้วที่นี้จิตใจมันลงง่าย

นั่งสูบบุหรี่อยู่ มันก็ลง เวลาลืมตาอยู่ก็ตามใจจิตไปเลยใจจิตอยากไป (ท้าทายจิตใจที่มักส่งออกไปข้างนอก) ทำอย่างไรก็อยู่ได้ถ้ามันได้ไปแล้วไปง่าย ใหม่ๆ มันต้องฝืน สู้กันถึงที่ ถ้าเราชนะมันอยู่ใต้

อำนาจของเราแล้ว มันจะง่ายขึ้น มันยากแต่ใหม่ๆ ถ้าเลยตามเขาไม่หยุดมันก็ยากหน่อย เหมือนเด็กน้อยลูกหลานทำอะไรก็ทำตามใจหมด มันก็ดื้อโตขึ้นมาก็ดื้ออยู่นั่นอะไรพอห้ามก็ห้ามอะไรพอว่าก็ว่าไม่ผิดกันแล้วกับสอนเด็กน้อย เป็นพระแต่ผ้าเหลืองต้องแก้ใจนี่เมื่อหนักเข้าทำเข้าๆ จนกว่ามันยอมเต็มที่

หลวงปู่ศรี มหาวีโรได้ปฏิบัติธรรมที่ถ้ำพระเวสเป็นเวลานานพอสมควร ฤดูกาลเข้าพรรษาใกล้เข้ามาแล้วจึงลงจากถ้ำไปจำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านนาแกน้อย อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม โดยมีพระอาจารย์จันทร์ (วัดหนองห่าง) เป็นหัวหน้าคณะ จนกระทั่งออกพรรษาจึงได้จาริกไปในเขตจังหวัดต่างๆ เช่น สกลนคร นครพนม และอุดรธานี เพื่อเดินตามรอยทางแห่งธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

<u>ปีพุทธศักราช ๒๔๙๑</u>

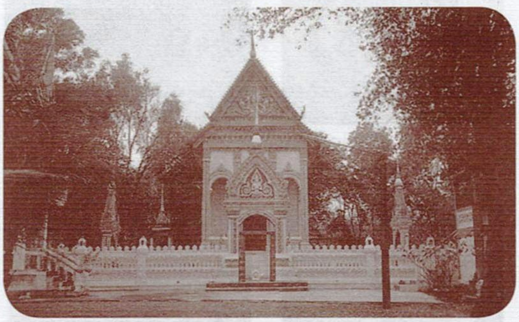
พรรษาที่ ๔ จำพรรษาที่เสนาสนะป่าช้าเป็นที่ทิ้งศพ (วัดโนนนิเวศน์) อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ตามรอยธรรมท่านพระอาจารย์มั่น

เมื่อหลวงปู่ศรี ออกจากถ้ำพระเวส อำเภอนาแก จังหวัดสกลนคร ได้เที่ยวจาริกไปตามถ้ำภูผา

ป่าเขาต่างๆ ในจังหวัดสกลนคร จังหวัดอุดรธานี จนกระทั่งจวนเข้าพรรษาจึงเข้าจำพรรษาที่เสนาสนะป่าเป็นที่ทิ้งศพโนนนิเวศน์ สถานที่แห่งนี้เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๘๓-๒๔๘๔ ท่านพระอาจารย์มั่นได้เคยมาพักจำพรรษา การเข้ามาจำพรรษาในอารามที่ท่านวางรากฐานไว้ไม่นานนัก รอยธรรม รอยมือ รอยวัตรปฏิบัตินั้นยังคงหลงเหลืออยู่ นับว่าเป็นสิริมงคลยิ่งนัก คงได้ความคิดสติปัญญาบางประการเป็นแน่แท้ หรืออย่างน้อยก็ย่อมเป็นการทดสอบตนเองก่อนจะเข้าไปยังสำนักของท่าน

มีพระรูปหนึ่งซึ่งเป็นศิษย์กรรมฐานของท่านพระอาจารย์มั่นเล่าให้หลวงปู่ศรีฟังว่า

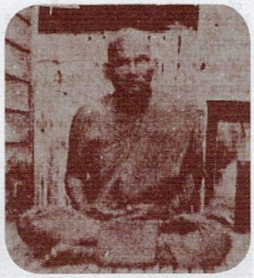
"ในคราวที่ท่านพระอาจารย์มั่นพักอยู่ที่เสนาสนะป่าโนนนิเวศน์นี้ ศิษย์ติดตามอุปัฏฐากท่านพระอาจารย์มั่น ในครั้งนั้นคือ พระอาจารย์เจี๊ยะ จุนฺโท"

พระอาจารย์เจี๊ยะ จุนฺโท

การแสดงธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น ๕-๖ วันท่านจะแสดงธรรมหนึ่งครั้ง ศิษย์สายกรรมฐานเช่น **พระอาจารย์เทสก์ เทสฺรงฺสี, พระอาจารย์ขาว อนาลโย, พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ, พระธรรมเจดีย์ (จูม), พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร ฯลฯ**

ลงจากป่าจากเขามารับฟังมธุรสแห่งธรรมด้วยความหิวกระหายในธัมโมชปัญญา(โอชะอันเกิดแต่ธรรม) ใคร่ได้ใคร่ถึงธรรมที่ท่านพระอาจารย์มั่นแสดงประหนึ่งว่าปลาขาดน้ำ เมื่อฝนมาชโลมรดปลานั้นจะดีใจ และลิงโลดสักปานใด”

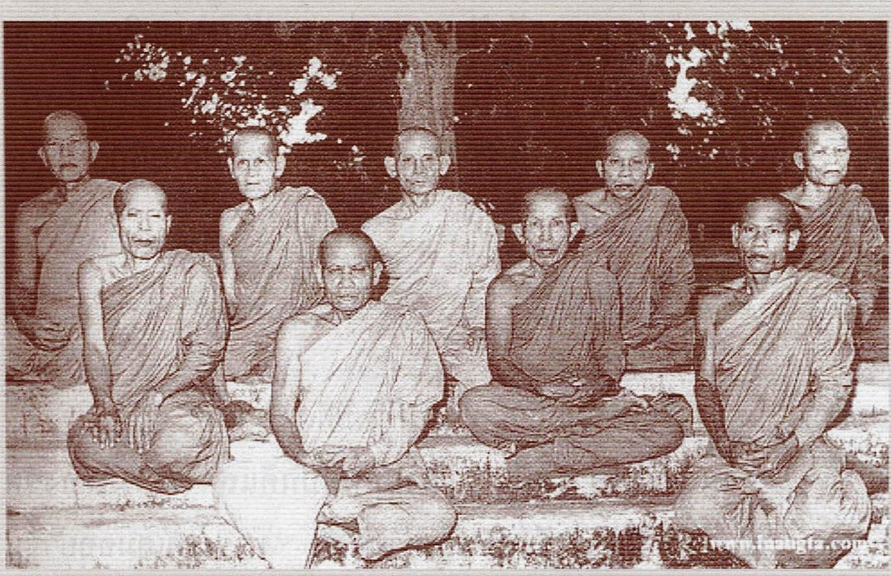
“ท่าน(ศรี) เอ๊ย...”

สหมิกธรรมกล่าวขึ้นพร้อมมีนัยน์ตาวาวด้วยปีติ

“ท่านพระอาจารย์มั่น ท่านมักมีปกติแสดงธรรมเรื่องจิตล้วนๆ เช่นว่า ปัญญากับสติให้รู้เท่าทันกัน ทำจิตให้เสมออย่าขึ้นอย่าลง อย่าไปอย่ามา ให้รู้เฉพาะปกติของจิตให้เห็นอยู่กับปัจจุบันธรรมอย่าส่งจิตไปอดีต อนาคต ธาตุ ๘๔,๐๐๐ ธาตุออกมาจากจิตหมดให้เอากาย วาจา ใจ นี้ยกขึ้นมาพิจารณา อย่าเพิ่มอย่าเอาออก ให้เห็นเป็นปกติ เมื่อใดก็ตามที่เราส่งจิตออกนอกเป็นมิจฉาทิฏฐิ ให้รู้เห็นอยู่ในกายและจิตเป็นสัมมาทิฏฐิ การแก้จิตใจให้แก้ปัจจุบัน เมื่อแก้ปัจจุบันได้แล้วภพทั้ง ๓ นั้นจะหลุดออกไปหมดไม่ต้องส่งใจไปในอดีต อนาคต ให้ลบอารมณ์ภายนอกออกให้หมดจึงจะเข้าอารมณ์ภายในได้ เพ่งนอกเป็นตัวสมุทัย เป็นทุกข์ และเป็นตัวมิจฉาทิฏฐิ เพ่งในเป็นตัวสัมมาทิฏฐิจะเป็นนักปฏิบัติต้องเด็ดเดี่ยวกล้าหาญที่สุด จึงจะรู้ธรรมเห็นธรรม”

“นี้แหละท่านคือหัวข้อธรรมโดยย่นย่อ ที่ท่านพระอาจารย์มั่นแสดงช่างไพเราะจับใจ ไม่รู้ลืมสำหรับพระผู้พิจารณาธรรม และผมก็จำไม่ลืมจนเท่าทุกวันนี้”

เพื่อนสหายธรรมกล่าวให้ทราบ

ส่วนหนึ่งของกองทัพธรรม

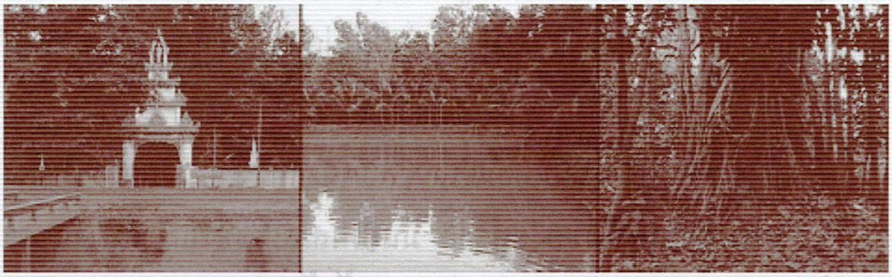
แถวหลัง : หลวงปู่ฝั้นอาจาโร, หลวงปู่ขาว อนาลโย,
เจ้าคุณพระ ธรรมเจดีย์ (จูม พันธุโล),
หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ, หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

แถวกลาง : พระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต, หลวงปู่กงมา จิรปุญโญ,

แถวหน้า : หลวงปู่บัว สิริปุณโณ, หลวงปู่อ่อนสา สุขกาโร

ท่านพระอาจารย์มั่น โปรดผีพระยาอุตรนคร (พระยาอุดร)

สมัยที่ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต เมื่อครั้งได้มาพักจำพรรษาที่เสนาสนะป่าแห่งนี้และที่หนองน้ำเค็ม

เมื่อออกพรรษาแล้วท่านพระอาจารย์มั่นจะออกเที่ยวกรรมฐานเป็นนิสัย โดยเฉพาะโปรดสัตว์ที่ตกทุกข์ได้ยากที่มนุษย์มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อ อย่างเช่นที่หนองน้ำเค็มที่คนเขาลือว่า **"ผีดุมาก"**

ท่านพระอาจารย์มั่นไปทรมานผีพระยาองค์หนึ่ง อยู่ดงน้ำเค็ม ท่านพิจารณาดูแล้วเห็นว่า

"ถ้าไม่ไปทรมานแล้วเห็นท่าจะไม่ไหว"

ท่านจึงไปอยู่ดงหนองน้ำเค็มถึง ๙ เดือน

ฤดูแล้ง มีผีพระยาองค์หนึ่ง แต่ก่อนเป็นพระยาอุตรนคร เมืองอุดรแต่เดิมมีชื่อเรียกว่า อุตรนคร พระยาองค์นี้มีทรัพย์สมบัติมากเลยฝังไว้ที่ดงหนองน้ำเค็ม พอตายลงไปด้วยโมหะในทรัพย์สินตายไปจึงไปเป็นผีนั่งเฝ้า นอนเฝ้า ตากแดด ตากฝน เฝ้ามหาสมบัติอยู่อย่างนั้น ไม่รู้กี่ชาติกี่ภพ ไม่รู้กี่กัปกี่กัลป์มาแล้ว ดังนั้น ใครไปใกล้ก็ไม่ได้ ใคร

ไปเอาฟืนก็ไม่ได้ถูกขย้ำหลอกหลอนทันทีเลย หวงแหนไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง บรรดาสิ่งของต้นไม้ใบหญ้าในบริเวณนั้น

ท่านพระอาจารย์มั่นท่านจึงนั่งแผ่เมตตาจิตอย่างนั้น แต่แล้วผีเจ้าพระยานั้นก็หวงสมบัติอยู่เหมือนเดิม ในขณะที่ท่านพระอาจารย์มั่นพักอยู่ที่นั้น ผีนั้นเข้ามารบกวนอยู่เรื่อยๆ มาทำขึงขังๆ ท่านไม่สนใจอะไรผลสุดท้ายมาแสดงท่าทางอย่างไรท่านก็ไม่กลัว ท่านแผ่เมตตาจิตให้เสมอ

ท่านพระอาจารย์มั่นสอนวิญญาณพญาตนนี้ให้ทราบว่า

"จะเอาไปทำไมของอย่างนี้ มันเป็นสมบัติของแผ่นดินโลก จะเอาก็เอาไม่ได้หรอกเพราะไม่ใช่ของใครๆ ทั้งนั้นจะเอาไปทำไม แม้แต่ร่างกายก็ทิ้งไว้ในโลกในแผ่นดินนี้ ถ้าใครไปยึดมั่นถือมั่นเป็นอุปทานก็เดือดร้อนวุ่นวายอยู่ตลอดกาล เพราะของเหล่านี้มันเป็นสมบัติของโลกมนุษย์สมมุติขึ้นเฉยๆ "

เมื่อท่านพระอาจารย์มั่น พร่ำสอนนานวันเข้า ผีพระยาอุตรนคร จึงปลงใจในทรัพย์สมบัตินั้นได้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอีก สุดท้ายจึงยอมยกสมบัตินั้นถวายท่านด้วยจิตศรัทธา พอละความยึดติดในสมบัตินั้น

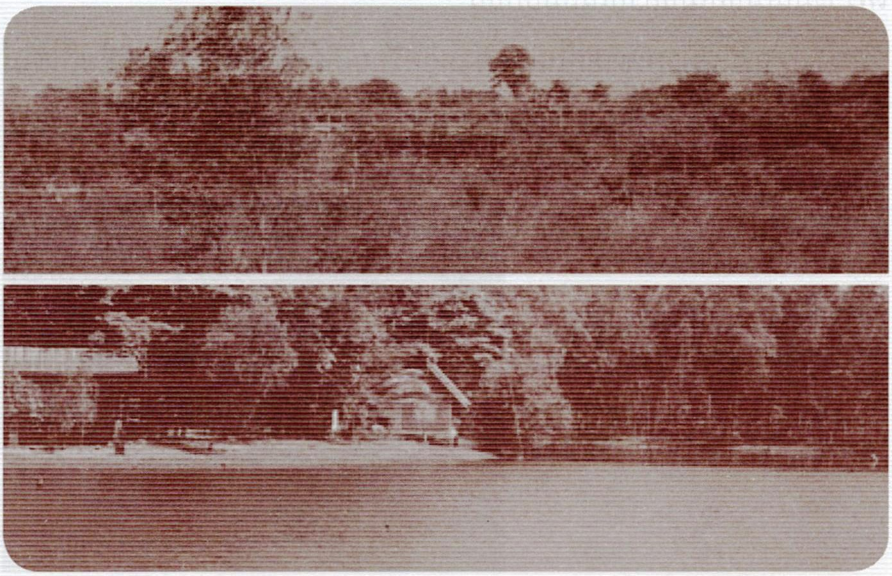
จิตวิญญาณจึงไปสู่สุคติ ไปสู่สวรรค์หลังจากที่อยู่นั้นมานานนับกัปนับกัลป์

เมืองอุดรเมื่อก่อนนั้นมีผีดุมาก สมัยหนึ่งกลางวันแสกๆ มีควายตู้(ควายดื้อ) ตัวหนึ่งวิ่งผ่านกลางเมืองอุดร สมัยนั้นท่านพระอาจารย์เสาร์ท่านไปทรมานเอา เป็นควายวิ่งไปวิ่งมาหายไปเลย เฮี้ยนไม่เบา

เที่ยวธุดงค์ผาน้ำย้อยครั้งแรก

เมื่อออกพรรษาจากเสนาสนะป่าช้าโนนวิเวกแล้ว หลวงปู่ศรีท่านได้ธุดงค์ต่อไป

ในปลายปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ได้ธุดงค์มาทางแถวผาน้ำย้อย ถิ่นนี้เป็นดงเสือ ใต้ถ้ำผาน้ำย้อยมีแต่ขี้เสือเต็มไปหมด ชาวบ้านโคกกลางมีอยู่ ๑๕-๑๖ หลังคาเรือน ไม่มีถนนหนทาง ต้องเดินเท้าเข้ามา เส้นทางที่เดินไปไม่มีแดดส่อง ถ้าเดินเดือนมีนา-เมษา มีแต่จักจั่นมันเยี่ยวใส่เปียกหมด ต้นไม้ก็ไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ (แต่แล้วมันก็เปลี่ยนรูปมาอย่างนี้) ใครมาก็พอจะได้เป็นการกระตุ้นจิตใจเขาบ้างว่าเป็นเรื่องของพระพุทธศาสนา ความจริงแต่ละคนต้องการหาความสงบสงัด

ฉะนั้นเรื่องของป่าจึงเกี่ยวข้องกับศาสนามาหลายยุคหลายสมัย หลายพระพุทธองค์มาแล้ว พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ก็เกี่ยวกับป่าทั้งนั้น จะได้ตรัสรู้ก็อยู่ในป่า เกิดก็เกิดอยู่ป่า ตลอดถึงนิพพานก็อยู่ในป่า

ป่าเกี่ยวข้องกับพระศาสนานี้มาก แต่ว่าเราก็อาศัยป่าเหมือนกัน แต่บางคนก็ทำลาย บ้านเรือนก็อาศัยป่าไม้ ถ่านก็อาศัยป่าไม้ ที่อยู่ที่กินที่นั่งที่นอนมีแต่ป่า พอตายก็ยังเอาฟืนไปเผา ถ้ามันอ่อนๆ เอามาแกงกิน อย่างหน่อไม้ ผักนางอาง หญ้ามากมายหลายอย่าง เรียกว่าอาศัยสิ่งเหล่านี้

แต่โดยมากคนไม่ค่อยอยากปลูก เพราะถือว่าเป็นของธรรมชาติ มันมีไม่อดอยาก อย่างมะไฟ มะแวงบนหลังเขา โดยเฉพาะคนแถวๆ นี้ ปีนต้นไม้ไม่เป็น รอนกลิ่นก็ไม่เป็น สอยไม่เป็น เป็นอย่างเดียวคือตัดโคลนต้นมันเลย

ฉะนั้นป่ามันจึงเหลือไม่มาก ผักหวานก็มีแต่ตัด ขี้เกียจขึ้นเก็บ ตัดพอเสมอหัวเข่า เดินไปเก็บไป เดินไปเลยนี้ประเพณีผู้คนในแถบนี้ เพราะมันไม่อดไม่อยากในสมัยก่อน

ฉะนั้นป่าภูเขาอยู่ในเขตจังหวัดร้อยเอ็ดก็มีแค่นี้ อยู่ที่อื่นก็ใช้ไม่ได้ ไม่ค่อยมีน้ำ ที่เฉพาะเขตร้อยเอ็ด อย่างเขตอื่น อย่างกาฬสินธุ์ อย่างดงแม่เผด แต่ก่อนช้างก็มาก บริเวณเหล่านี้หลวงปู่ศรี เดินท่องเที่ยวธุดงค์ผ่านมาแล้วทั้งนั้น

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๒

พรรษาที่ ๕ จำพรรษาที่ วัดหนองผือ ตำบลนาใน อำเภอพรรณนิคม จังหวัดสกลนคร

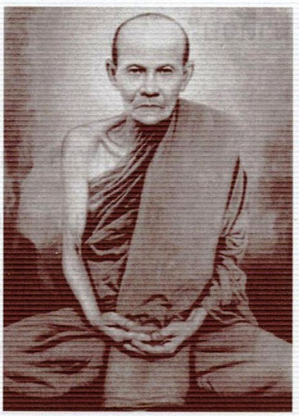
ใต้ร่มธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ท่องเที่ยวไปวิเวกตามถ้ำตามผา ตามป่าตามเขาหลายลูก รู้ว่ากำลังจิตของตนคงพอตัวแล้ว

ต้นปีพุทธศักราช ๒๔๙๒ หลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงตัดสินใจเดินทางจากภูเขาเขียว ดงมะอี่ จังหวัดร้อยเอ็ด ไปยังอำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร มุ่งเร่งฝีเท้าผ่านป่าเขาด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวหวังเข้าไปหาท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโตแต่เพียงผู้เดียว เพื่อเข้ากราบนมัสการฝากตัวเป็นศิษย์ใต้ร่มธรรมของท่าน ดังที่ใฝ่ฝันมานาน

เมื่อแรกเข้าไปถึง ท่านพระอาจารย์มั่นได้ถามว่า

"เคยได้ไปอยู่ตามภูเขา ตามถ้ำตามป่าคนเดียวหรือยัง? "

หลวงปู่ศรีกราบเรียนตอบท่านพระอาจารย์มั่นว่า

"เคยไปบ้างอยู่ครับ"

"เคยไปเที่ยวกรรมฐานที่ไหนบ้างหล่ะ" ท่านถาม

"เคยไปอยู่ภูเขา........บ้าง ถ้ำ.......บ้าง ก็เคยไปอยู่บ้างแล้วครับ" กราบเรียนตอบท่าน

"เอ้อ!...ก็พอมีสติอยู่บ้างเน๊าะ"

ท่านพระอาจารย์มั่นพูดเสียงเน้นๆ กังวาน นัยน์ตาเกรงขามเป็นที่ยิ่ง

ส่วนทางหลวงปู่ศรี นั้นแอบคิดในใจว่า

"นี่...ขนาดเราได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ อย่างกล้าหาญนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรมตลอดคืนยันรุ่งไปอยู่คนเดียวเสือร้องเฮ้ยๆ ฮ่งๆ อยู่ข้างๆ ก็ทำอยู่อย่างนั้นมาแล้วจนสุดแรงเกิด แทบล้มแทบตาย"

แต่ท่านพระอาจารย์มั่นก็ยังว่า

"พอมีสติอยู่บ้างเน๊าะ ถ้าอยู่คนเดียวได้จะต้องเป็นผู้มีสตินะ"

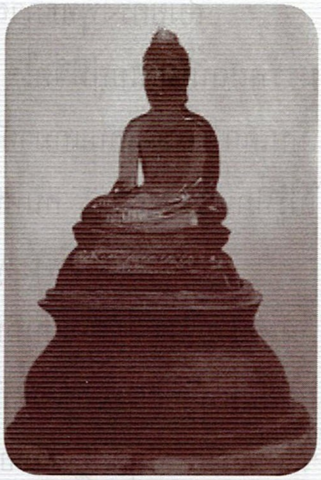
แล้วท่านพระอาจารย์มั่นได้ให้โอวาทแก่หลวงปู่ศรีซ้ำท้ายว่า

"ผู้ที่จะมาศึกษาธรรมะกับเราจะเป็นพระหรือโยมก็ตามขอให้เก็บหอกเก็บดาบ(ให้มีความสำรวม) เอาไว้ที่บ้าน ไม่ต้องนำติดตัวมาด้วย"

คำพูดของท่านพระอาจารย์มั่นผู้เป็นจอมปราชญ์ พูดเพียงเท่านั้น จึงเป็นเหมือนหิ่งห้อยกับแสงจันทร์ เหมือนพญาช้างกับแมวน้อย น้ำในขันกับน้ำในมหาสมุทร ฟ้ากับดิน ปัญญาญาณของท่านจึงไม่มีประมาณทะลุทะลวงดวงใจของหลวงปู่ศรี ทั้งหมดเป็นที่อัศจรรย์

ตั้งแต่นั้นมาหลวงปู่ศรี มหาวีโร จึงเริ่มตั้งความเพียรให้หนักหน่วงกว่าเดินเป็นเท่าทวีคูณ

<u>มอบกายถวายชีวิต/สัจจะอธิษฐาน</u>

พระพุทธรูปที่หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต บูชาอยู่เป็นประจำที่วัดป่าหนองผือ

ต่อจากนั้นหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ฟังธรรมะของท่านพระอาจารย์มั่น ก็ยิ่งติดใจอยู่ไม่หาย หาโอกาสประพฤติปฏิบัติอย่างเต็มที่ เอาชีวิตนี้เป็นเดิมพัน ใจคิดอย่างนั้นโดยมากก็ไปแต่ผู้เดียว เร่งเอาเสียให้เต็มแบบ จะได้เท่าไรอย่างไรก็ตาม ขอมอบกายถวายชีวิตต่อท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว ส่วนอื่นเอาไว้นั่นก่อนค่อยพูดกันที่หลัง

ถ้าหากผู้ใดประพฤติปฏิบัติอย่างกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวทุ่มเทกำลังอย่างเต็มที่แล้ว มีทางได้ทุกรูปทุกนามทุกคน มิใช่ว่าจะได้เป็นบางผู้บางคน สิ่งเหล่านี้มันขึ้นอยู่กับเหตุ

"เมื่อมีเหตุ...ผลต้องมี เหตุน้อย...ผลน้อย เหตุพอประมาณ...ผลพอประมาณ เหตุมาก...ผลมาก เหตุพิเศษ...ผลก็พิเศษ"

หลวงปู่ศรี มหาวีโร อยู่กับหลวงใหญ่หลวงปู่มั่น ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ว่า

"ข้าพเจ้าจะเร่งความเพียรทั้งกลางวันกลางคืน"

ในที่สุดจึงได้รู้ได้เห็นธรรมตามลำดับ ไม่ว่าใครก็ตาม ถ้าตั้งใจก็ย่อมได้ ไม่ว่าผู้น้อย ผู้ใหญ่ คนเฒ่าคนแก่ ผู้หญิงผู้ชาย

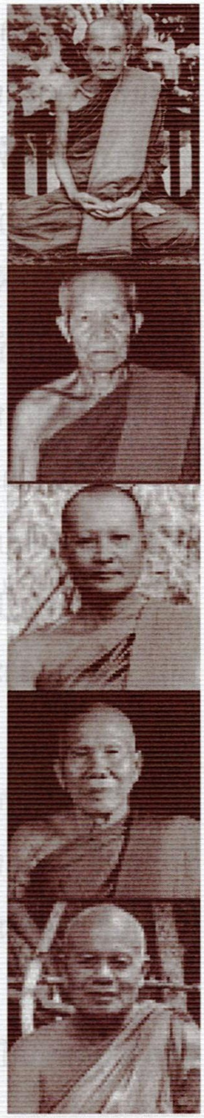
สมัยครั้งพุทธกาลเณรน้อยอายุ ๑๒ ปี ยังได้สำเร็จอรหันต์ มรรคผลนั้นมันอยู่ที่จิตใจ ส่วนคนน้อยคนใหญ่ก็เคยผ่านภพชาติเคยเป็นเด็ก เป็นคนแก่มาด้วยกันทั้งนั้น เพราะเราสร้างร่างกายผ่านมาไม่รู้กี่ภพชาติแล้ว คนหนึ่งๆ นี้ กองกระดูกใหญ่กว่าภูเขา

ธรรมะของพระพุทธเจ้ามิได้หายไปจากโลก ความศักดิ์สิทธิ์ก็มิได้หายไปจากโลกเช่นกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ประพฤติปฏิบัติ ถ้าหากปฏิบัติให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นในตัวเรา หรือศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่อยู่ก็เกิดจากการประพฤติปฏิบัติของเราทั้งนั้น มิใช่ขึ้นอยู่กับเวทมนตร์กลคาถาหรือคาถาอาคมต่างๆ สร้างพลังของจิตใจให้เกิดขึ้น หรือมีสัจวาจาในการประพฤติปฏิบัติมันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นเอง มันเป็นผลพลอยได้ทั้งๆ ที่เราไม่รู้จักเรื่องเลยมันต้องอยู่กับการปฏิบัติ ขอแต่เราเป็นคนจริงเสียอย่างเดียว ทำต้องทำจริง เมื่อตั้งสัจจะจะต้องทำให้มันได้ตายก็ตาม รอดก็รอด ถ้าหากตั้งสัจจะไว้แล้ว นั่งสมาธิหรือประพฤติปฏิบัติเป็นแบบไหนแล้ว ไปทำลายสัจจะอย่างนั้น เป็นคนไม่จริงเลยเป็นคนหลอก ทำอะไรจึงไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ อย่างอยู่ถิ่นไหนแห่งใดเหมือนกัน มันก็เกิดจากจิตใจของเรา เกิดไปจากการประพฤติปฏิบัติของเรา ว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์เป็นผู้มีสัจวาจา

วัตรปฏิบัติต่อหลวงปู่มั่น/อดอาหาร

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ไปอยู่กับท่านพระอาจารย์มั่นได้มีโอกาส

จับเส้นถวายท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นตลอดพรรษา คนอื่นจะไปจับเส้นท่านจะห้ามไว้ จับเส้นตั้งแต่เวลา ๕ ทุ่ม ๖ ทุ่ม หรือตี ๒ มีบางครั้งถ้าท่านพระอาจารย์มั่นไม่บอกเลิกก็ไม่ต้องเลิก หลวงปู่ศรี ปฏิบัติจริงๆ เพื่อหวังความดีงาม อยู่กับหมู่คณะมีหลวงปู่หล้า เขมปตฺโต พระอาจารย์วัน อุตฺตโม และหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นพระผู้ดูแลหมู่คณะในครั้งกระนั้น

ในฤดูหนาว หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในวัยแก่เฒ่าแล้ว ร่างกายธาตุขันธ์มีอาการอาพาธด้วยโรคชรา เมื่อท่านเดินจงกรมต้องรีบนำเตาไฟไปตั้งเพื่อไล่ความเย็นในที่ใกล้ทางจงกรมต้องปฏิบัติอยู่อย่างนั้น เมื่อท่านกลับเข้าพักก็นำไปตั้งไว้ใต้ถุนกุฏิ หลวงปู่หล้าคอยเติมไฟ ส่วนหลวงปู่ศรี ตามขึ้นไปถวายการนวดเส้นจับเส้นบนกุฏิ

ในบางครั้งท่านพระอาจารย์มั่นเล่าเรื่องธรรมะให้หลวงปู่ศรีฟังว่า

"สติของเราไม่เคยเผลอเลย ไม่เผลอทั้งกลางวันกลางคืน ทั้งหลับและตื่น หมุนอยู่ตลอด เป็นอันเดียวกันกับจิต แนบสนิท ติดกันไปเลย จะเดินจะเหิน ทุกอิริยาบถ การพูดการจา การบิณฑบาต การขบฉัน สติไม่เคยเผลอเลยสัก ครั้งเดียว"

หลวงปู่ศรี มหาวีโรฟังแล้วก็อดที่จะอัศจรรย์ใจไม่ได้ อยากปฏิบัติให้ได้อย่างท่านบ้าง เมื่อคิดอย่างนั้น บางที่ท่านพระอาจารย์มั่นก็กระแอม เหมือนบอกให้รู้ว่า

"...อย่าคิดอย่างนั้นนะท่านศรี...ธรรมะจะเกิดขึ้นด้วยการคิดคันเดาเอาไม่ได้ ธรรมะต้องเกิดขึ้นด้วยการลงมือทำด้วยตัวของเราเองเท่านั้น" เมื่อท่านกระแอม สะกิดห้ามไม่ให้หลวงปู่ศรี คิดอย่างนั้น หลวงปู่ศรี ยิ่งอัศจรรย์ใจไปแบบเลยเถิด เกินที่ท่านจะกระแอมมาสะกิดให้หยุดคิดได้อีก นี่แหละหนอปุถุชนกับพระอริยเจ้าช่างต่างกันราวฟ้ากับดินเสียจริงๆ

ถึงแม้ว่าหลวงปู่ศรี มหาวีโร พยายามทำจิตใจให้เกิดความสงบ แต่พอนั่งไปมันเจ็บมันปวดจะล้มจะตาย หนักเข้าต้องมาลดละอาหารลงเหมือนที่เคยปฏิบัติมา เมื่อฝึกอย่างนี้อยู่บ่อยๆ ในที่สุด ฉันอิ่มเต็มที่ก็นั่งผ่านทุกข์เวทนาได้ตลอด ต้องหาวิธีทดสอบตัวเอง จนกว่าจิตใจจะเกิดความสงบ ทำกันขนาดนั้น จิตมันจึงยอมไม่ใช่ธรรมดาผู้ที่หยาบก็หยาบมาก หลวงปู่ศรีจึงรู้ว่า

"เราเป็นคนนิสัยวาสนาหยาบมาก แต่เราก็มอบชีวิตสู้ตายเลย เอาความตามเป็นเดิมพัน แต่มันก็ไม่เห็นตาย"

ในที่สุดจิตก็พลิกคืนมา ถ้าธรรมะเข้าไปแทรกซึมภายในจิตใจ จิตอ่อนนิ่มไปเลย นั่งสมาธิตลอดคืนก็ไม่ง่วงเหงา ไม่ปวดไม่เจ็บไม่เหนื่อยล้า ถึงแม้ไม่ได้ฉันอาหาร ทุกขเวทนาทั้งหลายทั้งปวงมันหายหน้าหนีหมด ...ไม่มีเลย มีแต่ความสุขความเบากายเบาใจ มีแต่ความสดชื่นเบิกบาน ร่างกายเบาเหมือนปุยนุ่น มันรุนแรงขนาด

นั้นเรื่องของจิต มิใช่จะฝึกหัดง่ายๆ แต่ว่าผู้ที่ง่ายก็มี ผู้ที่ยากก็มี แล้วแต่อุปนิสัยของแต่ละคน แต่โดยที่สุดแล้วมันก็ไม่เหลือวิสัยที่หลวงปู่ศรี จะทำ สามารถทำเอาจนกระทั่งได้

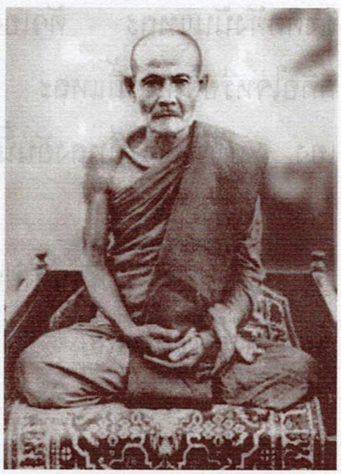
หลวงปู่มั่นสอน "ลิงติดตัง"

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่น ท่านไปสอนจนกระทั่งสมเด็จฯ สมเด็จฯ ท่านก็ไม่รู้ ท่านก็ไม่เชื่อ จะเชื่อได้อย่างไร เมื่อไม่เห็นเอง ต้องอาศัยการกระทำมันจึงจะเกิดขึ้นได้

แม้ว่าองค์ท่านพระอาจารย์มั่นอายุได้ ๗๙ ปี บางวันท่านนั่งทั้งวันทั้งคืน บางครั้งก็สวดมนต์ ท่านสวดได้มาก ธรรมบทไหนมีธรรมจักรเป็นต้น ท่านสวดอยู่รูปเดียว ไหว้พระสวดมนต์เช้าค่ำ ท่านสวดได้หมด

หลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงปู่ศรีว่า

"ถ้าพูดให้มันฟังมันไม่เชื่อ เชื่ออยู่แต่ไม่ทำ ทำแต่ไม่เห็นได้ผล ถ้าเชื่อจริงๆ มันต้องทำได้สิ แต่นี่มันฟังเล่นเฉยๆ มันไม่เห็นคุณค่าของพระศาสนา ไม่เห็นคุณค่าของธรรมะ"

หลวงปู่มั่นท่านเล่าว่า

"เราไปอยู่บนเขา ป่วยหนัก

ยิ่งป่วยยิ่งนั่ง นั่งจนกระทั่งล้มลง ล้มลงแล้วลุกขึ้นมานั่งใหม่ พอรู้ตัวขึ้นมาสว่างโร่เลย เสียงนกเสียงหนูร้องรู้จักภาษาสัตว์หมดนกร้องก็รู้ได้ สว่างโร่เลย"

นี้เป็นตัวเหตุ ผู้ปฏิบัติจะอยู่เฉยๆ จะเกิดอรรถธรรมขึ้นมาเป็นไม่มีและมีไม่ได้ เหมือนเราหิวข้าว นั่งดูเฉยๆ จะอิ่มไม่ได้ เราต้องกินเท่านั้นถึงจะอิ่ม เราต้องลงมือกระทำใครๆ ก็เหมือนกัน

ท่านพระอาจารย์มั่นสอนว่า

"จิตใจคนเราก็เหมือน **"ลิงติดตัง"** ลิงอยากไปจับตัง (ยางไม้เหนียว) จับแล้วยางเหนียวมันก็ติดมือ ติดมือแล้วก็เอามาติดตา ก็ตัวเองนั่นแหละทำตัวเอง คนอื่นไม่ได้ไปทำ พอติดตาแล้วมองไม่เห็น ไปไหนก็ไม่ได้ แล้วจะไปตำหนิใคร ตัวทำตัวเองทั้งนั้น ตังเองฆ่าตัวเอง ตัวเองทำลายตัวเอง ติคนอื่นไม่ได้หรืออย่างเกิดมารูปพรรณสัณฐานไม่สวย หรือเป็นง่อยเปลี้ยเสียขา จะหาว่าพ่อแม่ทำไม่ใช่มันเป็นกรรมของเราเอง ทั้งนั้น เกิดจากกรรมที่เราได้สร้างไว้แต่ปางก่อนทั้งนั้น จะไปตำหนิใครไม่ได้ ตัวเองทำตัวเองทั้งนั้น เหมือนลิงติดตังนั่นแหละ ตัวเองทำตัวเอง ก็คือใจนั่นเอง ลิงติดตังตัวนั้นก็คือใจหรือจิตเรานี้แหละ ใจมันสร้างความคิดขึ้นมาก็หลงความคิดตัวเอง สร้างอะไรก็หลงอันนั้น ตัวเองหลงตังเอง ตัวเองบ้าเพราะตัวเอง"

ขณะเดียวกันผู้มีปัญญาท่านมองดู ท่านอยากหัวเราะเยาะเอาเป็นเรื่องขบขันไปเลย

<u>พระกรรมฐานมาคารวะหลวงปู่มั่น</u>

หลวงปู่ใหญ่มั่น ท่านทำจริงจัง ต่างคนต่างเร่งประพฤติปฏิบัติไม่กลัวฝนไม่กลัวแดด แม้มีฝนตกท่านก็เดินจงกรมอยู่อย่างนั้น โดยใจไม่ได้คำนึงถึงร่างกาย แต่ท่านเอาจิตใจเป็นหลัก ใจไม่ดีเราต้องทรมานมัน ปราบใจจนกระทั่งมันอยู่นิ่ง ต้องเป็นผู้กล้าหาญเด็ดเดี่ยว ถ้าทำครึ่งๆ กลางๆ ในที่สุดก็ล้มเหลว เรารู้หรือไม่ว่า เราตามใจที่ว่ายากสอนยากมาซักกี่ภพกี่ชาติแล้ว

สมัยก่อนครูบาอาจารย์ เช่น **ทานเจ้าคุณธรรมเจดีย์ (จูม), พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาโม, พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ, พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร, พระอาจารย์ดูลย์ อตุโล, พระอาจารย์มหาทองสุข สุจิตฺโต, พระอาจารย์กงมา จิรปุญฺโญ, พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร, พระอาจารย์ชอบ ฐานสโม, พระอาจารย์เทสก์ เทสฺรงฺสี, ท่านพ่อลี ธมฺมธโร, หลวงปู่ขาว อนาลโย, ท่านเจ้าคุณอริยกวี(เขียน), ท่านเจ้าคุณปราจีนมุนี(เพ็ง), ท่านเจ้าคุณเทพวรคุณ(อ่ำ), ท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์(รักษ์), ท่านเจ้าคุณธรรมวราลังการ(ศรีจันทร์), ท่านเจ้าคุณสุทธาจารย์(โชติ) ฯลฯ**

หลวงปู่ขาว อนาลโย, หลวงปู่หลุย จันทสาโร

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล-หลวงปู่สาม อกิญจโน-หลวงปู่ศรี มหาวีโร

เมื่อท่านเหล่านี้เข้ามากราบเยี่ยมอาการอาพาธและสนทนาธรรมกับท่านพระอาจารย์มั่น ท่านที่เป็นศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นเหล่านี้ท่านมักจะสอนหลวงปู่ศรีว่า

"ไม่ให้อยู่ในที่ดีๆ ให้อยู่ในร่มไม้ ชายป่า ชายเขา ถ้ำ เงื้อมผา ถ้าอยู่กุฏิดีๆ แล้วมันสนุกนอน มันไม่ยอมภาวนา ธรรมชาติของจิตมันหาทางสบายอยู่ถ่ายเดียว"

ฉะนั้นการฝึกหัดข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ ต้องมีสติ คือการตั้งจิตตั้งใจ แต่ก่อนท่านเข้าไปฝึกหัดอยู่ในภู ในเขา ในถ้ำ ขึ้นเหวไกลๆ อยู่ป่าช้างดงเสือไม่มีกลัว พวกเรากลัวถึงขนาดขาดสติแล้ไม่ได้เรื่องอะไรเลย เพราะพวกเราไม่ค่อยอยากฝึก ไปอยู่กับหมู่มันเพลิดมันเพลิน มันทะเยอะทะยานเห่อเหิม ถ้าไปอยู่คนหนึ่งคนเดียว มันระวังมันกลัวตาย

หลวงมั่นให้ไปอยู่ในป่าเขา

หลวงปู่ใหญ่ปู่มั่น ถ้าใครฝึกหัดยากท่านจะสั่งให้ไปอยู่ในป่าในเขา ในถ้ำลึกๆ

“ท่านนี้... ไปอยู่เขานั่นนะ ท่านรูปนี้...ถ้ำนั่นนะ”

ท่านจะชี้สั่งเลย แต่ให้ไปตามคำท่านสั่ง ถ้าไปที่อื่นแล้วมาพูดว่า

“ไปอยู่ที่นั่นไม่ได้”

จะเข้าวัดไม่ได้เลย ท่านห้ามเด็ดขาด ท่านอยากให้ได้สติ ถ้าไปอยู่อย่างนั้นมันจะได้ระมัดระวัง ความระมัดระวังนั่นแหละเป็นตัวสติ เป็นอะไรถึงระวัง ก็เพราะกลัวตายนั่นเอง กลัวอันนั้นอันนี้อยู่นั่น อยู่กับความกลัว เอาความกลัวเป็นอาจารย์ใหญ่

เสือร้องอยู่ทางนั้น! ช้างก็ร้องอยู่ทางนี้!

ผีเจ้าป่าผีเจ้าเขาก็คอยหลอกหลอนอยู่ทางนั้น!

สังเกตดูแต่จิตใจตัวเอง หนักเข้าสติกับจิตมันก็เลยเข้าไปอยู่ใกล้ๆ กัน

หลวงปู่ศรี กล่าวให้ทราบ

“เอ้อ! ถ้าอย่างนั้นไปไหนไม่ได้หรอกเพราะมันกลัวตายเอาความกลัวตาย เป็นตัวกดดัน เป็นอาจารย์ใหญ่ ถ้าไม่อย่างนั้นมันไม่ลงให้ มันไม่อยู่ให้ เอาอย่างนั้นก็มีนะบางคนที่เป็นคนหยาบ”

หลวงปู่ศรี ได้ไปทรมานตัวเอง เพราะว่าจิตฝึกหัดยาก จึงไปอยู่ในภูเขาขึ้นไปเดินจงกรมอยู่บนหลังภูเขา มีเสือมีช้างอะไรไม่ได้รับรู้ทั้งสิ้น ตั้งจิตอธิฐานเดินจงกรม ไม่มีนาฬิกาก็ฟังเสียงนกร้องแมลงมันร้อง ระยะนั้นเป็นช่วงเดือน ๓ เดือน ๔ จักจั่นมันร้อง

"เอ้อ! นี่ค่ำแล้ว เริ่มตั้งแต่นี้แหละเดินจงกรม"

เดินมันอยู่อย่างนั้นไม่ยอมนั่งเด็ดขาด

"ถ้านั่งพักผ่อนผีภูเขาตัวไหนดุๆ มาหักคอเลย"

เรียกมาหมดภูเขาเลากาดักจิตใจไว้ถึงปานนั้นมันถึงจอยู่ เดินจงกรมมันอยู่อย่างนั้น จนกว่านกแซงแซวมันจะร้อง จนถึงนกแซงแซวร้องนั้นถึงหยุดเป็นสัญญาณว่าสว่างรุ่งสางแล้ว

หลวงปู่ศรี มหาวีโร บำเพ็ญด้วยการทรมานกาย เป็นการทรมานจิต เดินจงกรมอยู่อย่างนั้นจนปลีแข้ง(น่อง) ปั้น(ตึง) หมดยกขาไม่ขึ้น ไม่ขึ้นก็ค่อยๆ เดินเอา ไปไหนก็ไม่ได้ บางทีเสือก็จะมาพอสว่างมา หมู่กวาง หมู่ฟาน(เก้ง) เต็มอยู่ในป่า มันมาอยู่ตามที่ใกล้ๆ ก็มี นั้นคือการฝึกทรมานตัวเองของหลวงปู่ศรี มหาวีโร

หลวงปู่มั่นให้ไปอยู่ถ้ำ

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นท่านสอนเด็ดขาดจริงๆ ถ้าถ้ำไหน ภูไหนมีเทวดา มีภูตผีปีศาจบ้าง โดยมากท่านจะบอกไปถ้ำนั้น ถ้าใครภาวนายาก

"ไปอยู่นั่นซะท่าน"

ท่านพระอาจารย์มั่นจะบอกให้ไปเอง ไปแล้วถ้าท่านบอกจะต้องไป ถ้าท่านไม่บอกให้กลับมาจะกลับมาไม่ได้

ถ้าผู้ที่ท่านให้ไปแล้วเห็นไม่ถูกใจเจ้าของ เปิดหนีแล้วละก็ มาใกล้ท่านพระอาจารย์มั่นไม่ได้ท่านไม่ให้มาใกล้ บางแห่งเทพเทวดา เขาเตือนไม่อยากให้นอน ให้เร่งสมาธิเดินจงกรม นั่งภาวนาเหมือนอย่างอยู่ถ้ำคำไฮนั่น นี่นอนไม่ได้เลยถ้ำนี้ท่านพระอาจารย์มหาบัว เคยไปอยู่มาก่อนแล้ว

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ไปอยู่คนเดียวไปถ้ำคำไฮเดือนหนึ่ง แต่ว่าเป็นไข้ ฉันจังหันไม่ได้ ไปบิณฑบาตก็มองไม่เห็นทาง มันวิงเวียน แต่ว่าก็นอนบ้าง เวลานอนก็ไม่ยอมให้นอน นอนอยู่ผู้เดียวนอนกลางวันก็ตาม กลางคืนก็ตาม ผีมันก็เอาหัวแม่มือมาจับหัวแม่ตีน กำแน่นๆ แล้วก็กระตุกเลย ต้องบอกผีว่า

"เอ้า! ให้นอนสักหน่อยก่อนนะ ให้นอนสักหน่อยก่อนมันกำลังเมื่อย"

พอหลวงปู่ศรี นอนเท่านั้นผีตนนั้นมันก็มากระตุกอยู่อีกอย่างนั้น หนักเข้าก็ไปเดินจงกรมอีก แต่ไม่กลัวไม่มีอะไร มีแต่ฟากไม้ไผ่กว้างๆ เป็นที่พำนัก

กลางวันมันก็มาดึง หลวงปู่ศรี คิดในใจว่า

"เอ๋! พวกเจ้าให้ข้าภาวนาดีแท้นัอ"

หลวงปู่ศรี ต้องภาวนาอยู่อย่างนั้นด้วยใจกล้าหาญเด็ดเดี่ยว

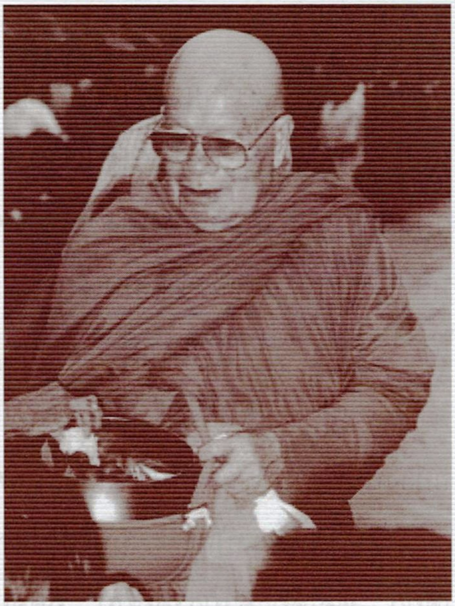
ที่พักนั้นเป็นฝาเพิง ๓ ข้าง มีฝาบังข้างหน้ามัดไว้ยาม กลางคืนเอาไม้ค้ำไว้ออกหมดเปิดออกทุกทาง

"สัตว์เสือร้ายอะไรมาก็มาเลย เสือจะมาดึงเอาลงไปกินก็มาเลย"

สูงประมาณเมตรกว่า อยู่กลางดง อยู่ฝั่งเหว มันไม่กลัวอะไรเลย กล้าหาญเด็ดเดี่ยวเดินได้หมด เดือน ๕ แดดร้อน กลางวันแสกๆ เดินจงกรมทั้งวัน พอบิณฑบาตมาฉัน มีบ้านอยู่ ๔ หลัง ชาวบ้านเขาใส่ข้าวปั้นเล็กๆ มาฉันพอดีมีอะไรก็ฉันไปตามมีตามได้ ฉันแล้วล้างบาตรแล้วลงจากกุฏิ เดินจงกรมจนกระทั่งหมดแสงตะวันจึงเลิก เดินจงกรมอยู่นั้นจนแผ่นหลังตากแดดแดงไปหมด เดินอยู่อย่างนั้นทั้งวัน กลางคืนก็มานั่งตลอดทั้งคืนจนถึงรุ่งสว่าง

ใจหลวงปู่ศรี นั้นไม่ใช่ธรรมดา ไม่ได้พูดกับใคร อยู่คนเดียว พอได้กำลังบ้างอยู่นั่น ก็ดีอย่างหนึ่งนอนไม่ได้นอนไม่หลับ ถ้าหลับผีมันก็มาดึงขาเลย บางแห่งบางถ้ำก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ก็เป็นเครื่องเตือนทั้งนั้น ถ้าไม่เอาถึงขนาดนั้นก็ไม่รู้สึก เรื่องของใจนี่ เมาอยู่แต่เรื่องของตัวเองนั้น ถ้าคิดดูชัดๆ มันก็หยาบมันหนามาก คิดดูตัวเจ้าของถ้าไม่ฝึกหัดบ้างไม่พอที่จะเห็นหน้าเห็นหลัง ลองฝึกสมาธิตั้งจิตกำหนดดู ก็รู้อยู่ในจิตตลอดเวลา มีสติกำหนดจดจ่อ แนบสนิทกับจิตใจอยู่นั่นการไปการมาการเดิน พอตื่นขึ้นมาตอนเช้าให้ตั้งสติไว้เลยไปไหนมาไหนก็ให้รู้จัก นั่งอยู่ไหนก็ให้รู้จักเรื่องของเจ้าของตลอดเดินไปบิณฑบาตก็รู้อยู่อย่างนั้น กลับมาฉันก็ให้รู้อยู่ให้มันรู้ได้ตลอดวัน ไม่ให้ส่งใจไปทางอื่นรู้อยู่ในเรื่องของจิต ความคิด ความนึกถ้ารู้อยู่ตลอด

วันพอไปนั่งสมาธิ จิตลงเลย เราไม่ได้นั่งหมดวันหมดคืนหรอก ตั้งความรู้ให้รู้อยู่ภายในจิตใจนั่นแหละ ลุกไปลุกมาจะเดินไปเดินมา ให้รู้อยู่ในใจอยู่ตลอดเวลา ไม่ให้ส่งออกไปข้างนอก รู้ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นจนถึงตอนเย็นตอนค่ำ

หลวงปู่ศรี กล่าวเปรียบเทียบให้ทราบ

"ถ้าเทียบง่ายๆ เหมือนอย่างเด็กน้อย เด็กทารกทำอย่างไรมันก็ไม่นอน พามันไปเที่ยวแล้ว พามันทำโน่น ไปนั่น มานี่ พอมันล้าเต็มที่แล้วก็นอนหลับไปเอง เรื่องของใจก็เหมือนกัน ถ้ามันไม่ล้าแล้วมันจะไม่ยอม ถ้ากำลังสดๆ ร้อนๆ จะไปนั่งละ โอ้ย! ปึ๋งๆ ปั๋งๆ ไปนั่นไปนี่แล้ว ทำอะไรทำให้ร่างกายอ่อนล้า จิตใจมันก็ล้าไปด้วย ทีนี้จิตใจมันก็ลงได้ เพราะสติเราคุมอยู่ไม่หยุด"

หลวงปู่มั่นให้ไปอยู่คนเดียว/เปรียบเทียบผลการปฏิบัติ

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นผู้เพียรจนพ้นทุกข์แล้วท่านได้มีเมตตากรุณาต่อท่านสอนหลวงปู่ศรี ว่า

"ถ้าใครตั้งสติไม่ค่อยได้ ภูเขาที่ไหนมันลำบากจะจัดให้ไปเลย

อยู่ที่ไหนมันมีเทวดา มีภูตผีปีศาจมากๆ จะจัดให้ไปอยู่เลย ให้ไปเพียงคนเดียวไม่ไปด้วยกันหลายคน ถ้าอยู่ตามธรรมดามันสนุกสนานเพลิดเพลินไปตามอารมณ์การนอนห้ามไม่ให้นอนฟูกนอนเบาะจนเกินไป มันนอนดีเกินไป นอนอย่างไร มันก็นอนได้ นั่งอยู่มันยังนอนได้ เรื่องของจิตแต่มันหาวิธีอยากให้นอน นอนจิตนอนใจแม้ไม่นอนสักครั้งทำงานอยู่ตลอดวันเวลา ถ้าหากมีสติมันก็ตื่นอยู่อย่างนั้นหละ อยากตื่นตอนไหนก็ได้ ไม่อยากตื่นก็ได้ ไม่นอนสักครั้งก็ไม่หิว รสชาติธรรมะมันเป็นของเลิศ แต่เราต้องประพฤติปฏิบัติจนได้ประสบการณ์ ถ้าหากมีศรัทธาเร่งในการประพฤติปฏิบัติอยู่ตลอด มันจะต้องเกิดขึ้นวันใดวันหนึ่งเพราะมันเต็มรอบ มันได้ปรารถนา เราไม่ได้อ้อนวอน มีการกระทำอย่างเดียวถึงระยะมันก็เต็มของมัน คล้ายๆ กับเทน้ำใส่ขวดถึงระยะมันก็เต็มเอง

คล้ายๆ กับผลหมากรากไม้ จะเป็นฟักทอง แตงไทยก็ตามว่าแต่เราบำรุงเหตุ คือ เอาใส่ดินที่มีปุ๋ย แล้วก็มีน้ำหล่อเลี้ยงอยู่ตลอดหนักเข้ามันเป็นของมันเอง ผลิดอกออกผลมาเองแล้วก็ใหญ่ โตไปตามลักษณะอาการของมัน จะมีดอก มีผล ผลเล็ก ผลใหญ่ ตลอดจน ถึงสุกเป็นเรื่องของเขาเอง เราไม่ได้ไปดึงไปถอดขึ้น อันนี้ฉันใดก็ดี

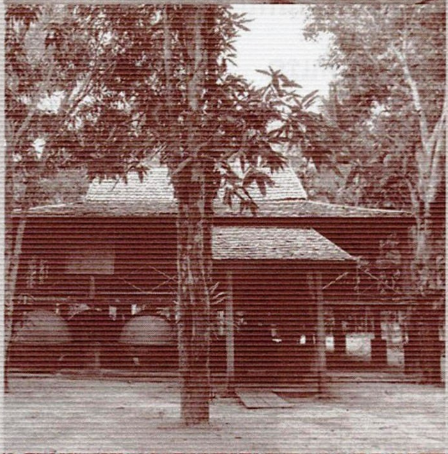
การประพฤติปฏิบัติ บำรุงแต่เหตุอย่างเดียว คือมีการกระทำผลมันไปเอง เราปลูกฟักแฟงแตงไทย ใครได้ไปแต่งดอกแต่งใบมันไปของมันเอง ว่าแต่มีเหตุได้สัดส่วนของมัน มันงามเองเลยลักษณะของจิตของสติก็เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะอยากได้ไวๆ ร้อนๆ เอาเลย อยากให้เป็นไวๆ คิดคาดคะเนไว้ก่อนว่าอยากให้

มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ อย่างนั้นทุกขี้ใหญ่เลย เราจะไปแต่งเขาไม่ได้หรอกมีแต่สร้างเหตุ มันจะไปของมันเอง บางคนนั่งไปบ้างก็อยากเป็นนั่นเป็นนี่ อยากเห็นนั่นเห็นนี่ ก็แล้วเท่านั้นแหละ ตัวนี้แหละเป็นตัวกิเลสไปบังไว้ ขวางอยู่อย่างนั้น ตั้งไม่ได้สร้างแต่เหตุอย่างเดียวมันจะเป็นอะไร ไม่เป็นอะไร ไม่ได้รับรู้ ข้ามีหน้าที่ทำส่วนจะเกิดขึ้นมันเป็นเรื่องของเขา การประพฤติปฏิบัติศีลธรรม จะไปคาดคะเนไว้ก่อนล่วงหน้า ตั้งความอยากไปข้างหน้ามันจะขวางไว้เลย เหมือนกับเขากันรั้วไว้ ทำไปเลย เรามีหน้าที่ทำ ทำมากเท่าไหร่ก็ไม่ว่า พยายามทำ ทำให้มากๆ ไม่ต้องท้อถอย ผลมันหาเกิดขึ้นเองหรอก”

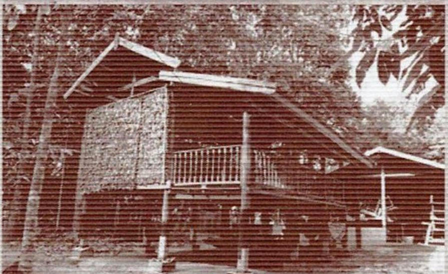
หลวงปู่มั่นท่านพร่ำสอนอย่างนี้บ่อยๆ

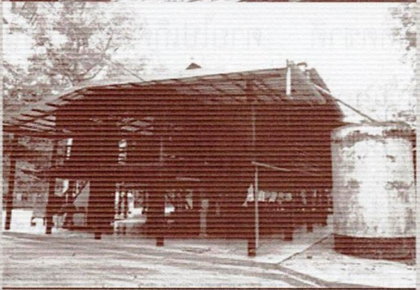

วิริเยนทุกขมจเจติ
บุคคลล่วงทุกข์ได้ก็เพราะความเพียร

หลวงปู่มั่นเทศน์สอนพญานาค

ขณะที่อยู่บ้านหนองผือ หลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นท่านจะเล่าเรื่องต่างๆ ให้ผู้ใกล้ชิดทราบว่า

"มีพวกเทวดา อินทร์ พรหม นาค หรือพวกกายเทพกายทิพย์ เหล่าอื่นมาไม่หยุดมาเป็นหมู่ๆ มาแล้วหัวหน้าจะสั่งนั่งพับเพียบกราบๆ พร้อมกัน แล้วก็อาราธนา เขาไม่ว่า พฺรหฺมา จ โลกา เหมือนพวกเราหรอก เขาสงสัยธรรมะข้อไหนก็ถามขึ้นเลย ถามแล้วเราก็อธิบายให้ฟังเขาจะมารายงานก่อนที่แรก ว่ามาจากทิศไหนภูเขาไหนมามีจำนวนเท่านั้นเท่านี้ วันนี้อยากมาฟังธรรมะหมวดนี้หมู่นี้ ก็จะว่ามาเลย พอเทศน์ให้ฟังจบแล้ว กราบพร้อมกันไปเลย เทศน์ให้เทวดาฟังนี่ง่าย ไม่เหมือนมนุษย์ขี้เหมื่น"

ท่านหลวงปู่มั่นกล่าวอย่างนี้ให้ทราบว่าอย่างนี้และท่านยังเล่าเรื่องน้องชายท่านในอดีตชาติ ตายไปเกิดเป็นพญานาค ที่ภูเขาบริเวณไม่ห่างไกลจากวัดหนองผือให้ฟังว่า

"แม้แต่น้องชายคนหนึ่งของเราก็ยังมาอยู่เขาใกล้ๆ กันนั่นแหละเป็นพญานาค หมอนี่เคยเป็นน้องชายมาชาติหนึ่ง มาฟังเทศน์นั่นแหละเห็นรอยอยู่"

หมู่พระท่านปัดกวาด ตอนเช้าก็เห็นรอยใหญ่ๆ อยู่ใต้ถุนกุฏิ

ท่านหลวงปู่มั่น แต่ว่าท่านยังไม่ออกจากห้อง ออกมาท่านก็บอกว่า

"เมื่อคืนนี้พญานาคมาฟังเทศน์นะ"

ท่านหลวงปู่มั่นรู้จักถึงขนาดนั้น คือ มนุษย์เขาไม่รู้จักเรื่อง แต่เรื่องเหล่านี้หลวงปู่ศรีเชื่ออยู่ ท่านแนะนำมา โอ้ย! อยู่กับท่านนานแนะนำมาเป็นแนวทางให้นอบให้น้อมมาโยนิโสมนสิการ "ใคร่ครวญดูถ้าเห็นว่าเป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติ ยกระดับฐานะของจิตให้สูงขึ้นก็เป็นบุญเป็นกุศลของแต่ละบุคคล

หลวงปู่มั่นท่านฟังเทศน์อยู่ตลอดเวลา

ครูบาอาจารย์ชั้นปรมาจารย์อย่างท่านหลวงปู่ใหญ่ปู่มั่น ท่านว่า

"ฟังเทศน์อยู่ตลอดเวลา เพราะว่าอายตนะทั้ง 6 ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มันรับอยู่ตลอดเวลามีแต่เขามาแสดงธรรมให้ฟังนี้ไม่จำเป็นจะต้องฟังอะไรมากมายก่ายกอง ฟังแล้วก็น้อมเข้าไปสอนจิตใจตัวเอง สอนเจ้าของเองนั่นแหละทั้งๆ ที่ไม่รู้จักตัวมันเรื่องของจิตเป็นการกระตุ้นเตือนจิตใจตนเองอยู่ตลอดเวลา มันก็ได้ประโยชน์ เราอย่าส่งไปตามอารมณ์ภายนอก ดึงมันเข้ามาหาตัวเจ้าของเอง เพราะว่าต้นเหง้าเค้ามูลมันอยู่กับตัวของเราเอง"

อันนี้ก็เรียกว่าวิธีฟังเทศน์ทั่วๆ ไป เพราะว่าเครื่องรับของเรามีอยู่ทุกๆ คน อายตนะภายในมี ภายนอกก็ต้องมีเท่าๆ กัน มีดีกับ

ชั่ว 2 อัน เรื่องของความไม่ดีเราก็พยายามลดละ เรื่องของความดีก็พยายามบำเพ็ญ ให้เกิดให้มีขึ้น มันก็หมดเท่านั้น

ฟังอยู่ตลอดเวลา ได้ยินอยู่ตลอดเวลา เห็นอยู่ตลอดเวลา รู้ตัวอยู่ตลอดเวลา ก็ล้วนแต่เป็นธรรมะ

เวลาเรานั่งสมาธิ สังเกตดูในร่างกาย จิตใจของเรา ก็เรียกว่า **"ดูธรรม"**

มันจะมีปฏิกิริยาแบบไหน แสดงขึ้นมาในร่างกาย เราก็รู้อยู่ทุกระยะ ถ้าหากมีสติกำหนดจดจ่อ ดูอยู่ในเรื่องของตัวเอง มันไม่ส่งไปทางอื่น เรื่องอารมณ์ทางนอกพักไปเสียก่อน ไม่ต้องเกี่ยวมารู้อยู่ในตัวของเราเอง เพื่อรวบรวมพลังของใจให้มันเป็นก้อนใหญ่จนกว่ามันจะมีความสงบ

คำว่าสงบในที่นี้ สงบจากอารมณ์ภายนอก มาสังเกตดูอยู่ในปฏิกิริยาซึ่งแสดงออกทางกาย วาจา และจิตใจของเรา มารู้อยู่ในส่วนภายในอันนี้ ก็เรียกว่า **"เป็นผู้ตั้งสติไว้"**

สติ คือความระลึกรู้ เป็นธรรมะชนิดหนึ่ง เป็นคู่ของใจประเภทรู้เหมือนกัน แต่ใจมันรู้ไปข้างหน้า มันไม่รู้ถอยหลัง ถ้าไม่มีกำหนดจดจ่อไว้

อุปมาเหมือนกับเรือ เรือไม่มีคนพายก็ไปตามเรื่องของมัน แต่ก็ไปได้เหมือนกัน ขวางลำไปตามเรื่อง เรือใหญ่ก็มีหางเสือถ้าหางเสือไม่ทำงานมันก็ไปตามเรื่อง ขวางหน้าขวางหลังไป ลักษณะมีสติคือ หางเสือทำงาน ไม้พายก็ทำงานตามหน้าที่ ทำให้เรือไปตามเป้าหมายที่เราต้องการ นี่ฉันใดการตั้งสติ กำหนดกับจิต ก็คล้ายๆ ทำนองเดียวกันฉันนั้น

อำนาจของ "พุทโธ"

...สมัยที่หลวงปู่ศรีอยู่กับหลวงปู่ใหญ่ปู่มั่น มีเถ้าแก่คนหนึ่งเป็นคนกรุงเทพ ในระยะนั้นเป็นสงครามอินโดจีน เถ้าแก่นั้นก็จะมาฝึกสมาธิสร้างพลังจิตใจให้เกิดขึ้น พอดีมีการเข้ามาวางระเบิด (ตึกของเขาก็อยู่ในแถบที่เขาวางระเบิดนั้น ในขณะนั้นจิตเขาเป็นสมาธิตึกสองข้างพังทลายไปหมด คนตายมากมายก่ายกอง ตึกของแกพอโย้เย้นิดหน่อย (แกนั่งสมาธิไม่ได้ยินเสียงระเบิดนั้นเลย ทั้งที่เสียงระเบิดดังตูมตามสั่นสะเทือนไปทั่ว พอแกรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วร้องโอ้โฮ...

"พุทโธ นี่ดีจริงๆ"

แกว่าหลังจากนั้นจึงได้รวบรวมสิ่งของเต็มรถเอามาถวายให้ท่านพระอาจารย์มั่นบังสุกุลที่วัดหนองผือนาใน จังหวัดสกลนคร

"เห็นอำนาจพุทธะจริงๆ "

"พุทธะตัวเดียวเท่านั้นแหละ" แกว่า

พลังของจิตใจเป็นของแปลก ถ้าหากเราระลึกถึงพุทโธบ้างอารมณ์จะจ่ออยู่ในจุดนั้นนิ่งไม่ส่งหน้าส่งหลัง มีพลังเกิดขึ้นพลังของจิตเป็นของสำคัญ ถึงแม้ว่าจะไปทำกิจอย่างอื่น ถ้าเรามีพลังของใจอย่างว่าแล้ว.. พอที่จะเป็นอะไรก็ไม่เป็น สิ่งเหล่านี้เป็นของแปลกเหมือนกัน ครั้งพุทธกาลก็เคยมีและปัจจุบันก็เป็นประจักษ์

หลวงปู่มั่นท่านรู้หมด

หลวงปู่ศรี ท่านกล่าวถึงความรู้เห็นของหลวงปู่มั่นให้ทราบว่า

"หลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นท่านรู้นะ ใครไปทำอะไรอยู่แกไหน(มุมไหน) รู้หมด คนเอาของไปใช้แล้วลืมไว้ที่นั่นที่นี่ท่านเห็นหมด ถ้าท่านรู้ว่าไปลืมไว้แล้วท่านเดินไปบายมาโลด(เก็บมาเลย) ท่านเห็นหมดเลยเรื่องข้างนอก ใจเป็นของวิเศษขนาดนั้นเลยนะ ไอ้เรามีแต่ควานหากัน ฟ้องร้องกันมะนึงทึงทึด(อีรุงตุงนัง) ฆ่ากันตายไปหลายแบบสร้างแต่บาปแต่กรรมกันอยู่นั่นแหละ"

แม่ชีรู้วาระจิต ระลึกชาติ

หลวงปู่ศรี กล่าวถึงผลแห่งการตั้งใจปฏิบัติให้ทราบ

"อันนี้ทุกคนก็พยายามประพฤติปฏิบัติ ให้มันรู้ให้มันเห็นดูซิ ไม่ว่าแต่พระเจ้าพระสงฆ์พวกฆราวาส ญาติโยมประพฤติปฏิบัติสามารถรู้ได้เช่นกัน อย่างเฒ่าแม่ชีนาริ เขาไล่ออกจากวัดป่าสุทธาวาส นี่อายุร้อยกว่าปี นี่แกก็ไม่ได้จากอะไร ก็ได้จากคำว่าพุทโธๆ ตัวเดียวเท่านั้นท่านอาจารย์สมอ อยู่อุดรฯ นี่แหละไปสอนให้ อยู่บ้านนอกแกก็เชื่อมั่นลงไปว่าให้เอาพุทโธ ทำงานอะไรก็เอาแต่พุทโธตัวเดียว จะกินข้าวกินน้ำทำการทำงานก็ทำอยู่อย่างนั้นแหละ เอาแต่พุทโธอยู่ไม่ได้หยุด ถึงระยะที่มันได้สัดได้ส่วนก็ลงปุ๊บทันที ลงวิ้บเลย ร่างกายพังออกหมด เหลือตั้งแต่ใจกับร่างกระดูก นั่นดูแต่ใจตัวเดียว ใจจะสว่างหรือไม่สว่างก็อยู่อย่างนั้นแหละ กินข้าวก็ไม่ได้เอาคำข้าวเข้าปาก

มองเห็นก็เลยเกิดสะอิดสะเอียนจะอาเจียนออกอยู่จนกินข้าวไม่ได้ เลยมาหาท่านหลวงปู่มั่น ท่านเลยแนะนำใหม่ จึงค่อยพอกินข้าวได้ แต่ว่าปัญญายังไม่ค่อยเดิน แต่ผลสุดท้ายก็รู้หมด

ขนาดพระเจ้าพระสงฆ์ก็ยังได้ไปถาม คุณยายพิจารณาดูให้หน่อยจะภาวนาพอจะได้นั่น ได้นี่บ้างไหม แกพิจารณาให้รู้จักหมดแหละใครได้ขั้นไหน อยู่ขั้นไหนรู้จักหมด ระลึกชาติในอดีตได้ว่า ตนเองเกิดเป็นผู้ชายบวชเป็นพระเป็นอาจารย์ ตอนหลังเลยกลับมาเกิดเป็นผู้หญิง สาเหตุเป็นผู้หญิง แกเล่าให้ฟังหมด โน่นนะ ท่านรู้ถึงขนาดนั้นนะ ไม่ใช่เรื่องธรรมดานะ อาศัยพุทโธตัวเดียวเท่านั้นหละ ทำอยู่ไม่หยุด เอาใจใส่อยู่เสมอ เรื่องเหล่านี้มันเป็นเรื่องทำได้จริงนะ ไม่ใช่สักแต่ว่าไว้ตั้งแต่สมัยพุทธกาล สมัยนี้ก็ทำได้เหมือนกัน

ศาสนาท่านมอบไว้ในร่างกายและจิตใจของคน เมื่อเวลามีการประพฤติปฏิบัติมันก็เกิดอยู่กับใจนั่นแหละ ตั้งแต่เราเกิดก็ยังเกิดได้บรรดากิเลสทั้งหลายแหล่ เราไม่อยากให้มันเกิดมันก็ยังมาแทรกอยู่มาจากไหน ความโกรธ ความโลภ ความหลง ความทะเยอทะยานเห่อเหิมร้อยอันพันอย่างมันเกิดขึ้นเลย ไม่ได้ไปเรียนมาจากไหน

เราต้องดำเนินการให้มันถูกตามแบบของพระพุทธองค์ที่ท่านสอนไว้ ถึงระยะได้สัดได้ส่วน มันก็เกิดขึ้นเอง มันเป็นของธรรมชาติอยู่แล้ว แต่เราผู้ไม่มีสติเต็มพิจารณาใคร่ครวญมันก็ลงไปสู่อำนาจฝ่ายต่ำก็เลยถือว่าหมดมรรคหมดผลหมดระยะไปแล้ว ทุกวันนี้เข้าป่าเข้าดงภาวนาก็ไม่ได้อะไรหรอก หมดสมัยมรรคผลแล้ว หมดไปแต่นานแล้วเรื่องที่ว่าหมดเวล่ำเวลาหมดครั้งหมดคราว อันนี้มันเป็นเรื่องของกิเลสมันล้อเลียนไปหรอก เขาล่อลวงอยู่ตลอดเราไม่รู้

จักเรื่อง

บรรดาผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติตั้งจิตตั้งใจมีศรัทธาเต็มที่ ได้มาบวชเป็นพระเป็นเณรมาประพฤติปฏิบัติเข้า พอจะเอาจริงจัง มันก็หากะเท่เล่ห์เหลี่ยมหลอกล่อไปทางอื่นอีก ก็หลงไปตามเรื่องของเขาแหละมันเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นการฝึกสติท่านจึงจัดว่าเป็นของสำคัญจนกว่าจะให้มันเกิดปัญญารู้เท่าทันในเรื่องอารมณ์ต่างๆ ทั้งหลายแหละว่าอะไรเป็นอะไรต้องพิจารณาให้มันละเอียด พิจารณาให้มันชัดๆ ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะหลงไปตามเล่ห์เหลี่ยมของเขาหมด สัตว์ทั้งหลายมันจึงมีมากในโลกอันนี้จนไม่อยากให้เกิด มันมากต่อมากเลี้ยงกันไม่ไหวต้นไม้ทรัพยากรต่างๆ ก็ฉิบหายไปหมด ในน้ำเหนือดินค้นเอามาใช้จนหมดแล้ว คนมันมากต่อมาก แต่ถ้ามากมีศีลมีธรรมมันก็สบายแหละ”

หลวงปู่มั่นป่วยหนัก

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่น ท่านป่วยหนักๆ เข้า หลวงปู่ศรีเอายามาให้กินเท่าไรก็ไม่ได้เรื่อง ท่านก็จะไม่เอา กินไปดูซัก ๖-๗ วัน ไม่ได้เรื่องท่านหว่าน(โยน) เข้าป่า ข้าวก็ไม่ต้องกินมั่น นั่งดูแต่จิตใจอย่างเดียวยามป่วยไข้ท่านสอนว่า

“ใจดวงนี้สำคัญ ไม่ใช่ของง่ายนะ โรคภัยไข้เจ็บก็มากับใจที่หมุนเวียนเกิดแก่เจ็บตายนั่นแหละ ไม่อยากให้มีโรคเอาชนะกิเลสที่อยู่กับใจ ต้องฝึกหัดทรมานอย่างหนักถึงค่อยจะรู้เรื่องของจิตใจ ใจของใครก็ฝึกหัดได้ทุกคนนั่นแหละ

นี่...นี่...เราถึงค่อยได้ฝึกหัด ได้มาบวชมาเรียน มาเรียน

ในจิตใจของตัวเอง บวชเป็นพระเป็นเณร บวชเป็นหลวงพ่อหลวงตาอะไรก็ตามจะมาแก้เอาจิตใจตัวเองเท่านั้นแหละ อย่างอื่นอย่าไปเกี่ยว เกี่ยวก็เกี่ยวพอประเพณี แต่เร่งเข้าในจิตในใจนี้" ถึงแม้จะนั่งคุยอยู่กับเพื่อนก็ต้องดูในใจ ไม่ต้องดูอย่างอื่น นี่เรียกว่าเป็นการฝึกหัดอบรมในด้านจิตใจ"

<u>โอวาทสุดท้าย – อนุปาทิเสสนิพพาน</u>

เมื่อท่านหลวงปู่มั่นป่วยมาได้ระยะหนึ่ง สิ่งหนึ่งที่มนุษย์จะต้องพบเจอเป็นประจำนิสัยนั้นก็คือ การพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก แต่การพลัดพรากนั้นมิใช่การพลัดพรากอย่างธรรมดา หากว่าเป็นการตายจากกัน การตายของท่านผู้ยิ่งใหญ่มากล้นด้วยบุญญาบารมีอย่างเช่น หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นย่อมยังความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงมาสู่ปวงพระกรรมฐานอย่างหาประมาณมิได้

หลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นเทศน์ปีสุดท้ายวันมาฆบูชาเพ็ญเดือน ๓ ท่านเริ่มเทศน์ ท่านบอกว่า

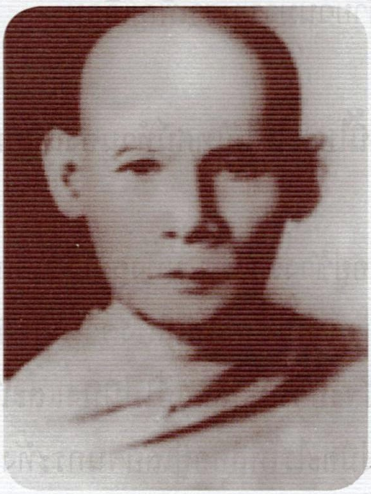
"เทศน์ซ้ำเฒ่านะ ต่อจากนี้ไปจะไม่ได้เทศน์ทำนองนี้อีกนะ"

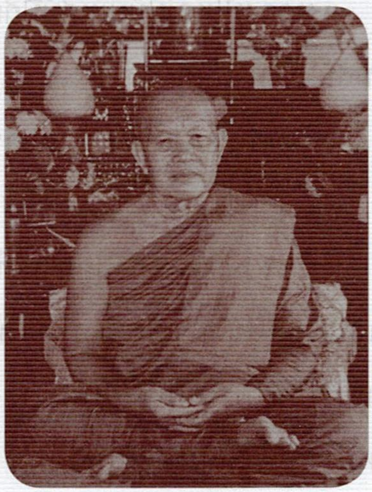
มีชาวบ้านหนองผือมานั่งฟังอยู่ข้างล่าง มีทั้งลูกเล็กเด็กแดงอุ้มนอนอยู่ที่ตัก เด็กก็ไม่ร้องไห้ ไม่มีเสียงไอเสียงจามญาติโยมพระเณรไม่มีใครลุกหนีไปไหน แม้จะบ้วนน้ำลายก็ไม่มีนิ่งและเงียบประหนึ่งว่า โลกธาตุดับสนิท ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยจนกระทั่งท่านเทศน์จบ ท่านเทศน์ตั้งแต่ ๒ ทุ่ม จนถึง ๖ ทุ่ม พอตกเดือน

๕ ท่านก็เริ่มป่วย จนกระทั่งเดือนอ้าย อาการของท่านหนักขึ้นเรื่อยๆ ท่านปรารภว่า

"ผมไม่อยากตายอยู่ที่นี่ถ้าตายที่นี่จะเป็นการกระเทือนและทำลายชีวิตสัตว์ไม่น้อย สำหรับผมตายเพียงคนเดียว แต่สัตว์ที่จะพลอยตายเพราะเป็นเหตุนั้นมีจำนวนมากมาย เพราะคนจะมาก ทั้งนี้ไม่มีตลาดซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน นับแต่ผมบวชมามีแต่เมตตาสงสาร ได้แผ่เมตตาจิตอุทิศส่วนกุศลแก่สัตว์ไม่เลือกหน้าโดยไม่มีประมาณตลอดมา ผมทำไม่ลงอย่างไรขอให้นำผมออกไปตายที่สกลนคร เพราะที่นั่นเขามีตลาดอยู่แล้ว คงไม่กระเทือนชีวิตของสัตว์มากเหมือนที่นี่"

ศิษย์ชั้นผู้ใหญ่ของท่านคือ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์และท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร เป็นต้น

ประชุมตกลงกันว่าจะนำท่านไปยังวัดป่าสุทธาวาสตามดำริของท่าน โดยทำเสลี่ยงมีคนหามครั้งละ ๘ คน ผ่านบ้านห้วยบุ่นนาเลา คำแหว ทิดไทย โคกเสาขวัญ กุดก้อม และพักที่วัดกลางบ้านภู่ และที่วัดกลางบ้านภู่นี้เอง ท่านนั่งอยู่บนศาลาหลังคาเตี้ยๆ แล้วให้พระเปิดหน้าต่างออก มีผู้คนมานั่งกราบประนมมือออกันอยู่มากมาย บางคนก็น้ำตาไหลสะอึกสะอื้น ท่านพระอาจารย์มั่นกล่าวโอวาทครั้งสุดท้ายว่า

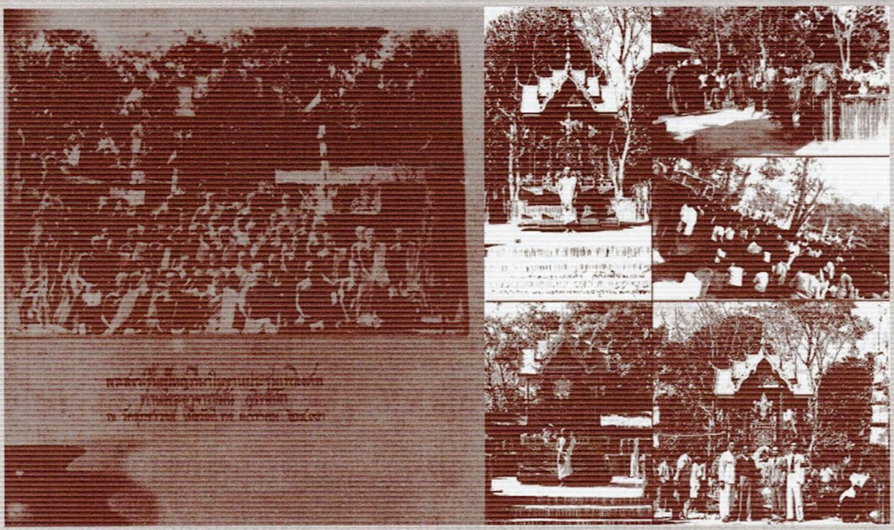
"พวกญาติโยมที่พากันมามากๆ มาดูพระผู้เฒ่าป่วยหรือดูหน้าดูตาก็เป็นอย่างนี้หละ ญาติโยมเอ๋ย... ไม่ว่าพระหรือว่าคนสุดท้ายก็คือตาย หัวหนึ่ง แขนสอง ขาสอง ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย แท้จริงเป็นตัวธรรม...ได้มาเห็นอย่างนี้แล้วจงพากันนำไปพิจารณา เกิดมาแล้วก็ แก่ เจ็บ ตาย...ก่อนจะตาย ทานยังไม่ให้...ก็ให้ทานเสีย ศีลไม่เคยรักษา....ก็รักษาเสีย ภาวนายังไม่เคยเจริญ....ก็เจริญเสีย ทำให้มันพออย่าประมาท จะไม่เสียที่เกิด

มาพบพระศาสนา นั่นหละจึงจะไม่เสียทีเสียท่าที่เกิดมาเป็นคน เท่านี้ละ พูดมากก็เหนื่อย”

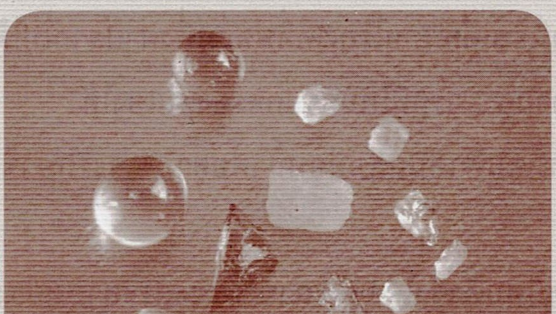

หลังจากนั้นก็เดินทางมายังวัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร และวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๒ เวลา ๐๒.๒๓ น. ท่านหลวงปู่มั่นได้ดับขันธวิบากเข้าสู่อนุปาทิเสสนิพพาน

พระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ที่มาในงานประชุมเพลิงศพ
ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
ณ วัดป่าสุทธาวาส เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2493

ภาพพระธาตุของท่านหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
ที่เหลือไว้เป็นอนุสรณ์ให้ระลึกคุณแห่งท่านไปชั่วกาลนาน

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๓

พรรษาที่ ๖ จำพรรษาที่ วัดป่าบ้านหนองผักตบ(ปัจจุบันวัดป่าโนนตูม) ตำบลปลาไหล อำเภอวาริชภูมิ จังหวัดสกลนคร

หลวงปู่มั่นนิพพานต่างคนก็ต่างไป

เมื่อถวายเพลิงศพท่านผ่านไปแล้ว พระกรรมฐานที่มีหลักใจมั่นคงก็ปลงอนิจจังตามหลักสามัญญตา ส่วนพระกรรมฐานที่ขาดหลักใจ เป็นเรื่องอยากที่จะปลงใจเช่นนั้นได้ จึงอยู่ในภาวะระส่ำระสายกระวนกระวายอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ต่างก็ซมซานตะเกียกตะกายระหกระเหิน ระเหเร่ร่อน ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นและจบลงในทิศทางใด

...เหมือนปุยนุ่นอยู่บนอากาศ ไม่ทราบจะปลิวว่อนไปตามแรงลมในทิศทางใด

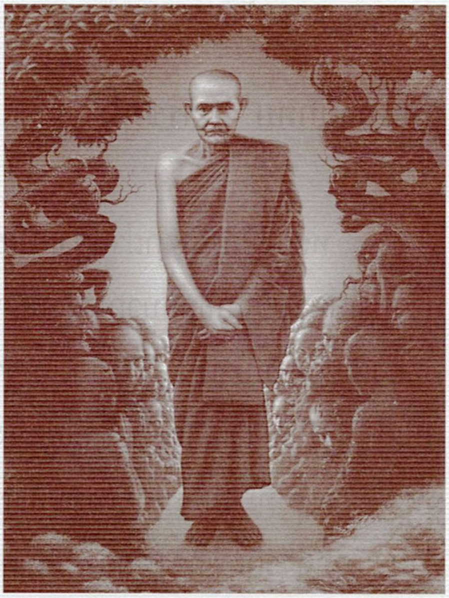
...เหมือนเด็กน้อยไร้ญาติที่พ่อแม่พึ่งตายจากไปได้ไม่นาน จะเอาความรู้ความสามารถที่ไหนมาปกครองตนเองได้

...เหมือนฟ้าดินถล่มต่อหน้าต่อตา จะรักษาชีวิตจิตใจไว้ได้อย่างไร

...เหมือนดั่งว่าใจจะละลาย จะประสานอย่างไรให้กลับมาเป็นดั่งเดิม

การนิพพานของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ในคราวนั้นเป็นมหาวิปโยคสำหรับศิษยานุศิษย์ของท่านอย่างแท้จริง

สรุปความว่า พระเณรต่างองค์ก็ต่างไปตามครูบาอาจารย์ที่ตนศรัทธา โดยส่วนมากรายนั้น ก็ยังไม่ไปไกลจากเขตจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียง ส่วนหลวงปู่ศรีเดินธุดงค์รอนแรมอยู่ตามเทือกเขาภูพานหาที่สงบสงัดรักษาโรคใจอยู่เพียงลำพัง เทือกเขาภูพานนี้เป็นที่น่ารื่นรมย์สำหรับพระป่ากรรมฐานเป็นดินแดนสร้างตำนานพระอริยเจ้าอย่างแท้จริง สำหรับหลวงปู่ศรีแล้วเหมาะสำหรับใจที่กำลังว้าเหว่ เลื่อนลอย ซบเซา เหงาหงอย เมื่อคิดถึงหลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นทีไร ก็ได้แต่รำพึงรำพันบ่นเพ้อภายในใจว่า

“ท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นนิพพานแล้ว กิเลสเราก็ยังมีอยู่ภายในจิตใจ ปัญหาธรรมที่มี ใครหนอจะช่วยแก้ไข ใครหนอจะช่วยตอบช่วยสอน ใครหนอจะช่วยดุช่วยด่าว่ากล่าวตักเตือนช่วยปราบช่วยปรามบุคคลที่หน้าเกรงขามและทรงคุณธรรมอย่างท่านที่ปราบปรามใจดวงคึกคะนองของเราให้หายพยศลดลงก็คงหาได้ยากยิ่งนัก”

แต่สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นคำสอนสั่งก่อนท่านหลวงปู่มั่นนิพพานนั้นก็คือ

“ให้รักษาเอาแต่ใจ อย่าหนีจากรากฐาน คือผู้รู้ภายใน

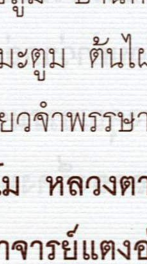
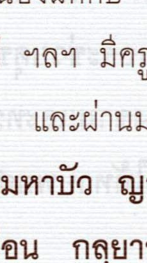
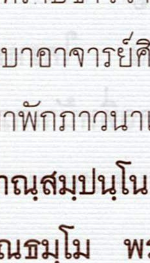
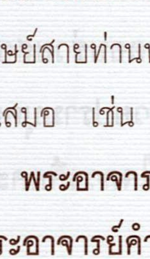
จิตใจ ทำใจตนให้พ้นจากความวุ่นวาย ปิดตา ปิดหู ไม่ใส่ใจ ใครไม่ฟังใคร ใครจะว่าอะไรก็ว่าไปปล่อยวางจากเรื่องนอกทั้งหมด”

หลวงปู่ศรีจึงจับเอาแต่หลักอันนี้มาประพฤติปฏิบัติเสมอมา

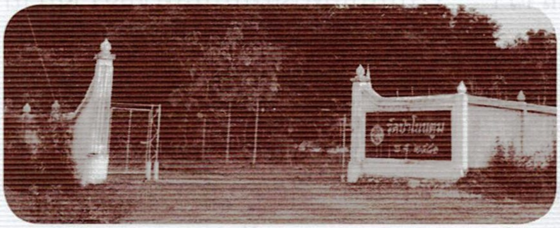
<u>สู่หนองผักตบ วาริชภูมิ</u>

หลวงปู่ศรีวิเวกผ่านจากเทือกเขาภูพาน ออกเที่ยวปลีกวิเวกภาวนาไปทางอำเภอกุดบาก มุ่งหน้าไปทางอำเภอวาริชภูมิ ตามรายทางที่ท่องเที่ยวตามป่าเขา ศิษย์กรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่นก็มีให้เห็นเสมอ เมื่อสนทนาธรรมก็จะพูดถึงเรื่องคุณธรรมของท่านพระอาจารย์มั่น บางรูปที่มุ่งมั่นในการปฏิบัติแต่ยังไม่ได้เข้าไปอาศัยในสำนักงานของท่าน ก็กล่าวตัดพ้อด้วยความเสียดายที่ไม่มีบุญวาสนาได้เข้าไปอยู่สำนักของท่าน

ฤดูเข้าจำพรรษาใกล้เข้ามาแล้ว หลวงปู่ศรีจึงท่องเที่ยวไปทางอำเภอวาริชภูมิ บ้านหนองผักตบ ทราบข่าวว่าสถานที่แห่งนี้เป็นป่าเป็นดอน มีต้นมะตูม ต้นไผ่ ฯลฯ มีครูบาอาจารย์ศิษย์สายท่านพระอาจารย์มั่น มาเที่ยวจำพรรษา และผ่านมาพักภาวนาเสมอ เช่น **หลวงปู่บุญมา ฐิตเปโม หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน พระอาจารย์วัน อุตฺตโม พระอาจารย์แตงอ่อน กลฺยาณธมฺโม พระอาจารย์คำ สุมงฺคโล** ฯลฯ

หลวงปู่ศรีเดินท่องตามป่าเขามามาก ร่างกายก็อ่อนล้าเต็มที่ จึงเข้าจำพรรษาที่หนองผักตบ ญาติโยมชาวบ้านมาทำกระต๊อบมุงหญ้า หลังเล็กๆ พอได้อยู่จำพรรษา ในปีนั้นมีพระ ๕ รูป ในพรรษานั้นหลวงปู่ศรีป่วยด้วยโรคเหน็บชาอย่างรุนแรง ได้พ่อออก(อุบาสก) โสม นาคะอินทร์เป็นผู้ปฏิบัติอุปัฏฐาทุกสิ่งทุกอย่าง

อุบาสกโสม นาคะอินทร์
โยมอุปัฏฐากของหลวงปู่ศรี
ที่วัดหนองผักตบ

<u>สละตาย</u>

...ในพรรษานั้นหลวงปู่ศรีป่วยเป็นโรคเหน็บชา เท้าชาทั้งสองด้านแทบจะไม่รู้สึกเจ็บปวดใช้มือหยิกบริเวณเนื้อขาก็ไม่รู้สึกอะไรเลย มันด้านชาไปหมด หาหยูกยาอะไรก็ไม่มีจึงคิดได้ว่า

"เอายาที่ไหนมารักษามันก็คงไม่หาย เอายาที่เราหาอยู่ทุกวันนั่นก็คือธรรมโอสถ"

จากนั้นจึงตกลงปลงใจตั้งสัจจะนั่งสมาธิ ขอโอกาสเพื่อนฝูงที่อยู่ร่วมกันว่า

"ผมจะนั่งสมาธิรักษาโรค จะกี่วัน กี่เดือน กี่ปีก็ตาม ถ้าโรคไม่หายผมจะไม่ออกจากสมาธิ ถึงแม้จะตายก็ตาม ก็ขอตายในท่านั่งสมาธิ น้ำไม่ดื่ม ข้าวไม่ฉัน ตั้งใจนั่งสมาธิพิจารณาสังขารเพียงอย่างเดียวทำสมาธิอย่างเดียวเท่านั้น"

ในขณะที่ปฏิบัตินั้นกำหนดจดจ่อ เร่งสติเข้าอย่างเต็มที่ เร่งสมาธิเข้าอย่างเต็มที่พิจารณาว่า โรคมันอยู่ตรงไหนมุมใดของร่างกาย พิจารณาจนละเอียดถ้วนถี่ เมื่อพิจารณาธาตุขันธ์ส่วนต่างๆ จนละเอียดถี่ถ้วนด้วยสติปัญญาที่คล่องตัว เลือดลมที่เหือดแห้งไปก็กลับไหลเวียนผ่านส่วนต่างๆ ของร่างกายโดยสะดวกทั่วถึง หลวงปู่ศรีปฏิบัติแบบสละชีวิตเป็นเวลาไม่นานนัก เพียง ๓ วัน ๓ คืนเท่านั้น ในการปฏิบัติคืนแรกจะยกขาขึ้นเพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น ส่วนคืน ๒ และคืนที่ ๓ ไม่ได้ยกขานั่งที่เดียวตลอดเลย

การตั้งสัจจะของหลวงปู่ศรีไม่ได้ตั้งเพียง ๓ คืน แต่ตั้งไว้ว่าถ้าไม่หาย จะไม่ยอมลุกจากที่พอถึงวันที่ ๓ ของการปฏิบัติโรคร้ายได้หายขาด จึงออกจากสมาธิ โรคเหน็บชาที่ว่าร้ายๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง หลวงปู่ศรีปฏิบัติแบบสละตายไม่อาลัยในชีวิตนี่เองถึงได้ ของเหล่านี้มันต้องมีเหตุ จึงมีเรื่องเกิดขึ้น

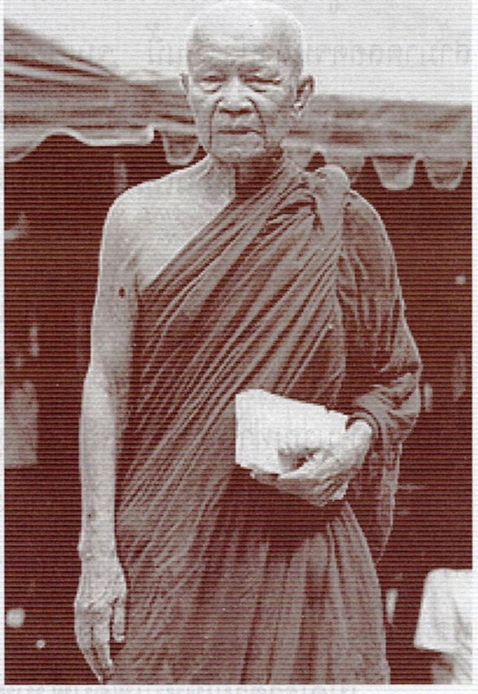
พระทุกวันนี้วิ่งเหนือวิ่งใต้หาแต่หยูกยา ถ้าหากว่าเราชำนิชำนาญในทางสมาธิ สมาธิก็สามารถแก้โรค ส่วนท่านผู้ใดถึงระยะที่จะต้องตายแล้ว เอายาอะไรมาแก้ก็ไม่ได้ ส่วนท่านผู้ใดที่ยังไม่ถึงระยะก็สามารถใช้สมาธิแก้โรคได้ ส่วนผู้ไม่มีสมาธิแม้ไม่ถึงระยะที่จะต้องตายแต่ถ้าหากมีโรคร้ายเกิดขึ้น ก็มีอันต้องตายไปก่อนก็มี เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับบุพกรรมที่เคยทำมา

<u>ปีพุทธศักราช ๒๔๙๔</u>

พรรษาที่ ๗ จำพรรษาที่ เสนาสนะป่าห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัดนครพนม(ปัจจุบันเป็นจังหวัดมุกดาหาร)

ติดตามหลวงตามหาบัวออกธุดงค์

ปลายปี ๒๔๙๓ - ๒๔๙๔ หลวงปู่ศรีท่านได้ติดตามท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ธุดงค์ท่องเที่ยวกรรมฐาน เดินทั้งวันจนค่ำแต่ว่าท่านพระอาจารย์มหาบัวไม่ได้สะพายของหนัก

หลวงปู่ศรีสะพายช่วยท่านแม้ลำบากแต่ก็เต็มใจเพราะคิดว่า

"เรามาสู้สงครามสงครามโลก แต่ไม่ใช่โลกข้างนอก โลกในตัวเรา ขันธ์โลกคือโลกขันธ์ห้า ถ้าผู้ใดชนะตนท่านว่าดีกว่าชนะสงครามภายนอกหลายเท่า โลกที่เขาใช้อาวุธยุทธภัณฑ์ฆ่ากันเป็นอีกพวกหนึ่ง แต่ปัญหาของเราโลกอันนี้ขันธ์โลกสู้กับอำนาจฝ่ายต่ำที่มันดึงเราลงไปทางต่ำ ภาษาธรรมะท่านเรียกว่าเป็นกิเลส"

...เมื่อไปอยู่ป่าอยู่เขา หลวงปู่ศรีจะไปอาศัยอะไรๆ มันก็แสนจะยาก ต้องเอากระบอกไม้ไผ่แทนถ้วยแก้วและกาน้ำไปมาสะดวกดี ไม่ต้องระมัดระวังเพียงแต่รักษาเครื่องอัฏฐบริขารเท่านั้น อย่างอื่นไม่ต้องเกี่ยว หมายความว่าไปอย่างง่ายๆ ไม่ต้องกังวลในเรื่องอื่นๆ จึงมาพิจารณาถึงตัวเองนึกถึงใจตนเองให้มากขึ้น

"ถ้าเรามีสติจดจ่ออยู่ตลอด ไม่นานก็จะเกิดความสงบได้สติง่าย ในระยะนี้จำเป็นเหลือเกิน ที่เราจะพยายามให้มันเกิดขึ้น"

หลวงปู่ศรีรู้จักเรื่องตัวเอง จึงมีความเมตตาสงสารตัวเองเกิดขึ้นในจิตใจรู้รสของธรรมะ พอคิดถึงการกระทำซึ่งได้กระทำมาตั้งแต่รู้เดียงสามาตลอดจนถึงปัจจุบันนี้ จนเกิดสงสารตัวเองจนน้ำตาไหลว่า

"การกระทำมาหรือความคิดความเห็นมาแต่ก่อนโอย!....น่าสลดน่าสังเวช ห่างกันเหมือนฟ้ากับดิน"

เมื่อหลวงปู่ศรีดำเนินจิตไปสูงเท่าไหร่ ก็ยิ่งเห็นความเหลวแหลกของจิตใจที่เป็นมาแล้วแต่หนหลัง จิตใจก็หยั่งไปสู่คุณธรรมได้อย่างดูดดื่มมีธรรมะมากเท่าไหร่ จิตใจก็ยิ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องมากขึ้นเท่านั้น

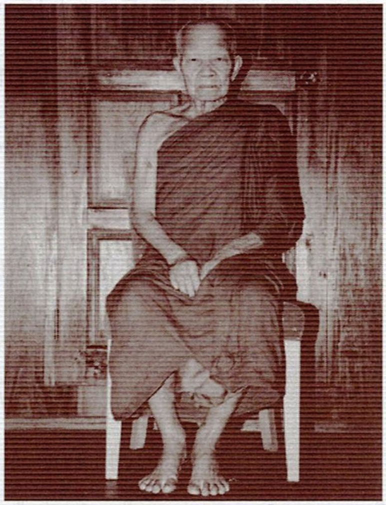
....หลวงปู่ศรีได้ติดตามหลวงตามหาบัวธุดงค์ไปทางบ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร และได้อยู่จำพรรษา ๑ พรรษา

เมื่อเราตายให้หมู่เพื่อนพึ่งมหาบัว

ท่านพระอาจารย์มหาบัวท่านอยู่ในวัยหนุ่มร่างกายแข็งแรงปราดเปรียว ทำความเพียรเป็นแบบอย่างในทุกอิริยาบถ เป็นที่พึ่ง อันมั่นคง

ของพระเณรเหมือนอย่างที่ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต สั่งลาก่อนปีที่ท่านจะนิพพาน

"เมื่อเราตายให้หมู่เพื่อนพึ่งมหาบัว"

ท่านพระอาจารย์มหาบัว เข้มงวดกวดขันกับพระเณรที่ไปปฏิบัติกับท่านมาก ยามค่ำคืนท่านจะเดินตรวจพระเณรในวัดโดยไม่ใช้ไฟฉาย ตรวจดูว่า รูปไหนเจริญความเพียรเจริญสมาธิภาวนา รูปไหนไม่เจริญความเพียรแผดเผากิเลส ถ้ามองเห็นจุดไฟอยู่ท่านจะไม่เดินเข้าไป ถ้ารูปใดดับไฟท่านจะเดินเข้าไปใต้ถุนกุฏิเงียบๆ แล้วฟังเสียงว่า นอนหรือว่าปฏิบัติสมาธิภาวนาเพราะว่าถ้านอนหลับเสียงหายใจ จะดังแรงเพราะบรรยากาศยามค่ำคืนเงียบสงัด

ในสมัยนั้นสมถะสันโดษมาก กระโถนใช้กระบอกไม้ไผ่ เสนาสนะกุฏิกั้นด้วยใบตองและฟาง แม้กุฏิท่านพระอาจารย์มหาบัวเองก็ยังเป็นฟากมุงด้วยหญ้าคา ประตู หน้าต่างทำเป็นงวงฝาแถบตองผลักไปมาหรือเวิกออกแล้วก็ค้ำเอา

ข้อปฏิบัติที่ท่านถือเคร่งในยุคนั้น คือ ปฏิบัติอย่างหยาบๆ ห้ามนอนก่อน ๔ ทุ่ม ถ้าใครนอนก่อน ๔ ทุ่ม ต้องตื่นขึ้นมาทำความเพียรก่อนตี ๔ ถ้าผิดจากนี้ได้ตักเตือนถึง ๓ ครั้ง ถ้าทำไม่ได้ ท่านจะไล่หนีจากวัดทันที

พระกรรมฐานยุคห้วยทรายโดยท่านพระอาจารย์มหาบัวเป็นผู้นำ ปฏิปทาถอดแบบมาจากท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ยุคหนองผือทุกกระเบียดนิ้วท่านตีและเข่นพระเณรโดยมิเห็นแก่หน้า พากเพียรเป็นอย่างมาก วันคืนที่ผ่านไปล้วนแต่ประกอบจิตภาวนาในอิริยาบถทั้ง ๔ ยืน เดิน นั่ง นอน ประกอบความพากเพียรด้วยสติปัญญาตลอด

มองไปทางด้านใดเห็นพระเณรต่างเร่งความเพียรเหมือนว่าจะสิ้นกิเลสกันไปหมดทุกคน กิริยาแห่งความขี้เกียจขี้คร้านไม่มีให้เห็นทุกรูปทุกนานต่างก็เร่งความเพียรเหมือนจะสิ้นกิเลสในวันนี้หรือพรุ่งนี้

เรื่องอาหารการขบฉัน ชาวบ้านเขามีอะไรเขาก็ถวายตามมีตามเกิด อย่างเช่น กบเขียดเพียงตัวเดียวแบ่งใส่บาตรพระเณรได้ถึง ๔ รูป มะเขือลูกเดียวเขาจะแบ่งใส่บาตรพระเณรได้ถึง ๔ รูป

ในยามแห้งแล้ง น้ำในบ่อก็เหือดแห้ง ต้องเดินไปตักถึง ๓ กิโลเมตร

น้ำปานะก็ได้อาศัยแก่นไม้ รากไม้ ตามธรรมชาติ ให้เณรนำมาต้มให้ฉัน นานๆ ที่จะมีน้ำอ้อยสักก้อนหนึ่ง

ป่วยเป็นไข้มาเลเรียเกือบตาย

บางปีพระเณรป่วยเป็นไข้มาเลเรียกันทั้งวัด หรือบางทีพระเณรทั้งวัดป่วยกันหมดคงเหลือแต่ท่านพระอาจารย์มหาบัวกับพระอีกรูปหนึ่ง เมื่อพระเณรป่วยกันหมดท่านพระอาจารย์มหาบัว ท่านก็เป็นผู้ปัดกวาดลานวัดเอง ตักน้ำเอง ขัดถูศาลาเอง ตักน้ำใช้น้ำฉันเอง

ในสมัยนั้นหลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร ท่านก็อยู่ที่นั่นมีเณรอยู่สององค์ พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร ก็อยู่ที่นั่น

หลวงปู่ศรีอยู่ที่ห้วยทรายป่วยเป็นไข้มาเลเรียอย่างหนักและแทบจะเอาชีวิตไม่รอด ถึงกับผมร่วง ป่วยหนักเป็นเวลา ๗ ๒๒ เดือน อีก ๒ เดือน ก็ครบ ๒ ปี จึงคิดว่า

"ทำยังไงถึงจะหายไข้"

จึงถามสามเณรเสนเล่นๆ ว่า

"เณรน้อย เอ้อ! อะไรหนอ มันผิดไข้มาเลเรีย(ของแสลง)"

เณรจึงตอบออกมาเองโดยไม่ได้ตั้งใจว่า

"มะพร้าวครับ"

เพียงคำพูดของสามเณรน้อยนี้เท่านั้นหลวงปู่ศรีจึงคิดว่า

"ถ้าบิณฑบาตได้มะพร้าวจะกินให้มันตายไปเลย เพราะจริงๆ แล้วมะพร้าวกับไข้มาเลเรีย เป็นของแสลงที่สุด"

ครั้นรุ่งเช้าขณะออกไปบิณฑบาตกับเพื่อน มองไปที่ต้นมะพร้าว มะพร้าวอ่อนทะลายใหญ่ๆ ก็ขาดตกลงมาเสียงดังตูม!! เหมือนดั่งผีหรือเทวดาฟ้าดินกลั่นแกล้ง ทะลายมะพร้าวที่ขาดตกลงมาลักษณะนี้ชาวบ้านเขาถือว่าเป็นเสนียดจัญไร เขาไม่เอาไปกินจึงนำมาถวายพระที่วัด แบ่งกันได้องค์ละ ๒ ลูก หลวงปู่ศรีคิดว่า

"วันนี่ละจะได้รู้กัน เราเป็นไข้ป่ามันทรมานนานวัน ถ้าฉัน

มะพร้าวแล้วจะผิดสำแดงเราจะฉันเพื่อให้ผิดสำแดง”

ปรากฏว่ามะพร้าว ๒ ลูก หลวงปู่ศรีได้ฉันจนหมดเกลี้ยง ครั้นพอฉันเข้าไป เท่านั้นปรากฏว่าหลวงปู่ศรี มีอาการหน้ามืดแรงๆ ล้มลงทันที สลบไสลเป็นเวลา ๓ วัน ๓ คืน

หลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร ท่านเป็นหมอยาสมุนไพรแผนโบราณเก่า เห็นอาการของหลวงปู่ศรีน่าเป็นห่วงอย่างนั้น ท่านจึงเอาช้อนงัดปากให้อ้าขึ้น แล้วกรอกยาลงไป เดชะบุญ! โรคนั้นไม่นานก็หายขาดอย่างน่าอัศจรรย์เหลือเชื่อ

ต่อจากนั้นหลวงปู่ศรีตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมทั้งวันทั้งคืน ตั้งสัจจะไว้ว่า

“ถ้านกแซงแซวยังไม่ร้องก็จะไม่ลุกจากอาสนะ และไม่ต้องเปลี่ยนอิริยาบถ ห้ามมิให้เปลี่ยนโดยเด็ดขาดนั่งอยู่ท่าใดก็ให้นั่งท่านั้น”

คือหลวงปู่ศรีต้องการค้นหาอริยสัจจ์ หาทุกขเวทนาว่ามันจะ

มากสักเท่าไร ถ้าหากเมื่อถึงเวลาจะเป็นจะตาย มันยิ่งจะมากมายจนเกือบตาย ดูจิตว่าจะอดทนสู้ได้หรือไม่ จะมีสติพินิจพิจารณาใคร่ครวญในเรื่องเหล่านั้นได้แค่ไหนเพียงใด เรียกได้ว่าเป็นการทดสอบตัวเอง แต่ว่าการนั่งเฉพาะกลางคืนก็ไม่เผ็ดร้องสักเท่าไร เวลานั่งทั้งวันทั้งคืนและไม่ต้องฉันอาหาร หลวงปู่ศรีจึงรู้ว่าการปฏิบัติเช่นนี้

"เออ! อันนี้มันเผ็ดร้อนมากที่เดียว"

ปฏิบัติอย่างเข้มงวด ๒๒ คืน คือจากตะวันตกดินจนรุ่งอรุณขึ้นเป็นวันใหม่ บางครั้งนั่งไม่ลุก ๖ วัน ๖ คืน บางครั้งนั่งสมาธิเฉพาะตอนกลางคืนส่วนตอนกลางวันเดินจงกรมและช่วยหมู่เพื่อนทำงานส่วนอุบายธรรมต่างๆ ท่านพระอาจารย์มหาบัว เป็นผู้แนะนำพร่ำสอน

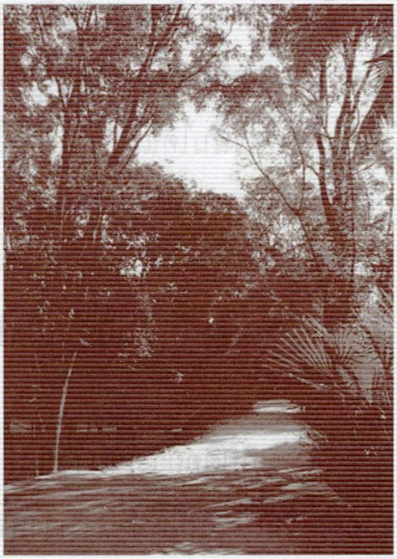
<u>ค้นคว้าอริยสัจจ์</u>

หลวงปู่ศรี ได้พิจารณา

"...จิตใจของเรามีหน้าที่ต้องคิดต้องนึก ต้องพิจารณาหาหนทางออก ทางที่จะเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ผุดผ่อง สดชื่น เบิกบาน นั้นยังมีอยู่ ซึ่งพระพุทธองค์ได้ค้นคว้าเห็นไปตามหลักความเป็นจริงที่เรียกว่า อริยสัจจธรรม หรือหาทางออกของจิตที่แนบเนียนที่สุด

จิตใจตัวนี้เป็นผู้หลงแต่ผู้เดียว ไปยึดถือสิ่งต่างๆ ของทั้งหลายเหล่านั้นเป็นเครื่องใช้ เป็นปัจจัยอาศัยอยู่ชั่วระยะหนึ่ง นับ

แต่ร่างกายของเราออกไปทางนอกทั้งหมดที่เกี่ยวกับ กาย วาจา ใจ ถือว่าเป็นเครื่องใช้ชั่วคราวทั้งสิ้น แต่ถ้าหากจิตใจไม่มีปัญญาก็เลยใช้ไม่เป็นเลยไปยึดไปหมายนึกว่าของจีรังยั่งยืนจนกระทั่งเดือดร้อนวุ่นวายตนเองหนักทับถมตนเองอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ถ้าจิตใจไม่เห็นเองมันไม่ยอมง่ายๆ หรอก เรื่องของจิตเคยเวียนว่ายตายเกิดมาอย่างโชกโชนแล้วในโลกก้อนนี้

เรื่องของธรรมะก็เหมือนกัน ถ้าหากไม่เข้าถึงจิตตราบใดมันก็ไม่รู้สึกตัว ไม่รู้สึกตัวมันก็ไม่ยอมรับ ได้ยินแต่สัญญา(ความจำ)บอกว่าธรรมะเหล่านี้เป็นรูปนั้นวิธีนี้ ให้ผลแบบนั้นแบบนี้ ว่าก็ไม่เชื่อถ้าหากจิตยังไม่ได้ดูดดื่มรสของธรรมะก่อน มันต้องอาศัยความดูดดื่มรสของธรรมะ จิตใจเข้าถึงธรรมะ ธรรมะเข้าถึงจิตใจ ก็ถึงขั้นตัดสินใจตนเองได้ ตามหลักสัจจธรรม หากไม่รู้เองเห็นเองแล้วเป็นไม่ยอมวางง่ายๆ (จิตไม่ละไม่ว่าง) ถ้าเทียบทางโลกง่ายๆ หมายความว่าคนอื่นว่าไม่ยอมเชื่อง่ายๆ อาจเชื่อบ้างแต่ไม่ลงถึงใจ คือไม่เห็นชัดเจน

เปรียบเทียบอย่างไปทอดแห งมลงไปในน้ำ จับถูกงูนึกกว่าเป็นปลาไหลเลยจับจนแน่น พอยกขึ้นพ้นน้ำรู้ว่าเป็นงู ไม่รู้ว่ามือมันวางตั้งแต่เมื่อไร ไม่ได้บอกให้มันวาง ใจมันสั่งให้มือวางตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้เพราะกลัว ลักษณะของจิตก็เหมือนกัน ร่างกายก้อนนี้ถ้าหากไม่

เห็นโทษหรือความสวยความงามซึ่งโลกนิยมกัน ยังไม่เห็นโทษเห็นภัยเกิดขึ้นกับจิตใจเองแล้ว มันไม่ยอมละไม่ยอมวางง่ายๆ(เช่นยึดมั่นถือมั่นในร่างกายหรือทรัพย์สิน) ติดแน่นอยู่อย่างนั้นไม่ยอมละไม่ยอมวางง่ายๆ ใครจะว่าอย่างไรก็ตาม แม้เราบอกให้มันฟังก็ไม่ยอม

ฉะนั้นบรรดานักปฏิบัติ มาต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ตามภัยธรรมชาติ ก็อยากให้รู้สึกสำนึกในจิตใจตัวเองว่า อยู่ในเมืองไปไหนก็ได้ขึ้นแต่รถเรือไม่ได้ออกกำลังนึกว่าเป็นความสุขอันหนึ่ง ถ้านอนสบายอยู่ก็นึกว่าเป็นความสุขอันหนึ่ง ความสุขในทางโลก อยู่ปราสาทวิมานสูงๆ เย็นสบายไม่ร้อนไม่หนาว มีที่นั่งนอนอ่อนนุ่น มีเบาะมีฟูกใหญ่ก็นึกว่าดี แต่พระพุทธองค์ท่านเห็นว่าเป็นของไม่ดี เพราะเป็นสิ่งล่อจิตใจให้หลงยึดมั่นถือมั่นในของเหล่านั้นจนเกินไป อาหารที่มีรสชาติเอร็ดอร่อยกินวันละ ๒ ครั้ง ๓ ก็ว่าสนุกมีความสุข แต่พระพุทธองค์ท่านห้ามไว้เกรงว่าคนจะไปติดมัวเมาในสิ่งเหล่านี้จนเกินไป มิใช่ท่านหวงหรือตระหนี่แต่ประการใด แต่ท่านอยากรักษา(จิต)คน อยากทะนุถนอมให้ผู้ปฏิบัติได้บรรลุธรรมะ ไม่อยากให้ไปติดอยู่ในสิ่งของภายนอกเพียงแค่นั้น

เมื่อจิตใจเราหดตัวเข้ามาสู่ความสงบ มาพิจารณาถึงหลักความเป็นจริงเพราะว่าจิตวิญญาณเรานี้เวียนว่าตายเกิดมานับกัปกัลป์เขาจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างดี ข้อสำคัญให้เราเข้าไปถึงจิตเท่านั้นแหละมันจะบอกจะกล่าว หรือบางทียกเรื่องมาให้เห็นเลยคล้ายๆ เขามาฉายหนัง ชี้แจงมีคนพากย์ให้พร้อม เป็นเรื่องของเราตายในภพใดชาติใดเกิดมาเป็นคนชนิดใด แบบใด ตายแล้วไปเกิดเป็นอะไร ต่อเนื่องกันไปเป็นสายเป็นภาพยนตร์เรื่องชีวิตของเรา ความเป็นมาแต่ชาติก่อน

ปางหลัง

ถ้าจิตใจไม่เห็นโทษมันก็จะไม่ยอมสละไม่ยอมวางง่ายๆ แต่ต้องอาศัยสติ คือความระลึกรู้ควบคุมดูแลอยู่ตลอดกาล รู้เท่าทันในเรื่องจิตอยู่ตลอดเวลาในที่สุดมันลงเองหรอก พอลงไปบ้างแล้วมันเห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัยของมัน มันก็พยายามวางเข้าไป ไปนานๆ จนแยกออกจากกันได้

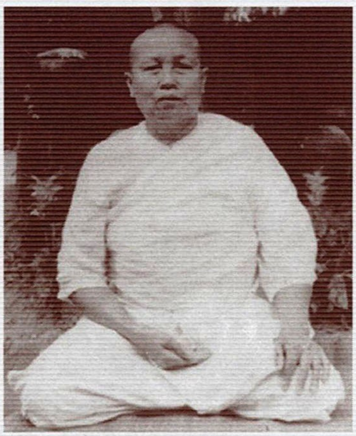
หลังจากนั้นต้องอาศัยปัญญาค้นคิดพินิจพิจารณาให้รู้เรื่องพอขยับออกมาให้ห่างๆ หน่อย เรามองเห็นได้ชัด ถ้าไปแทรกอยู่กับเขามองไม่ใคร่เห็นหรอก ค่อยเห็นโทษไปเรื่อยๆ จิตใจก็วางมาเรื่อยๆ จนเข้าไปสู่ความสงบ พอรวบรวมพลังของจิตได้อย่างว่ามานี้ ปัญญามันเกิดขึ้นจากความสงบ อันนี้เป็นของที่แน่นอน แก้จิตใจได้ง่ายบอกแล้วมันยอมรับทันทีเลย เพราะว่ามันเห็น

ปัจจุบันนี้เรามองไม่ค่อยจะเห็นอะไรกัน เห็นแต่โลกปัจจุบันเห็นแต่ตาเนื้อ ถ้าเข้าไปถึงตาในแล้วละก็ ไม่ต้องสอนกันให้อยากหรอกทีนี้ จิตใจมันยอมรับเองว่ามันเป็นคนผิด ว่ามันเป็นผู้ผิดแต่ผู้เดียวสร้างสิ่งไม่ดีให้แก่ตนเองแล้วเดือดร้อนตัวเอง เดี๋ยวมันก็หดตัวเข้ามารวมเป็นสมาธิเรื่อย แล้วก็รู้ความจริงแท้มากขึ้นเรื่อย ยิ่งสลดสังเวชยิ่งขึ้นความสงบก็เลยเป็นของธรรมดาทำง่าย ถ้าหากพยายามฝึกหัดดัดแปลงเรื่อยๆ ไป มันก็เลยเป็นปกติจิต ไม่ต้องนั่งสมาธิมันก็สงบอยู่อย่างนั้นแหละ เป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลาอยู่ในสมาธิขั้นพินิจพิจารณาถ้าหากจะเข้าจิตขาดจากสิ่งเหล่านี้เราก็เข้าไปได้ แล้วก็ถอยออกมาอยู่จิตธรรมดาแต่ธรรมดาขั้นนี้ก็เป็นขั้นกลางๆ หรืออุปจารสมาธิ ถ้าถอยออกมาขั้นขณิกะ นี้มันก็อ่อนไป ไม่พอที่เห็นอรรถเห็นธรรมได้ง่าย

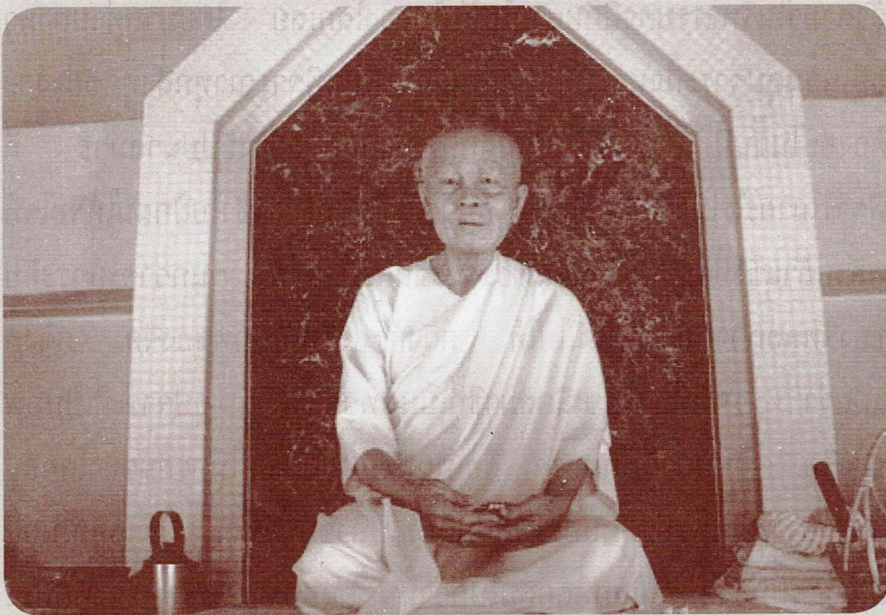
ถ้าลงมาในจิตธรรมดานี้ก็หยาบไปหันไปทางโลกเลย โดยมากท่านลงมาอยู่ในขั้นอุปจาระนี้แหละเป็นส่วนใหญ่การพินิจพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องอยู่ในขั้นนี้ ถ้าเข้าไปสู่ขั้นลึกไปกว่านี้ อย่างอัปปนาสมาธิ ก็พิจารณาอะไรไม่ได้ คล้ายๆ กับว่าเข้าไปฝึก เข้าไปฝึกฝนให้จิตใจมีพลังกล้าแข็งที่จะพินิจพิจารณาธรรมะขั้นละเอียดได้ จนกว่าจะยกระดับของจิตออกจากภวังค์อันนี้ไปได้ ภวังค์ของจิตเป็นภพของจิต ภวังค์แปลว่า ภพเพียงแต่ขณิกสมาธิก็เป็นภพของจิต อุปจาระก็เป็นภพของจิต อัปปนาก็เป็นภพ คือเป็นที่อยู่ ยังอยู่ในกรอบของโลกอยู่ โดยมากฤาษีชีไพรท่านมักประพฤติปฏิบัติไปถึงขั้นนี้แหละ ก็เลยเห็นอยู่เพียงแค่นี้มองไม่เห็นโลกที่ลึกลับไปกว่านั้น นอกจากพระพุทธองค์ผู้ทรงค้นคว้าพิจารณาจึงค่อยรู้เลยโลกเหล่านี้ไป เรียกว่า **โลกุตรโลก"**

ห้วยทราย-ป่าดงมะอี่-ฝูงควายป่า

ชาวบ้านห้วยทรายนั้นส่วนใหญ่เป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างดีมีความเคารพพระเณรเป็นอย่างมาก เป็นนักภาวนา ภาวนาจนรู้วาระจิตของผู้อื่น อย่างเช่น แม่ชีแก้ว เสียงล้ำ ภาวนาเก่งถึงขั้นบอกได้เลยว่าพระองค์นี้คิดแบบนี้ พระองค์นั้นคิดแบบนั้น สำหรับพระแล้วน่าจะกลัวมาก เพราะถ้าทำไม่ดีจะทักขึ้นทันที

แม่ชีแก้ว เสียงล้ำ

หุ่นขี้ผึ้งรูปเหมือน แม่ชีแก้ว เสียงล้ำ
ณ เจดีย์พิพิธภัณฑ์ สำนักแม่ชีบ้านห้วยทราย

พระธาตุแม่ชีแก้ว เสียงล้ำ
มีลักษณะคล้ายพระบรมสารีริกธาตุ

พระธาตุแม่ชีแก้ว เสียงล้ำ
ณ พิพิธภัณฑ์สำนักแม่ชีบ้านห้วยทราย

หลังจากออกพรรษาหลวงปู่ศรีได้พาคณะเดินธุดงค์บุกป่าฝ่าดงใหญ่ที่ชาวบ้านเรียกว่า **"ดงมะอี่"**

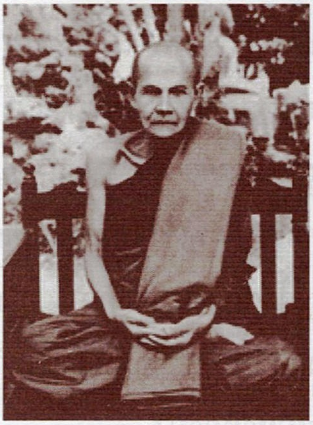
หลวงปู่ศรีเป็นหัวหน้า และพระอีก ๒-๓ รูป ในขณะที่เดินรอนแรมบุกป่าฝ่าเขาอันหนาทึบเลาะไปตามหุบเขานั้น ได้เจอฝูงควายป่าฝูงใหญ่เมื่อมันเห็นพระกรรมฐานจีวรออกสีดำคล้ำเดินมุดป่าโผล่ออกมาอย่างคล่องแคล่วมันเกิดความตกใจ พระก็เกิดความตกใจ ที่ต่างฝ่ายต่างโผล่ออกมาเจอกันด้วยสัญชาตญาณป้องตัว ฝูงควายป่ามันจึงวิ่งกรูเข้ามาหาพระ โยกเขาอันแหลมคมวิ่งตรงเข้ามาหวังจะขวิดให้ตายพระ ๒-๓ ตกใจวิ่งเตลิดหนีหาที่กำบัง

ส่วนหลวงปู่ศรีเมื่อเห็นดังนั้น จึงหันหน้าใส่ฝูงควายป่า แล้วก็ชักร่มกลดให้กางออก ฝูงควายป่าเมื่อวิ่งเข้ามาใกล้ เห็นร่มกลดกางออกเสียงดังพรึบ! ตกใจวิ่งเตลิดหนีเข้าป่า นี้นับว่าเป็นปัญญาบารมีของหลวงปู่ศรี

ผ่านเทือกเขาเตี้ยๆ สลับซับซ้อนเป็นเขตแดนรอยต่อ ๓ จังหวัดระหว่างจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดมุกดาหารและร้อยเอ็ด เป็นป่าดงดิบมากล้ำไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ผ่านลำห้วยวังนอง ห้วยพุงใหญ่ ห้วยเดื่อภูเขาหินเหล็กไฟ ภูจ้อก้อ ภูถ้ำปล่อง ภูถ้ำเม่น และภูเขาเขียว หรือที่เรียกกันในปัจจุบันนี้ว่า **"เขาผาน้ำย้อย"**

ยับยั้งอยู่ที่เขาผาน้ำย้อยเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว จึงแยกทางกันเที่ยววิเวกไปตามป่าเขา ส่วนหลวงปู่ศรีเดินทางไปกราบคารวะหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ที่วัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ด และได้ปฏิบัติอุปัฏฐากท่าน

ในชีวิตของหลวงปู่ศรีมีครูบาอาจารย์ที่เคารพมากที่สุด ๒ องค์ คือ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต และหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ

<u>คำทำนายของท่านพระอาจารย์มั่น</u>

หลวงปู่ศรี กล่าวให้ทราบความหลังเมื่อครั้งที่ท่านได้อยู่กับพระอาจารย์มั่นได้เล่าให้ทราบว่า

"ท่านบัว ท่านได้โสดาบันตั้งแต่เป็นโยม แต่เราให้หยุดภาวนาเสียก่อนเพราะวิถีจิตเพื่อมุ่งสู่ความหลุดพ้นยังเดินไม่ถูกทาง เดี๋ยวจะมีคนมาโปรด"

ท้ายที่สุดแห่งภพชาติหลวงปู่บัวได้สนทนาธรรมชั้นสูงกับหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ตามคำทำนายของท่านพระอาจารย์มั่น ณ วัดป่าแก้วชุมพล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร หลวงตามหาบัว ท่านแนะวิธีปฏิบัติให้ตอนเย็น พอตอนเช้าท่านก็จบกิจ

พรหมจรรย์เป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา

ข้อความตอนหนึ่งที่หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ เล่าถวายหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโนว่า..

"ผมจับอุบายธรรมที่ท่านอาจารย์แนะนำให้พิจารณาจิตเข้าปุ๊บเลย...เพราะแต่ก่อนมันไม่รู้เนี่ย(เข้าใจว่าตนเองสำเร็จแล้ว) ได้แต่เฝ้ากันอยู่นั่นเสีย แสดงว่าตนเองสำเร็จเสร็จสิ้นอยู่อย่างนั้นเสีย

พอเอาอุบายธรรมที่ท่านอาจารย์แนะนำเข้าใส่ ปุ๊บๆ โห! ไม่นานเลย ปรากฏเหมือนกับ... คานกุฏิขาดยุบลงตูมลงพื้นทันที เหมือนกับว่ากันกระแทกดินแต่ไม่เจ็บฮึบ! ทีเดียวเลย แต่จิตมันไม่กังวลเพราะมันไม่รู้สึกเจ็บปวดอะไร

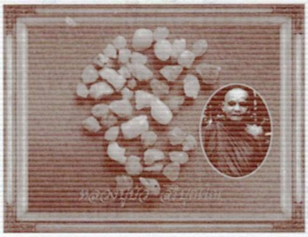
ในขณะนั้น พอจิตพึบลงไปทีเดียวเท่านั้น นิ่ง.. พอมันหายจากขณะนั้นแล้ว จิตก็รู้ตัว ออกมาข้างนอก มาก็รู้ว่า ที่ว่าคานกุฏิขาด... คือ คานอวิชชาขาด โอ้โห...เวลานั้น มันพูดไม่ถูก เหมือนกับว่าเป็นคนละโลกผมเลยไม่นอนทั้งคืน ผมกราบท่านอาจารย์ทั้งคืนเลย กราบพระพุทธเจ้า กราบพระธรรม กราบพระสงฆ์ กราบพระอาจารย์ ตลอดทั้งคืนเลย ผมไม่นอนจนกระทั่งสว่าง ถ้าพูดตามแบบภาษาพระพุทธเจ้า ท่านเรียกว่า เสวยวิมุตติสุข

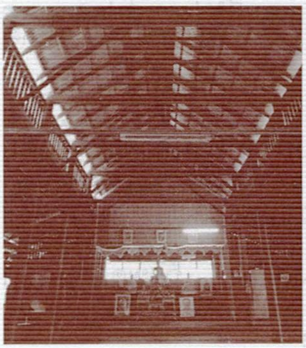
อัศจรรย์ครูบาอาจารย์และพระธรรม เห็นคุณของท่านอาจารย์เห็นจริงๆ เด่นชัดจริงๆ ถ้าไม่ใช่ท่านอาจารย์ ไปไม่ถึงไหน เดชะจริงๆ"

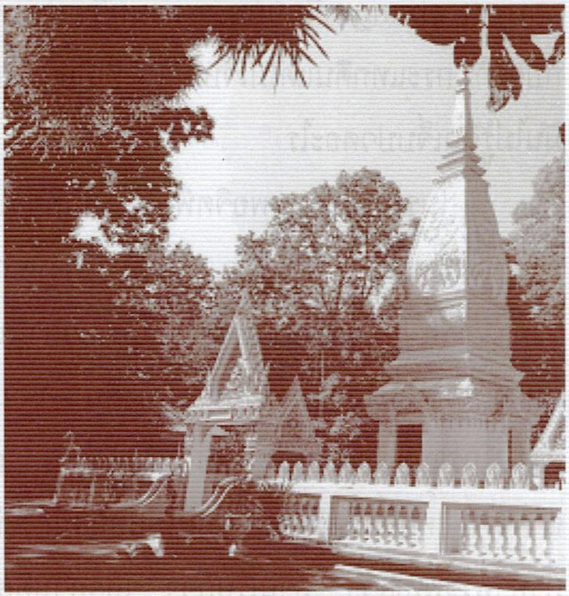
เมื่อหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ เล่าถวายหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโนแล้ว ก็กราบหลวงตามหาบัว กราบแล้วกราบเล่าอยู่อย่างนั้น นั่นเป็นความอัศจรรย์และพระธรรมโมชปัญญาของหลวงปู่บัวสิริปุณฺโณ

ที่มีต่อหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

สำหรับหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณแล้ว ท่านไม่ได้เรียนเขียนอ่าน ท่านจึงเขียนหนังสือไม่ได้ อ่านหนังสือไม่ออก แต่ธรรมภายในของท่านลึกซึ้งหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ กับหลวงปู่ศรี มหาวีโรมักไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ หลวงปู่ศรีมีความเคารพในหลวงปู่บัวเป็นอย่างมาก ทั้งที่หลวงปู่ศรีเป็นครูมาก่อนนี่ก็เพราะท่านเคารพกันด้วยคุณธรรม

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๕

พรรษาที่ ๘ จำพรรษาที่ วัดป่าหนองแซง ตำบลหนองบัวบาน อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดอุดรธานี

ร่วนสร้างวัดป่าหนองแซง

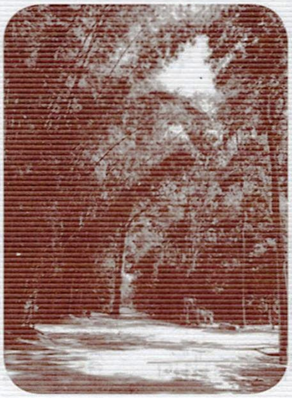
ขณะที่หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ กับหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้พำนักอยู่ที่วัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ด ได้ระยะหนึ่ง **ท่านเจ้าคุณพระธรรมเจดีย์(จูม พนฺธุโล)** วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเลื่อมใสในการปฏิบัติของพระคณะกรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่นเป็นอย่างมากปรารถนาจะสร้างวัดกรรมฐานที่บ้านหนองแซง จังหวัดอุดรธานี จึงได้มานิมนต์หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ และหลวงปู่ศรี มหาวีโรให้ไปอยู่จำพรรษา

เมื่อท่านทั้งสองรับนิมนต์แล้ว จึงพาคณะเดินธุดงค์จาริกจากวัดป่าศรีไพรวัลย์ จังหวัดร้อยเอ็ด ผ่านดงมูล เดินตามทางรอยช้างฝ่าป่าดงหนาทึบอันน่าสะพรึงกลัวมีเสือชุกชุม เกือบถูกเสือตะปบเอาไปกินก็หลายครั้ง ผ่านมาทางท่าคันโท ทะลุถึงเมืองลิงกุมภาวปีเข้าสู่ตัวจังหวัดอุดรธานี เข้ากราบท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์แล้วจึงเดินทางไปยังป่าบ้านหนองแซง

อันว่าวัดป่าหนองแซงนี้ เดิมเป็นที่ที่ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์มาจับจองไว้เพื่อสร้างเป็นวัดกรรมฐาน มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐๐ ไร่ ห่างไกลจากบ้านผู้คน ท่านมีดำริว่า

"มีวัดมันก็ต้องมีบ้าน"

ท่านจึงแบ่งที่ดินเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนของวัด ๓๐๐ ไร่ ให้ชาวบ้านช่วยรักษาและได้อาศัย ทำไร่ ทำนา ๒๐๐ ไร่ ในขณะนั้นมีชาวบ้านอยู่ ๓ หลังคาเรือน(ภายหลังทางวัดเอาที่คืนไม่ได้ และที่วัดถูกชาวบ้านรุกเหลือเพียง ๑๐๐ ไร่ แต่ปัจจุบันทางวัดได้ซื้อคืนจากชาวบ้านจนครบ ๕๐๐ ไร่ เหมือนเดิม)

ส่วนทางสำหรับภิกขาจารบิณฑบาต ถ้าเป็นฤดูฝน ต้องบุกลุยผ่านขี้โคลนขี้ตม ผ่านไร่ผ่านนา ถึง ๕ กิโลเมตร เพื่อไปบิณฑบาตที่ตำบลหนองบัวบาน

เดิมป่าแห่งนี้เป็นป่าโคก มีต้นไม้เก้า ไม้ติ้ว ตูมกา เต็งเป็น จำนวนมาก สัตว์ป่ายังชุกชุมมากโดยเฉพาะ เก้ง กวาง ลิง ค่าง บ่าง ชะนี เช้าสายบ่ายเย็นมีเสียงสัตว์ร้องสนั่นไพร

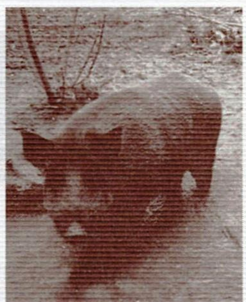
สถานที่แห่งนี้ เป็นที่เที่ยวผ่านไปมาของพระกรรมฐานเสมอ พระกรรมฐานที่เคยมาพัก คือ หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่หลุย จนฺทสาโร, หลวงปู่คำดี ปภาโส อดีตชาติหลวงปู่บัว สิริปุณโณ

ในบันทึก หลวงปู่ศรี มหาวีโรได้กล่าวไว้ว่า...

"สำหรับพระกรรมฐานแล้ว มีข้าวปั้น(ก้อน) หนึ่งก็อยู่ได้แล้ว พระกรรมฐานไม่วุ่นวาย กับการกิน การอยู่ การหลับ การนอน พระกรรมฐานมีชีวิตอยู่เพื่อชำระสะสางกิเลส ส่วนเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ป่วยไข้ ไม่สบาย หรือหากว่าจักต้องตายไปด้วยวิธีใดก็ตามท่านก็ไม่ได้สนใจมากเท่าอรรถธรรมภายในใจ"

"หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ท่านระลึกชาติด้วยอดีตังสญาณว่าท่านเคยเกิดเคยตายอยู่ที่บริเวณป่าหนองแซงนี้ เป็นเวลานานถึง ๔ ชาติ และชาตินี้เป็นชาติที่ ๕ ที่จักต้องมาตาย ณ ที่แห่งนี้ ชาติที่ ๕ นี้เป็นชาติสุดท้ายของท่าน

ในอดีตชาติของหลวงปู่บัว ท่านเคยเกิดเป็นหมูป่าและชาติต่อมาก็เป็นควายป่า ถูกนายพรานผู้ใจบาปยิงตาย ก่อนจะตายได้รับทุกข์ทรมานเป็นที่ยิ่ง นายพรานผู้มีใจบาปนี้เที่ยวล่าและฆ่าสัตว์เป็นจำนวนมาก ไม่เคยก่อสร้างบุญกุศล เมื่อเขาตายไปได้เป็นผีหาภพใหม่ไม่ได้ ได้เสวยกรรมอันเผ็ดร้อนอยู่บริเวณวัดป่าหนองแซงแห่งนี้

ที่หลวงปู่บัวท่านรับนิมนต์ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์เพื่อมาสร้างวัดแห่งนี้ ส่วนหนึ่งก็เพื่อมาโปรดผีนายพรานตนนี้ให้พ้นจากทุกข์ด้วย

ในขณะที่อยู่วัดป่าหนองแซง พระเณรรูปใดขี้เกียจขี้คร้านในการทำความเพียรภาวนา ท่านหลวงปู่บัวท่านจะบอกให้ผีนายพรานนี้ไปจัดการพระขี้เกียจด้วยการดึงขาบ้าง หลอกหลอนในยามนอนบ้างจึงเป็นที่หวาดกลัวของพระ

เณรทั้งวัด ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืนท่านจะสั่งให้ผีทำตามคำสั่งของท่านได้เสมอ

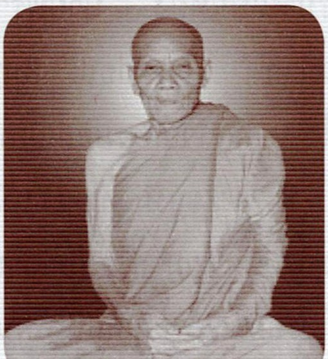
หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณกล่าวว่า

"สำหรับท่านศรีแล้วสั่งให้ผีไปหรอกไม่ได้เพียงแค่ได้ยินชื่อว่าท่านศรี ผีก็กลัวแล้ว ถ้าผีตรงไหนแข็งๆ (เฮี้ยนๆ) ต้องให้ท่านศรีไปปราบ องค์อื่นไปปราบไม่ได้หรอก เพราะท่านศรีมีบุญบารมีเป็นคนที่ทำอะไรทำจริง ทำอะไรเด็ดเดี่ยว สู้ไม่มีถอยการดูว่าบุคคลใด มีบุญวาสนา จะเห็นกระแสลำแสงแห่งจิตได้ชัด"

และหลวงปู่บัวได้ทำนายไว้ว่า

"...ท่านศรีหนีจากร้อยเอ็ดบ่ได้ดอกต้องอยู่ที่ร้อยเอ็ดจนตาย" (และเป็นจริงในปัจจุบัน)

ในขณะที่อยู่ที่เสนานะป่าหนองแซงนี้ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์และท่านพระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ ท่านจะมาเยี่ยมเยียนเสมอ ในบางคราวมีเรื่องน่าขบขัน แต่ก็เป็นเรื่องจริงถึงกับได้พูดกันว่า

"ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ท่านเป็นผู้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์"

คราวหนึ่งท่านเจ้าคุณฯ รับกิจนิมนต์ของโยมในเมืองซึ่งเป็นผู้มีฐานะ ต้องการนิมนต์พระกรรมฐาน ไปนอนค้างคืนที่บ้านสักคืน เพื่อเป็นสิริมงคลในการขึ้นบ้านใหม่ ท่านเจ้าคุณฯ นิมนต์พระที่เสนาสนะป่าหนองแซงโดยบอกว่า

"เขานิมนต์ไปขึ้นบ้านใหม่ ไปขี้ใส่บ้านเขาหน่อย"

เมื่อพระเณรเดินทางไปค้างคืนที่บ้านนั้นปรากฏว่าท้องเสียขี้กันทั้งคืน จนกระทั่งสว่างโดยไม่ทราบสาเหตุ จึงพูดกันแบบติดตลกว่า

"ท่านเจ้าคุณฯ วาจาศักดิ์สิทธิ์มากเน๊าะ"

สมัยก่อนจะเป็นกุฏิเล็กๆ ห้องเดียวเท่านั้น มีพระเณรอยู่ประมาณ ๔-๕ รูป มีหลวงปู่บัวเป็นหัวหน้า หลวงปู่ศรี มหาวีโร หลวงปู่พุทธา หลวงปู่แสง สามเณรสมร

"พระอรหันต์ไม่ได้ผุดขึ้นมาจากไหน
ก็มาจากหัวใจของบุถุชน มาจาก ราคะ โทสะ โมหะ
ถ้าหากใจบุถุชนนั้น
พยายามบากบั่นฝึกปรือตน
ให้เดินตามมรรคาสัมมาปฏิบัติ
พระอรหันต์ก็มาจากที่นั่น
กลั่นกรองมาจากที่นั่น
เหมือนดอกบัวมาจากขี้ตมขี้โคลนเน่าๆ เหม็นๆ
แต่พอพ้นน้ำ รับแสงอาทิตย์
ใครก็อยากได้อยากชม"

วาทะธรรมที่หลวงปู่ศรี มหาวีโร
ได้สดับฟังมาจากท่านจากท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

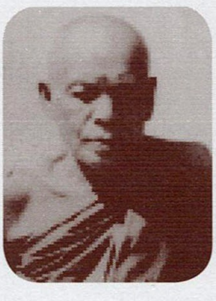
ปีพุทธศักราช ๒๔๙๖-๒๔๙๘

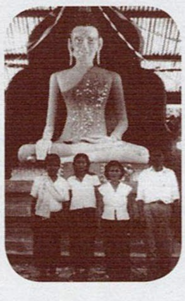
พรรษาที่ ๙-๑๑ จำพรรษาที่ วัดป่าประชาคมวนาราม (ป่ากุงเก่า) บ้านศรีสมเด็จ ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

ปฐมเหตุแห่งวัดป่ากุง

...ต้นเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ **ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร** ผู้เป็นศิษย์ของท่าน**พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต และคณะประกอบด้วย พระอาจารย์ป่อง พระอาจารย์ทองใบ พระอาจารย์คูณ** ได้เดินธุดงค์มาจากจังหวัดนครพนม จังหวัดมุกดาหาร ผ่านจังหวัดร้อยเอ็ดไปอำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

เจตนาท่านหลวงปู่ศรีอย่างหนึ่งในการธุดงค์ผ่านมาทางแผ่นดินเกิดก็เพื่อเยี่ยมเยียนสนทนาธรรมกับ**หลวงพ่ออ่อนสี กิจฺจญาโณ** ซึ่งเป็นบิดาผู้บังเกิดเกล้า ณ วัดป่าขามป้อม หลวงปู่ศรีและคณะจึงได้ปักกลดพักอยู่ที่วัดป่าบ้านขามป้อมกับหลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นบิดา

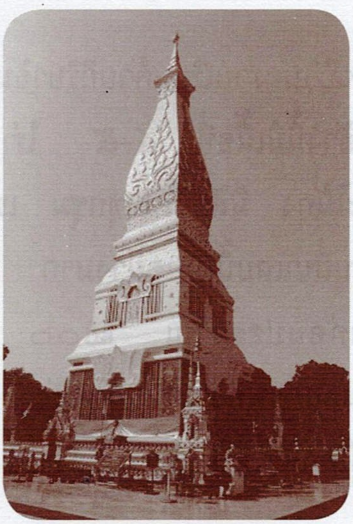

ในขณะที่ท่านหลวงปู่ศรีพักอยู่ที่นั้นมีผู้คนเลื่อมใสศรัทธาท่านเป็นอย่างมาก พระบางกลุ่มเสื่อมจากลาภสักการะและความนับถือสาเหตุเพราะกลัวท่านจะมาสร้างวัดและในยุคสมัยนั้นคนและพระแถบนั้นยังไม่เข้าใจเรื่องพระกรรมฐาน จึงต่อต้านท่านอย่างหนัก

เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านหลวงปู่ศรีจึงดำริเดินธุดงค์กลับร้อยเอ็ด มุกดาหาร นครพนม เพื่อกราบคารวะพระธาตุพนมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเส้นทางธุดงค์เส้นนี้ท่านจะใช้เป็นเส้นทางเดินประจำในฤดูแล้ง

ในขณะที่ท่านหลวงปู่ศรีเที่ยววิเวกภาวนาผ่านมาทางบ้านหนองแดงในเวลาตะวันบ่ายคล้อยจึงปักกลดพักในบริเวณป่า มีครูคนหนึ่งเป็นครูสอนนักเรียนอยู่ที่นั่น ชื่อคุณครูไคล มองไปเห็นว่ามีพระตั้งกลดอยู่ก็คิดว่าเป็นพระกรรมฐาน จึงกราบนิมนต์ให้เข้าไปฉันน้ำปานะที่บ้านหนองแดง เมื่อสนทนากันจึงทราบว่าเป็นหลวงปู่ศรี อดีตครูศรีที่สละโลกีย์ออกบวช เมื่อชาวบ้านและหมู่บ้านใกล้เคียงทราบข่าวก็หลั่งไหลกันมากราบคารวะจนกระทั่งมืดค่ำ

ตัวแทนชาวบ้านประกอบด้วยพ่อใหญ่ขุนจง บ้านหัวหนองน้อย พ่อใหญ่จูม พ่อใหญ่ใบ บ้านหนองแดง พ่อใหญ่คำบุ บ้านบาก เรียนถามท่านว่า

"ท่านอาจารย์จะไปไหน"

"เราจะไปข้างหน้า"

ท่านหลวงปู่ศรีตอบสั้น ๆ

"ถ้าอย่างนั้น นิมนต์ท่านอาจารย์และคณะพักที่วัดป่ากุงฮ้าง(ร้าง) อันเป็นวัดเก่าแก่ที่ร้างมานานนี้เสียก่อน เป็นที่สงบไม่มีใครกล้าเข้าไป จะมีก็แต่พวกโจรผู้ร้ายมีวิชาอาคมแก่กล้า เมื่อเขาไปขโมยวัวควายได้มาแล้ว ก็นำมาซุกซ่อนที่นี่ และที่นี่ยังมีซากโบสถ์เก่าๆ ผุพัง เครือไม้ระโยงรยางค์ แม้แต่คนเลี้ยงวัวเลี้ยงควายกลางวันแสกๆ ยังไม่มีใครกล้าเดินผ่านเลยครับ"

หัวหน้าชาวบ้านกราบเรียนด้วยกิริยาอันนอบน้อมว่า..

"วัดป่ากุงฮ้างนี้มีเนื้อที่ ๔-๕ ไร่ เป็นป่าดงพงทึบมีต้นไม้หนาแน่นโดยเฉพาะไม้กุง มีสัตว์ร้ายชุกชุม เช่น งู เป็นต้น เป็นที่เกรงขามของคนในถิ่นแถบนี้เป็นอย่างมาก ได้รับทราบจากผู้เฒ่าผู้แก่เป็นวัดร้างมาก่อนประมาณ ๒๐๐ ปี (สร้างประมาณปี ๒๓๑๓) และหมดสภาพความเป็นวัดแล้ว มีสภาพรกร้างว่างเปล่ามานาน แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปเอาจับจองเป็นเจ้าของ เพราะว่ามี

คนเคยเห็นผีเปรตที่เป็นพระอดีต ญาคู สูงเท่าต้นตาล เวลาเดินมีรอยเท้ากลับเข้าด้านใน เที่ยวเร่ร่อนหลอกหลอนขอส่วนบุญจากผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาให้เข็ดหลาบกันไปทั่ว ถ้าท่านอาจารย์ไม่กลัวผีเปรตและพวกโจรผู้ร้าย ก็นิมนต์อยู่โปรดพวกผมเถิดครับ”

เมื่อมีเหล่าชนผู้เลื่อมใส ต้องการจะให้พักอยู่ที่เสนาสนะป่ากุงฮ้าง(ร้าง) ซึ่งตั้งอยู่ที่เลขที่ ๘๐ หมู่ ๑๑ บ้านป่ากุง ตำบลศรีสมเด็จ อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด ห่างจากตัวจังหวัด ๑๙ กิโลเมตรและห่างจากเขตจังหวัดมหาสารคาม ประมาณ ๔๐ กิโลเมตร ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร จึงรับนิมนต์ของญาติโยมชาวบ้านหนองแดงจะพักให้ชั่วคราวก่อน

ด้วยความดีใจเป็นอย่างยิ่ง ต่างคนก็ต่างนำเสื่อหมอนมาถวายท่านได้พักจำวัด

เช้าวันต่อมาก็พากันมาทำกระต๊อบมุงหญ้าหลังเล็กๆ ให้ท่านและคณะอยู่

แม้ชาวบ้านจะยากจน ไม่มีเครื่องไม้เครื่องมือในการก่อสร้างด้วยความที่อยากให้ท่านเห็นใจ แล้วอยู่โปรดต่อไป ใครมีเรี่ยวแรงก็ใช้เรี่ยวแรง ใครมีมีดก็ใช้มีด ใครมีขวานก็ใช้ขวานทั้งถากทั้งฟัน เพียงวันเดียวทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย

ในวันที่ ๓ ที่พัก ณ วัดป่ากุงฮ้างนี้ ท่านหลวงปู่ศรีได้แสดงธรรมโปรดอุบาสกอุบาสิกาในถิ่นนั้นจนเกิดจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาอย่างแรงกล้า

ในวันที่ ๔ ท่านหลวงปู่ศรีได้ลาญาติโยมเพื่อท่องเที่ยว

กรรมฐานต่อไปตามสมณวิสัย ชาวบ้านโดยส่วนมากแสดงความอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่งบางคนร้องไห้ บางคนเว้าวอนให้อยู่ต่อ ชาวบ้านบอกว่า

"นานมาแล้วยังไม่เคยเห็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบและแสดงธรรมเข้าใจอย่างนี้"

เมื่อชาวบ้านรบเร้าขัดขวาง บางคนมีน้ำตานองหน้า แสดงอาการอาลัยอาวรณ์อยู่อย่างเห็นได้ชัด ท่านหลวงปู่ศรีจึงสงสารและพิจารณาว่า

"ป่านี้เป็นสถานที่วิเวก สัปปายะ ญาติโยมมีศรัทธาพร้อมพรั่ง ควรที่เราจะสงเคราะห์เขาเพื่อมรรค ผล นิพพาน ต่อไป อันจะเป็นประโยชน์ใหญ่ในพระศาสนา"

เมื่อท่านหลวงปู่ศรีพิจารณาอย่างนั้นแล้ว จึงอยู่จำพรรษาและปฏิบัติภาวนาต่อไป

ในพรรษานั้นปรากฏว่าได้รับความสนใจและความอุปถัมภ์จากประชาชนพุทธทั้งในจังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดอื่นๆ ทั้งใกล้และไกลเป็นจำนวนมาก ต่างก็พากันหลั่งไหลมาเพื่อทำบุญสุนทานและรับการอบรมเทศนาสั่งสอนจากท่านหลวงปู่ศรีเป็นเนืองนิตย์มิได้ขาด จนเกิดศรัทธาเลื่อมใสในปฏิปทาของท่านเป็นอย่างมาก

อย่างเช่น **พ่อใหญ่ชาลี มงคลสีลา** คนบ้าน

ป่ากุง ได้ถวายที่ดินสร้างวัดเพิ่มเติมจำนวน ๑๐๐ ไร่ และบางคนถึงกับได้สละทางโลกออกบวชก็มีไม่น้อย

และเหตุที่น่าอัศจรรย์ยิ่งอย่างหนึ่งนั้นคือ ชนทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นบ้านใกล้หรือว่าบ้านไกล เมื่อได้รับฟังพระธรรมเทศนาของท่านหลวงปู่ศรีแล้วบางคนถึงกับสละครอบครัวเหย้าเรือนออกบวช บางครอบครัวได้ออกบวชทั้งพ่อแม่ลูก เพื่อมาศึกษาและปฏิบัติศีลธรรมให้ได้เต็มที่ แม้ในปัจจุบันก็ยังคงมีผู้สละบ้านเรือนออกมาบวชอยู่โดยสม่ำเสมอจนบางทีมีคนพูดติดตลกว่า

"พระวัดป่ากุงคือ ชมรมคนหนีเมียมาบวช"

ไม่เพราะแต่ฆราวาสญาติโยมเท่านั้น แม้พระที่ติดตามท่านหลวงปู่ศรี เวลาป่วยไข้ท่านจะสอนให้เอาธรรมโอสถสู้ เรื่องหยูกยาไว้ทีหลัง อย่างเช่นพระอาจารย์ทองใบเป็นโรคบิด จนผอมเหลือง ฉันข้าวไม่ได้ มีแต่ถ่ายท้องอย่างเดียว

ท่านหลวงปู่ศรีเรียกให้ไปหาและถามว่า

"ท่านใบได้ข่าวว่าไม่สบาย หายหรือยัง"

"โอ้ย!...ยังไม่หายล่ะครับ ถ่ายท้องมากเหลือเกิน จนไม่มีเวลาพักผ่อนเลย มีแต่เข้าห้องน้ำ"

ท่านหลวงปู่ศรีจึงสอนว่า

"ยิ่งกินมันยิ่งขี้นะ อย่ากินมาก"

จากนั้นพระอาจารย์ทองใบไม่ลงฉุ้นข้าว ๗ วัน ปรากฏว่าโรคนั้นได้หายขาดอย่างน่าอัศจรรย์นี่เป็นธรรมโอสถอย่างหนึ่ง

กายทิพย์นำของมาฝาก

นอกจากท่านหลวงปู่ศรีจะอบรมสั่งสอนพระเณร ประชาชนญาติโยมแล้ว ยังมีพวกกายทิพย์ภูตผีที่ท่านหลวงปู่ศรีเมตาโปรดอีกมากมาย บางวันเดินจงกรม จะมีพวกกายทิพย์นำของมาฝากเช่นไหเงิน ไหทอง เขาเดินลากมา ถ้าเป็นคนธรรมดาจะมองเห็นเหมือนไหมันลอยมาเองบนอากาศ

แล้วพวกกายทิพย์นั้นได้ถามท่านหลวงปู่ศรีว่า

"จะเอาของมาฝากจะให้เอาไว้ตรงไหน"

ท่านหลวงปู่ศรีบอก

"จะเอาไว้ไหนก็เอาไว้เถอะ"

พอท่านหลวงปู่ศรีพูดจบปรากฏว่าพวกกายทิพย์ เขาได้เอามือกดไหเหล่านั้น กดครั้งเดียวจมลงดินมิดหมดเลยไหก็ขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มาก สูงประมาณเอว แต่เขาไม่ได้ใช้อะไรขุดดินเลย ใช้มือกดทีเดียวจมลงดินมิด เดินไปดูตามทางพื้นดินจะเป็นรอยลึกลงไปประมาณ ๔-๕ นิ้ว

พวกกายทิพย์บอกหลวงปู่ศรีให้ทราบว่า

"ถ้ามีที่เก็บอีกก็จะเอามาฝากเพิ่มอีกภายหลัง แต่บริเวณ

สระด้านบนจะมาสร้างเจดีย์ให้”

(ภายหลังปรากฏว่าได้มีการสร้างเจดีย์บริเวณนั้นจริงๆ ปัจจุบันคือบริเวณที่สร้างเจดีย์หิน เพื่อบูชาคุณหลวงปู่ศรี ที่วัดป่ากุง)

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้เล่าให้ทราบภายหลังว่า

“มีทรัพย์สมบัติของโบราณเขาเอามาฝากไว้ในเจดีย์เต็มไปหมด พอเขารู้ว่าจะสร้างเขาก็พากันมาฝากเต็มไปหมด ยิ่งถ้าสร้างเสร็จเขาก็ยิ่งจะเอามาเยอะ ของเหล่านี้ คนธรรมดาจะดูไม่เห็น”

<u>กว่าจะเป็นวัดป่ากุง</u>

ท่านเจ้าคุณพระราชธรรมานุวัตร(เลื่อน สุกวโร) วัดเหนือ จังหวัดร้อยเอ็ดได้เล่าเรื่องราวการสร้างวัดป่ากุงเมื่อครั้งที่สมัยเป็นเณรอยู่กับหลวงปู่ศรีว่า

“การสร้างวัดป่ากุง อาตมาว่าแม่ใหญ่หล้า แสนยะมูล(แม่ยายของหลวงปู่ศรี เมื่อครั้งหลวงปู่ศรีเป็นฆราวาส) มีส่วน

สำคัญมากเหลือเกินในการสร้างวัดป่ากุง ท่านอาจารย์ศรีมาอยู่ปี พ. ศ. ๒๔๙๖ พวกแม่ใหญ่หล้าบ้านก่อ ปู่แสง พ่อใหญ่บุญจัน ตอนเช้าก็หาบกล่องข้าวข้ามโคก ข้ามป่า เดินลัดโคกป่าช้า ทางแคบๆ มาถวายจังหัน

ปี ๒๔๙๗ ตัดทางเล็กๆ ลัดข้ามป่าช้าบ้านโคกข่า บ้านเหล้าล้อบ้านก่อ บ้านสองห้องพวกคนเฒ่าคนแก่หาบกล่องข้าวข้ามป่าข้ามดงมา ตอนเช้า ตอนเย็นก็ค่ำเสียก่อนค่อยกลับ เวลาพระฉันข้าวก็พากันไปสับหญ้า พวกผู้ชายก็ได้มีดไปถางป่าจนพระฉันเสร็จค่อยขึ้นมาใครมีธุระก็กลับก่อน แต่ว่าผู้เฒ่าพวกนี้ไม่ค่อยกลับ ผู้เฒ่าผู้ชาย ปู่แสน ปู่บุญจัน แม่ใหญ่หล้า อย่างนี้ ส่วนมากอยู่จนค่ำมืดถึงกลับ วันศีลก็มาจำศีล เมื่อดูวัดป่ากรุงสมัยนั้นมันไม่น่าจะเป็นวัดเป็นวานะ น้อยๆ แคบๆ ออเจ๊าะ(เล็กมาก)

บางครั้งไปพบหมาจิ้งจอกตัวเล็กๆ นะ มันลงมาตามหุบห้วยแถวนี้ บางคนก็ทิ้งหาบ กล่องข้าวไม่รู้สึกตัวแหละ หมาจิ้งจอกตัวใหญ่มันมักจะวิ่งข้ามหุบแถวนี้ แต่ก่อนหมาจิ้งจอกเยอะจริงๆ แถวโคกป่าช้า

วันไหนฝนตกหนักพระไปบิณฑบาตไม่ได้ ชาวบ้านเขาแกงผักขี้เหล็กเป็นหลัก อยู่วัดป่ากุง สมัยนั้น ฉันข้าวกับแกงผักขี้เหล็กเป็นหลัก แต่ต้องทำขมๆ นะโดยเฉพาะท่านอาจารย์ใหญ่(ศรี) ท่านชอบบิณฑบาตไกล บิณฑบาตยาก ลำบากแค่ไหนก็ตาม อยู่ไกลแค่ไหนก็ตาม ถ้าฤดูแล้งก็บุกดินทราย หน้าฝนก็บุกขี้โคลน

วันไหนว่างๆ ท่านอาจารย์ศรีท่านบอกให้ไปป่าช้า ไปหาเอา **ของที่เขาเผาอุทิศให้ผีไปหาเสียมเหี้ยน จอบเหี้ยน มีด เคียวตามป่าช้าไปหาเก็บมา ดีกว่าที่เขาจะเอาไปทิ้งไว้เฉยๆ เอามาใช้ให้เป็น**

ประโยชน์ เอามาใส่ด้ามไว้เป็นประโยชน์

เคียวก็เอามาเกี่ยวหญ้า มีด ก็เอามาเข้าด้ามไว้ใช้กัน

เสียม จอบ เอาใส่ด้ามไว้ดายหญ้า

กุฏิ ก็กุฏิฝาแถบใบตองปลวกขึ้น

ศาลาก็เป็นกระต๊อบซอมซ่อน้อยๆ ศาลานี่ก็เอาไม้สารพัดไม้ ไม้ทุกอย่าง ไม้โลงศพคนตาย ไม้คานหาม นี่ทำเป็นฟากปูพื้นกุฏิได้

พวกผ้าเสื่อที่รองศพคนตายมา ผ้าห่อศพท่านไม่ให้ทิ้ง ท่านว่า **"ทำให้มันเป็นประโยชน์เอาไปฉีกนุ่นออก เสร็จแล้วก็ซักเป็นผ้าเช็ดเท้า"**

ไม้ฝาโลงก็เขียนลายต่างๆ ท่านก็ไม่ให้ลบออกหรอกเอาไว้อย่างนั้นแหละ ให้เห็นแต่ว่าแปลก ส่วนฟูกขาดมาแกะนุ่นออก แล้วในวัดมีลิง ท่านให้เอามาตัดเสื้อผ้าให้ลิงบักโดนุ่ง ..มันน่าดูจริงๆ
(ลิงชื่อว่า "บักโด")

พวกคนเฒ่าเขาก็มานอนวัดนอนวา อยู่ที่ศาลากระต๊อบเล็กๆ นั่นแหละ อยู่กันบำเพ็ญปฏิบัติกันมา ไม่คิดว่ามันจะเป็นวัดนะ ยิ่งตอนที่ท่านไปอยู่นครพนมนี่ มีพระผู้เฒ่าอยู่ที่ละองค์ ๒ องค์บ้าง แต่ว่าพวกผู้เฒ่าเหล่านี้เขาไม่ทิ้งนะ แม้ท่านไม่อยู่ก็ตาม เขาก็มาอยู่อย่างนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นพวกเราเห็นวัดป่ากุงในปัจจุบันนี้ ให้หลับตานึกย้อนหลัง ถ้าผู้ใดเห็นภาพเก่าๆ เห็นการเริ่มต้นของวัดป่ากุง ว่าขนาดไหนเริ่มต้นมาอย่างไร

ฉะนั้นอย่างแม่ใหญ่หล้า อาตมาว่าน่าจะถือเป็นบุคคลตัวอย่าง

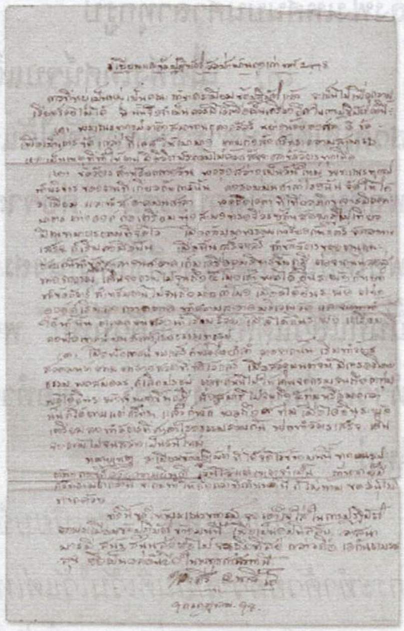
อดทนเหลือเกิน เอาจริงๆ เอาจัง ใครจะว่ายังไงก็ตาม แกก็มาอยู่อย่างนั้นแหละ

เพราะฉะนั้น อาตมาว่าแกมีส่วนมากเหลือเกินในการสร้างวัดป่ากุง เป็นวัดเป็นวาขึ้นมา ให้พวกเราได้มาบำเพ็ญปฏิบัติอยู่อย่างนี้ แล้วบั้นปลายของชีวิตแกก็มาอยู่สำนักชี สำนักชีกว่าจะเกิดขึ้นได้โอ้ย! มันยากจริงๆ

เพราะฉะนั้นช่วยกันรักษา ช่วยกันสรรค์สร้าง สำนักชีกว่าจะได้ขึ้นมา ที่แรก ๔ ไร่ พอเกิดขึ้นแล้วก็ดูซิ โยมฝ่ายหญิงมีโอกาสได้ปฏิบัติธรรม ได้พักได้ขยายกระจายออกไปหลายๆ วัดนี่เป็นต้นของเหล่านี้ไม่ใช่ของง่ายๆ ยากลำบากกันทั้งนั้น”

ระเบียบและข้อปฏิบัติของวัดป่ากุงเก่า พ.ศ. ๒๔๙๘

การอยู่เป็นหมู่เป็นคณะ ถ้าขาดระเบียบข้อปฏิบัติแล้ว จะเป็นไปเพื่อความเรียบร้อยไม่ได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นควรมีไว้เพื่อเป็นเครื่องยึดในการปฏิบัติ ดังนี้

๑) พระเณรทุกรูปต้องสมาทานธุดงควัตร อย่างน้อยองค์ละ ๕ ข้อ เพื่อเป็นการขัดเกลากิเลสให้เบาบางตามกำลังศรัทธาความสามารถและเป็นเหตุที่ทำให้ตนมีชีวิตประกอบไปด้วยสัจจะและข้อวัตรทุกเมื่อ

๒) ข้อวัตรสำหรับกลางวัน พอรุ่งสว่างเป็นวันใหม่ พระเณรทุกรูปนำบริขารของตนที่เกี่ยวกับการฉัน ลงรวมบนศาลาโรงฉันจัดให้ได้ระเบียบและทำความสะอาดบนศาลา พอถึงเวลาที่เที่ยวภิกขาจารบิณฑบาต ต่างองค์ก็เตรียมนุ่งสบง ทรงจีวร ซ้อนสังฆาฏิไปเที่ยวบิณฑบาตที่จัดไว้ เมื่อกลับมาพร้อมเพรียงกันแล้ว จัดอาหารเสร็จก็เริ่มลงมือฉัน เมื่อฉันเสร็จแล้ว ทำข้อวัตรของตน และช่วยกันทำความสะอาดศาลาให้สะอาด เก็บเครื่องบริขารขึ้นกุฏิ ต่อจากนั้นก็ลงสู่ทางจงกรม เดินจงกรมไปจนถึง ๕ โมงเช้า พอได้ยินเสียงระฆังทำวัตรสำหรับตนไปจนถึงบ่าย ๓ โมง เมื่อได้ยินเสียงระฆัง

ต่างองค์ก็เริ่มลงกวาดตาด ทำความสะอาดบริเวณวัด และจัดหาน้ำไว้ใช้ไว้ฉัน ตลอดจนสรงน้ำเรียบร้อย เมื่อได้ยินเสียงระฆัง เตรียมลงฟังเทศน์บนศาลาทุกรูป

๓) เมื่อฟังเทศน์จบแล้วก็พอดีย่ำค่ำ ต่อจากนั้นเริ่มทำวัตรสวดมนต์ตามตารางสวดที่จัดไว้แล้ว เมื่อสวดจบมีการอธิบายธรรมะพอสมควรก็เลิกประชุม ต่อจากนั้นไปให้เดินจงกรมจนถึง ๓ ทุ่ม พอได้ยินเสียงระฆังก็ขึ้นกุฏินั่งสมาธิไปจนถึง ๕ ทุ่ม หรือมากกว่านั้นก็แล้วแต่ศรัทธาแล้วก็พัก พอถึงตี ๓ ได้ยินเสียงระฆังเตรียมลงทำวัตรที่ศาลาโรงธรรม พอทำวัตรเสร็จเดินจงกรมไปจนสว่างเป็นวันใหม่

หมายเหตุ *ระเบียบข้อปฏิบัติที่จัดไว้ข้างบนนี้ทุกรูป ต้องกระทำด้วยความยินดีเว้นไว้แต่เหตุจำเป็น ถ้าหากมีศรัทธามากกว่านี้จะกระทำให้ยิ่งกว่าที่กำหนดนี้ก็ไม่ห้ามยิ่งขออนุโมทนาด้วย*

ทั้งนี้ขอให้พระเณรทุกรูป จงเอาใจใส่ในการปฏิบัติตามระเบียบข้างบนนี้ เพื่อเป็นอุปนิสัย วาสนาบารมี สนับสนุนส่งต่อไปจนถึงที่สุดกล่าวคือ เอกันตบรมสุข ซึ่งเป็นผลอันยิ่งในพระพุทธศาสนานี้

พระศรี มหาวีโร

๙ กรกฎาคม ๒๔๙๘

ธุดงค์โคราช

เมื่อออกพรรษาแล้ว ปลายปี ๒๔๙๘-๒๔๙๙ ตามปกตินิสัยของหลวงปู่ศรี ท่านจะออกเที่ยววิเวก หาที่สงบสงัดตามภูผา ป่าเขา ถ้ำ เงื้อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ ป่าดงทึบต่างๆ ในครั้งนี้ท่านปรารภเที่ยวธุดงค์ไปที่ **ภูเขามะค่า เขารางตะเข้ เขาจอมทอง อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา**

พระลูกศิษย์ที่ติดตามท่านหลวงปู่ศรีได้เล่าว่า

"การเที่ยวธุดงค์ในครั้งนี้ลำบากมาก มีแต่เดินกับเดิน ตัวเบาหวิวเหมือนปลิวไป เพราะท่านเดินเร็วมาก น้ำกินก็ไม่ค่อยมี ปักกลดอยู่อีกด้านหนึ่ง แต่ไปเอาน้ำอีกด้านหนึ่งของภูเขา เดินข้ามภูเขาไปมีรอยเสือ รอยช้าง สัตว์ป่า เยอะมาก ไปเอาน้ำมาถวายพ่อแม่(หมายถึงถวายหลวงปู่ศรี) ๑ กระบอก ก่อนจะไปเอาน้ำ ให้

เขาทำเครื่องหมายสัญลักษณ์เพื่อเป็นทางไปเอาน้ำให้ น้ำไม่ค่อยสะอาด เพราะมีสัตว์ป่ามากินมาเล่นน้ำ เช่น หมูป่า ลิง ค่าง บ่าง ชะนี ชะมด

การปฏิบัติภาวนาในครั้งนั้น ท่านหลวงปู่ศรีเร่งไม่ให้นอน บางทีฝนตก ๓ วัน ๓ คืน เปียกปอน ไปหมดเสียทุกอย่าง บิณฑบาตที่บ้านมะค่า ประมาณ ๑๒ กม. ลงไปบิณฑบาตก็ไปฉันอยู่ที่โรงเรียน

ก่อน ค่อยขึ้นมาบนภูเขาอีก

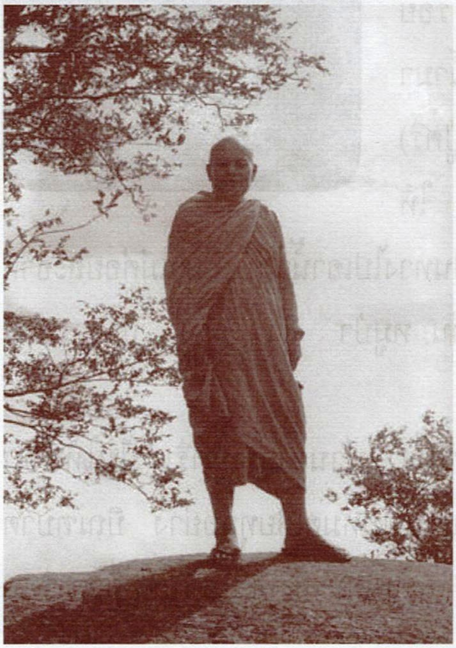
เวลาท่านหลวงปู่ศรีสั่งให้อยู่ที่ตรงไหนก็ต้องอยู่ ท่านหลวงปู่ศรีสั่งให้นอนตรงไหนก็ต้องนอน กลัวแสนกลัวก็ต้องทนกล้า แต่กลัวหลวงปู่(ศรี) ยิ่งกว่ากลัวช้างกลัวเสือเสียอีก

ต่อมาอีกไม่นานท่านหลวงปู่ศรีเดินต่อไปยังเขาอีกลูกหนึ่ง ชื่อว่า **"เขารางตะเข้"**

ท่านหลวงปู่ศรีมีนิสัยเด็ดเดี่ยวมาก บางทีอยู่ห่างกับท่านระหว่างเขาคนละลูกเดินหากันทีเหนื่อยแทบตาย จากนั้นต่อไปยังเขาจอมทองค่ำที่ไหนก็นอนที่นั่น จนผ้าขาดวิ่นหมดเลย บางวันเดินวนอยู่แต่ในป่าในเขา อาหารก็ไม่ได้ฉัน

บางครั้งด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก กางกลดให้ท่านหลวงปู่ศรีเสร็จเรียบร้อยล้มตัวลงนอนหลับเหมือนตาย ท่านก็บอกว่า

"พากันนอนมากไม่ใช่เขาเอาของไปแล้วหรือ?"

พอมาตรวจดู ปรากฏว่าย่ามหายไปจริงๆ ในย่ามก็ไม่มีอะไรมาก ก็มีช้อนส้อมคู่หนึ่ง มีไฟฉาย ไม้ขีดไฟ ๑ กลัก ขโมยมันก็ยังเอาไป

การปฏิบัติอยู่ร่วมกับท่านหลวงปู่ศรีถึงจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเพียงใดก็ตาม แต่ภายในจิตใจยังกระหยิ่มยิ้มย่อง

มีกำลังใจ ภาคภูมิใจในการปฏิบัติเสมอ ท่านเป็นแบบอย่างแห่งความอดทน เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาตลอดทุกอิริยาบถ เป็นความเพียรเพื่อปราบปรามใจดวงพยศ

วันคืนผ่านไปที่ได้ร่วมปฏิบัติสมาธิภาวนากับท่านหลวงปู่ศรี ได้รับใช้ท่านหลวงปู่ศรีหลวงปู่ศรีนับว่าเป็นบุญวาสนาไม่เสียชาติเกิดที่ได้บวชมาพบพระพุทธศาสนาและครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติดีเช่นหลวงปู่ศรีนี้"

<u>กรรมฐานตื่นตูม</u>

ก่อนที่หลวงปู่ศรีท่านจะขึ้นไปที่วัดเขาจอมทองกับสามเณรรินท่านได้สั่งให้พระที่ติดตามมาไปประชุมที่วัดป่าสุทธาวาส สกลนครแทนท่าน

มีเรื่องเล่าสำหรับพระกรรมฐานใหม่ที่พึ่งจะห่างจากครูบาอาจารย์ได้เพียงไม่กี่วัน เหมือนวัวตัวน้อยที่พึ่งจะพลัดหลงจากแม่ย่อมโซซัดโซเซตื่นตระหนักตกใจอะไรง่ายๆ

เมื่อคณะศิษย์ของหลวงปู่ศรี ส่วนหนึ่งได้ออกเที่ยววิเวกด้วยลำแข้งแห่งตนเดินดุ่มมุ่งหน้าไปค่ำที่ป่าเขาไหนก็นอนที่นั่น พอมาถึงอำเภอนางรองใกล้เข้าอำเภอลำปลายมาส จังหวัดบุรีรัมย์ ได้เห็นชาวบ้านเขากำลังจอแจโจษขานโกลาหลกันยกใหญ่ ต่างคนต่างสุมหัวคุยกันหน้าตาตื่นว่า

"ตอนนี้มีช้างสองพี่น้องมันแตกปอก(ตกมัน) มาหาทำร้ายคนอยู่เรื่อยๆ ให้พากันระวังนะ ทราบข่าวด่วนว่า มันกำลังหันหน้าเดิน

มาทางหมู่บ้านเรา"

เมื่อคณะกรรมฐานน้อยๆ มาถึงชายบ้านห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๑๐ เส้น มีจอมปลวก ใหญ่ๆ มีต้นไม้ใหญ่ร่มใบดกหนา จึงปักกลดนอนกัน ณ ที่นั่น พอดีมีคนมาเห็น เขาร้องเรียกบอกกันว่า

"พระรุกขมูลมาแล้วๆ "

เขาจึงเข้ามากราบไหว้สนทนาแล้วหาผ้ามาให้ปูนอน

ช่วงเวลานั้นเป็นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวพึ่งจะแล้วเสร็จ ตอนดึกสงัด ลมหนาวพัดวอยๆ บรรยากาศวังเวง ข้างแรมมืดสนิท ได้กลิ่นเหม็นสาบโชยพัดเข้ามาแต่ไกล

เสียงสัตว์ใหญ่หายใจดังฮึดฮาดๆๆ ใกล้เข้ามา เมื่อมันได้กลิ่นคนมันก็เอาตีนขูดดินใส่ กรูดกราดๆๆ เป็นเชิงขู่ พระเณรที่อยู่ในกลดนอนกลัวอกสั่นขวัญหาย ความกลัวที่เคยหลับสนิทมานานแสนนาน ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยเสียงสัตว์ไพรเหงื่อแตกออกมาเหมือนน้ำต่างคนต่างกลัว จะส่องไฟฉายดูก็กลัวว่าช้างจะเดินมาเหยียบขย้ำหัวพระเณรและโยมต่างก็มานั่งรวมในที่เดียวกัน ต่างองค์ต่างคนก็ต่างปลุกปลอบใจตนเองว่า

"เอาละนะคราวนี้เป็นคราวสำคัญ ตายเป็นตาย เอ้า!...เอ้า!.. เราจะนั่งภาวนาสู้ตายมอบกายถวายชีวิตแด่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และครูบาอาจารย์"

จึงนั่งภาวนาสู้ตาย บางท่านจิตรวมจนถึงรุ่งเช้า พอได้อรุณมองเห็นฟ้าพอลางๆ ต่างก็ภูมิอกภูมิใจว่า

“พวกนี้เราได้ฝ่าอันตรายอย่างใหญ่หลวง ใช้ธรรมะปราบช้างตัวพยศให้หายหัวหนีไป”

ประหนึ่งจะบอกโลกให้รู้ว่า

“ข้านี้ก็ไม่ธรรมดา ช้างตกมันก็ได้ใช้คาถาธรรมและสมาธิภาวนาปราบจนช้างวิ่งหางจุกตูดหนีไปก็ไม่ทราบ”

พอตอนเช้าจึงออกบิณฑบาตที่หมู่บ้านนั้นด้วยท่าทางองอาจกล้าหาญ ปรากฏว่าเห็นควายตู้ใหญ่เขาตอกหลักผูกเอาไว้ด้านหลังจอมปลวกใหญ่ๆ มองทะแม่งๆ เอะใจจึงถามชาวบ้านว่า

“ควายตัวนี้มันมาจากไหน ?...โยม ”

“ท่านอาจารย์ครับ ควายตู้ใหญ่ของผมตัวนี้ เมื่อคืนนี้มันหลุดหลักผูกออกมาจากทุ่งนา ผมเพิ่งมาตามเจอตอนก่อนรุ่งสาง แถวๆ ที่ท่านอาจารย์ปักกลดพักนั่นแหละครับ”

“โอ๊ย!...โยมเอ้ย!...พวกอาตมาคิดว่าเป็นช้างตกมันมาขูดดินใส่นอนไม่ได้เกือบขาดใจตายตั้งแต่เมื่อคืน เกือบไม่ได้มาบิณฑบาต ถ้าเมื่อคืนขาดใจช็อคตายไปก่อนด้วยความกลัวแบบกระต่ายตื่นตูมอาตมาคงทำเสียชื่อชายชาติพระกรรมฐาน พระรุกขมูล อย่างที่โยมร้อง เรียกแท้ๆ หนอ”

พวกโยมและพระด้วยกันเมื่อได้สนทนากันอย่างนั้น ต่างก็

หัวเราะขบขันจนท้องคัดท้องแข็ง ในความขี้ขลาดหวาดระแวงของพระกรรมฐาน ต่างก็พูดว่า

"พระป่ากรรมฐาน รุกขมูล เสนาสนัง ก็กลัวตายเหมือนกันเน๊าะ"

"พระก็มาจากคนนั่นแหละโยม ถ้าอันไหนพอวิ่ง ก็วิ่งหางจุกตูดเหมือนกันแหละ"

พระรูปหนึ่งกล่าวติดตลกขึ้น ยิ่งทำให้เสียงหัวเราะดังขึ้นในสภากลางทุ่งนานั้นอีก

ปลีกวิเวกที่เขาจอมทอง

ทางท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร เมื่อท่านเดินทางไปถึงเชิงเขาจอมทองทางชาวบ้านต่างก็เตือนว่า

"ไม่อยากให้ท่านขึ้นไปอยู่ถ้ำที่บนเขาลูกนั้น เพราะว่ามีพระขึ้นไปตายมาหลายรูปแล้ว ถึงไม่ตายก็ไม่วายที่จะเป็นบ้ากลับลงมา"

สมัยก่อนเจ้าเมืองโคราชเวลาออกไปหาล่าสัตว์ ขากลับต้องขึ้นมาเขาจอมทองไปเอายาอายุวัฒนะที่อยู่ในนั้น และที่เขาจอมทองแห่งนี้เคยมีพระอรหันต์มามรณภาพอยู่ทั้งหมด ๔ องค์ และอัฐิธาตุของพระอรหันต์ต่างๆ เหล่านั้นเคยแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เป็นแสงสว่างให้หลวงปู่ศรีรู้ว่า

"สถานที่แห่งนี้จะเจริญในทางธรรม ใครมาอยู่ปฏิบัติที่นี่ถ้า

ตั้งใจไว้ดีมีโอกาสที่จะเห็นธรรม”

ท่านหลวงปู่ศรีได้ถามนายพรานว่า

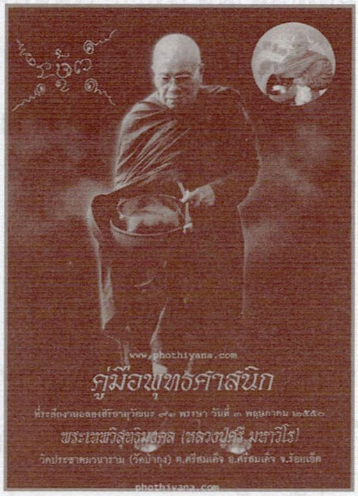
“มาเขาลูกนี้มีน้ำหรือเปล่า”

นายพรานเขาบอกว่า **“ไม่มี”**

หลวงปู่ศรีย้ำ **“หลวงปู่ว่าน่าจะมีนะ”**

จากนั้นจึงได้พานายพรานขึ้นไป แล้วก็เห็นรอยหินมันแตก ท่านหลวงปู่ศรีจึงให้นายพรานตัดไม้ไผ่ แล้วก็เจาะตรงป้อง แล้วก็หย่อนลงไป พอเอาขึ้นมา ท่านก็บอกนายพรานว่า

“นี่ไงน้ำ”

นายพรานเห็นความอัศจรรย์เช่นนั้นก็ศรัทธาท่านหลวงปู่ศรีเป็นยิ่งนัก ในเวลานั้น ท่านจะลงไปบิณฑบาตครึ่งทางและนายพรานเขาจะเอาอาหารมาครึ่งทางมาถวาย เพราะระยะทางมันไกลมาก

สมัยก่อนเคยมีก้อนหินที่มันหมุนๆ (แต่ตอนนี้ไม่เห็นแล้ว หาไม่เจอแล้ว เพราะน้ำท่วมหมดแล้ว) แต่ก่อนมันเป็นลำธารเล็ก ๆ สัตว์ป่าก็เยอะ ทั้งช้างทั้งเสือก็มาเยอะ มีนายพรานคนหนึ่งเดินทางเข้าไปบริเวณ

ที่มีหินหมุนนั้น แล้วหาทางออกไม่ได้ หาทางออกยังไงก็ออกไม่ได้ แล้วก็หลงเข้าไปในถ้ำเจอพระกัมมัฏฐาน แล้วพระองค์นั้นก็บอกว่า

"ถ้าอยากออกไปข้างนอกให้หลับตา"

แล้วนายพรานก็หลับตา พอลืมตาขึ้นก็กลายเป็นทางออกไปแล้ว ไม่รู้สึกตัวว่าออกยังไง วันหลังก็พาหมู่พาคณะเข้าไปหา แต่หายังไงก็หาไม่เจอว่าอยู่ที่ไหน

ในถ้ำนั้นมีเจ้าที่เป็นงูใหญ่ ทุกๆ สามปีงูตัวนี้มันจะออกจากถ้ำที่หนึ่ง มาเล่นน้ำ เวลามันออกมา เสียงมันเหมือนเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ และตรงปากทางออกมันจะเลื่อมเงาวับๆ เหมือนกับเราเอาเทียนไขไปขัดไว้อย่างดี รอยที่มันออกเป็นทางยาวมากๆ แล้วเวลามันเล่นน้ำมันจะเอาหางมันพันต้นไม้แล้วเอาหัวหย่อนลงไปเล่นน้ำ

ท่านหลวงปู่ศรีบอกว่า

"ตอนที่เขามาสร้างเขื่อน พญานาคมาเจาะเขื่อนไม่ยอมให้สร้าง"

ท่านจึงพยายามที่จะสร้างวัดที่นี่มาก เพื่อมาโปรดพญานาค และให้ทางการสร้างเขื่อนได้ แต่พระที่ไปอยู่เป็นเจ้าอาวาสหลายองค์ ก็อยู่ไม่ได้เพราะมันลำบากมาก หลวงปู่ศรีท่านต้องการรักษาสถานที่ ตรงนี้ไว้เป็นสถานที่ภาวนา ทำความเพียร ท่านก็

พาชาวโคราชไปจัดสถานที่ไว้ สร้างทำถนนหนทางไป เวลาท่านขึ้นยอดเขาท่านก็จะมองดูควายที่เขาไปเลี้ยงกัน ควายมันเกลือกโคลนแล้วเห็นแต่ลูกตา มองไปเห็นควายตัวเล็กๆ ท่านจะมองดูด้วยความสุขและอิ่มเอิบด้วยความเมตตา หลังจากที่ท่านหลวงปู่ศรีพักอยู่ที่เขาจอมทองเป็นเวลาพอสมควรสมความมุ่งหมาย ท่านจึงเดินธุดงค์กลับวัดป่ากุงฯ

สนองคุณบิดาด้วยอรรถและธรรม

ในระหว่างที่ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดป่ากรุงนั้น ท่านหลวงปู่ศรีจะเดินทางไปวัดป่าบ้านขามป้อมจังหวัดมหาสารคาม เพื่อสนทนาธรรมกับหลวงพ่ออ่อนสีซึ่งเป็นบิดาอยู่เนืองๆ ในเรื่องวัตรปฏิบัติและธรรมอันลึกซึ้ง เพื่อสนองคุณบิดาผู้บังเกิดเกล้า แม้บิดาจะบวชมาก่อนก็จริงแต่ยังมีวัตรปฏิบัติแบบวัดบ้าน ไม่ได้เคร่งครัดในทางธรรมวินัยและเรื่องธรรมภายในใจก็ยังบกพร่องอยู่

ท่านหลวงปู่ศรีจึงได้ถามกับพระผู้เป็นบิดาเรื่องสมาธิว่า

"เป็นอย่างไร เล่าให้ฟังหน่อย"

หลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นบิดาตอบว่า

"จิตขณะนี้เข้าพลญาณได้ เมื่อเข้าไปแล้วนิ่งสนิท ไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรไม่รู้สุข รู้ทุกข์ เข้าไปนิ่งสนิท"

หลวงปู่ศรีจึงถามบิดาต่อไปว่า

"แล้วจะดำเนินทางจิตอย่างไรต่อไป"

หลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นบิดาตอบว่า

“ถ้ามีวาสนาก็เดินทางญาณต่อไปได้”

หลวงปู่ศรีถามบิดาต่อไปว่า

“การเดินทางจิตทางญาณ ญาณนั้นคือความรู้ซึ้มซาบละเอียด เมื่อจิตเข้าสมาธิเงียบสนิท มันจะเดินทางญาณได้อย่างไร เพราะญาณเป็นเรื่องของความรู้ ความรู้ประเภทนี้ไม่ต้องรอวาสนา ถ้ารอวาสนาก็ไปได้ไม่ถึงไหน ต้องอาศัยความเพียรกล้าในการพิจารณาและมีสติ ถ้าสมาธิเข้าไปแล้วเงียบสนิทมันเป็นโมหะสมาธิ”

จากนั้นหลวงปู่ศรีเล่าการภาวนาและยกตัวอย่างให้หลวงพ่ออ่อนศรีผู้เป็นพระผู้เป็นบิดาฟังว่า....

“หลวงพ่อ.. ผมจะขอย้อนเล่าสมัยผมไปเที่ยวธุดงค์ และยกตัวอย่างจิตสมาธิให้ฟัง”

พระอาจารย์ศรีกล่าวขึ้นพร้อมพนมมือด้วยความเคารพ

“การที่ผมกล่าวขึ้นนี้มิใช่เพื่อโอ้อวดนะ เล่าให้ฟังเพื่อเป็นคติคิดพิจารณา”

มีอยู่ครั้งหนึ่งสมัยที่ผมอยู่กับท่านพระอาจารย์มั่นก่อนเข้าพรรษาปี ๒๔๙๒ ประมาณเดือนพฤษภาคม ผมได้กราบลาท่านเพื่อไปธุดงค์ กับเพื่อนสหธรรมิกรูปหนึ่งชื่อพระคำพอง ได้ตกลงกันว่าจะไปหาถ้ำพักอยู่บนเขา เดินผ่านป่าเขาจึงถามคนแถวนั้นว่า

“บนเขาพอมีถ้ำไหม ?”

โยมตอบว่า

“มีครับ ถ้ำนี้ชื่อว่า ถ้ำคำไฮ ท่านอาจารย์มหาบัวก็เคยมาพัก แต่ขณะนี้มีเสือตัวดุร้ายอยู่ที่นั่น มันอันตรายมาก”

ผมบอกเขาว่า

“จะไป ไปฝ่าอันตราย”

และถามพระที่มาด้วยกันว่า

“จะขึ้นไปด้วยกันมั้ย ?”

พระตอบว่า

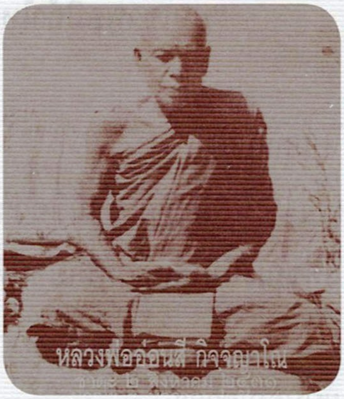
“ไม่ไปหรอก กลัวเสือกัดตาย”

ผมจึงต่อว่าพระเพื่อนว่า

“ถ้ากลัวตายแล้วจะมาทำไม เรามาแสวงหาธรรม ถ้ากลัวตายจะเห็นธรรมเหรอ”

ในที่สุดผมจึงขึ้นไปคนเดียว ชาวบ้านจึงขึ้นไปส่งและทำแคร่สูง ๆ ป้องกันเสือ เสร็จแล้วเขาก็รีบกลับลงมา ปล่อยให้ผมนั่งภาวนาอยู่กลางป่าเขาคนเดียว ถ้ำนี้เป็นถ้ำต่ำๆ ถ้าเสือมันมามันก็เข้าไปเลย นอกจากเสือแล้วที่ตรงนี้ยังมีเทวดาอารักษ์ที่เข้มแข็ง ถ้าผู้ไม่กล้าหาญก็

อยู่ยาก

หลวงพ่ออ่อนสี กิจจญาโณ

หลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นพระบิดาถามแทรก

“แล้วอาจารย์ไม่กลัวเสือกัดตายหรือ ?”

(หลวงพ่ออ่อนสีเรียกหลวงปู่ศรีว่าอาจารย์) หลวงพ่ออ่อนสีกล่าวขึ้นด้วยความอยากรู้อยากทราบเป็นอย่างยิ่ง

“หลวงพ่อครับ...พอตกกลางคืนเท่านั้นแหละ ทั้งเสียงช้างเสียงเสือคำรามอยู่รอบๆ ใจที่เคยห้าวหาญในตอนกลางวัน ตอนนี้ชักหวั่นไหวอาลัยชีวิต ความกลัวตายที่เคยหลับสนิทมาช้านานพลันฟื้นตื่นขึ้นมา ได้ยินเสียงเสือร้องยิ่งคิด จิตใจก็ยิ่งกลัว กลัวจนขาสั่น หวาดหวั่นพรั่นพรึงทางเดินจงกรมมันอยู่นอกถ้ำไม่กล้าจะออกไปเดิน ถึงแม้นนั่งอยู่ในถ้ำที่มีฝากไม้ไผ่ก็ยังกลัวอยู่ ปิดประตูเอามุ้งกลดลงก็ยังกลัวอยู่ มีแต่กลัวๆๆๆ อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก”

“กลัวตายแล้วท่านอาจารย์ทำอย่างไร ?”

ผมได้พิจารณาตัวเองว่า...

“เราลาท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นมาปราบกิเลสในใจดวงพยศ แล้วยังจะมาแสดงอาการกลัวตายขายขี้หน้าเราจะมาหลบซ่อนความตายอยู่ในกลดอย่างนี้ มันเป็นการสมควรแล้วหรือ? แล้วใน

กลดในมุ้งนี้มันตายไม่เป็นหรือ ที่ๆ มนุษย์ไม่เคยตายไม่มีในโลก ถ้ามันจะตายอยู่ตรงไหนก็ตาย"

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า

"ไม่ว่าพระหรือโยมในที่สุดก็ต้องตาย เราพิจารณาตายก่อนที่จะตาย หรือจะตายทิ้งไปเปล่า เราจะเป็นใบลานเปล่าอ่านแต่ตำราฟังแต่ครูบาอาจารย์เทศน์อบรมสั่งสอนแต่ถึงเวลาเข้าสู่สนามรบจริงกลับกลายเป็นนักหลบผู้ขี้ขลาด เป็นปราชญ์ปลอมจอมลวงโลก เราจะเป็นอย่างนั้นหรือ?"

เมื่อคิดอย่างนั้นก็ปลงใจในธรรมว่า

"ยิ่งใหญ่ที่สุด"

เอ้า!...คราวนี้หล่ะมันกลัวตรงไหนเราจะแก้มันตรงนั้น ต่อแต่นี้เราจะเชื่อเฉพาะพระธรรม เราเชื่อเรามานานไม่เห็นได้เรื่องอะไร เราควรเอาธรรมเป็นใหญ่ เอาธรรมเป็นหัวหน้า ต่อไปนี้หัวใจและแข้งขาต้องเดินตามธรรมเราต้องอยู่กับธรรมและตายกับธรรม ไม่ใช่อยู่กับเสือแล้วก็ตายกับเสือ

พระพุทธเจ้าก็บอกแล้วมิใช่หรือว่า

"สัพเพ สัตตา อเวราโหนตุ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น"

“ไฉนใจเราจึงมาเห็นสัตว์ทั้งหลายที่ร้องระงมอยู่ที่นี่เป็นศัตรูคู่อาฆาตกันไปเสียได้”

ถึงผมคิดสอนตนบอกใจตัวเองอยู่อย่างนั้น แม้เวลาผ่านไป ๒-๓ วัน ความกลัวก็ยังไม่จางหาย ในวันที่ ๔ ตัดสินใจเปิดประตูออกเก็บกลดเก็บมุ้งไม่ต้องกาง ให้เสือมันมองเห็นจะได้ตะครุบเอาไปกินง่ายๆ นั่งสมาธิอยู่ในถ้ำเสือมันเอาไปกินยาก ไปนั่งในที่โล่งแจ้งหน้าถ้ำให้มันจับเอาไปกินง่ายๆ สมน้ำหน้าที่มันขี้กลัวนักกลัวหนา

คิดสละตายว่า นั่งอยู่ที่โล่งตรงนี้เสือมันก็เห็นยาก ออกไปเดินจงกลมให้มันเห็นชัดๆ ดีกว่า มันจะได้จับไปกินเร็วๆ จะได้ตายไว ไว ดัดดวงใจที่กลัวตาย

จึงตัดสินใจออกไปเดินจงกรม เมื่อออกไปเดินจงกรมเสียงเสือมันร้องคำรามอยู่ในที่ไม่ไกล เกิดความกลัวอย่างแรงกล้า ก้าวขาไม่ออกจึงเอามือยกขาให้ก้าวออก กัดเขี้ยวกัดฟันสู้ สู้กับเสือภายในคือใจของตนเอง หัวใจนี่เต้นตุ๊บตับๆ ยังกับว่าจะทะลุหล่นร่วงออกมาอยู่ข้างนอก บีบบังคับจิตไปมาอยู่อย่างนั้น จิตดวงที่เคยกลัวจนจะหาโลกสมมุติอยู่มิได้ ก็ค่อยอ่อนความกลัวลงเมื่อจิตถูกบีบบังคับไม่ให้มีทางไป ถูกเราบังคับให้สู้กับความกลัว เดินจงกรมกับไปกลับมาพักหนึ่งจิตจึงรวมลง ในทางจงกรมเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งนัก

พอจิตถอนขึ้นมา ความกลัวไม่รู้ว่าหายหน้าไปไหน ใจมีแต่ความกล้าหาญ กล้าจนเกินตัว จนถ้าเสือเข้ามาจะเข้าไปลูบหลังมันเล่นเขกหัวมันเล่นได้อย่างสบายเลย”

หลวงปู่ศรีเล่าการปราบดวงใจพยศ ด้วยการต่อสู้อย่างเข้มข้นและท้าทาย

"เวลาฝึกจิตนี้ฝึกได้ มันกล้าถึงขนาดนี้หรือ? เมื่อฝึกจิตได้อย่างนั้นท่านอาจารย์ทำอย่างไรต่อไป"

พระหลวงพ่ออ่อนสีถามต่อไปด้วยความสนใจและอยากรู้ในการผจญมารและภัยของพระลูกชาย

"เมื่อผมได้รับชัยชนะเรื่องความกลัว จิตใจก็ชื่นบานดีใจเป็นล้นพ้นอัศจรรย์ในพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา จึงรีบเร่งบำเพ็ญสมาธิปัญญาด้วยการพากเพียรอย่างหนักหน่วง หลังจากบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้ว ก็ออกเดินจงกรมตลอดทั้งวัน พอพลบค่ำนั่งสมาธิยันสว่างเร่งจี้จิตตัวเป็นฟืนเป็นไฟไม่ท้อถอยปล่อยวาง แม้เดือน ๕ ฤดูแล้งกลางวันอากาศร้อนแดดแผดเผาเปรี้ยงๆๆ ก็เดินจงกรมตากแดดอย่างนั้นทั้งวัน จิตใจมันเพลิดเพลินในสมาธิธรรมดื่มด่ำจนลืมวันลืมคืน ลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยหิว ลืมเจ็บลืมตาย เหมือนกับว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์น้อยๆ คิดว่าการลาท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นมาในคราวนี้

"เราได้ธรรมสมบัติอันล้ำค่ากลับไปอวดท่านเป็นแน่แท้"

แต่ก็ให้เกิดความสงสัยยุบยับลึกลับอยู่ภายในใจ ถึงกับอุทานว่า

"เอ้!...จิตดวงนี้มันเป็นจังได๋ (อย่างไร)"

แต่ก็ไม่คิดสงสัยไปมากกว่านั้น เพราะเสวยสมาธิธรรม ดื่มด่ำจนลืมพินิจพิจารณาในธรรมข้ออื่นที่ยิ่งกว่า"

เมื่อครบกำหนดที่ลาท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นมา ก็เตรียมตัวลงจากภูเขาเพื่อหวนกลับไปหาท่านที่สำนักวัดหนองผือ เหมือนนกคุ้มน้อยโผบินกลับสู่รวงรัง ย่อมผวาเข้าซุกซ่อนใซใต้เงาปีกพ่อแม่ของมันอย่างเพลิดเพลินรื่นเริงและเมามัน

"หลวงพ่อ(อ่อนสี) ครับ...ผมมีเรื่องแปลกที่จะเล่าให้ฟังในระหว่าง ทางที่เดินธุดงค์กลับ"

หลวงปู่ศรีกล่าวเน้นด้วยความเคารพอีกครั้ง

"คือ ในตอนเช้าในวันที่ลงมาถ้ำคำไฮนั้น มีเหตุการณ์แปลกๆ คือ ในระหว่างที่เดินลงจากถ้ำนั้นมาหมู่บ้าน มีนกคุ้มน้อยตัวหนึ่งน่ารักมากมันมากางปีกเดินเต๊าะแตะๆ ไปมาๆ ขวางทางที่จะเดินไปมาอยู่อย่างนั้น ครั้นเมื่อผมจะไปทางซ้าย มันก็วิ่งเยาะๆ มาขวางทางซ้ายไว้ ครั้นเมื่อผมจะไปทางขวา มันก็วิ่งเยาะๆ มาขวางทางขวาไว้ไม่ว่าผมจะไปทางใดๆ นกคุ่มตัวนั้น ก็พยายามกันไว้ จะไม่ให้ไปอยู่อย่างนั้น"

ผมจึงพูดกับนกคุ่มนั้นว่า

"นกคุ่มน้อยตัวน่ารักเอย... เราอยู่ที่นี่ก็พอสมควรแล้ว ขอเจ้าจงอย่าขวางทางเราเลย เจ้าจงหลีกไปเสีย เราจะรีบไปหาท่านหลวงปู่ใหญ่หลวงปู่มั่นที่วัดหนองผือ ขอเจ้าจงอนุโมทนา"

พอผมพูดจบเท่านั้นแหละ นกคุ่มตัวนั้นก็กระพือปีกสยายสลัดปีกพึบๆๆ แล้วก็โผบินจากไป เหมือนว่ามันฟังภาษามนุษย์อย่างเรารู้เรื่อง

"นี่ผมว่าเป็นเรื่องแปลกพิสดารจริงๆ ที่นกรู้ภาษาคน"

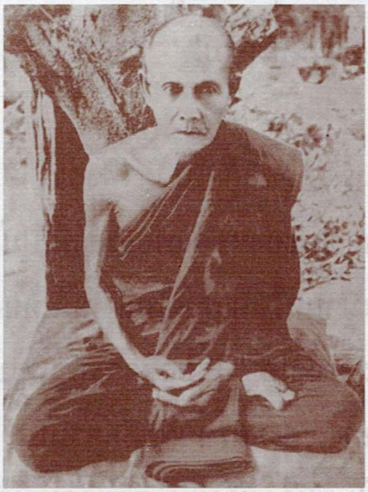
หลวงปู่ศรีกล่าวกับหลวงพ่ออ่อนสีที่พยายามฟังอย่างตั้งใจ

หลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นเผิ่นว่า เป็นโมหะสมาธิ

หลวงปู่ศรีได้สนทนาธรรมกับพระหลวงพ่ออ่อนสีต่อไปอีกว่า...

"เมื่อผมลงจากถ้ำ กลับไปวัดหนองผือไปเล่าเรื่องให้หลวงปู่มั่นฟัง ท่านจึงแสดงให้ทราบว่า

"จิตของเราเมื่อสงบแล้ว มันไม่อยากทำอย่างอื่น พอนั่งสมาธิ จิตวิ่งเข้าไปหลบอยู่ในความสงบทันที โลกนี้โลกหน้าโลกไหนจะเป็นอย่างไรมันไม่สนใจที่จะพิจารณา พอเข้าสมาธิมันก็วิ่งเข้าไปสู่ความสงบทันที จิตมันเป็นอย่างนี้จนเคยชิน มันเหมือนกับว่าควายน้อยที่เคยแอบไปกินกล้า ถ้าเคยกินแล้ววันหลังมันต้องแอบไปกินอีก"

หลวงปู่มั่นได้กล่าวย้ำว่า

“โอ้ย!...สมาธิแบบนี้เป็นโมหะสมาธิ สมาธิมืด จิตขั้นที่เป็นสมาธิมืด มันไม่ได้เรื่องดอก ปัญญามันออกเดินไม่ได้ ถ้าไม่แก้ตายแท้เด้ะ อย่าเข้าสมาธิแบบนี้อีก”

หลวงปู่ศรีกราบเรียนหลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นพระบิดาต่อไปว่า

“หลวงพ่อครับเมื่อได้อุบายอย่างนั้น จากที่เคยคิดว่าเป็นสวรรค์ กลับกลายเป็นนรก ผมจึงมาเร่งสมาธิ เร่งสติ แม้ทำถึงขนาดนั้น มันก็ยังหาทางหลบเข้าสมาธิ จึงต้องเร่งพุทโธๆ เร็วๆ ไวๆ เข้าไว้ ตลอดวันคืนเว้นแต่หลับ เมื่อนึกถึงคำหลวงปู่มั่นก็มานึกถึงเหมือนในสมัยผมเป็นหนุ่ม ขี่เกวียนขึ้นม้า เมื่อถึงสถานที่ที่มีคนเซ็งแซ่ เสียงดังแซ่วๆ แล้ววัวหรือม้านั้นมันอยากแวะเข้าไปทันที ดึงไว้เท่าไหร่มันก็ไม่ฟัง จิตที่มันเคยไหลลื่นไปตามอารมณ์ของจิตที่ปรารถนาก็อย่างนั้นก็เหมือนกัน ถ้าหวังจะแก้ความคิดเห็นให้ถูกต้องเป็น ปัญญาสัมมา ทิฏฐิจิต ต้องอาศัยสติคุมเชิงอยู่ตลอดเวลา จิตใจคนเราที่ว่าแน่ ๆ ก็เหมือนอย่างเดียวกันนี่ละครับ”

หลวงปู่ศรีจึงสรุปตอนท้ายให้พระหลวงพ่ออ่อนสีผู้เป็นบิดาฟังว่า...

“ฉะนั้น ผมบอกได้เลยว่า จิตของหลวงพ่อเวลานี้เป็นโมหะสมาธิเหมือนที่ผมเคยเป็น การทรมานหรือการงดในสิ่งที่มันต้องการต้องสังเกตติดตามอยู่ตลอด เผลอสติเมื่อใด เดี๋ยวจิตจะหันเหไปทางอื่นทันที เราต้องนำฮอย(ตามรอย) สะกดรอยจิตติดตามไป คือตามรอยจิตเหมือนกับตามรอยโจรขโมยหรือผู้ร้ายเพื่อจับตัวมาเข้าคุก

หรือคล้ายๆ กับพวกล่าสัตว์เขานำฮอย(ตามรอย) สัตว์ ถ้าเผลอ บ่(ไม่) ได้นี่เป็นการฝึกสติ เมื่อสติดีแล้วก็อย่าปล่อยใจออกไปหลบเข้าพักสมาธิอย่างนั้นอีก ให้พยายามพิจารณาทางด้านปัญญาด้วยการคลี่คลายสกนธ์กาย ด้วยอนุโลมและปฏิโลม แจกแจงให้เห็นสภาพความเป็นจริงด้วยอสุภะ อสุภัง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”

เมื่อหลวงปู่ศรีท่านกล่าวจบลง พระหลวงพ่ออ่อนสีได้ปีติเกิดความซาบซึ้งซึมซาบในธรรมคำสอนอันเป็นหลักแห่งความจริง ท่านทั้งสองได้สนทนาธรรมกันเป็นเวลานานพอสมควร เป็นภาพที่หาดูได้ยากยิ่งนักสมเป็นสมณศากยะบุตรพุทธชิโนรส

แม้ผู้เป็นบิดาจะบวชก่อน แต่ท่านทั้งสองก็เคารพธรรม คือหลักความจริง จึงนับว่าหลวงปู่ศรีท่านเป็นผู้กตัญญูรู้คุณต่อบิดาอย่างแท้จริง

“วีระ”
ธาตุ ใช้ในความทำให้หาญกล้า
“มหาวีโรภิกฺขุ”
จิตเจิดจ้าหมดสงสัยในพระศาสนา
“พระเทพวิสุทธิมงคล”
ราชะ-ราชินี ปวงชน น้อมวันทา
จารึกเกียรติคุณ-ธรรมะกล้า คู่ฟ้าดินฯ

“ธ.”

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๙

พรรษาที่ ๑๒ จำพรรษาที่ วัดป่ามหาวีระอุทการาม(วัดหนองใต้) ตำบลขามป้อม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม

จะสอนคนต้องปราบผี

เมื่อต้องเดินทางไปยังอำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคามบ่อยๆ เป็นการไม่สะดวกที่จะสั่งสอนบิดาด้วยธรรมอันลึกซึ้ง ท่านหลวงปู่ศรีจึงแสวงหาที่เหมาะสมเพื่อพักจำพรรษา และทราบว่าที่บ้านหนองใต้มีป่าพอเป็นที่อาศัยปฏิบัติสมณะธรรมและหลบหลีกจากผู้คนทางจังหวัดร้อยเอ็ด ที่เริ่มมาเกี่ยวข้องมากขึ้นทุกวัน เนื่องจากในขณะนั้น จิตก็ยังมีกิเลส ยังไม่หลุดพ้นจากวัฏฏะทุกข์ทั้งหลาย การก่อสร้างอะไรๆ ที่ใหญ่โต ที่จะทำใจเสื่อมถอยจากคุณธรรม ต้องพักไว้ก่อนเพราะท่านพระอาจารย์มั่นมักจะพร่ำสอนสอนศิษย์ว่า

"สมเด็จพระพุทธองค์นั้น ท่านประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพาน ทรงประทานปฐมเทศนาในป่า ป่ามีคุณแก่พระกรรมฐาน เป็นที่น่าเคารพบูชาของพระกรรมฐาน ธรรมทั้งหลายที่พระธุดงค์จะได้มานั้น ทั้งหมดมาจากความสงัดวิเวกทั้งนั้น ในป่านั้นอุดมไปด้วยเทพที่มาอนุโมทนาสาธุการกับพระที่ได้มาปฏิบัติบำเพ็ญเพียรอย่างดี ทั้งชื่นใจ ทั้งอนุโมทนายินดีปรีดาด้วย เมื่อพระได้บำเพ็ญเพียรแผ่เมตตาให้ไปโดยรอบไม่มีประมาณ ไม่แต่มนุษย์ เทพ เทวดา อินทร์ พรหม ยม ยักษ์ แม้แต่สัตว์น้อยใหญ่ จตุบท ทวิบาท โดยรอบย่อมได้รับกระแสแห่งความเยือกเย็นของการแผ่เมตตาบารมีของพระตลอด การ

จัดสร้างสิ่งใดที่หรูหรา มากมาย ถือว่าเป็นของรกรุงรัง"

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ก้าวเดินตามแบบอย่างคือท่านพระอาจารย์มั่น แต่เนื่องด้วยคนภาคอีสานในสมัยนั้นยังนับถือผีสางนางไม้กันอยู่เป็นส่วนมาก และผีก็แสดงอำนาจให้คนที่ไม่สนใจศีลธรรม หวาดกลัวกันอยู่เสมอ

หลวงปู่ศรีท่านได้พิจารณาว่า

"ถ้าจะสอนคน ต้องเอาธรรมปราบผีให้ชนะเสียก่อน ถ้าเอาชนะผีได้ คนเหล่านั้นจะเชื่อรัตนตรัยว่าเป็นสิ่งประเสริฐอย่างแท้จริงแล้วคนที่นับถือผีก็จะหันเหมาทางธรรมด้วย"

<u>การทำความดีย่อมมีอุปสรรคเป็นธรรมดา</u>

ที่วัดบ้านหนองใต้ ในช่วงพรรษานั้นมีผู้ต่อต้านท่านหลวงปู่ศรีมากมาย เช่น ยาคู(พระ) แถบบ้านหนองถ่ม ซึ่งเป็นพระมหานิกายที่มีกำลังแข็งแกร่งมากที่มาต่อต้านท่านหลวงปู่ศรีไม่ให้สร้างวัดป่าธรรมยุติในเขตอำเภอวาปีปทุม เพราะสมัยนั้นมหานิกายได้ต่อต้านธรรมยุตมาก พอท่านหลวงปู่ศรีไปอยู่จึงถูกต่อต้าน ชนิดที่เรียกว่าถึงไหนถึงกัน(ปัจจุบันเขาเสียใจที่สุดที่ต่อต้านท่าน)

จากบันทึกประวัติวัดหนองใต้

ได้มีการบันทึกไว่ว่า **"วัดนี้ตั้งขึ้นครั้งแรกประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๙ ตั้งอยู่บ้านหนองใต้ ตำบลขามป้อม อำเภอวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม อยู่ริมหนองขนาดใหญ่ พื้นที่หนองประมาณ**

๒๕๐ ไร่ โดยคณะศรัทธา และหลวงพ่อพระอาจารย์ศรี มหาวีโร เคยจำพรรษาที่วัดนี้ ๑ พรรษา จากนั้นท่านก็ให้ภิกษุองค์อื่นอยู่แทน และระยะหลังมีอุปสรรค เลยทำให้วัดขาดพระไปนาน จนถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ ชาวบ้านหนองใต้ พร้อมด้วยชาวตลาดวาปีปทุมและคณะศรัทธาได้พร้อมใจกันเสียสละซื้อที่ดินเพิ่มเติม ตลอดทั้งยกที่ดินถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระอาจารย์ศรี มหาวีโร เพื่อให้ได้รับเข้าไว้ให้สาขา ขณะบูรณปฏิสังขรณ์ มีคณะศรัทธาช่วยกันหลายหมู่บ้าน ทั้งที่มาจากทางใกล้ทางไกล ทั้งข้าราชการ พ่อค้า ประชาชนช่วยกัน ที่ดินของวัดเดิมมี ๑๕ ไร่ ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๒๕-๒๕๒๖ ได้มีผู้บริจาคที่ดินเพิ่มจนได้เนื้อที่ ๒๐ ไร่ และคณะศรัทธาก็กำลังขยายที่ดินวัดขยายไปอีก

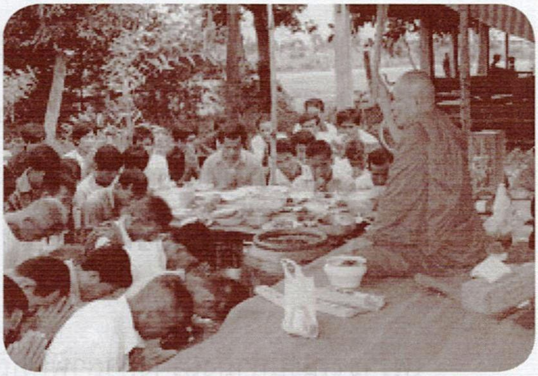
ได้รับฉายา "หลวงปู่ศรีผีย้าน"

ที่อำเภอวาปีปทุม ที่แห่งนี้มีผีดุ ผีเข็ดขวาง(ใครลบหลู่จะต้องได้รับความหายานะ) ประเภทความดุของผีถ้าเทียบกันแล้ว ผีที่อยู่แถบภูเขาไม่ร้ายแรงเท่ากับผีที่อยู่ตามทุ่งนา เพราะหลวงปู่ศรีเคยสัมผัสมาแล้วและที่เจอหนักที่สุดที่ทุ่งนาบ้านหนองใต้ ต้องสู้กันอยู่ถึงสิบห้านาทีผีมันถึงยอม คำว่ายอม คือ ยอมธรรมของหลวงปู่ศรีที่มีเมตตาธรรมอันอ่อนนิ่มภายในจิตใจของท่าน เป็นต้น

ยามเมื่อมีคนโดนผีเข้า ก็กำหนดไปที่คนนั้นว่า

“เจ็บอยู่ที่ไหน”

เขาบอก **“เจ็บอยู่ที่ท้อง”**

ถามว่า **“เจ็บอยู่ที่ไหน”**

เขาบอก **“เจ็บอยู่ที่ขา”**

ก็จะกำหนดเพ่งเข้าๆ ตรงที่เจ็บ จนกระทั่งล้มลงนอนไม่รู้สึกตัว พอรู้สึกตัวขึ้นมาก็ให้น้ำมนต์

ตอนที่หลวงปู่ศรีไปปราบผีที่ทุ่งนา ทุกสายตาจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ป่าบอนหนาๆ หมุนติ้วเลย”

เป็นมหัศจรรย์ที่เหมือนกับพลัง เป็นที่ร่ำลือกันหนักหนา

แต่ที่หนองใต้นี้แรงมาก เขาสร้างหอผีผัวเมียให้คนไปกราบไหว้บูชา ในบริเวณนั้นมีจอมปลวกใกล้ต้นมะขามใหญ่

บางทีผีมันเอาคนไปซ่อนไว้ ชาวบ้านก็ช่วยกันหาทั่วบ้านทั่วเมืองก็ไม่เจอ แล้วหลวงปู่ศรีก็ชี้ให้ชาวบ้านดูว่า

“นั่นไง อยู่จอมปลวกใต้ต้นมะขามนั่นไง”

ชาวบ้านก็ไปเห็นขาชี้อยู่ ชาวบ้านก็ช่วยกันดึงออก

ในบริเวณนั้น ใครเข้าไปเอาไม้แห้งมาทำฟืนหุงต้มก็ไม่ได้ มะขามสุกที่หล่นจะเก็บมากินก็ไม่ได้ต้องโดนผีเข้าทันที

หลวงปู่ศรีไปเดินดูทั่วบริเวณ ๑๒ ไร่ บริเวณศาลอันเป็นหอผี ผัวเมียนั้น มีสิ่วด้ามหนึ่งตกอยู่ หลวงปู่ศรีเห็นว่า

"สิ่วนี้น่าจะเป็นประโยชน์"

เพราะขณะนี้กำลังสร้างศาลาพักหลังเล็กๆ (วัดหนองใต้) หลวงปู่ศรีจึงหยิบแล้วเดินมา จึงพิจารณาค้นหาว่า

" เอ!..ผีตัวนี้มันอยู่ไหนมันหนีไปอยู่ไหน"

ขณะที่เดินไปใกล้คลองน้ำ ปรากฏว่าผีตนนั้นมันก็กระโดดเกาะพีบร่างหลวงปู่ศรีไว้ ท่านจึงกำหนดจิตเดินจงกรม เดินจงกรมก็ไม่ออก หลวงปู่ศรีก็เริ่มหายใจไม่ออก เข้าไปในกลดไปนั่งสมาธิเป็นชั่วโมง แล้วเขาก็กระเด็นออกไปเอง

พอตกกลางคืนผีที่เป็นนายอำเภอ(ยศตำแหน่งทางผี) เขาไปสั่งผู้ใหญ่บ้านทางผีที่เป็นเสี่ยว(เพื่อน) ของตนว่า

"เสี่ยว...เฮาจะไปแล้วนะ อยู่ไม่ได้ เจ้าของเขามาแล้ว ให้ดูแลวัดด้วยเด้อ"

แล้ววิญญาณเขาก็แห่ช้างแห่ควายพร้อมด้วยบริวารย้ายถิ่นฐานหนีไปเลย

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ไม่มีผีสางนางไม้ไปรบกวนคนอีกเลย

ชนทั้งหลายจึงขนานนามหลวงปู่ศรีว่า

"หลวงปู่ศรี ผีย้าน"

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

<u>ผีเล่นหวย</u>

ก่อนหน้านั้นผีตัวเดิมที่กระโดดเกาะขาหลวงปู่ศรี ดั่งที่หลวงปู่ศรีท่านเมตตาเล่าด้วยความขบขันต่อไปว่า

"อย่าว่าแต่คนเลย ผีก็เล่นหวยเหมือนกัน คือผีตัวเดิมนี่แหละ"

ผีที่เป็นกำนันนี้ มาบอกเลขเสี่ยวที่เป็นผู้ใหญ่บ้าน งวดแรกก็ถูกงวดที่สองก็ถูก พองวดที่สามต่างก็พากันทุ่มเต็มที่ ผลปรากฏว่าผิดไปตัวเดียว ผู้ใหญ่บ้านหมดตัว ถึงกับโมโห้ไปเตะหอผี ใช้ค้อนทุบหอผี ด่าว่า

"ทำไมมึงมาหลอกกู บักห่า บักเสี่ยว"

ผีมันบอกว่า

"เฮาก็ไม่รู้ เพราะเฮาก็เสียช้างไป ๓ เชือกเหมือนกัน(ช้างผี)"

ผู้ใหญ่บ้านที่เป็นเพื่อนผีก็ถามว่า

"ทำไมเสีย"

"ก็เสียสิเพราะกูก็แทงหวยผิดเหมือนกันกับมึงนั่นแหละ"

"แล้วพวกมึงเป็นผีไปได้หวยมาได้อย่างไร? "

ผีตอบว่า

"ไปได้หวยมาจากผีที่ภูเขาควาย เวียงจันทน์ประเทศลาวผีที่นั่นคุยกันนักคุยกันหนาว่าให้หวยแม่น เราก็ทุ่มเทหมดเนื้อหมดตัวเหมือนกัน นึกว่ามันจะแน่ ที่ไหนได้ผีห่วยแตกหลอกแม้กระทั่งผีด้วยกัน"

ยักษ์ตีศีรษะพระสารีบุตร

เรื่องเกี่ยวกับภูตผี และยักษ์ประทุษร้ายพระอริยเจ้านี้ แม้ในครั้งพุทธกาลก็มีปรากฏให้เห็น ในสมัยพุทธกาล

...พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน ใกล้นครราชคฤห์...ในสมัยนั้น พระสารีบุตรและพระมหาโมคคัลลานะบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ที่กโปตกันทราหาร (การที่ชื่อเช่นนี้ เพราะในอดีตสถานที่นั้นมีนกพิราบเป็นจำนวนมากอาศัยอยู่) พระสารีบุตรปลงผมเสร็จใหม่ๆ นั่งเข้าสัญญาเวทยิตนิโรธสมาธิอยู่กลางแจ้งในราตรีเดือนหงาย

ขณะนั้นมียักษ์ ๒ สหายออกเที่ยวจากทิศเหนือไปยังทิศใต้ ได้เห็นท่านสารีบุตรนั่งอยู่ ยักษ์ตนหนึ่งจึงกล่าวกับยักษ์ผู้เป็นสหายว่า

"สหาย! เราจะตีศีรษะสมณะรูปนี้"

ยักษ์ผู้เป็นสหายได้ฟังดังนั้น ก็กล่าวห้ามถึง ๓ ครั้งว่า

"สหาย! อย่าเลย ท่านอย่าทำร้ายสมณะ สมณะนั้นมีคุณยิ่ง มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก"

แต่ยักษ์ผู้เป็นสหายไม่เชื่อ ได้ตีศีรษะท่านพระสารีบุตรอย่างรุนแรง น้ำหนักที่ตีสามารถทำให้ช้างสูงตั้ง ๗ ศอก หรือ ๘ ศอก จมลงดินได้ หรือทำลายยอดภูเขาได้

ปรากฏว่าปฐพีหนา ๒๔,๐๐๐ โยชน์ ไม่อาจรองรับรูปกายยักษ์ชั่วนั่นได้ เปลวไฟจากอเวจีมหานรกพลุ่งขึ้นมาเผาผลาญยักษ์ ยักษ์ตนนั้นร้องครวญครางว่า

"เราร้อนๆๆๆ..."

แล้วตกลงไปสู่อเวจีมหานรกในที่นั่นเอง!...

พระมหาโมคคัลลานะได้เห็นเหตุการณ์นั้น ด้วยตาทิพย์อันบริสุทธิ์ ล่วงจักษุของมนุษย์จึงเข้าไปหาพระสารีบุตรแล้วถามว่า

"ท่านผู้มีอายุท่านยังทนได้หรือ ยังพอเป็นไปได้หรือ ไม่มีทุกข์อะไรหรือ?"

พระสารีบุตรตอบว่า

"ท่านโมคคัลลานะ ผมพอทนได้ ยังพอเป็นไปได้ แต่เจ็บที่ศีรษะหน่อยหนึ่ง"

พระโมคคัลลานะ กล่าวสรรเสริญพระสารีบุตรว่า

"ท่านสารีบุตรน่าอัศจรรย์ ไม่เคยมี ท่านพระสารีบุตรมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก เกิดเหตุการณ์ ถึงขนาดนี้ ท่านเพียงกล่าวว่า ผมพอทนได้ ยังพอเป็นไปได้ แต่เจ็บที่ศีรษะหน่อยหนึ่ง"

พระสารีบุตรกล่าวตอบและสรรเสริญพระโมคคัลลานะว่า

"ท่านโมคคัลลานะ น่าอัศจรรย์ไม่เคยมี ท่านมหาโมคคัลลานะ มีฤทธิ์มากมีอานุภาพมากที่เห็นยักษ์ ส่วนผมขณะนี้ไม่เห็นแม้แต่ปีศาจเล่นฝุ่น"

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสดับการเจราปราศรัยเช่นนี้ ด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์จึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า

"จิตของผู้ใด ตั้งมั่นดุจภูเขาหิน ไม่หวั่นไหว ไม่กำหนัดในอารมณ์ เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนัด ไม่ขัดเคือง ในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความขัดเคือง ผู้ใดอบรมจิตได้อย่างนี้ ทุกข์จะถึงผู้นั้น แต่ที่ไหน"

<u>ปลุกเสกจิตให้มีพลัง</u>

หลวงปู่ศรี กล่าวถึงอานิสงส์การมีพลังจิตให้ทราบว่า

"...การที่เราออกเที่ยวจาริกไปวิเวก ย่อมอาจพบจิตวิญญาณมากมายทั่วโลก ถ้าเรามีจิตวิญญาณอ่อนกว่าเขา เขาก็อาจมารบกวนให้เดือดร้อนวุ่นวายได้ เดี๋ยวก็ว่า

"ผีตรงนั้นดุ ผีตรงนั้นร้าย เดี๋ยวก็ผีปอบอย่างนั้นอย่างนี้ ผีไร่ ผีนา ทำลายอย่างนั้นอย่างนี้"

เราจะเอาพลังจิตอะไรไปสู้กับเขา แม้จะใช้เวทมนคาถาไม่ได้ทั้งนั้น บางที่เกิดขวางบ้านขวางเมือง เกิดเหตุอันนั้นอันนี้ร้อยอันพันประการ ถ้าเราบำรุงจิตใจให้มีพลังอย่างว่า แล้วไม่ต้องทำอะไรก็ได้ ปลุกเสกจิตใจให้เป็นผู้รู้ขึ้นมาเลย **ไม่ต้องอาศัยเครื่องรางของขลังภายนอก ไม่ต้องอาศัยพระเครื่อง ไม่ต้องอาศัยเวทมนตร์คาถา ผ้ายันต์ เอาจิตใจพลังจิตเรานี้แหละให้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นได้ แล้วใช้ประโยชน์ได้หมด** แม้แต่ฤาษีชีไพรเขายังทำจิตเราให้มีพลังเสียก่อน

ศาสนาทั่วๆ ไป พอได้ยินข่าวว่าผู้มีบุญเกิดขึ้นที่นั่นที่นี่ เฮโลกันไปหาน้ำมนต์วิเศษ เสียเงินเท่าไรไม่ว่า เฮโลกันไปที่นั่นที่นี่บ่อยๆ ว่าแต่ได้ยินข่าวว่าอะไรศักดิ์สิทธิ์ที่ไหนเฮโลกันไป

บางคนไม่มีค่ารถค่าเรือขายไก่ขายกาไปวุ่นวาย ว่าจะไปเอาของดีให้ได้ แสดงว่าจิตใจยังไม่แน่วแน่ต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยังวิ่งหาสิ่งอื่นอยู่ ได้ยินมงคลตื่นข่าวที่ไหนเฮโลไปเลย เรียกว่าไม่แน่นอน(ไม่มั่นใจ) ความไม่แน่นอน(โลเล) มักจะผิดพลาด การนับถือพุทธศาสนาก็ทำนองเดียวกัน"

หลวงปู่ศรี เมตตาเล่าให้ทราบว่า

"มีพระองค์หนึ่ง นึกว่าตัวได้เรียนธรรมได้เคยนั่งภาวนา คงเคยทำได้บ้าง ไม่ได้บ้างตามเรื่อง ญาติโยมจึงนิมนต์มาพักที่ทุ่งนาหนองใต้ พักอยู่ใกล้ๆ ต้นไม้แห่งหนึ่ง ตกพลบค่ำ พอมองเห็นอะไรลางๆ จึงขึงด้ายสายสิญจน์ แล้วจึงทำพิธีสวดมนต์ไล่ผี(โยมก็นั่งอยู่บริเวณนั้น) พอสวดไปหน่อยปรากฏมีดุ้นฟืนติดไฟขว้างหวือมาเฉียดหูพระ พระเริ่มใจคอไม่สู้จะดีซะแล้ว อีกสักครู่หนึ่งดุ้นไฟก็ปลิวหวือมาอีก ไม่รู้ใครขว้างมาจากทางไหนหนักๆ เข้าเกิดความกลัว อยู่ไม่ไหว

เลยลุกวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน นี่แหละถ้าไม่ได้ฝึกจิตจนมีพลังเหนือผี ก็ไปไม่รอดเหมือนกัน

ของพรรค์นี้ทำไม่ได้ง่ายๆ ต้องมีพลังในด้านภายใน พลังจิตของเราต้องสูงกว่าเขา(ผี) ถ้าหากมีพลังมากกว่าเขา แม้แต่อยู่บ้านอยู่เรือนมันก็ร่มเย็นไปเลย มันไม่มีอำนาจมาทำอะไรเราได้ ถึงจะมาก็มาไม่ถึง หรือแม้คนจะเอาเวทมนตร์กลคาถามาใส่มาลองเราเหมือนอย่างพวกเขมร ว่ามีวัวธนูอะไรต่ออะไร มาไม่ถึงทั้งนั้น พวกเรามีพลังจิตดีอาศัยพลังจิตอย่างเดียว ปอบผีอะไร มาไม่ถึงตัวเราทั้งนั้น หากเรามีพลังจิตดี อาศัยพลังจิตอย่างเดียว ปอบผีอะไร มาไม่ถึงตัวเราทั้งนั้น

นี่แหละอำนาจของสมาธินี่มากจริงๆ แต่มันเป็นของลึกลับต้องทำให้มันเกิดขึ้น ให้รู้ชัดในเรื่องของเรา เราต้องพึ่งตนเอง มาเกิดก็มาคนเดียว ตายก็ตายคนเดียว อัตตาหิ อัตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน จะไปพึ่งอะไร พึ่งอย่างอื่น พึ่งไม่ได้หรอก ต้องพึ่งจิตใจที่มันมีพุทธะคือมีความรู้จริงนี่แหละ ความรู้จริงมันมีธรรมะ การประพฤติปฏิบัติ มาจนเกิดความรู้จริงนั่นแหละเป็นสงฆ์ คือผู้ประพฤติปฏิบัติตามผู้เดินตาม รวมแล้วพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมอยู่ในจิตใจของเราหมด

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แทรกอยู่ในจิตใจของเราตลอดเวลาเป็นวิหารธรรม เป็นเครื่องอยู่ของจิต ต้องเอาแบบนั้นจึงใช้ได้ ไม่ใช่ไปเจอเหตุการณ์แล้วจึงนั่งสมาธิ ต้องเป็นสมาธิอยู่ตลอดเวลาเป็นปกติจิตจึงใช้ได้ นี่แหละหลักการมันเป็นอย่างนี้ เราต้องทดสอบได้ทุกระยะ แม้กระทั่งเดินไปเฉยๆ ก็รู้ว่า ตรงไหนมันอ่อน มันแข็ง มีผีสางที่ไหนมันหึงมันหวงก็รู้จัก มันหวงมากหวงน้อยรู้จักทันที

เมื่อจิตเรามีกำลังจะกำหนดเพ่ง ภูตผี ปีศาจ เพ่งให้ตายก็ได้ แต่พระพุทธเจ้าท่านห้ามทำลายพวกภูตผี ปีศาจ หรือเปรต ท่านปรับอาบัติ เป็นถุลลัจจัย ท่านไม่ให้ไปทำลายเขา อำนาจของจิตนี้มันแข็ง ถ้าเราฝึกหัดจริงๆ อย่างท่านพระอาจารย์มหาบัวท่านเคยพูดให้ฟังเวลาไปที่ใด ผีมันเข็ดมันขวาง เดินผ่านไปใจก็สัมผัสรู้ได้”

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๐-๒๕๐๔

พรรษาที่ ๑๓-๑๗ จำพรรษาที่ วัดป่าสามัคคีธรรม บ้านขามเฒ่า อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม

ประวัติวัดป่าสามัคคีธรรมได้บันทึกไว้ว่า..

ปี พ.ศ. ๒๔๙๓ กำนันพรหมา รังสี ทายกผู้ศรัทธาในพระกรรมฐานอย่างแรงกล้าได้จับจองที่ป่าซึ่งอยู่ติดกับป่าช้า ประมาณ ๑๐๐ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัด เป็นเขตติดต่อกัน ๒ หมู่บ้าน คือ บ้านขามเฒ่าบ้านกุดข้าวมัน

ประกอบกับในช่วงเวลานั้นพระอาจารย์จรัส ซึ่งเดินเที่ยวธุดงค์กรรมฐานผ่านมาทางหมู่บ้านขามเฒ่า กำนันพรหมา รังสี จึงนิมนต์ท่านมาอยู่ที่เสนาสนะป่าซึ่งตนจับจองไว้สร้างเป็นวัด แต่ท่านพระอาจารย์จรัสบอกว่า

"เฮาบารมีน้อย สร้างวัดไม่สำเร็จหรอก ต้องรอท่านผู้มีบุญบารมีมากมาโปรด"

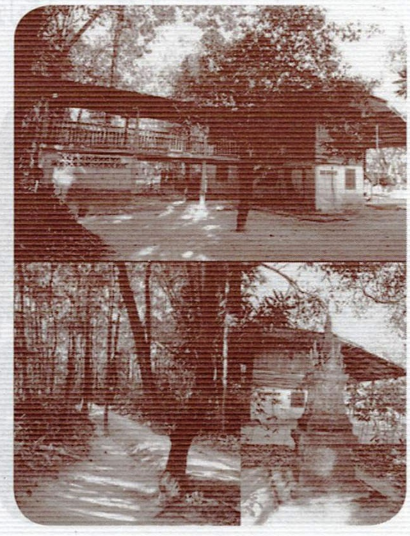
ต่อมาในปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ หลวงปู่ศรี มหาวีโร ออกเที่ยวธุดงค์กรรมฐานจากจังหวัดมหาสารคาม ร้อยเอ็ด มุกดาหาร นครพนม เข้ากราบพระธาตุพนม แล้วออกเที่ยววิเวกตามป่าช้า ป่าโคก ป่ารกร้าง ผ่านมาพักอยู่ที่บ้านนาโดน

เมื่อท่านพระอาจารย์จรัสทราบข่าว จึงบอกให้กำนันพรหมา รังษี

"รีบไปนิมนต์พระอาจารย์ศรีมาโปรดชาวบ้านขามเฒ่า เพราะท่านมีลูกศิษย์มากมีบุญบารมีที่สั่งสมมามากพร้อม และเป็นผู้ทรงศีลธรรมที่หาได้ยาก"

เมื่อกำนันพรหมา รังษี ได้พบท่านหลวงปู่ศรี เกิดความเลื่อมใสในปฏิปทาเป็นอย่างยิ่ง ปวารณาเป็นอุบาสกอุปัฏฐากท่านหลวงปู่ศรีตลอดชีวิต แม้ตายสมบัติทั้งหมดก็ยกถวายท่านหลวงปู่ศรี

(กำนันตายทิ้งสมบัติไว้ถวายหลวงปู่ศรี ๑๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนสมบัติอื่นๆ ญาติพี่น้องกำนันไม่ยอมให้ เงินจำนวนขนาดนี้สมัยนั้นถือว่ามาก)

เมื่อหลวงปู่ศรี มาอยู่ที่เสนาสนะป่าแห่งนี้ ผู้คนศรัทธาเลื่อมใสต่อท่านเป็นอย่างมาก แต่ยังมีคนและพระอีกจำนวนหนึ่งที่เสียผลประโยชน์เสื่อมลาภสักการะและความนับถือ เมื่อเห็นพระกรรมฐานมาอยู่

มีผู้คนมาเลื่อมใสศรัทธา ก็อดที่จะอิจฉาตาร้อนมิได้ ได้แสดงอาการรังเกลียดและกลั่นแกล้งหลวงปู่ศรี ต่างๆ นานา อย่างเช่นไปแจ้งความว่า

"พระศรีเป็นคอมมิวนิสต์ ขอให้เจ้าหน้าที่เข้ามาค้นวัด"

เมื่อเจ้าหน้าที่เข้ามาแต่ก็ไม่เจออะไร บางวันหลวงปู่ศรีไปบิณฑบาตก็เอากบเป็นๆ ใส่ในบาตรของท่าน บางวันท่านหลวงปู่ศรีไม่อยู่วัดก็พากันแบกจอบเสียมมาขุดเสากุฏิ ทำลายข้าวของภายในวัด บางวันก็ตะโกนด่าขับไล่มิให้ท่านหลวงปู่ศรีอยู่ก็มี

แต่สุดท้ายพวกที่ทำนั้นเสียชีวิตหมด

บางคนเมาเหล้าตกตลิ่งตายก็มี

บางคนขับมอเตอร์ไซค์ตกน้ำตายก็มี

บางคนก็ขับรถสามล้อตกน้ำตายก็มี

เมื่อชนทั้งหลาย เห็นผู้ที่ประทุษร้ายต่อท่านหลวงปู่ศรี คนแล้วคนเล่าต้องถึงหายนะฉิบหาย ความร่ำลือถึงความศักดิ์สิทธิ์ และศรัทธาเลื่อมใสก็เข้ามาแทนที่

ท่านหลวงปู่ศรี ได้ปราบคนที่เป็นมิจฉาทิฏฐิให้หันหน้าเข้ามานอบน้อมต่อพระรัตนตรัยเป็นจำนวนมาก

ท่านหลวงปู่ศรีจึงสร้างศาลาใหญ่เป็นศาลาสำหรับปฏิบัติธรรม ให้ชาวบ้านช่วยกันปลูกป่าไม้เพิ่มเติมและอนุรักษ์ป่าเดิมเอาไว้

ชาวบ้านที่นี่ทำบุญไม่รู้จักอิ่มด้วยบุญ แม้นตอนเช้าพร้อมใจกันตักบาตรแล้ว ยังพร้อมใจกันด้วยศรัทธาไปวัดเพื่อตักบาตรที่ศาลาหอฉันอีกรอบหนึ่ง ซึ่งจะหาดูจากที่อื่นได้ยากยิ่งนัก หลวงปู่ศรีท่านได้วางรากฐานแนวทางการปฏิบัติเอาไว้ ให้ลูกศิษย์รุ่นหลังได้อยู่อย่างสบายและชาวบ้านได้อยู่อย่างมีความสุข

เมื่อท่านสร้างวัดเป็นหลักเป็นฐานมั่นคงแล้ว สิ่งหนึ่งที่ท่านลืมไม่ได้นั่นก็คือ นิมนต์ครูบาอาจารย์ที่ท่านเคารพเลื่อมใสมาเหยียบวัดเพื่อเป็นสิริมงคล และให้ชาวบ้านได้อยู่จักพระกรรมฐานที่ทรงคุณธรรม อาทิ เจ้าคุณธรรมเจดีย์(จูม พนฺธุโล) หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ฯลฯ

ล่วงรู้เหตุการณ์ต่างๆ ด้วยสมาธิ

หลวงปู่ศรีท่านได้เล่าถึงการล่วงรู้เหตุการณ์ต่างๆ ด้วยสมาธิภาวนาต่างๆ ด้วยสมาธิภาวนาว่า..

..สมัยอยู่บ้านขามเฒ่า จังหวัดนครพนม ท่านเจ้าคุณโพธิญาณ เจ้าคณะจังหวัดมหาสารคาม(ตอนนี้ท่านมรณภาพไปแล้ว) ได้นำพระน้องชายมาฝากให้อยู่ปฏิบัติธรรมด้วย พระน้องชายท่านเจ้าคุณฯ นี้ เป็นคนพูดอยาก สอนอยาก หยาบหนาสักหน่อย

วันหนึ่ง เป็นวันที่ญาติโยมจากในเมืองมาถวายผ้าป่า พระรูปนี้ออกไปบิณฑบาตตอนเช้า เดินออกไปก่อนเพื่อน มองไปเห็นปากกาด้ามหนึ่งตกอยู่ภายในเขตวัด จึงเก็บเอาไว้ แต่แล้วด้วยโลภะเจตนาอยากได้เป็นเจ้าของ จึงไม่ยอมบอกแจ้งกับผู้ใด

เวลาได้ล่วงเลยมาหลายวัน หลวงปู่ศรีเกิดเจ็บตาโดยไม่ทราบสาเหตุจึงนั่งพิจารณาสาเหตุโรคแห่งนั้น แต่เมื่อนั่งพิจารณาธรรมอยู่นั้น ได้นิมิตเห็นผ่านทางสมาธิภาวนาว่า

"จะมีเรื่องใหญ่ที่ไม่ดีเกิดขึ้นภายในวัด"

เมื่อพิจารณาต่อไปก็ได้ทราบว่าพระเก็บปากกาได้ไม่บอกใครซึ่งเป็นอาการของการขโมย แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นใครทำ ถึงรู้ตัวอยู่ก็พูดไม่ได้ เพราะว่ายังไม่มีพยาน จึงนัดประชุมสงฆ์ภายในวัด ประชุมกันตั้งแต่หัวค่ำจนไปถึง ๖ ทุ่ม หลวงปู่ศรีถามว่า

"มีพระรูปใดทำผิดวินัยสงฆ์หรือไม่? "

กลับไม่มีใครยอมรับว่าได้ทำผิดศีลธรรมอะไร ใครๆ ก็แสดงว่าตนมีศีลธรรมบริสุทธิ์ไม่มีใครยอมเปิดเผย

เมื่อไม่มีใครยอมรับ ในที่สุดหลวงปู่ศรีก็ชี้หน้าพระรูปนั้นในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ พระรูปนั้นจึงค่อยๆ บอกความจริง หลวงปู่ศรีจึงถามว่า

"ได้มานานรึยัง"

"ได้เมื่อวาน"

แต่เมื่อถูกไล่ถามไป ถามมา ได้คำตอบเพิ่มอีกว่า ได้มาหลายวันได้มาเป็นเดือนในที่สุดบอกว่าได้มาเกินกว่าเดือน

ตามธรรมวินัยแล้วนี้แสดงว่า เจตนาไม่บริสุทธิ์จะเอาของๆ เขาซึ่งเจ้าของเขาไม่ได้ให้ ถือว่าเป็นขโมย ต้องอาบัติหนักคือปาราชิก พอจับผู้ร้ายทางธรรมวินัยได้ ได้ปากกาแล้ว จึงส่งให้เจ้าของเขามอบให้กำนันเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้คืนเจ้าของเขาไป เขายังไม่ได้ทอดอาลัย ถ้าหากเขาทอดอาลัยว่าหายไปแล้ว พระรูปใดเอาไป พระรูปนั้นต้องอาบัติปาราชิก แต่พระรูปนี้อยู่ในระหว่างยังไม่แน่นอน หลวงปู่ศรีจึงไม่ให้อยู่ด้วย ส่งกลับอุปัชฌาย์ทันทีเลย ผลสุดท้ายอยู่ไม่ได้ต้องไปบวชเป็นมหานิกายอีก นี่แสดงว่าไม่ซื่อสัตย์ต่อการปฏิบัติของตน

<u>เที่ยวธุดงค์ เดินจากนครพนม-วัดป่ากุง</u>

ในฤดูแล้งปี พ.ศ. ๒๕๐๔ จากเสนาสนะป่าช้าบ้านขามเฒ่า จังหวัดนครพนมมายังวัดป่ากรุง จังหวัดร้อยเอ็ด มีหลวงปู่ศรีเป็นหัวหน้า พระอาจารย์อินทร์ พระอาจารย์เสาร์ สามเณรอุดร ประจักโกศรีและผ้าขาวกอง เป็นคณะติดตาม พระลูกศิษย์ที่ได้ติดตามหลวงปู่

ศรีได้เล่าเรื่องราวในครั้งนั้นให้ทราบว่า

"หลวงปู่ศรีท่านจะเล่าให้ฟังในระหว่างพักแรมข้างหน้าเสมอว่า "โน้น...ภูเขาลูกโน้น ถ้ำโน้น และเงื้อมผาโน้น เราเคยพักบำเพ็ญมาแล้ว เป็นที่จับใจ ไร้กังวลกับเรื่องเกลื่นกล่นวุ่นวาย ถ้าพวกท่านที่ติดตามผมมา ต้องการมุ่งต่อแดนพ้นทุกข์อย่างถึงใจ ก็ควรแสวงหาที่อยู่บำเพ็ญ และฝากเป็นฝากตายกับธรรมทั้งหลายในที่เช่นนั้น ซึ่งเป็นดังองค์ศาสดาเสด็จมาประทับอยู่ต่อหน้า"

หลังจากพักหายเหนื่อยแล้วก็เดินอย่างเดียว ประมาณ ๗ วัน ๗ คืน

สามเณรสะพายบาตร ๒ บ่า จนบ่าเป็นรอยด้าน เดินค่ำๆ มืดๆ ดึกๆ ดื่นๆ จีวรตอนนั้นเป็นผ้าฝ้ายใช้แก่นขนุนในการย้อมผ้า ต้มแก่นขนุน และมีใบเหมือด ทำให้สีไม่ตก

ออกเดินทางต่อมาที่บ้านคำพอก ผ่านไปทางอำเภอนาแก จังหวัดสกลนคร มีแต่เข้าป่าดงพงลึก เงื้อมถ้ำ ชะง่อนหิน ซอกหิน เดินผ่านทางบ้านด่านสาวดอย เข้าวัดบ้านน้ำกล่ำธาตุพนม ซึ่งเป็นสถานที่หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล และท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เคยมาวิเวกภาวนา

หลังจากนั้นก็เดินต่อ เข้าไปป่าเขาเข้าพักในถ้ำ หลวงปู่ศรีอยู่ในถ้ำท่านบอกว่า...

"การอยู่ในป่า ในภูเขา ในถ้ำ ในเงื้อมผา เป็นความสง่าของพระกรรมฐาน เพราะสถานที่เหล่านี้เป็นที่น่ากลัว ช่วยพยุงความเพียรให้สะดวกยิ่งขึ้น พวกสัตว์ร้ายๆ มีเสือ เป็นต้น ช่วยพยุงความเพียรทางจิตใจได้ดี เพราะขณะกลัว ใจจะระลึกถึงธรรมเป็นที่พึ่ง การระลึกถึงธรรมนานเพียงใด ใจกับธรรมก็จะประสานสติปัญญาและความเพียรให้ดีขึ้นได้เพียงนั้น"

พระเณรก็อยู่สถานที่ข้างนอก พอปักกลดได้ ใช้ผ้าปู น้ำก็พอหาฉันได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเณร ธรรมเนียมพระกรรมฐานจะต้มน้ำฉัน จะต้องไปหาหินมาตั้งก่อไฟต้มน้ำถวายครูบาอาจารย์

- **กรองน้ำ ด้วยผ้าธมกรก จะได้น้ำสะอาด จะได้ไม่มีสัตว์พวกลูกน้ำต่าง**
- **นำน้ำที่กรองไปต้มใช้สำหรับฉัน สำหรับสรง**

ในการต้มจะใช้กาต้มน้ำ เพราะจะมีประจำ บางทีใช้ไม้ไผ่ใหญ่ในการต้ม สบู่ ยาสีฟัน จะใช้เกลือแทน ไม้สีฟันใช้ไม้โกธา เวลาอยู่สถานที่อย่างนั้นต้องไหว้พระสวดมนต์ หลวงปู่ศรีบอกเป็นประจำ

การบิณฑบาต จะเดินตามหลวงปู่ศรีเป็นหลัก ท่านรู้ระยะทางเพราะมาบ่อย ถึงจะหลงทาง ท่านหลวงปู่ศรีก็มีทางออก ผ่านป่าผ่านหนาม ลงเหว ขึ้นเขา เวลาบิณฑบาตท่านหลวงปู่ศรีจะสอนว่า

"ให้ครองผ้าด้วยดีและสำรวม ไม่ให้มองโน้นมองนี้ มีสติทุกย่างก้าวที่เดินไปและถอยกลับ ให้ตั้งจิตรำพึงถึงธรรมที่เคยบำเพ็ญมา เวลาฉันให้พิจารณาปฏิสังขาโย นิโสฯ โดยแยบคลาย ขณะฉันให้มีสติเป็นความเพียร โดยสังเกตระหว่างจิตกับอาหารที่เข้าไปสู่ชิวหาประสาทธาตุขันธ์ อย่าให้จิตกำเริบลำพองและมัวเมา เมามัน ไปตามรสของอาหาร ให้พิจารณาเพียงสักแต่ว่า เป็นธาตุ ๔ เป็นของปฏิกูลอย่าปล่อยสติปัญญาที่สัมผัสกับใจ ถ้าเผลอปล่อยใจให้หลงใหลมัวเมาในรสชาติไปเช่นนั้น เราจะเป็นหุ่นเชิดของกิเลสไปเลยไม่รู้ตัว"

หลวงปู่ศรีท่านเป็นคนจริงจัง พูดเล่นจะไม่มี แต่จะเทศน์ขบขันบ้างเป็นบางครั้ง แต่ก็นานๆ

ยามแล้งหาน้ำยาก ท่านหลวงปู่ศรีจะบอกว่า

"เณรน้อยไม่ต้องหาหรอกน้ำ เราจะเป็นคนหาเอง"

พอท่านหลวงปู่ศรีนั่งกำหนดภาวนาดูสักพัก ท่านจะเรียกบอกว่า

"เณรน้อยๆ น้ำอยู่ทางโน้น"

หน้าแล้งหาน้ำยากมาก บางครั้งใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดตัวแทนการอาบน้ำ พระกรรมฐานเหงื่อจะไม่มีกลิ่นเพราะจะฉันตามอัตภาพ

แต่ก่อนใช้กรดน้ำตาลซึ่งเป็นน้ำตาลหวาน(หัวน้ำตาล) เวลาฉันน้ำจะใช้น้ำผสมน้ำ ๑ แก้ว ใส่กรดน้ำตาลไป ๑ เม็ดก็พอ หลังจากต้มน้ำร้อนเสร็จ จะใช้เกลือผสมกับกรดน้ำตาล

ฉันน้ำร้อนเสร็จพระก็จะไปเอาผ้าอาบน้ำปูเป็นที่นอนถวายหลวงปู่ศรีทันที

ส่วนเณรน้อยก็จะถอนหญ้ารอบๆ บริเวณ และหาดูต้นไม้ที่ใช้ห้อยกลดได้ พอตกค่ำคืน ก็ต่างคนต่างปฏิบัติ

ตอนเช้าต้องตื่นให้ทันหลวงปู่ศรี ยาสีฟันเป็นตลับ ต้องเตรียมให้หลวงปู่ศรี มีเกลือมีแปรงสีฟัน คอยถวายน้ำล้างหน้าและมีดโกนหนวด ปกติจะตื่นประมาณตี ๐๒.๐๐ น. -๐๓.๐๐ น. เป็นประจำ

ช่วงนั้นเดือน ๓ เดือน ๔ ฝนจะไม่ตกเป็นหน้าแล้ง ต้นดวง ต้นเสือโคร่ง ต้นพญามือหลัก อ้อยช้าง อ้อยสามสวน ฯลฯ ใช้เป็นยาการเดินธุดงค์จะถือของกินไปด้วยไม่ได้เลย

ด้านอรรถด้านธรรม ก็ภาวนาพุทโธ เดินก็พุทโธ ไม่ให้พูดกัน หลวงปู่ศรีไปก่อน ส่วนผ้าขาวจะตามหลังสุด ปกติต้องปักกลดอยู่ห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๒๐ – ๒๕ เส้น มีหลงทางอยู่สัก ๒ คืน เพราะฟังผิด ฟังเสียงไก่ป่าเป็นเสียงไก่บ้าน ตื่นตี ๐๒.๐๐ น. – ๐๓.๐๐ น. ต้องเดินแล้ว เพื่อฟังเสียงไก่ สำหรับอาหาร บางคนมีเกลือก็ใส่เกลือ มีพริกก็ใส่พริก มีข้าวใส่ข้าว

พอตะวันบ่ายคล้อยลงจากภูเขาหลังภูพาน มากาฬสินธุ์ ข้าม

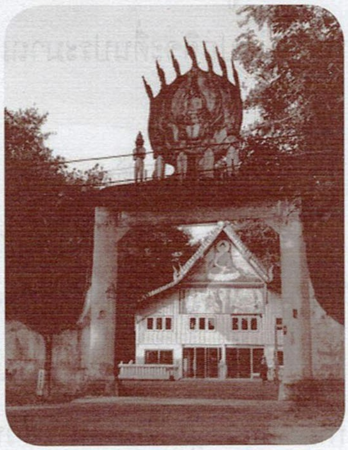
ป่า ข้ามภูเขา ข้ามถ้ำมาถึงเขื่อนลำปาว เข้าพักบ้านผักกาดหย่า จังหวัดกาฬสินธุ์ ในตอนเช้า จากนั้นก็ไปบ้านนาขาม ดงแม่เผด เข้าเขตอำเภอ โพนทอง มาบ้านคำผอง ออกไปอำเภอ กมลาไสย มาข้ามแม่น้ำชี่ ที่กมลาไสยไปเมยวดี พักอยู่ที่นั้นแล้วถึงมาวัดป่ากุง”

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๕-๒๕๐๖

พรรษาที่ ๑๘-๑๙ จำพรรษาที่ วัดป่าศรีสมพร(หัวดง) บ้านน้อยหนองเค็ม อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม

บันทึกวัดหัวดง กล่าวไว้ว่า....

“....เมื่อปี พุทธศักราช ๒๕๐๕ - ๒๕๐๖ ท่านพระอาจารย์ศรี มหาวีโร ท่านมีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่าย นิยมอาศัยปฏิบัติสมาธิภาวนาอยู่ตามป่าช้า เมื่อท่านทราบว่า ท่านพระอาจารย์ ฝั้น อาจาโร และศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่นหลายรูป เคยเดินธุดงค์ผ่านมาพำนักป่าช้าบ้านน้อยหนองเค็ม สถานที่แห่งนี้จึงนับว่าเป็นสถานที่สำคัญควรแก่การรักษาควรสร้างเป็นวัดป่าสำหรับปฏิบัติกรรมฐาน เพราะกาลเวลาผ่านไปจะได้เป็นเครื่องระลึกถึงความลำบากลำบนของพระกรรมฐาน อีกทั้งป่าเขาก็เหลือน้อยลงทุกที ถ้าไม่รีบจับจองรักษาไว้ป่าเขาก็จะสูญหายไปตามกาลเวลา

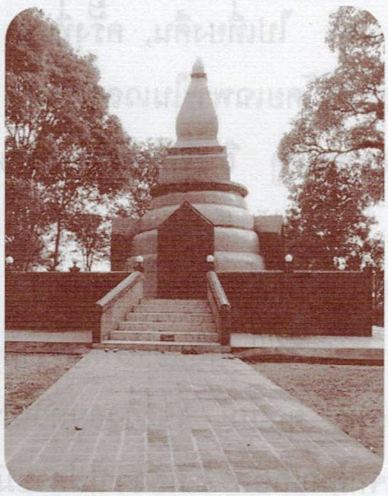

กุฏิหลวงปู่ศรี ที่วัดหัวดง

ในขณะที่ท่านอยู่วัดหัวดงนี้ท่านได้สร้างเสนาสนะไว้มากหลาย อันเป็นมรดกในทางโลก ส่วนมรดกทางธรรมท่านได้อบรมสั่งสอนสานุศิษย์จนถึงขั้นเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็มีอยู่หลายรูป เช่น หลวงปู่หวา จตฺตสลฺโล(มรณภาพแล้ว สร้างเจดีย์ไว้ที่วัดหัวดง)

หลวงปู่หวา จตฺตสลฺโล
ลูกศิษย์หลวงปู่ศรี

ส่วนชาวจังหวัดนครพนมในสมัยนั้น ได้ศรัทธาเลื่อมใสท่านเป็นยิ่งนัก วันพระวันศีลจะมีผู้ศรัทธาเข้ามาปฏิบัติธรรมอยู่มิขาด นับว่าท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรได้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่ชาวนครพนมอยู่มิใช่น้อย

กลัวผีต้องอยู่ในป่าช้า

ส่วนในทางพระภิกษุสามเณรนั้น ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจะแนะนำไปอยู่ในสถานที่น่ากลัว เช่น ป่าช้า เป็นต้น เพราะการอยู่ในสถานที่เช่นนั้นจะทำให้มีสติตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

ท่านหลวงปู่ศรี กล่าวว่า

"ถ้าหากลูกศิษย์คนไหน เป็นคนขี้ขลาด กลัวผี จะไล่ไปเยี่ยมป่าช้า คืนหนึ่งให้ไป ๓ หน คือ ครั้งที่ ๑ สามทุ่ม ครั้งที่ ๒ ไปเที่ยงคืน, ครั้งที่ ๓ ไปตีสามยิ่งกลัวเท่าไหร่ยิ่งเข้าไปในป่าช้า โดยเฉพาะในเวลาเผาผี เมื่อถึงแล้ว มีที่นั่งก็นั่ง ไม่มีที่นั่งก็ยืนกำหนดดู ฝืนจิตใจให้มันกล้าหาญ"

หลวงปู่ศรีท่านจะสอนไว้เสมอว่า

"จะไปกลัวอะไรกับความตาย แม้นว่าอยู่ที่ไหนมันก็ตาย ที่จิ้งจก ตุ๊กแก เขาวิ่งอยู่ทั่วไปทำไมไม่เห็นเขากลัว ตัวนี้มันโง่กว่าจิ้งจกตุ๊กแกอีก กลัวว่าไม่ตายมันจะตายอยู่เหมือนเดิมนั่นแหละ ที่เขาไปทหารไปสงคราม เป็นเป้าให้เขายิงตายอยู่เยอะแยะ ตัวพวกเราอยู่เฉยๆ มันจะตาย ก็ให้มันตายไปเลย"

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรย้ำว่า

"ต้องหาวิธีการสอนมันอยู่อย่างนั้น หนักเข้าจากคนขี้ขลาดก็จะกลายเป็นคนกล้าหาญ นี่ถ้าพวกเราขี้ขลาดขี้กลัวกันอยู่อย่างนั้นแล้วปล่อยตามมัน ชั่วชีวิตก็แก้ความกลัวไม่หาย ต้องสู้นะสิ่งเหล่านี้พระพุทธองค์ท่านสอนไว้ ให้ชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ เอาความไม่โกรธเข้าสู้ ชนะความกลัวด้วยความกล้า ถ้าขันติธรรมไม่มีก็บำเพ็ญให้มีขันติธรรมก็คือ สู้นั่นแหละ"

<u>จิตเสื่อม/ออกเที่ยวธุดงค์</u>

เมื่อออกพรรษาปี ๒๕๐๖ แล้ว ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ดำริว่า

"เราปรารถนาจะปลีกวิเวกตามสมณวิสัย เพื่อห่างไกลผู้คนและญาติโยม เนื่องจากได้สร้างวัดมาหลายวัดแล้วเป็นภาระหนักอกอยู่ไม่สร่าง จนกระทั่งจิตนี้เข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง เสื่อมถอยลงอย่างเห็นได้ชัดใจที่เคยมีความสุขอันเลิศเลอ เคยกระหยิ่มยิ้มย่องด้วยธรรมอันเบ่งบานข้างใน มาบัดนี้ได้เกิดความเสื่อมถอย คุณภาพจิตได้รับความทุกข์อยู่เต็มหัวใจเหมือนคนมีสมบัติเป็นร้อยล้านพันล้านแล้วสมบัตินั้นก็พลันมาฉิบหายมลายไปต่อหน้าต่อตา กลายเป็นยาจก ทุคตะเข็ญใจในทันใด บุคคลนั้นจะตั้งตัวรับและยืนหยัดได้อย่างไร? ยิ่งธรรมสมบัติคือ สมาธิที่เคยได้ลิ้มรสอันเลิศค่าด้วยแล้ว มาบัดนี้เสื่อมถอยไปต่อหน้าต่อตาเสื่อมเพราะความไม่ถนอมรักษา ตายใจว่านี้เป็นธรรมสมบัติอันจีรังมั่นคง จะสร้างความสุขให้เราได้ตลอดอนันตกาล แต่ความ

จริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะจิตใจในขั้นนี้ ยังมิใช่วิมุตติจิต

เร่งปฏิบัติสมาธิภาวนาสักเท่าใดเพื่อให้สมาธิธรรมนั้นกลับคืนมา ก็หาได้อย่างเดิมไม่ จิตที่เคยคล่องปราดเปรียวเหมือนพญาเสือโคร่งตัวฉลาด ที่ล่าเหยื่อคือกิเลสได้ทันท่วงที มาบัดนี้เหมือนแมวเชื่องตัวน้อยๆ "

หลวงปู่ศรี มหาวีโรได้แต่นึกถึงคำสอนสั่งของท่านพระอาจารย์มั่นผู้เป็นเจ้าชีวิตจิตใจ มากระตุ้นเตือนให้เกิดกำลังใจว่า

"...อย่าส่งออกไปข้างนอก อย่าส่งไปอดีต อย่าส่งไปอนาคต

...การสร้างบารมีต้องมีร้องไห้น้ำตานองหน้า เหมือนกับป่าช้าที่เยือกเย็น

...พระนิพพานมันอยู่เหนือตาย ต้องกัดเหล็กกัดขางใจกล้าที่สุดจึงจะถึงมรรคถึงผล"

หลวงปู่ศรี ได้ย้อนนึกถึงสมัยพุทธกาลที่พระโคธิกะ ท่านจิตเสื่อมจากสมาธิและฌาน ถึงขนาดฆ่าตัวตายแล้วก็มี

หลวงปู่ศรี นั่งคิดอยู่เพียงลำพังว่า

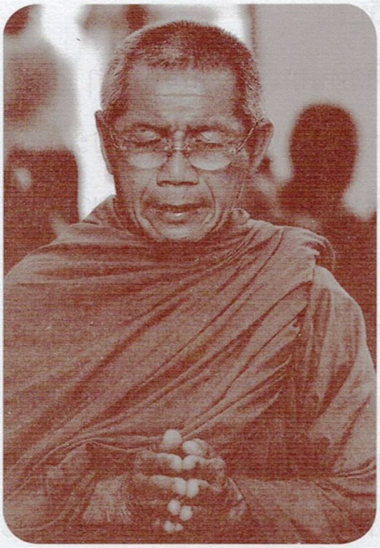
"ถ้าหลวงปู่ใหญ่ปู่มั่นยังมีชีวิตอยู่ ท่านต้องช่วยแก้ปัญหาอันหนักอกนี้ให้แก่เรา ได้เป็นแน่ แต่นี่ท่านนิพพานผ่านไปแล้ว ใครหนอจะพอช่วยเราได้บ้าง ก็นึกได้แต่หลวงปู่บัว สิริปุณฺโน วัดป่าหนองแซง จังหวัดอุดรธานี"

ดังนั้นหลวงปู่ศรี จึงตัดสินใจเที่ยววิเวกภาวนาผ่านป่าเขาและ

พักตามถ้ำ โดยจุดหมายคือวัดป่าหนองแซง อุดรธานี

<u>ธุดงค์ถ้ำพระเวสครั้งที่ ๒</u>

ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์ ผู้ติดตามหลวงปู่ศรี ในครั้งนั้นได้เล่าว่า...

พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญโญ
วัดป่ากุง (วัดป่าประชาคมวนาราม)
อ.ศรีสมเด็จ จ.ร้อยเอ็ด
(ศิษย์ผู้ใหญ่หลวงปู่ศรี มหาวีโร)

"...ออกจากนครพนมแล้วหลวงปู่ศรีท่านนำสานุศิษย์เดินธุดงค์มุ่งหน้าไปยังอำเภอนาแก จังหวัดสกลนคร พักที่ถ้ำตางด ถ้ำพระ ถ้ำพระเวส เมื่อถึงถ้ำที่พักหลวงปู่ศรีท่านสอนว่า

"ถ้ำพระเวสนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าพระที่มาอยู่ไม่ภาวนานิดเดียวน้ำก็ไม่ไหลแล้ว ไม่มีน้ำใช้ให้พากันตั้งใจปฏิบัติสมาธิภาวนา ระวังนะถ้าไปกินไปนอนเฉยๆ ระวังจะไม่มีน้ำใช้นะ"

เวลาฉันอาหารท่านสอนให้พิจารณา ถ้ามองเห็นเนื้อเห็นอะไร ต้องพิจารณา ลงไปให้เห็นตอนที่มันสดๆ ด้วย ให้เพ่งลงไป จนบางที มันก็กลืนไม่ลง เพราะพอพิจารณาก็จะค่อยๆ เห็นเป็นตัวขึ้นมา เกิดกลิ่นเหม็นคาวขึ้นมา พวกไก่ ปู ปลา พวกนี้ เราเอาเขาไปต้มกิน น้ำกุย(เหม็นสาบ) น้ำคาวของเขา ถ้าไม่พิจารณามันก็อร่อย ท่านให้พิจารณาทวนกระแส ตามหลักปฏิสังขาโย อย่าไปพิจารณาให้มันอร่อย เคี้ยวๆ กลืนๆ ผสมกับน้ำลาย ให้พอกลืนลง

บางที่พิจารณาข้าวจนกลายเป็นตัวหนอนขึ้นมาไต่ยึบ ๆ ยับๆ ฉันไม่ลงก็ถอยออกพิจารณาอะไรมันเป็นธรรมไปหมด สำหรับพระผู้มีสติ เดินไปก็จงกรม เดินมาก็จงกรม ถ้ำนี้ลิงอาศัยอยู่แถวนี้เยอะมากคนก็ตกใจลิง ลิงก็ตกใจคนเหมือนกัน

เดินไปบิณฑบาตที่บ้านแจ้ง ๕-๖ กิโลเมตร เดินไปกลับเป็น ๑๐ กิโลเมตร กลับมาถึงที่นี่ประมาณ ๑๑ โมง ฉันบิณฑบาตกับหมากหัวแห่ ฉันเสร็จเอาน้ำมาเทใส่บาตรแล้วกวนน้ำเทลงพื้น ไว้ให้นกกามันมากิน ไปบิณฑบาตบางวันได้ไม่พอฉันต้องแบ่งกันกับเพื่อนพระ แล้วค่อยแยกทางกันขึ้นไปบนถ้ำเพื่อบำเพ็ญความเพียรของใครของมัน บางวันก็ได้มะขาม ๑-๒ ข้อ

บางวันก็ได้หมกเขียดตะปาด หมกทั้งไส้ทั้งขี้อะไรหมดเลย ไม่เอาอะไรออกเลย ขาเหยียดมาเลย เล็บมันก็คล้ายกับนิ้วมือคน ก็ได้โอกาสพิจารณาเกิดความสลดสังเวชไปในตัว เพราะมันฉันไม่ลงได้พิจารณาได้พิจารณาอย่างละเอียด ก็ได้ธรรมะไปในตัว

หลวงปู่ศรีท่านบอกว่า

"....เส้นทางขึ้นถ้ำนี้มีพระทองคำ ที่ภูมิเจ้าที่รักษาอยู่ แต่เราไม่เอาออก บางครั้งจะมีงูเหลือมนอนขวางปากทางเข้าถ้ำอยู่ เขาเฝ้าสมบัติของเขา ต้องเอามือตบด้านข้างเขาเบาๆ เพื่อขอทางเข้าไปดูสมบัติหน่อย เขาก็ขยับเข้าให้เข้าไปดู"

สมัยก่อนหลวงปู่พาลูกศิษย์ไปอยู่แต่ที่กันดาร อยู่ลึกในป่าในเขา คนไหนทนได้ก็อยู่ คนไหนทนไม่ได้ก็ถอย โดยอาศัยคติว่า

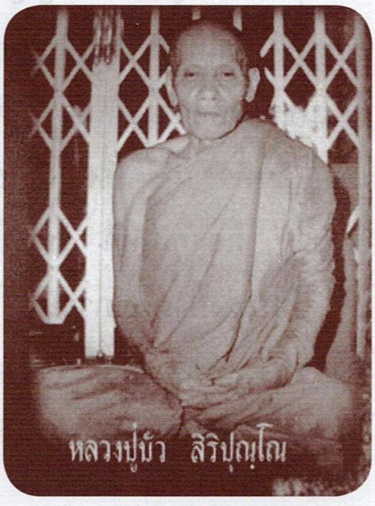
"บารมีเกิดในที่กันดาร"

"มารไม่มีบารมีไม่เกิด"

พระสมัยก่อนต้องใช้ความอดทนมาก

<u>หลวงปู่บัวแก้จิตเสื่อมให้</u>

หลวงปู่ศรี มหาวีโรออกเดินจากอำเภอนาแก สกลนคร ถึงวัดป่าหนองแซง หนองวัวซอ อุดรธานี ใช้เวลาแรมเดือน เมื่อถึงที่หมายหลวงปู่ศรีจึงรีบเข้าไปกราบแทบเท้าหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ด้วยความเคารพยิ่ง ท่านทั้งสองเป็นเหมือนพ่อลูกที่จากกันไปนาน เมื่อพบกันย่อมถามถึงความสุขทุกข์ในเพศพรหมจรรย์ หลวงปู่บัวท่านบอกว่า

หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ

“จิตของเราเองได้ผ่านพ้นจากวัฏฏะทุกข์ไปแล้ว โดยอุบายธรรมอันแยบคายของท่าน พระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน”

“แล้วจิตของท่านศรีล่ะเป็นอย่างไร? พอผ่านพ้นไปได้ในปัจจุบันชาติหรือไม่?”

หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ถามหลวงปู่ศรีท่านกราบเรียนเล่าความที่จิตเสื่อมถอยตั้งแต่ต้นจนจบให้ท่านหลวงปู่บัวฟัง ท่านทั้งสองนั่งสนทนาธรรมทางด้านจิตใจจากเช้ายันค่ำพูดแต่ภาษาธรรมล้วนๆ ดังพระสาวกในครั้งพุทธกาล แม้จะมีแขกโยมที่ไหนมานมัสการก็งดพักเอาไว้ก่อนด้วยว่าเวลานี้เป็นเวลาธรรมสากัจฉาหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งการปฏิบัติเพื่อยกจิตขึ้นสู่ธรรมขั้นสูง

เมื่อสนทนาจบหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ท่านบังคับเคี่ยวเข็ญหลวงปู่ศรี มหาวีโรว่า....

“จิตเสื่อมแก้ยากนะท่านศรี สติ สมาธิ และปัญญา มันก็เสื่อมไปด้วยกัน จิตวิ่งไปตามสัญญา ทีแรกก็เพียงสังขารปรุงไปต่างๆ ในที่สุดก็เป็นปัญญา ทำให้เพลิดเพลินเตี๋ยวไปเที่ยว นรกสวรรค์ ทำให้เจ้าของเสียสมาธิ เสียสติ เสียคุณธรรมในด้านภายในแต่ในขณะเดียวกันก็คิดว่า ตัวเองได้คุณธรรมชั้นสูง แล้วก็ตื่นเงาตัวเอง คนที่จะแก้จิตเสื่อมได้ต้องมีความเพียรกล้าที่สุด จิตเสื่อมนั้นเอาคืนยาก ต้องคุมให้ดี รักษาให้ดี อย่าได้นอนใจ ต้องตั้งใจให้ดีถึงจะได้ ให้ไปเร่งบำเพ็ญภาวนา ไม่เร่งไม่ได้ ต้องเร่งปฏิบัติจิตเสื่อมนี้ต้องใช้เวลา และความตั้งใจอย่างจริงจัง ตัดความกังวล ตัดหมู่ตัดคณะให้หมด แล้วพากเพียรรวมจิตให้เป็นเอกจิตให้ได้

จิตนี้เสื่อมลงได้เพราะความเพลิดเพลินในการงาน ความเพลิดเพลินในการสนทนา ความเพลิดเพลินในการหลับ ความเพลิดเพลินในการคลุกคลี ความหลุดพ้นแห่งจิตมีอย่างไรไม่พิจารณาอย่างนั้น จิตเสื่อมเกิดได้ด้วยมูลเหตุข้างต้น ดังที่ผมเล่ามา

ยิ่งการเสื่อมครั้งนี้ของท่านเป็นการเสื่อมจากธรรมที่เคยบรรลุ ยิ่งเป็นการยากลำบากเท่าทวีคูณ ไม่เพียงแต่สมัยนี้เท่านั้นแม้ในสมัยพุทธกาล ท่านพระโคธิกะเสื่อมจากฌาณถึง ๖ ครั้ง ในครั้งที่ ๗ ท่านไม่ยอมให้เกิดขึ้น ยังทำอัตตวินิบาตปรินิพาน พระศาสดายังชมเชยว่า

"ภิกษุชื่อโคธิกะ เป็นปราชญ์ สมบูรณ์ด้วยปัญญาเครื่องทรงจำ มีฌาน ขึ้นดีแล้วในฌาน ในกาลทุกเมื่อ ประกอบความเพียรทั้งกลางวันกลางคืน ไม่ไยดีชีวิต ชนะเสนาแห่งมัจจุได้แล้ว ไม่มาสู่ภพอีกถอนตัณหาพร้อมทั้งราก ปรินิพพานแล้ว"

ขอให้ท่านเด็ดเดี่ยว เอาอย่างพระพุทธสาวกในครั้งพุทธกาล เอาแบบฉบับของท่านพระอาจารย์มั่นมาสอนใจอยู่เสมอ ท่านจะแก้จิตที่เสื่อมให้เจริญขึ้นแน่นอน"

จากนั้นท่านหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ได้ให้อุบายธรรมต่างๆ อีกมากมาย หลวงปู่ศรีจึงนำไปปฏิบัติแบบไม่ไยดีในชีวิต ทุ่มกำลังสติปัญญาที่มีทั้งหมด

หลังจากนั้นบางวันจะมีโอกาสได้สนทนาธรรมกับท่านหลวงปู่บัวสิริปุณฺโณอีกคราวก็ตั้งแต่เวลาหลังฉันจังหันเช้าจนถึงเวลาปัดกวาด ธรรมะที่สนทนาล้วนเป็นธรรมะสำคัญๆ เกี่ยวกับธรรมภายในอันเร้นลับเรื่องจิตอวิชชาตัวครองบัลลังก์คือใจมาช้านาน

หลงเสียงนาง

ในขณะที่ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเร่งปฏิบัติตามอุบายหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ อยู่นั้น ด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง จนเกิดความกังวลกลายเป็นความกลัวทำอะไรกลัวจะผิดพลาดไปเสียหมด

วันหนึ่งหลวงปู่ศรี เดินจงกรมอยู่ ริมป่าด้านติดกับทุ่งนา มีกลุ่มหญิงสาวชาวบ้านมาหา ปู ปลา กบ เขียด เอาสวิงมาซอนกุ้ง เสียงดังคุยกันแวดๆ บ้างซอนกุ้งไปพลาง ขับเพลงไปพลางบ้าง หยอกเหย้ากันไปพลาง หัวเราะกันไปพลางอยู่ในกลางทุ่งนานั้น เสียงนั้นได้เข้ามากระทบจิต ขั้นละเอียดของท่านหลวงปู่ศรี อย่างแรง เหมือนอย่างที่บรมศาสดาตรัสไว้ว่า

"ภิกษุทั้งหลาย! เราไม่เห็นเสียงอื่นแม้สักอย่างหนึ่ง อันจะยึดจิตของบุรุษตั้งอยู่ได้เหมือนเสียงแห่งสตรี"

เสียงอื่นไม่อยากแผ่ไปทั่วสรีระบุรุษได้เท่ากับเสียงสตรีข้อนี้เป็นความจริง แต่สำหรับหลวงปู่ศรี มหาวีโร แล้วกายและจิตท่านไม่ได้หวั่นไหวไปตามอำนาจเสียงและกิเลสขั้นหยาบแบบชาวโลกนั้น แต่เสียงนั้นเข้ามากระทบจิตที่กำลังพิจารณาธรรมขั้นสูง เพราะในขณะภาวนานั้น จิตท่านหลวงปู่ศรี ประหวัดถือเอาเสียงนั้นเป็นนิมิต เสียงสตรีนั้นเข้ามากระทบ

ถึงจิตข้างใน จึงตกใจเกิดความกลัว จึงนำความนั้นไปปรึกษาหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ

หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ท่านมีเมตตาจึงให้อุบายธรรมใหม่ว่า

"ตอนนี้เสียงสตริมันเข้ามาถึงจิตแล้ว ให้นั่งสมาธิแทน อย่าไปเดินจงกรม นั่งสมาธิเพียงอย่างเดียว อย่ายุ่งเกี่ยวกับสิ่งใด ถ้าจะเดินจงกรมก็เดินเพื่อพักผ่อนอิริยาบถก็เพียงพอ"

<u>จิตบริสุทธิ์หลุดพ้น</u>

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร เมื่อรับฟังโอวาทจากหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ แล้ว จึงได้ตั้งสัจจะว่า

"ถ้าจิตยังไม่บรรลุธรรมที่พึงประสงค์จะไม่ยอมลุกไปจากที่ เราจะยอมตายถวายชีวิตด้วยสัจจะบารมี"

ปฏิบัติคล้ายที่เคยทำมา แต่หนักหน่วงกว่าเดิม โดยครั้งนี้หลวงปู่ศรี มหาวีโรท่านนั่งสมาธิอยู่ตั้ง ๕ วัน ๖ คืน แต่ว่าเปลี่ยนอิริยาบถให้ครั้งเดียวเท่านั้น ตั้งแต่เช้ากลางวันไปถึงค่ำ เวลา ๑๒ ชั่วโมง เปลี่ยนครั้งหนึ่ง เปลี่ยนคือขยับขายกขึ้นแล้วก็เอาลงเท่านั้น ขาหนึ่งก็วางไว้อย่างเดิม แล้วนั่งต่อไปอีกจนรุ่งสาง จึงยกขาเปลี่ยน หมายความว่าใน ๒๔ ชั่วโมง ก็ ยกขาขึ้นเพียง ๒ ครั้ง

จะเป็นจะตายอย่างไรก็ตามก็จะนั่งให้มันได้ ไม่ยอมหนี สู้อยู่อย่างนั้น ที่ข้างๆ กายมีเพียงกาเล็กๆ ใส่น้ำเอาไว้จิบพอชุ่มคออยู่นั้น ร้อนก็อยู่นั้นหมดอะไรก็อยู่นั้นหมดสู้แล้วเรื่องกลางคืนกลางวันไม่ได้สนใจ

เรื่องหลับนอนไม่ได้สนใจทุกขเวทนาทางกายปรากฏแก่หลวงปู่ศรี มหาวีโรปานประหนึ่งว่า

หมดทั้งแผ่นดินทุกขเวทนามารวมอยู่ที่ร่างกายเราคนเดียว ไม่มีทุกข์อะไรจะเทียบทุกขเวทนาในครั้งนี้ได้ ประหนึ่งว่านรกทั้ง ๘ ขุม มาเกิดมารวมพร้อมกันที่กายใจนี้ทั้งหมด ถึงขนาดที่ว่ามันดังสะเทือนไปทั่วสรรพางค์กาย มันร้อนรุ่ม เสียงดัง ตุ๊กๆ ตั๊กๆ ตุ๊กๆ ตั๊กๆ เหมือนกับโรงสีไฟ โรงสีข้าวมันวิ่งพล่านเร่าร้อนไปหมด ปรากฏว่าน่องเท้าซ้ายทั้งที่มีเนื้อหนาๆ ซึ่งเอาขาขวาทับอยู่ข้างบน เกิดพุพองขึ้นโตเท่าหัวแม่มือร้อนคุกรุ่นเหมือนถูกไฟเผาลนอยู่อย่างนั้นทุกข์ทรมานแสนสาหัสสุดเหลือที่จะกล่าวพรรณนาได้

ถึงอย่างไรก็ดี หลวงปู่ศรี มหาวีโรจำต้องพินิจ พิจารณาอยู่อย่างนั้นๆ เพราะอาศัยขันติคือความอดทน นั่งพินิจ พิจารณาคลี่คลายสังขารส่วนต่างๆ จะตายก็ยอมตาย ไม่เสียดายอาลัยในชีวิตซึ่งเป็นสิ่งสมมุติ

พิจารณาอวิชชาซึ่งเป็นเชื้อของใจให้พาเกิดพาตายวุ่นวายอยู่ไม่หยุดหย่อน พิจารณาย้อนหน้าย้อนหลัง ข้างบนข้างล่าง ตั้งแต่ต้นจนรอบจิต ด้วยอาศัยสติปัญญาอันแหลมคมปราดเปรียว ว่องไวกระฉับกระเฉง คอยทะลุทะลวงกิเลสซึ่งเป็นเสี้ยนหนามคอยทิ่มแทงจิตไม่รู้จักจบสิ้น

พิจารณาตั้งแต่เช้ายันดึก ตั้งแต่ดึกยันค่ำ จะกี่วันจะกี่เวลาไม่สนใจในข้าวปลาอาหารมากกว่าการได้คว่ำกิเลสตัวหลอกลวง อันเป็นวัฏจักรวัฏจิต ซึ่งทำให้เจ็บแค้นฝังลึกบาดใจมาช้านานหาประมาณมิได้ กำลังกายและใจมีเท่าใด ความเพียรกล้ามีเท่าใดทุ่มลงไปจนหมด

ตะลุมบอนกับข้าศึกสงคราม ภายในที่ยังมีเชื้อไฟคือ อวิชชา ถึงจะทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างไรก็ตาม ก็ไม่ลดละการพิจารณาระหว่างอวิชชากับใจเพื่อให้ปรากฏความจริงคืออริยสัจจธรรม อันไม่มีธุลี คือกิเลสปลอมปน

ในที่สุดก็มายุติตรงที่ว่าอวิชชาดับเกิดญาณหยั่งทราบแน่ชัดว่าจิตหมดการก่อกำเนิดในภพต่างๆ อย่างประจักษ์ใจ โลกธาตุหวั่นไหว ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ ต่างอันต่างเป็นอิสระ อินทรีย์ ๕ อายตนะ ๖ ทำงานตามหน้าที่ของตน ไม่กระทบกระเทือนให้เป็นทุกข์เหมือนดังแต่ก่อนดับทุกข์ที่เผาลนจิตใจมาช้านานโดยประการทั้งปวง เหลือแต่จิตดวงบริสุทธิ์ล้วนๆ

สนามเต้นรำทำเพลงและเวทีของกิเลสไม่มีอีกแล้ว การทะเลาะบาดหมางลังเลสงสัยสับสนวุ่นวายในดีและชั่วจบลงแล้ว จิตว่างเปล่าจากกิเลสและการยึดติด เหลือแต่ธรรมธาตุรู้ล้วนๆ เพราะคำว่า **“ทุกข์”** ได้พ้นไปจากใจโดยสิ้นเชิง

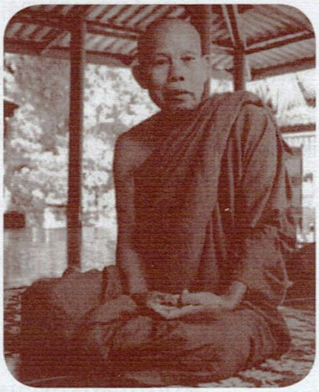
อัศจรรย์พระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงสามารถรู้เห็นได้ก่อน อัศจรรย์พระอริยสาวก ผู้สามารถตามเสด็จพระพุทธเจ้าได้ อัศจรรย์ธรรมที่ตนเองรู้เห็น ถึงความเป็นอัตตมโนภิกขุ คือ ภิกษุผู้มีใจเป็นของตน ไม่ต้องแสวงหาที่พึ่งพาอาศัยอะไรอีกต่อไป”

ทำให้การเดินทางมาพบหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ในครั้งนี้ของหลวงปู่ศรี มหาวีโร เกิดมรรคผลสมดั่งที่ตั้งใจจิตบรรลุถึงซึ่งแดนเกษมมีนิพพานเป็นที่แน่ชัดในดวงจิตอย่างไม่สงสัย

หายตัวได้เป็นที่น่าอัศจรรย์

หลวงปู่เสน ปญฺญาธโร เจ้าอาวาสวัดป่าหนองแซงปัจจุบันได้เล่าถึงหลวงปู่ศรี มหาวีโรด้วยความอัศจรรย์ว่า

หลวงปู่เสน ปญฺญาธโร

"ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๗ มีพระอยู่ประมาณ ๗ รูป มีหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ เป็นหัวหน้า พระอาจารย์กล่อมผิว หลวงพ่อพุทธา พระอาจารย์จันทา ถาวโร ฯลฯ และสามเณรเสน (ปัจจุบันเป็นหลวงปู่เสน เจ้าอาวาสวัดหนองแซง)

สมัยหลวงปู่เสนอยู่วัดป่าหนองแซง หลวงปู่ศรีท่านกำลังเดินจงกรมอยู่เถ้าแก่ฮกมากับลูกน้องสามสิบคน เดินมาหาท่านที่กุฏิ หลวงปู่ศรีท่านก็เดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ผมก็อยู่ตรงนั้น เถ้าแก่และลูกน้องก็อยู่ตรงนั้น

หลวงปู่ศรี พูดกับผมว่า

"ถ้าเถ้าแก่ฮกมีธุระจำเป็นเราถึงจะคุยด้วย แต่ถ้าเขาไม่มีธุระอะไรก็ให้เขากลับไปซะ"

หลวงปู่เสนก็เลยถามเถ้าแก่ฮกว่า

"มาหาหลวงปู่ทำไม มีธุระอะไรหรือเปล่า? "

เถ้าแก่ฮกตอบว่า

"เปล่าไม่มีอะไรหรอก แค่อยากมาเยี่ยมท่านเฉยๆ "

ผมเลยบอกไปตามที่ท่านสั่งไว้ว่า

"หลวงปู่ไม่ให้พบนะ"

เถ้าแก่ฮกก็บอกว่า

"ถ้าท่านไม่ให้พบก็กลับกันเถอะเรา เสียดายนะมาวันนี้ไม่ได้เห็นท่าน"

แทบไม่น่าเชื่อเลยว่า คนที่เดินมาสามสิบคน ไม่มีใครมองเห็นหลวงปู่ศรี มหาวีโรเลย ตอนที่เขามาท่านก็จะยืนนิ่งอยู่เฉยๆ ส่วนผมก็เห็นท่านอยู่ปกติ แล้วก็คุยกันด้วยไม่น่าเชื่อผมอัศจรรย์ใจมาก สามสิบคนมองไม่เห็น ตาหกสิบตามองไม่เห็น และก็ไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ผมมองเห็นหลวงปู่ศรี และก็ได้ยินเสียงท่านปกติ หลวงปู่ท่านหายตัวได้นะไม่ธรรมดามิหนำซ้ำพวกเขาพากันเดินผ่านท่านไปหาหลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ที่กุฏิ ผ่านไปหมดเลย โดยไม่มีใครเห็นท่านเลย ญาติโยมก็ไปคุยกับหลวงปู่บัวพอคุยเสร็จก็เดินกลับมาผ่านตรงที่ท่านเดินจงกรมอยู่อีก ก็ไม่มีใครเห็นท่านอีก ทุกวันนี้ผมก็ยังอัศจรรย์ใจยังไม่หายเลย"

ธุดงค์ภูเก้า-ภูพานคำ

เมื่อหลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านประพฤติปฏิบัติสำเร็จถึงอุดมธรรม ตามความประสงค์แล้ว ได้อริยธรรมชั้นยอดเป็นอภิมหาอุดมมงคลครองใจเสวยวิมุติสุขแล้ว

ด้วยเมตตาจิตอันไม่มีประมาณต่อสัตว์โลกที่ยังได้รับทุกข์นอนครวญคร่างเดือดร้อนวุ่นวายลำบากยากเข็ญที่มีอยู่ดาษดื่น เพราะโลกนี้เต็มไปด้วยกิเลสเกลื่อนแผ่นดินแผ่นฟ้า ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงอนุเคราะห์นำธรรมบรรณาการไปแจกแก่สัตว์โลกที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย โดยเฉพาะธรรมนี้เป็นธรรมของจริง ธรรมที่ไม่มีวันบกพร่องขาดแคลนธรรมที่สิ้นราคะตัณหา ธรรมที่เทวดาและมนุษย์ยอมรับกราบไหว้ไปมอบให้แก่ชาวบ้านป่าบ้านเขา ซึ่งเคยมีคุณูปการต่อท่านหลวงปู่ศรี ในยามยากเมื่อคราวออกธุดงค์

ในคราวนี้ท่านและศิษย์ติดตามอีก ๒ รูป เดินดุ่มมุ่งตรงป่าดงใหญ่ภูเขาลดเลี้ยวเคี้ยวคด มีเงื้อมถ้ำ เงื้อมผา สัตว์ป่าอาศัยอยู่มากและวิเวกวังเวง เป็นทางสัญจรที่บรมศาสดา ทรงยกย่องว่า

"เหมาะสำหรับสมณศากยบุตรที่สละโลกไม่คลุกคลี"

จุดมุ่งหมายของหลวงปู่ศรี มหาวีโรในครั้งนี้คือ **"ยอด(สูงสุด) ของภูเก้า-ภูพานคำ"** ในบริเวณภูเก้ามีสถานที่ให้ท่องเที่ยววิเวกมากมายเหมือนตลาดใหญ่แห่งมรรคผลนิพพานที่สานุศิษย์ผู้ติดตามจะได้ลิ้มรสบ้าง เช่น ภูซัน ภูรวก ภูฮัง ภูเมีย และมีถ้ำอยู่โดยรอบ คือ ถ้ำเสือตก ถ้ำมดง่าม ถ้ำพลาญไฮ ถ้ำสามตา ถ้ำจันได ถ้ำหาม

ต่าง และถ้ำเล็กถ้ำน้อยอีกมากมายเป็นที่สนุกสนานเพลิดเพลินสำหรับพระผู้พิจารณาธรรม

ในระหว่างทางที่ท่านเดินธุดงค์นั้น ผ่านบ้านโสกก้านเหลือง บ้านเล้าข้าว เข้าป่าอุทยานตาดโตน เมื่อถึงบ้านดงบาก พระที่ติดตามรูปหนึ่งชื่อว่า หลวงพ่อพุทธา ขอลากลับเนื่องจากเดินไม่ไหว เพราะอากาศร้อนอบอ้าวในฤดูแล้งเดือนมีนาคมถึงเมษายน

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงไปกับพระติดตามเพียงรูปเดียว(พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ) ผ่านบ้านดงบากซึ่งเป็นป่าเขา มีบ้านเพียง ๒-๓ หลัง อาศัยภิกขาจารบิณฑบาต พอยังอัตตภาพให้เป็นไป แล้วเดินต่อไปยังบ้านวังมนต์ ตำบลโคกม่วง อำเภอโนนสังข์ จังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งเป็นหมู่บ้านอยู่กลางดง มีประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน

ท่านและศิษย์ได้ยับยั้งและเข้าพักปฏิบัติที่ถ้ำจันใด และต่อไปยังถ้ำหามต่าง อันเป็นถ้ำที่ลือชื่อในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่เกรงกลัวของชาวบ้านแถบนั้นเป็นอย่างยิ่ง

ถ้ำหามต่างและเรื่องราวน่าสะพรึงกลัว

"ถ้ำหามต่าง" แห่งนี้มีเรื่องราวมากมายที่หลวงปู่ศรีและพระอาจารย์ทองอินทร์เล่าให้ฟังใจความว่า

"สถานที่แห่งนี้อุดมด้วยธรรมชาติและเทวาอารักษ์ มีลานหินลาดสุดสายตา ต้นจำปา(ลีลาวดี) เก่าแก่หลายต้นแสดงถึงความเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีบ่อน้ำตามหินลานลาดเป็นแอ่งๆ หอยทะเล

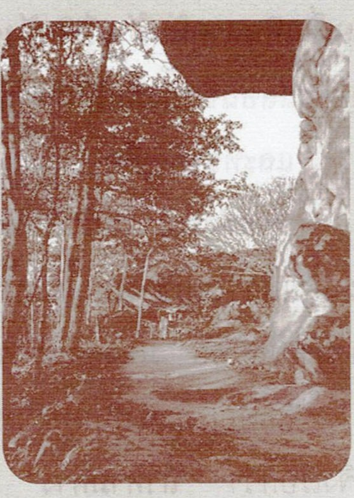
กลายเป็นหินอายุนับล้านปีติดฝังอยู่ตามโขดหินทราย มีต้นสลัดไดชูดอกแดงสลอนอีกทั้งต้นไม้ใหญ่เป็นทิวตามแนวเขา

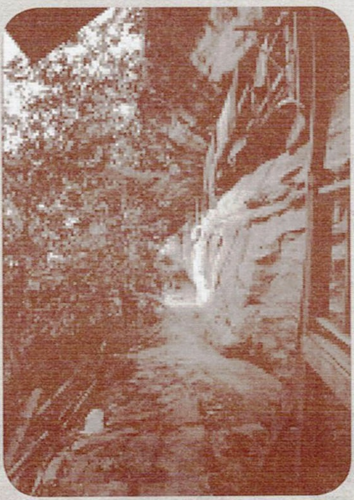
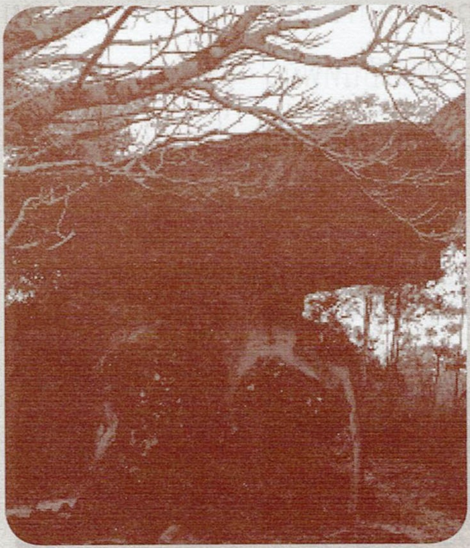
และที่สำคัญคือ มีแท่งหินใหญ่อันเสมือนเสาอันมหึมา ๒ แท่ง หาม(รองรับ) แผ่นหินทรายใหญ่ที่วางอยู่ด้านบนดั่งเทพเนรมิตไว้แผ่นหินที่วางอยู่ข้างบนนั้นมีน้ำหนักเป็นร้อยตัน ก็หักครึ่งลดระดับกันลงมาเล็กน้อย มองดูน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

ลักษณะที่แท่งหินทรายหามกันอยู่และมีระดับที่ต่างกันนี้เองชาวบ้านจึงเรียกว่า **"ถ้ำหามต่าง"**

ด้วยความศักดิ์สิทธิ์และทัศนียภาพอันสุดวิเศษนี้เอง หลวงปู่ศรีจึงหยุดพักวิเวกอยู่ในที่แห่งนี้เป็นเวลานานกว่าที่อื่น ท่านพักอยู่สบายด้วยวิหารธรรม และดื่มด่ำอมฤตรสอันเป็นทิพย์ และโปรดปรานสัตว์จตุบท ทวิบาท ภูตผี ตลอดจนพวกกายทิพย์ที่มีอยู่มากมาย

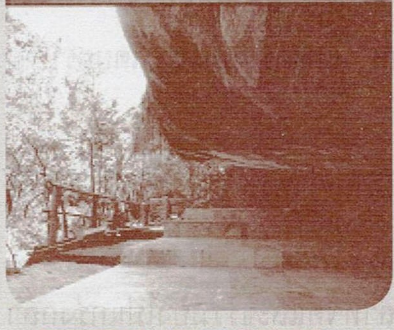

ณ ถ้ำหามต่างนี้ มีเรื่องราวให้เล่ามากมาย ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงและเหตุการณ์จริงที่ชาวบ้านป่าแห่งนี้ประสบพบเจอและเกิดขึ้นไม่เว้นในแต่ละวัน แต่ละเดือน แต่ละปี เมื่อก่อนชาวบ้านแถบนี้ไม่มีที่พึ่งจึงนับถือภูตผี บูชาเทวดา ปฏิบัติตามบุพรชนคนรุ่นปู่ย่าพาทำ ส่วนคนผู้ไม่นับถือสิ่งเหล่านี้มีอันต้องเป็นไปต่างๆ นานา ผู้ไม่นับถือจึงหวาดผวาหันหน้าไปบูชาผี เพื่อความอยู่รอดของตน และครอบครัว โดยสรุปคือพวกเขานับถือผีมากกว่านับถือพระ

สาเหตุเพราะอะไร? เพราะว่าผีรู้ดีกว่าพระ พระดีหรือไม่ดีผีรู้หมด

ฉะนั้นพระกรรมฐานรูปแล้วรูปเล่าที่จิตและธรรมยังไม่แกร่งกล้าต้องมาพบจุดจบอันน่าอดสู เช่น มาผูกคอตายบนต้นจำปา(ลีลาวดี) หน้าถ้ำบ้าง เป็นบ้าเสียสติไปบ้าง

พระกรรมฐานบางรูปบ้าจนถึงขั้นที่ว่า แก้ผ้าวิ่งไล่กอดญาติโยมจากถ้ำหามต่างเข้ามาถึงหมู่บ้าน จนชาวบ้านวิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง

บางรูปมาบิณฑบาตบอกให้ญาติโยมชาวบ้านรีบพากันไปที่วัดไปเก็บเอาทองคำธรรมชาติเหลืองอร่ามร่วงหล่นอยู่เต็มพื้นดินกองพะเนินเทินทึกเลย ผู้ใหญ่บ้านก็รีบพาญาติโยมชาวบ้านหน้าตาตื่นวิ่งขึ้นไป ขึ้นไปก็ไม่เจออะไร ช่วงหลังอาการบ้าของพระเริ่มหนักบอกว่าตรงนี้ก็มีไหเงิน ตรงนั้นก็มีไหทอง เริ่มเลอะเลือนออกทะเลเป็นละเกโชว์เดี่ยวขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดพระรูปนั้นก็ตาย

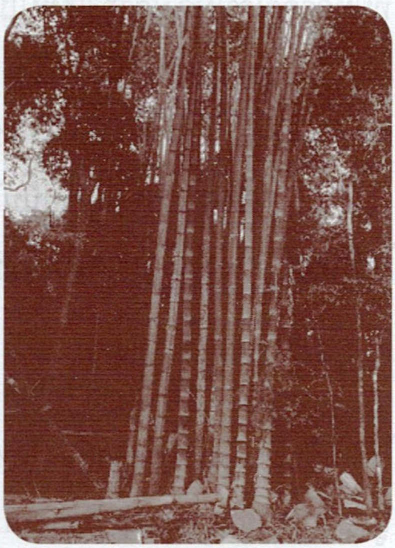
ไม่เฉพาะพระเท่านั้น แม้หมอผีหมอธรรมที่ว่าแน่ๆ เดินทางเพื่อมาพิสูจน์ มาชักชวนคนในหมู่บ้านชื่อพ่อใหญ่ใจ เพื่อไปขุดหาของดีที่อยู่ใต้หินด้านล่างถ้ำพากันขุดลึกมาก สุดท้ายตัวเองและลูกสาวก็เป็น

บ้ารักษาไม่หายจนกระทั่งทุกวันนี้

ส่วนหมอผีก็วิ่งหนีหางจุกตูด วิ่งไปแล้วเห็นแผ่นหินกลายเป็นแผ่นน้ำก็พยายามแหวกพยายามว่าย หัวหางกลางตัวถลอกปลอกเปิกแทบดูไม่ได้ ภาษาอีสานเขาเรียกว่า **"ลอยบก"** คือลอยแบบไม่ต้องมีน้ำ พอลอยบกเสร็จแล้ว ยังวิ่งเข้าป่าเข้าพงดงลึกหายลับไปกับตา ในที่สุดเข้าป่าหายไป เลยไม่มีใครรู้ว่าถึงตอนนี้หมอธรรมหมอผีคนนั้นหยุดวิ่งหรือยัง หรือว่ายังวิ่งอยู่ไม่หยุดจนถึงทุกวันนี้ ก็ไม่มีใครอาจทราบได้

และอีกเหตุการณ์หนึ่ง พ่อใหญ่ฮวบกับลูกสาวชื่อว่าดอกไม้สองพ่อลูกนี้พากันไปต้มเหล้าอยู่ข้างถ้ำนั้น บริเวณนั้นจะมีบ่อน้ำซึ่งตั้งอยู่ด้านล่าง เวลาสองคนนี้ต้มเหล้าน้ำขี้เหล้าก็จะไหลลงไปทำความสกปรกให้กับบ่อน้ำนั้น ซึ่งพระกรรมฐานท่านก็ใช้เมื่อพระฝากให้คนไปบอกให้หยุด สองพ่อลูกนั้นไม่ยอมเชื่อ วันหลังก็ไปต้มเหมือนเดิมสุดท้ายก็ตายทั้งสองคนพ่อลูก

พระเณรและผู้คนที่ขึ้นไปปฏิบัติธรรม ณ ที่นี้ เหมือนต้องมนต์ขลัง ผู้ปฏิบัติดีมีศีลธรรมอันงาม ก็จะอยู่ดีมีความสุขเจริญในธรรมส่วนพระผู้มาปฏิบัติธรรมไม่ดีศีลธรรมด่างพร้อย ก็จะพานพบจุดจบอย่างน่าอนาถ ดังที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น จนชาวบ้านขนานนามหมู่บ้านนี้ว่า **"บ้านวังมนต์"**

หลวงปู่ศรีเทศน์สอนผีปู่หลุบเจ้าแห่งผี

หลวงปู่ศรีท่านเมตตาเล่าเรื่องนี้ไว้ว่า...

"...แถบภูเก้า อำเภอโนนสังข์ จังหวัดหนองบัวลำภู ผีปู่หลุบซึ่งเป็นเจ้าแห่งผี(**ผีปู่หลุบ คือผีตาโบ๋ ดวงตาเท่ากับดวงไฟรถยนต์และตานั้นก็โบ๋เข้าข้างใน)** เขามีอาณาเขตปกครองผีทั้งหมดตั้งแต่ภูเก้าถึงภูพานคำ เมื่อมีพระกรรมฐานเที่ยวไปในแถบเทือกเขานี้ ผีปู่หลุบก็มักจะทดลองภูมิจิตภูมิธรรมทันที

ณ ถ้ำหามต่าง บ้านวังมนต์ พอพระเข้ามาอยู่เขาก็มาทดลองทันทีถ้าจิตเราไม่ถึงเขาจะไล่หนีไม่ให้อยู่

มีหญิงคนหนึ่งชื่อว่า **"ยายเลิง"** เป็นนางเทียม(ร่างทรง) ของผีปู่หลุบ ผีปู่หลุบเมื่อเข้าสิงแล้วนางเทียมพูดว่า

"เฮ้ย! พระมาอยู่นั่นไม่ใช่พระหรอก ผ้าเหลืองห่อตอเฉยๆ ไล่หนีซะ อย่าไปใสบาตรให้มันกินนะ"

นางเทียมใช้วาจาเบียดเบียนพระอย่างนี้บ่อยๆ พระบางองค์ไม่ได้ฉันข้าว พระบางองค์ถูกไล่หนีเพราะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ บางองค์ถูกยายเลิงที่ผีปู่หลุบเข้าสิงออกปากจะเตะจะต่อย เพราะพระเหล่านั้นมี

ความไม่ดี

"ผีเขารู้จะไปคุยโม้ว่า ตัวดีไม่ได้ ผีเขารู้จิตใจหมดแล้ว นี่ต้องเอาพลังสู้"

ถ้าเรามีพลังจิตจะมาแบบไหนไม่กลัว พอพระจะเทศน์เมื่อไรเขา (ผีปู่หลุบ) จะเทศน์ก่อนทันที พระเทศน์ภาษาบาลี เขาก็แปลไปได้เลย พระเทศน์สู้เขาไม่ได้สักที จึงมาอ้อนวอนหลวงปู่ศรีว่า

"ครูบาอาจารย์ครับ...ช่วยหน่อยเถอะ จะเทศน์ทีไรเขาเทศน์ก่อนทุกที่" ตลอดพรรษาไม่ได้เทศน์สักที อีกองค์หนึ่งสิบเอ็ดพรรษาก็เทศน์ไม่ได้ เขาเทศน์ก่อนทุกที่

หลวงปู่ศรี ก็เลยว่า

"เออ!...แบบนี้อยากเจอเหมือนกัน"

พอถึงวันพระมีคนมามาก พอฉันจังหันแล้ว หลวงปู่ศรี ก็เทศน์ทรมานหนักๆ เลย เมื่อเสร็จหลวงปู่ศรี จึงถามยายเลิง(ร่างทรงผีปู่หลุบ) ว่า

"องค์ที่นั่งอยู่ตรงนี้จิตใจเป็นยังไง?"

(หมายถึง องค์หลวงปู่เอง)

ยายเลิงแกก็บอกว่า

"องค์ที่นั่งอยู่นี่ดีมากสมบูรณ์พูนผลไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

อยากได้อะไรก็ได้อยากได้เงินได้ทอง ไหเงิน ไหทอง ทุกอย่างได้หมด ถ้าอยากได้ฉันจะบอกวิธีให้”

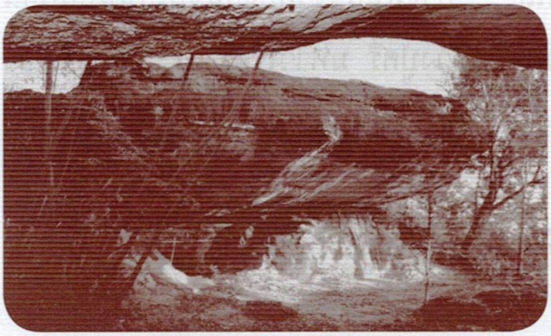
หลวงปู่ศรี จึงบอกว่า

“ทรัพย์ในดินสินในน้ำซึ่งเป็นสมบัตินอกกายเหล่านั้นเราไม่ปรารถนาหรอก เพราะเรามีทรัพย์ภายใน คืออริยทรัพย์ที่พระพุทธเจ้าทรงอบรมสั่งสอน ซึ่งเป็นของที่ดีกว่า เลิศกว่า ประเสริฐกว่า โจรมารที่ไหน ก็มาขโมยฉกลักเอาไปไม่ได้...ไม่ต้องเอามาขุดฝังซุกซ่อนหรือฝากธนาคาร เป็นเปรตผีบ้าเฝ้าขุมทรัพย์นั้นเลย คนที่มีหลักใจเป็นหลักทรัพย์รวยสมบัติ คือ ความดีอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกไม่จนตรอกไม่มีจน ส่วนคนที่ถือมั่นยึดมั่นบ้าสมบัติว่านั่นก็ของๆ เรา นั่นก็สมบัติข้าวของ เงินทอง ลูกเมีย วัวควาย ที่ดิน ไร่นา กาไก่อะไรๆ ในโลกนี้ทั้งหมดทั้งที่เป็นของตนและทั้งที่มิใช่ของตน ก็ตู่เอาว่าเป็นของๆ เราใจมันร้องอยู่อย่างนั้นตลอด

โยมเอ๋ย.. อย่าแต่สิ่งเหล่านี้มิใช่ของๆ เราเลย ร่างกายเราแท้ๆ มันยังไม่ใช่ของๆ เรา สุดท้ายก็จำต้องทิ้งเป็นเถ้าถ่านไปด้วยกันทั้งนั้น กุศลธรรมคือความดีต่างหาก ที่เป็นที่พึ่งที่ถาวรแก่เราได้อย่างอื่นหลอกลวงต้มตุ๋นเราให้เปลืองตัวเสียเวลา นอนเพ้อฝันบ้าบออยู่ในหม้อนรกทั้งนั้นแหละ สำหรับพระแล้วจะเคลื่อนที่สมบัติเงินทองข้าวของที่เป็นสมบัติของแผ่นดินไม่ได้ มันผิดพระธรรมวินัย ท่านปรับอาบัติ”

เมื่อยายเลิงได้ฟังธรรมเทศนาตั้งแต่สามโมงเช้าจนกระทั่งบ่าย

นี้แล้ว ใจยอมสยบในธรรม แกลุกขึ้นนั่งท่าเทพพนมกราบแล้วกราบเล่ากราบไปมือข้างหนึ่งก็ปาดน้ำตาที่นองหน้าไปร้องไห้ซิกๆ แล้วก็เป็นผู้สงบเสงี่ยมนั่งนิ่ง เหมือนสัตว์ร้ายถูกทรมานให้หายพยศแถมยังถูกฝึกให้ใช้งานได้ตามปรารถนา มันจะดูและน่าสงสารสักปานใด

ใต้หินเป็นที่ฉันจังหันของหลวงปู่และทรมานยายเลิง

คนทั้งหลายเห็นแกนั่งนิ่งนานสองนานไม่กระดุกกระดิก เหมือนตอไม้ที่ตายแล้วต่างพากันหามแกลงจากภูเขากลับบ้าน เพราะกลัวแกจะตาย

ตั้งแต่นั้นมายายเลิงมาศึกษากับหลวงปู่ศรี มหาวีโรทุกๆ วันพระมาศึกษาเรื่องจิตเรื่องใจ แกจะคุยกับผีเจ้าที่ได้ และรู้เรื่องจิตใจของคนอื่นหมดพระองค์ไหนจิตใจเป็นอย่างไรแกรู้หมด

หลังจากนั้นคนละแวกนั้นจึงเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างจริงจัง เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ รู้จักทำบุญตักบาตรไหว้พระสวดมนต์ ซึ่งแต่ก่อนพระไปบิณฑบาตได้แต่ข้าวเปล่าๆ มาบัดนี้บางวันก็ได้กล้วยลูกหนึ่งบ้าง ได้ปลาร้าห่อมกบ้าง ได้ห่อหมกเขียดตะปาดบ้าง บางวันโชคดีหน่อยก็ได้น้ำพริกแจ่วเข่อ ที่เรียกว่า **"แจ่วเข่อ"** คือเขาทำจากข่าแห้งหั่นโขลกคลุกใส่พริก บางวันก็ได้ถั่วลิสงได้น้ำอ้อยหนึ่ง

ก้อน ได้กล้วยดิบ หลวงปู่ศรี นั่งพิจารณาฉันบนก้อนหิน ส่วนพระ (อาจารย์ทองอินทร์) นั่งข้างล่าง มีอะไรก็ฉันแค่นั้น อาหารการฉันเพียงแค่นี้ก็ถือว่าบริบูรณ์มากแล้วในสายตาของธรรม

แถบนี้(ในสมัยนั้น) ยังเห็นช้างอยู่มาก ช้างมักจะมาเล่นน้ำ เวลาจะใช้น้ำจะต้องรอจนน้ำใส บางทีฉันข้าวต้องปีนขึ้นไปฉันบนก้อนหิน เพราะช้างมันมาก่อกวน หลวงปู่ศรี มหาวีโรและพระอาจารย์ทองอินทร์ได้พักอยู่ที่ภูเก้านี้เป็นเวลา ๒ เดือนกว่า

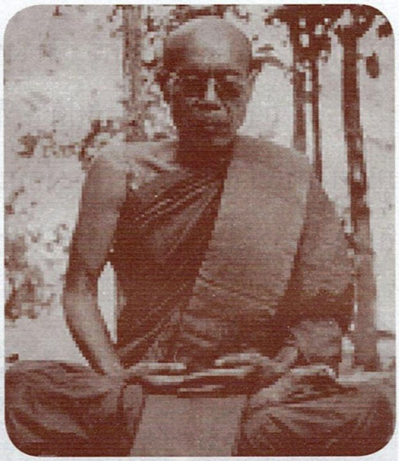
จากภูเก้า-ภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ ซึ่งเป็นผู้ติดตามธุดงค์กับหลวงปู่ศรีได้เล่าการธุดงค์ในช่วงนี้ว่า...

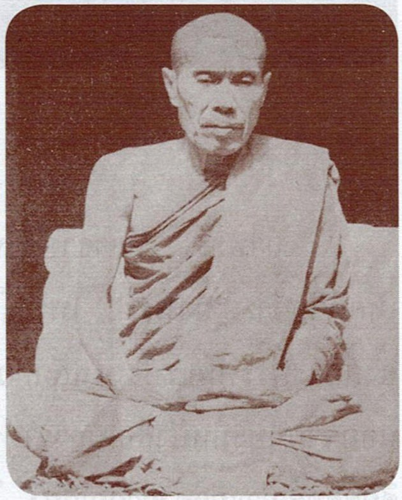
"ย่างเข้าฤดูฝน ปลายเดือนพฤษภาคม ๒๕๐๖ ได้ลงจากภูเก้ามาอำเภอโนนสังข์ ผ่านอำเภอศรีบุญเรือง จังหวัดหนองบัวลำภู เดินรอนแรมอาศัยชาวบ้านป่าภิกขาจารผ่านเรื่อยมา ซึ่งถือว่าไกลมากเราก็ถือบาตรให้หลวงปู่ ท่านก็แบกกลด สะพายย่าม และกระติกน้ำเองท่านเดินเร็วมาก มีฝนตกเล็กน้อยสิงสาราสัตว์เริ่มจะ

ชุกชุม ใช้เวลาเพียงไม่กี่วันก็ทะลุถึงเทือกเขาภูเวียง เดินต่อไปยังวัดป่าภูเวียง อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

จากนั้นเข้ากราบคารวะและพักอยู่กับท่าน พระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต ศิษย์รุ่นใหญ่ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ท่านพระอาจารย์จันทร์ เขมปตฺโต แนะนำว่า

"ให้พวกท่านขึ้นไปถ้ำกวาง ถ้ำพระ เป็นที่สงบสงัด สัปปายะ เพราะผมเคยไปอยู่วิเวก ภาวนาจำพรรษามาแล้วในปี ๒๔๙๘ ทุกอย่างดีหมด เสียอย่างเดียวที่ "ผี" "ดุมาก"

เมื่อหลวงปู่ศรีได้ยินคำว่า **"ผีดุ"** เท่านั้น ก็ปรารถนาจะขึ้นไปถ้ำกวางและถ้ำพระในทันที หลังจากนั้นหลวงปู่ศรีจึงเดินทางต่อไปยังบ้านโนนสวรรค์ บ้านหินล่อง ขึ้นไปพักถ้ำพระถ้ำกวาง เชิงเขาภูเวียง เมื่อท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้เกิดความพอใจในสัปปายะ เพราะเป็นสถานที่สงบห่างไกลจากหมู่บ้านพอสมควร และที่สำคัญจะมีผีเป็นเพื่อนคุยคลายเหงาในเวลาค่ำคืน

ถ้ำกวางและถ้ำพระ

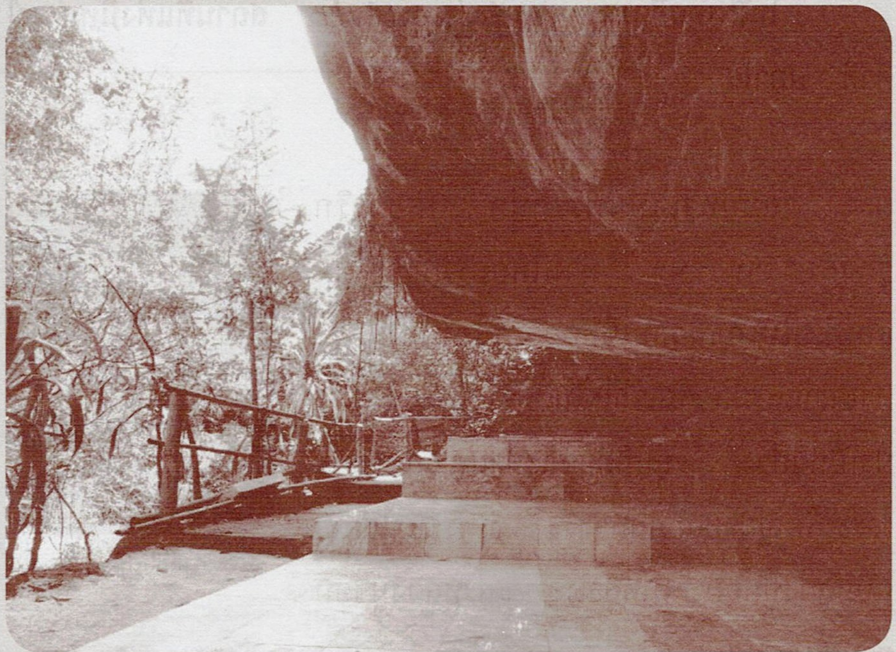
ความเป็นมาของถ้ำกวางและถ้ำพระ สถานที่แห่งนี้ห่างจากภูเวียง ๑๕ กิโลเมตร ห่างจากขอนแก่น ๘๓ กิเมตร

ถ้ำกวาง ตั้งอยู่ด้านทิศใต้ของภูเวียง มีสายน้ำจากเทือกเขาภูเวียงไหลผ่าน มีถ้ำ ชะง่อนผา ลานหินลาด โขดหิน มีป่าไม้และสัตว์นานาชนิด เช่น เก้ง กวาง หมี หมูป่า และเสือ เป็นต้น

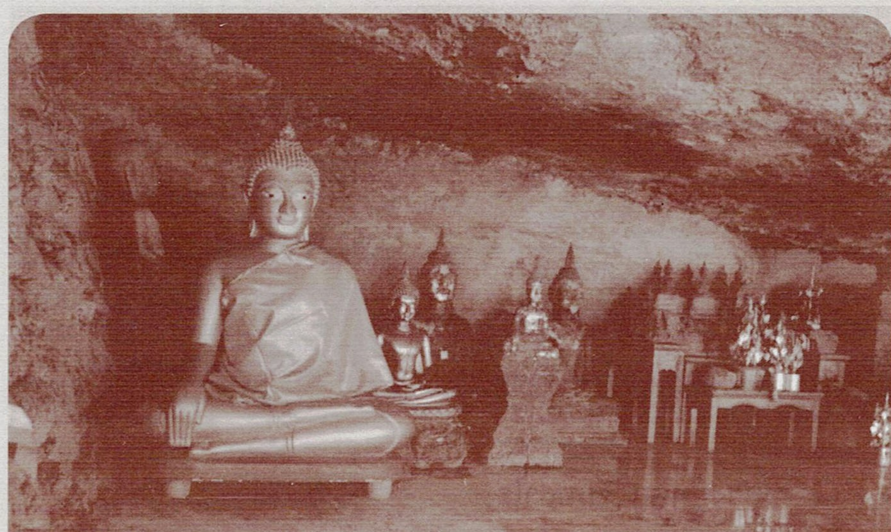

กุฏิสงฆ์ที่ถ้ำกวาง

ถ้ำพระ มีลำธารไหลผ่าน ภายในถ้ำมีพระพุทธรูปโบราณ เหตุที่ชื่อว่า **"ถ้ำพระ"** เพราะในสมัยก่อนมีพระพุทธรูปสัมฤทธิ์หลายองค์และพระพุทธรูปแกะสลักด้วยไม้และหิน เป็นวัตถุโบราณที่ล้ำค่า นอกจากนี้ยังมีหนังสือใบลานเก่าแก่หลายฉบับ ถ้ำแห่งนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เก่าแก่ของชาวภูเวียง ในฤดูกาลต่างๆ ชาวอำเภอภูเวียงนิยมมาทำบุญและสักการะมิได้ขาด

เพิงหินที่ถ้ำพระ อำเภอภูเวียง

เพิงหินมีพระพุทธรูปสักการะ
ที่ถ้ำพระ ภูเวียง

ในปีพุทธศักราช ๒๔๘๑-๒๔๘๖ สถานที่แห่งนี้หลวงปู่คำดี ปภาโส

หลวงปู่คำดี ปภาโส

สมัยท่านเป็นพระหนุ่ม เคยจาริกธุดงค์มาจำพรรษา ท่านได้อบรมญาติโยมแถบนั้นให้เกิดความเชื่อความเลื่อมใสในพระศาสนาและมีความเข้าใจในวัตรปฏิบัติของพระป่าเป็นอย่างดี อุปนิสัยของท่านท่านเป็นพระเถระผู้ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ มีพรรษาไล่เลี่ยกับหลวงปู่หลุย จนฺทสาโร และหลวงปู่ชอบ ฐานสโม

- หลวงปู่หลุย จันทสาโร
- หลวงปู่ชอบ ฐานสโม
- พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล

ท่านทั้งสามเคยไปฝึกวิปัสสนาธุระกับท่านพระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาคโม ท่านพระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล ที่จังหวัดขอนแก่น นิสัยหลวงปู่คำดี ชอบเจริญสมณธรรมในถ้ำ ภูเขา ชอบปกครองพุทธบริษัท

ฉะนั้น ท่านจึงมีลูกศิษย์ลูกหามาก นิสัยสุขุม พุทธบริษัทชอบท่านนักแม้ท่านจะเคลื่อนไปสู่จังหวัดใด อำเภอไหน ตำบลไหน ท่านทำอัตถประโยชน์และปรมัตถประโยชน์มาก บรรดาข้าราชการพ่อค้าพาณิชย์ ตลอดชาวไร่ชาวนานิยมท่านมาก เพราะฉะนั้นการก่อสร้างของท่าน แม้มีจำนวนมากๆ สำเร็จได้เป็นอย่างดี

<u>โปรดผีเปรต</u>

เมื่อหลวงปู่ศรีท่านมาพักอยู่ที่ถ้ำพระนี้ ชาวบ้านทั้งหลายต่างก็ดีใจและวิงวอนว่า

"ท่านอาจารย์...โปรดช่วยเมตตาหน่อยโปรดกรุณาปราบเปรตตัวดุร้าย ที่มักเป็นหลอกหลอนและก่อกวนชาวบ้านอยู่เสมอห้อยโหนบนต้นไม้ให้ชาวบ้านเห็นบ้าง เดินรากเท้าไปตาถนนบ้าง เดินลากเท้าไปตามถนนบ้างทำให้ชาวบ้านกลัวกันจนขี้หดตดหาย"

ในตอนเย็นวันนั้นเอง ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรนั่งสมาธิพิจารณาธรรมบริเวณลานหินลาดใต้ต้นจำปา ไม่ห่างจากถ้ำพระมากนัก พิจารณาดูผีเปรตตัวนั้นว่าพอจะแผ่เมตตาโปรดได้บ้างไหม สักพักไม่นานก็มีเสียงค่อยๆ ใกล้เข้ามาๆ กลายเป็นสายลมพัดวูบๆ ผ่านต้นไม้แถบ

นั้นเสียงดังครืนๆๆ

ในที่สุดเปรตนั้นก็แสดงตัวปรากฏในสมาธิธรรมของท่านอย่างประจักษ์ ประหนึ่งว่านั่งสนทนากันอย่างคนเราธรรมดา

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรได้ถามเปรตตนนั้นว่า

“เจ้าชื่อว่าอะไร? ที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตเสวยทุกขเวทนาอันร้ายกาจเห็นปานนี้ เพราะกรรมอันใด”

เปรตนั้นกราบเรียนตอบหลวงปู่ศรี ว่า

“ข้าแต่ท่านผู้นิรทุกข์ข้าพเจ้าชื่อว่า **“บัก(นาย) พรหม”** เป็นนามตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุที่เท้าข้างหนึ่งของข้าพเจ้าถูกไม้ทับจึงเป(แบน) คนทั้งหลาย จึงเรียกชื่อข้าพเจ้าตามกิริยาที่เดินขาเกและเท้าที่เป(แบน) ว่า **“บักพรหมตีนเป”**

ส่วนเหตุที่ข้าพเจ้าต้องมาเกิดเป็นเปรตนั้นเพราะว่า ในปีพ.ศ. ๒๔๖๕ ข้าพเจ้าและพวกประมาณ ๑๐ คน มาขโมยพระพุทธรูปทองสัมฤทธิ์อันเป็นพระประธานในถ้ำพระ พวกข้าพเจ้าพยายามยกพระพุทธรูปจากที่ประดิษฐาน

แม้จะพยายามช่วยกันยกช่วยกันหามพระพุทธรูปสัก

เท่าใด พระพุทธรูปก็หาขยับเขยื้อนไม่ จะช่วยกันใช้ไม้งัดก็หาเคลื่อนที่ไม่ ประหนึ่งว่าเป็นเสาศิลาแท่งทึบ พวกเราหมดปัญญาที่จะขโมยเอาไปได้ จึงได้แต่นั่งถอดถอนใจ

พวกเราจึงปรึกษากันว่า

"ควรที่เราจะนำธูปเทียนมาสักการะขอขมาท่านเสียก่อน แล้วอาราธนานิมนต์ท่านไปยังสถานที่อื่น"

เมื่อพวกเราได้ทำอย่างนั้นแล้ว พระพุทธรูปเคลื่อนที่ไปอย่างง่ายดาย

ถึงพระพุทธรูปจะศักดิ์สิทธิ์เพียงใด แต่ด้วยโลภเจตนาบังตาและกิเลสบังใจอย่างมืดมิด พวกเราก็หาศรัทธาเลื่อมใสและเกรงกลัวต่อบาปกรรมนั้นไม่

เมื่อพวกเราหามพระพุทธรูปออกไปนอกเขตเทือกเขาภูเวียงจึงได้หยุดอยู่ที่บริเวณป่าแห่งหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันนี้ชนทั้งหลายเรียกว่า **"โคกฆ่าพระ"** พวกเราก็แสดงสันดานบาปหยาบช้าออกมา ด้วยพากันทำลายองค์พระพุทธรูปด้วยมีดขวานและเลื่อย ด้วยหวังว่าจะนำทองจากองค์พระไปขายเพื่อนำเงินไปเลี้ยงชีพ ถึงแม้พวกเราจะฟันทุบและเลื่อยสักเท่าไร พระพุทธรูปนั้นก็หาบุบสลายไปไม่

เมื่อพวกเราหมดปัญญาจะเอาทองจากองค์พระได้ จึงอธิษฐานจิตว่า

"ขอให้ข้าพเจ้าตัดเศียรพระและตัดองค์อวัยวะส่วนต่างๆ ของพระได้สำเร็จเถิด พวกข้าพเจ้าจะขอเกิดเป็นมนุษย์ชาตินี้เพียงชาติเดียวเท่านั้น"

เมื่อสำเร็จคำอธิษฐาน ในที่สุดก็สามารถทำลายพระพุทธรูปได้ตามใจหวัง ต่างคนก็ต่างตัดต่างเลื่อยด้วยความสะดวก จึงได้นำทองไปขายแบ่งกันเลี้ยงชีพ ต่อมาพวกเราทั้งหมดได้ถูกเจ้าหน้าที่จับได้ภายหลังเมื่อสิ้นชีพแล้ว ไปเกิดในอบายภูมิเป็นเปรตเสวยผลกรรมมาเฝ้าถ้ำแห่งนี้และเที่ยวหลอกหลอนขอส่วนบุญชาวบ้านเป็นเนืองนิตย์

"ข้าแต่ท่านผู้ทรงพรต ข้าพเจ้าลืมกราบเรียนท่านอีกเรื่องหนึ่งว่า **เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ข้าพเจ้าเป็นคนร้ายมักริษยาคนอื่น เห็นคนอื่นมั่งมีเหนือตนก็ไม่พอใจ ครั้นเห็นคนยากไร้ก็กลับดูแคลน อยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น ทำเล่ห์กลหลอกลวงเอาทรัพย์ของคนอื่นมาเป็นของตน ทั้งเป็นคนตระหนี่ ไม่ยินดีในการให้ทาน เห็นคนอื่นเขาให้ทานก็พลอยห้ามปราม ฉ้อโกงทรัพย์สินที่เป็นของสาธารณะหรือของสงฆ์เอามาเป็นของตน ด้วยโลภเจตนาอยู่เสมอด้วยกรรมเหล่านี้เป็นต้น** ข้าพเจ้าจึงเกิดมาเป็น **'วิวิธเปรต'** "

หลวงปู่ศรีกล่าวถาม ด้วยความเมตตาอันหาที่สุดมิได้

"ตอนนี้เจ้าเสวยกรรมคือทุกขเวทนาอันแสนสาหัสอย่างไรบ้าง? เล่าให้อาตมาฟังด้วย"

เปรตนายพรหมตินเปได้ตอบด้วยสรีระร่างอันน่าสงสารว่า

"ข้าพเจ้ามีรูปร่างชั่ว ศีรษะร่างกายผอมโซนักหนา เนื้อและเลือดมิได้มีเลย ทั้งร่างมีแต่กระดูกอยู่เท่านั้น เพราะไม่มีอาหารจะรับประทาน หน้าท้องเหี่ยวติดกระดูกสันหลัง ดวงตานั้นก็ลึกกลวง ดุจถูกเขาแกล้งควักออก ผ้าสักชิ้นหนึ่งที่จะปิดร่างกายก็มิได้มีเลย ผม

ก็แสนยาวรุ่มร่ามลงมาปกปากและหน้า เนื้อตัวเหม็นสาบเหม็นสาง น่าเกลียดน่าขยะแขยง ต้องร้องไห้ครวญครางอย่างน่าเวทนาเพราะความหิวโหยอาหาร หมดเรี่ยวแรง จะไปไหนๆ ก็ไม่ได้ก็ได้แต่นอนหงายอิดโรยอยู่อย่างระเกะระกะ อย่างที่ท่านพระคุณเจ้าเห็น”

เมื่อเปรตนายพรหมตื่นเปกล่าวมาถึงตรงนี้ต้องหยุดเพราะความอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง และด้วยพลังกระแสเมตตาของหลวงปู่ศรีที่แผ่ให้เขาจึงมีเรี่ยวแรงกล่าวต่อไปอีกว่า

“หูของข้าพเจ้าย่อมได้ยินเสียงประดุจคนมาร้องเรียกแผ่วๆ ดังแว่วมาแต่ไกลว่า

“สูเจ้าหลายเอ๋ย! จงพากันมากินข้าวกินน้ำ”

ฝูงเปรตทั้งหลายได้ยินเสียงกรรมบันดาลเช่นนี้ เหมือนกับข้าพเจ้าก็เข้าใจว่ามีข้าวมีน้ำ ต่างก็ดีใจคิดจะลุกขึ้นแต่ลุกขึ้นไม่ได้ เพราะหมดเรี่ยวแรง แล้วก็พยายามลุกขึ้นอย่างแสนลำบาก บางตนก็ล้มลงนอนหงายแผ่ แต่เสียงเรียกให้ไปกินข้าวกินน้ำก็ยังคงดังแผ่วมากระทบหูอยู่เรื่อยๆ พวกเราจึงอุตส่าห์พยายามเกาะกันล้มลุกล้มหงาย ในที่สุดก็ลุกขึ้นได้ ครั้นลุกขึ้นได้ก็เอามืออันเหี่ยวแห้งพาดขึ้นเหนือหัวชื่นชมยินดีค่อยพยุงร่างกายไปสู่ทางทิศที่ได้ยินเสียงเรียก เร่งไปเร่งหาอยู่ช้านานแต่จักได้พานพบข้าวและน้ำก็หามิได้เลย จึงเสียใจร้องไห้ครวญครางพลางล้มลงเกลือกด้วยความหิวอยู่ ณ ที่นั้นเอง

ในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงเรียกมาเร้าใจให้พยายามอีก แต่จะได้เจออาหารสักนิดก็หามิได้ ได้แต่ยินเสียงร้องเรียกแต่อย่างเดียว ข้าแต่

พระคุณเจ้าผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องเป็นอย่างนี้หลายร้อยหลายพันปี จนกว่าจะสิ้นเวรกรรม”

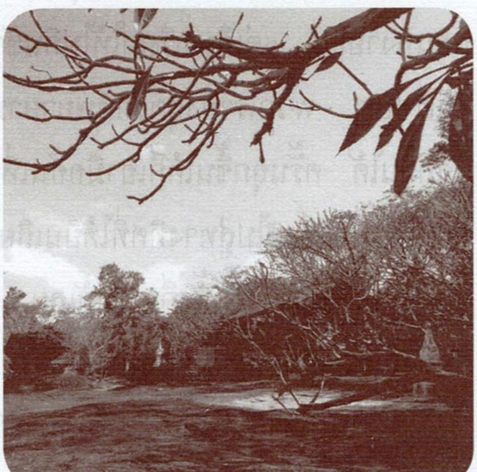
เปรตนายพรหมตื่นเป กล่าวทั้งน้ำตาที่หลั่งไหลดั่งสายน้ำ

หลวงปู่ศรีได้กล่าวสอนด้วยเมตตาต่อไปอีกว่า

“ขอให้เจ้าตั้งใจรับส่วนบุญที่เราอุทิศให้ ลดทิฏฐิมานะและความดุร้ายลงเสีย อย่าไปเที่ยวก่อกวนชาวบ้านเขา มันจะเป็นบาปซ้ำกรรมซัดเข้าไปอีก เพียงแค่นี้ก็พอช่วยบรรเทาเวรกรรมหลายพันปีลงได้บ้าง”

หลังจากหลวงปู่ศรีท่านโปรดเปรตตนนี้แล้ว ชาวบ้านก็อยู่กันอย่างสงบสุขหายหวาดกลัวไปบ้าง บางคนอัศจรรย์ในคุณธรรมของท่านที่ปราบผีเปรตให้หายพยศ สมกับสมญานามของท่านที่ว่า

“หลวงปู่ศรีผีย้าน”

บริเวณลานหินที่หลวงปู่ศรีโปรดผีเปรตพรหมตื่นเป

นิมิตเห็นแม่ยายไม่สบาย

พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ ได้เล่าเพิ่มเติมในการธุดงค์ครั้งนี้ว่า

"หลวงปู่ศรี ได้นำพาสานุศิษย์ปฏิบัติสมาธิธรรมอยู่ที่แห่งนี้เป็นเวลากว่าแรมเดือนได้เกิดนิมิตเห็นว่าแม่ยายไม่สบาย ท่านจึงปรารภกับพระติดตามว่า อยากกลับบ้านทางบ้านคงมีปัญหาแต่พวกเราไม่มีปัจจัยค่ารถ(เงินค่ารถ) คงยังไปด่วนไม่ได้ ถ้าจะเดินไปก็คงนานไม่ทันกาลเวลา"

ต่อมาอีกสองสามวัน ก็มีเหตุดลบันดาลมีโยมคนหนึ่งมาใส่บาตรบอกว่า

"ข้าวนึ่งแล้วเหลือง กลัวจะเกิดสิ่งที่อัปรีย์ไม่ดีกับบ้านกับเรือนจึงขอนิมนต์พระคุณเจ้าหลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์จะบุญและถวายปัจจัย"

ต่อจากนั้นอีกสองสามวัน ก็มีเหตุดลบันดาลอีกมีโยมอีกคนหนึ่งมาใส่บาตรบอกว่า

"อยู่ดีๆ กลางวันแสกๆ มีเก้งวิ่งเข้ามาในบ้าน แล้วก็วิ่งหนีไป คงต้องมีสิ่งอาเพศจัญไรแก่บ้านเรือนเป็นแน่ ต้องทำบุญบ้าน"

จึงนิมนต์หลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์ทำบุญและถวายปัจจัย

อยู่ต่อมาอีกไม่กี่วัน ก็มีเหตุดลบันดาลอีกครั้งมีโยมคนหนึ่งมา

ใส่บาตรบอกว่า

"ไก่ป่าบินเข้ามาในบ้าน โบราณเขาถือเป็นอย่างยิ่งว่ามันอาจนำสิ่งที่เป็นอัปมงคลเข้ามาสู่บ้านเรือนต้องทำบุญ"

จึงนิมนต์หลวงปู่ศรีและพระไปสวดมนต์ทำบุญและถวายปัจจัย

เป็นอันว่า ค่ารถที่จะรีบเดินทางกลับวัดป่ากุงมีพร้อมด้วยเหตุอัศจรรย์ดังกล่าว ทั้งที่อยู่เป็นเวลานมนานไม่มีใครนิมนต์ไปทำบุญบ้านสักครั้งเดียว ด้วยบุญญาบารมีของหลวงปู่ศรีปรากฏให้ผู้ใกล้ชิดท่านประจักษ์ใจว่า เมื่อองค์ท่านพูดอะไรมักจะได้สิ่งนั้นมีวาจาที่ศักดิ์สิทธิ์มากเหมือนว่าเทวดาตามอารักขาช่วยเหลือท่านโดยตลอด

เมื่อกลับมาถึงวัดป่ากุง จังหวัดร้อยเอ็ด ทราบว่าแม่ยายของท่านป่วยหนัก ท่านรีบไปเยี่ยมเทศน์โปรด และอีกต่อมาไม่นานนักแม่ยายของท่านก็หายจากโรคร้ายนั้น

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๗-๒๕๓๐

พรรษาที่ ๒๐-๔๒ จำพรรษาที่ วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุง) บ้านศรีสมเด็จ ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

ดั่งตะวันโผล่เหนือขอบฟ้า

นับเป็นเวลาถึง ๘ ปี ที่หลวงปู่ศรี ท่านได้ไปเที่ยววิเวกภาวนาและจำพรรษาในถิ่นอื่น การย้อนกลับมาถิ่นเดิมของท่าน ช่าง

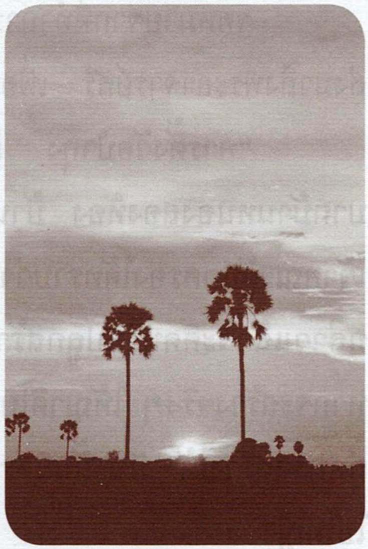
เป็นความจริงอย่างที่หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ ได้บอกไว้ว่า

"ท่านศรี ท่านจะหนีจากเมืองร้อยเอ็ดไปไหนไม่ได้ดอก"

ก็เป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้อย่างที่ใครๆ ไม่อาจปฏิเสธได้

การกลับมาของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรในคราวนี้ ดั่งลำแสงแห่งตะวันโผล่ขึ้นมาเหนือขอบฟ้าของจังหวัดร้อยเอ็ด ส่องแสงสว่างจ้ามาแต่ไกล ย่อมยังความมืดมิดให้พ้นหายไป ยังความหลับใหลของบุคคลที่หลงให้ตื่นจากความงมงาย กลายเป็นคนผู้รู้ตื่นเบิกบาน

ในเช้าวันนั้นเมื่อชาวบ้านเห็นท่านหลวงปู่ศรี กลับมาเที่ยวรับภิกขาจารบิณฑบาตอย่างเมื่อหลายปีก่อน ต่างคนก็ต่างดีอกดีใจวิ่งบอกข่าวแก่กันและกัน รอยยิ้มแววตาและจิตใจที่ชื่นบานแผ่ปกคลุมไปโดยทั่วกระแส ลำแสงแห่งธรรมภายในของหลวงปู่ศรีเจิดจ้ายิ่งกว่าแสงพระอาทิตย์ในยามเช้าวันนั้นเสียอีก เสี้ยนหนามคือกิเลสชั่วหยาบ คือ ราคะ โทสะ โมหะ ตัณหา อวิชชา อุปาทาน ที่มีอยู่ดาษดื่นเที่ยวทิ่มแทงดวงจิตของมนุษย์

และสัตว์เป็นจำนวนมาก คราวนี้มีหวังถูกบ่งออกได้ด้วยธรรมของท่านผู้ทรงธรรมเป็นอริยสงฆ์สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่มีคนและพระใจบาปอีกจำนวนไม่น้อยในเขตอำเภอเมือง (ปัจจุบันอำเภอศรีสมเด็จ) ที่อิจฉาริษยาในการกลับมาของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรหลวงปู่ศรี มหาวีโร ถึงขนาดเที่ยวป่าวประกาศว่า

"คอมมิวนิสต์กลับมาบ้านแล้ว"

คนเหล่านี้เที่ยวขัดขวาง แสดงอำนาจบาตรใหญ่ ข่มขู่เบียดเบียนทุกวิถีทาง ไม่ให้ท่านหลวงปู่ศรี สร้างวัด และสร้างความเจริญทางด้านศีลธรรมและวัตถุธรรม ดังข้อความตอนหนึ่งที่ท่านบันทึกไว้ในสมุดบันทึกของท่านว่า..

จดหมายจากที่ทำการเจ้าคณะตำบลขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด ส่งมาถึงพระอาจารย์ศรี เพื่อระงับการสร้างวัดว่า

"การตั้งวัดป่ากุง ผู้ใหญ่บ้านทายกทายิกาทั้งหลาย มีบ้านบากบ้านหนองสองห้อง บ้านหนองแวง บ้านเหล่าล้อ บ้านก่อ ทางเจ้าคณะผู้ปกครองได้ทราบว่า ญาติโยมทั้งหลายมีวัดประจำหมู่บ้านดังกล่าวแล้วจะคิดหรือปลูกสร้างสำนักขึ้นที่วัดร้างบ้านกุงเก่า เรื่องนี้หากจะสร้างจริงๆ ให้ญาติโยมเสนอรายงานไปยังเจ้าคณะปกครองเสียก่อนจึงสร้างได้ มิฉะนั้นผิดระเบียบ ให้งดเสียก่อนดีกว่ามันจะยุ่งยากไปใหญ่"

ลงชื่อ พระปลัดพรหม เจ้าคณะตำบลขอนแก่น

และอีกฉบับหนึ่งเพื่อระงับการขยายเขตวัด จดหมายจากที่ทำการกำนัน ตำบลขอนแก่น จังหวัดร้อยเอ็ด ส่งมาถึงพระอาจารย์ศรีว่า

"ที่ดินจะปลูกวัดนั้น ขอให้ท่านอาจารย์เอาแค่เขตเดิมของวัด (๔ ไร่) เก่า แต่ส่วนนอกนั้นผมจะให้ราษฎรครอบครองเป็นที่ทำมาหากิน เพราะแผ่นดินมันกำลังกันดารมาก และประชาชนก็มาก การตั้งวัดแล้ว ราษฎรก็เข้าครองประโยชน์อีกมิได้เพราะทางการไม่พึงประสงค์จะอนุญาตให้ได้ ฉะนั้นท่านอาจารย์จงเอาแต่เขตวัดเดิม"

ลงชื่อ นายยาว ชุงชิต กำนันตำบลขอนแก่น

<u>วัดประชาคมวนาราม</u>

แต่ไม่มีใครอาจรู้ได้ว่า การกลับมาของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรในคราวนี้ ท่านได้ครองวิมุตติสุข เหล่าเทวดาอารักษ์มาแสดงความยินดีอนุโมทนาในธรรมวิเศษและต้อนรับท่านอย่างดาษดื่น นัยว่าจะเป็นการกลับมาเพื่อเสริมสร้างสิ่งมหัศจรรย์อันเป็นคุณประโยชน์ใหญ่ให้แก่ประเทศชาติ พระพุทธศาสนา และพระมหากษัตริย์ อย่างที่สุดจะคิดและคาดเดาได้

เมื่อท่านอยู่ได้ไม่นานนักทายกทายิกาประชาชนเห็นพ้องต้องกันว่าจะบูรณะปรับปรุง วัดป่ากุงแห่งนี้ ให้เป็นวัดวาอารามสมบูรณ์ถาวรมั่งคงสืบไป จึงได้ดำเนินการขออนุญาตจากทางราชการจัดตั้งเป็นวัดขึ้น โดยให้ชื่อตามความหมายที่ประชาชนร่วมกันสร้างว่า

“วัดประชาคมวนาราม” (ป่ากุง)

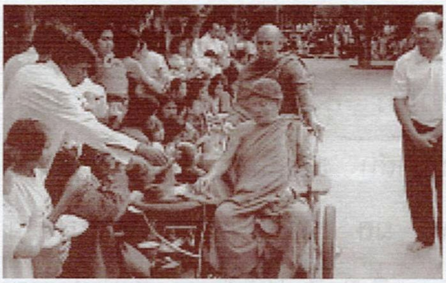
ในสังกัดคณะธรรมยุติกนิกาย ในวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ โดยมีท่าน **(หลวงปู่ศรี มหาวีโร)** เป็นเจ้าอาวาสปกครองและบูรณปฏิสังขรณ์ให้เจริญรุ่งเรืองตลอดมา

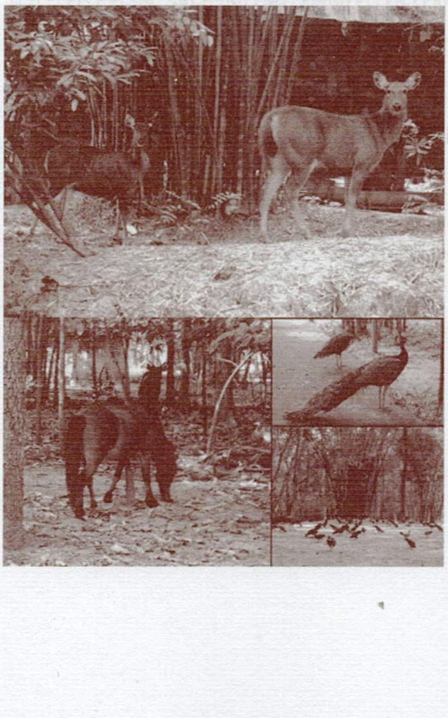

ณ วัดประชาคมวนารามแห่งนี้ ท่านได้ก่อสร้างเสนาสนะไว้มากหลายสุดที่จะกล่าวได้หมด ได้ขยายอาณาเขตจากเดิมเริ่มแรก ๔ ไร่ เป็น ๒๙ ไร่ และเพิ่มเป็น ๓๑๔ ไร่ ๒ งาน

เมตตาสรรพสัตว์

การขยายอาณาเขตวัดของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเป็นไปด้วยความเมตตาต่อสรรพสัตว์หาประมาณมิได้ วัดป่ากุงฯ นอกจากจะมีเขตพุทธาวาส สังฆาวาส เขตอุบาสิกาและแม่ชีแล้ว เขตแห่งหนึ่งซึ่งวัดอื่นนั้นไม่ค่อยมีนั้นก็คือ เขตที่อยู่ของสัตว์ธรรมชาตินานาชนิด ม้า เก้ง กวาง นกยูง กบ เขียด อึ่งอ่าง ตะกวด เป็นต้น การขยายอาณาเขตวัดนั้นท่านหลวงปู่ศรี ดำริว่า...

"ที่อยู่ของคนมันก็มีมากแล้ว แต่ที่อยู่ของสัตว์ที่เป็นอาหารเลี้ยงผู้คนจนจะล้นโลก ล้นแผ่นดิน ล้นประเทศ ล้นเมือง แทบจะไม่ค่อยมีทุ่งนาอันเวิ้งว้างข้างบริเวณวัดนี้ ฤดูฝนกบเขียดอึ่งอ่างมันร้องระงมอย่างน่าสงสาร มีผู้คนมาจับไปกินไปขายได้คนละหลายกระสอบ บริเวณข้างวัดป่ากุงนี้อุดมไปด้วยสัตว์ตามธรรมชาติ ถ้าไม่รักษาเอาไว้ สัตว์เหล่านี้ก็จะสูญหายสูญพันธุ์ไปกับปากท้องมนุษย์ที่ไม่มีวันอิ่มเสียหมด"

และท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรย้ำเป็นธรรมะให้ทราบอย่างน่าฟังว่า

"ปูไม่มีหัวก็ยังเดินได้ งูไม่มีตีนก็ยังเลื้อยได้ แม่ไก่ไม่มีนมก็ยังเลี้ยงลูกได้มนุษย์จึงไม่ควรดูหมิ่นสัตว์ ฉะนั้นผู้มีปัญญาควรช่วยเหลือผู้ที่ต่ำต้อยกว่าร่างกายของมนุษย์และสัตว์จะมีประโยชน์เพราะรู้จักช่วยเหลือกันสัตว์ได้ช่วยเหลือมนุษย์ไม่ให้ตาย เพราะมนุษย์ได้เอาร่างกายชีวิตสัตว์มาเป็นอาหารมนุษย์เมื่อมีกำลังก็ควรช่วยเหลือสัตว์ที่ตนเองเคยบริโภค"

เมื่อท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรดำริเช่นนั้นคณะศิษยานุศิษย์ต่างพากันสละจตุปัจจัยซื้อทุ่งนารอบๆ บริเวณวัด จนกลายเป็นวัดป่ากุงที่กว้างใหญ่ ร่มรื่นไปด้วยแมกไม้ สัตว์ไพร คุ้งน้ำ เป็นรมณียสถานอันสงบ สำหรับพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา พ่อค้าประชาชนชาวบ้าน ผู้แสวงบุญมุ่งตรงต่อมรรค ผล พระนิพพาน และยังเป็นที่อาศัยของสัตว์น้อยใหญ่ต่างๆ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ก็ด้วยอาศัยร่มใบบุญของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรนั่นเอง

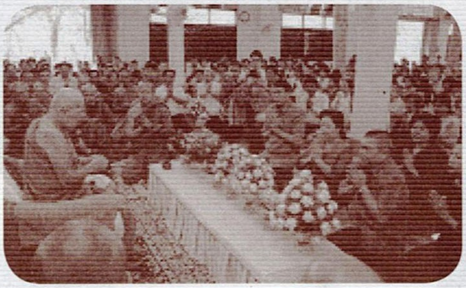
ไม่เพียงแต่ในอาณาบริเวณเขตวัดป่ากุงเท่านั้นที่เมตตาท่านแผ่ไป สายลมเย็นฉ่ำแห่งเมตตาของท่านยังแผ่ปกคลุมไปโรงพยาบาล โรงเรียน สถานสงเคราะห์ ฯลฯ ทั่วประเทศ

โรงเรียนบ้านหนองกุง

ส่วนมูลค่าสาธารณกุศลสงเคราะห์ที่ผ่านจิตเมตตาของท่าน ไม่สามารถนำมาแจกแจงได้หมดถ้าหากนำมาบันทึก หรือเขียนลงในหนังสือเล่มนี้ทั้งเล่มก็สาธยายได้ไม่หมด

สำหรับพระธรรมเทศนาของท่าน เมื่อร่างกายท่านยังแข็งแรงดี ท่านจะแสดงธรรมโปรดญาติโยมทุกวัน ธรรมะของท่านแสดงเป็น

ภาษาอีสานเข้าใจง่ายเป็นกันเอง บุคคลทั่วไปไม่ว่าเพศวัยใด ก็ตามเข้าหาท่านได้ง่าย ท่านไม่ถือองค์ว่ามีชื่อเสียงโด่งดัง

เรื่องการเงิน-การบัญชีของทางวัดป่ากุง(ปัจจุบัน)

หลวงปู่ศรี มหาวีโร จัดให้มีคณะกรรมการบริหารงานประจำ คือ ๒๕ รูป/คน โดยมีพระสงฆ์เป็นหลัก บริหารในรูปแบบของการจัดตั้งมูลนิธิ คือ

1.) มูลนิธิพระอาจารย์ศรี มหาวีโร

(Pra Archarn Sri Maha Veero Foundation)

เริ่มต้นจากศรัทธาวัดสาขาของท่านประมาณ ๑๔๕ วัด ตั้งเป้าไว้ให้หาทุนเข้าช่วยกันวัดละ ๑ ล้านบาท และศรัทธาทำบุญกับหลวงปู่ศรีในแต่ละวันก็รวมเข้าในมูลนิธิพระอาจารย์ศรี มหาวีโร ปัจจุบันมีเงินอยู่ ๒๖๕,๐๐๐,๐๐๐ (สองร้อยหกสิบห้าล้านบาท)

วัตถุประสงค์หลักของมูลนิธิ

- เพื่อเป็นสมณบริขาร พระเณร ชี อุบาสก อุบาสิกา ที่มาปฏิบัติธรรม และช่วยเหลือภิกษุผู้อาพาธ หรือค่ายานพาหนะในการธุดงควัตร หรือในการปฏิบัติกัมมัฏฐาน

- ช่วยเหลือเด็กนักเรียน นักศึกษาที่ประพฤติดี แต่ยากจน

- ช่วยเหลือผู้ประสบเคราะห์กรรมหรืออุบัติเหตุ ในการปฏิบัติหน้าที่ทางพลเมืองดี หรือทางสังคมสงเคราะห์หรือสาธารณะประโยชน์ตามที่คณะกรรมการเห็นควร

- เพื่อช่วยเหลือกิจการศาสนา ทำนุ บำรุง ส่งเสริมซ่อมแซมบูรณะปฏิสังขรณ์พระมหาเจดีย์ชัยมงคลพระเจดีย์หิน และกิจการ

สาธารณะประโยชน์ บูรณะสถานพยาบาลสาธารณะ หรือช่วยเหลือกิจการสภากาชาดไทย

- เพื่อช่วยเหลือบุคคลที่ยากไร้ ในการประกอบสัมมาชีพที่คณะกรรมการเห็นสมควร หรือส่งเสริมผู้ประกอบสัมมาชีพดีเด่น

- เพื่อร่วมมือกับองค์การการกุศลอื่นๆ เพื่อสาธารณะประโยชน์ ทั้งนี้โดยวัตถุประสงค์ทั้งหมดไม่เกี่ยวกับการเมือง

- เพื่อช่วยเหลือกิจการป้องกัน หรือบรรเทาสาธารณภัยต่างๆ ฯลฯ

๒) มูลนิธิอนุสรณ์พระกฐินต้น

เริ่มทุนมาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ พระราชทานทุนทรัพย์ ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อขยายที่ดิน ปัจจุบันมีเงินอยู่ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท

นอกจากนี้วัดป่ากุงฯ ยังได้เป็นที่ตั้งศูนย์อบรมศีลธรรมของคณะกรรมการส่งเสริมพระพุทธศาสนาประจำหมู่บ้าน (ก.ส.ศ.ป)

หลวงปู่ศรีฯ ท่านได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาวีรวงศ์(ติสฺโส อ้วน) เจ้าคณะภาค ๘-๙-๑๐-๑๑ (ธ) เป็นหัวหน้าพระธรรมทูตสายที่ ๕ (พิเศษ) และหน่วยสงเคราะห์ พุทธมามกะผู้เยาว์ (น.พ.ก.) เป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการสงฆ์ฝ่ายธรรมยุตจังหวัดร้อยเอ็ด เป็นประธานสงฆ์ฝ่ายอรัญวาสีจังหวัดร้อยเอ็ด

ส่วนการศึกษาอบรม ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านได้อบรมหนักไปในทางปฏิบัติวิปัสสนาธุระกัมมัฏฐานเป็นส่วนมาก เน้นหนักไปในทาง ศีล สมาธิ และปัญญา ที่ได้ศึกษาเป็นอย่างดี จากท่านพระ

อาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหลักปฏิบัติ

วัดนี้มีพระเจ้าพระสงฆ์จำพรรษาอยู่ไม่น้อยกว่าปีละ ๒๕-๓๐ รูป มีทายกทายิกาและชาวพุทธทั้งปวงมารักษาศีลฟังเทศน์และรับการอบรมศีลธรรมในวันธรรมสวนะไม่น้อยกว่าวันละ ๑๐๐ คน โดยมิได้เลือกว่ากาลในพรรษาหรือนอกพรรษาถ้าหากเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา อาทิ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา และวันทอดกฐินสามัคคี เป็นต้น ชาวพุทธย่อมมาประชุมกัน ณ **"ศาลามหาวีรธรรมสภา"** มากเป็นพิเศษ แม้ศาลาจะกว้างใหญ่ไพศาลเห็นปานนี้ก็ตาม แต่ก็ดูเป็นแคบไปถนัดทีเดียว

และสิ่งที่น่ายินดีและปลาบปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่งนั้นก็คือ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ พร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ และเจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ ได้เสด็จมาทอดพระกฐินส่วนพระองค์ที่วัดประชาคมวนาราม(ป่ากุงเก่า) ซึ่งนับว่าเป็นเกียรติประวัติแก่ชาวจังหวัดร้อยเอ็ดเป็นอย่างยิ่ง

เสด็จพระราชทานพระกฐินต้น ณ วัดป่าตุง
๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๘

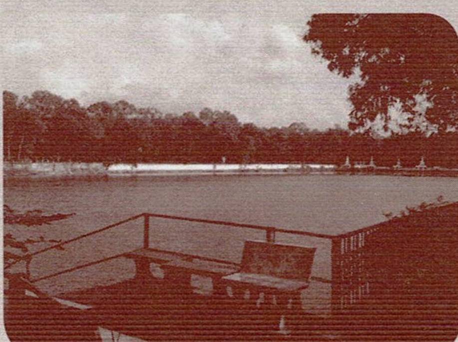

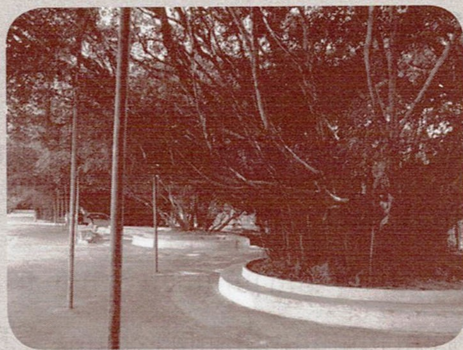
วัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง)
ต.ศรีสมเด็จ อ.ศรีสมเด็จ
จ.ร้อยเอ็ด

กุฏิหลวงปู่ศรี มหาวีโร

สระน้ำใหญ่กลางวัด
และเป็นที่ตั้งของกุฏิหลวงปู่ศรี

ใต้ร่มไทร

ศาลากลางน้ำ

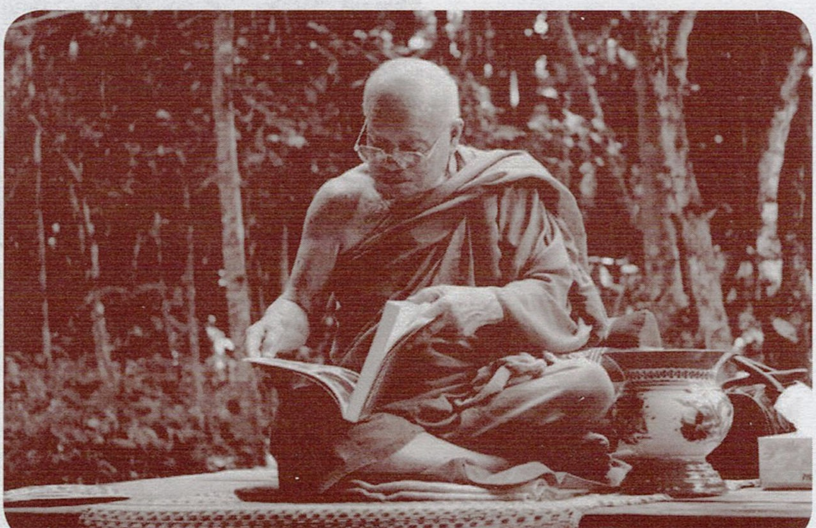

ศาลาใหญ่

ธรรมยาตรา

ด้วยอุปนิสัยที่หลวงปู่ศรี มหาวีโรชอบธุดงค์ธรรม เมื่อออกพรรษาแล้ว หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านจะพาสานุศิษย์ออกเที่ยวธุดงค์ธรรมยาตราไปตามหมู่บ้าน ตำบล อำเภอต่างๆ ที่มีป่ามีโคกมีดอน ที่ๆ ชาวบ้านนิยมนับถือผีปู่ตา ผีแถน ผีฟ้า ฯลฯ ท่านมักจะไปในสถานที่ผีดุๆ โดยเอาธรรมของจริงจาริกไปโปรดคนและผีโปรดให้ชาวบ้านเปลี่ยนจากการนับถือผีมานับถือพระพุทธเจ้าแทน โปรดผีมิจฉาทิฏฐิ เที่ยวหลอกหลอนชาวบ้านเป็นงานสนุก ให้เป็นผีที่มีความเห็นชอบ ประกอบกรรมดี

ธรรมหลักใหญ่ที่ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเน้นสอนชาวบ้านนั้นก็คือ ให้เขาละเว้นสิ่งที่เป็นอบายมุข โทษของการเล่นการพนันสลากกินรวบ รู้จักเคารพในสิ่งที่ควรเคารพ บูชาในสิ่งที่ควรบูชา มีความจงรักภักดี ต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เป็นต้น

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรมักจะปรารภว่า

"ประชาชนชาวบ้านผู้มีอุปนิสัยในทางธรรมเมื่อได้สนทนาธรรม ได้ฟังธรรมจากเราซึ่งเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงแม้เพียงครั้งเดียว ก็จะได้รับประโยชน์และความสุขอันมีพระนิพพานเป็นที่สุดได้เช่นกัน"

สายทางธรรมที่ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเที่ยวจาริกกรรมฐานโปรดชาวบ้านในยุคนั้นเริ่มแรก (ขอยกตัวอย่างเพียงบางส่วน ที่หลวงปู่ศรี บันทึกไว้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม - ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๘) ท่านไปทางอำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่ตำบลชุมพระ มีประชาชนที่ศรัทธาเลื่อมใส เลิกนับถือผีหันหน้าเข้าหาพระรัตนตรัย จำนวน ๗,๓๕๓ คน

ตำบลบึงงาม อำเภอโพนทอง มีผู้เลิกนับถือผี ๔,๕๘๐ คน ที่บ้านโพนสว่าง มีศรัทธาถวายที่ดิน ๑๖ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลขามเบี้ยมีประชาชนมาฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๕,๔๓๘ คน

ตำบลอุ่มเม้า มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๑,๕๙๒ คน และมีศรัทธาถวายที่ ๔ ไร่ ๑ งาน เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลกกโพธิ์ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๖,๐๘๘ คน และมีศรัทธาถวายที่ ๕๔ ไร่ เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลสว่าง มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๖,๗๘๖ คน และมีศรัทธาถวายที่ ๖ ไร่ ๑ งาน เพื่อสร้างเป็นวัดป่ากรรมฐาน

ตำบลโนนไชยศรี มีผู้รับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๓,๖๔๐ คน

ตำบลสะอาด มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๒,๔๒๓ คน

ตำบลเชียงใหม่ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๔,๓๗๐ คน

ตำบลหนองใหญ่ มีผู้มารับฟังพระธรรมเทศนาและเลิกนับถือผี ๑,๗๒๖ คน

ธรรมของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงแผ่ไปทั่วทุกทิศ ชาวบ้านเกิดความเลื่อมใสจากดงดอนศาลผีปู่ ผีตาที่ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเดินธุดงค์ผ่านมาพักภายหลังได้ กลายเป็นวัดวาอารามกรรมฐานเต็มทั่วไปหมด

ในเรื่องเผยแผ่ธรรม ปราบผี สร้างวัดกรรมฐาน สอนคนชั่ว ให้กลับมาเป็นคนดี บารมีธรรมของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงแผ่ขยายกว้างไกล จึงทำให้ท่านเป็นที่เคารพนับถือของคนทั่วไป

เรื่องท้าวสีทนกับนางมโนรา

หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านออกเที่ยวสั่งสอนประชาชนในที่ต่างๆ มีวรรณกรรมอีสานเรื่องหนึ่งที่ท่านมักจะยกเปรียบเทียบเสมอคือ เรื่องท้าวสีทนกับนางมโนรา ท่านหลวงปู่ศรีท่านแสดงไว้ว่า

"เดี๋ยวนี้โลกของเราติดกันอยู่มุมนี้แหละ(มุมเงิน) สีทนมโนรา เป็นนิยายอันหนึ่ง เป็นบุคลาธิษฐาน จะจริงหรือไม่จริงก็แล้วแต่

แต่เมื่อเป็นบุคลาธิษฐานแล้ว เราน้อมมาเป็นธรรมาธิษฐานได้ ชื่อท่านก็บอกไว้แล้วสีทน มโนรา แต่เรื่องย่อๆ ง่ายๆ ของนิทานนี้ ใครๆ ก็พอจะรู้จัก

มโนรา ก็แปลว่า จิตใจ จิตใจนี้สามารถเหาะไปถึงไหนถึงไหนก็ได้

สีทนอันนี้ก็หมายถึงร่างกายของเรานี้แหละ คือความอดทนก็ได้ความอดทนนี้เป็นคู่ของจิต ถ้าจิตไม่มีความอดทนก็อยู่ไม่ได้

ตามเรื่องท่านว่ามโนรามีปีกก็เลยเหาะหนี จะไปเมืองภูเงินโน่น แต่พอถึงป่าดงไปพบฤาษี เลยเอาแหวนธำมรงค์ฝากไว้กับฤาษี แล้วสั่งฤาษีว่า

"หากผัวข้ามาให้เอาแหวนธำมรงค์ให้เขาด้วย"

แล้วนางมโนราก็บินไปถึงเมืองภูเงิน กำหนดวันจะแต่งงานกับพระยาภูเงิน

ท้าวสีทนก็อดทนเดิน เดินไปอยู่อย่างนั้นทนทุกข์ทรมานเดินฝ่าป่าดง ป่าหวาย หลึมคึมหวายหนา ก็อดทนฝ่าไปไปพบฤาษีๆ ให้เรียนมนต์คาถาเสกใส่มะนาว ถ้ามันฝ่าไปที่ไหนไม่ได้ ก็ให้เอามะนาวขว้างไปมันจะเจาะทางเดินไปได้ และได้มอบแหวนธำมรงค์ให้

พอไปถึงแม่น้ำกัดเหล็กกัดทอง ทิ้งมะนาวลงไปปรากฏว่าจมน้ำไปเลย เลยข้ามน้ำไปไม่ได้ นั่งกอดเข่าร้องไห้อยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่งใกล้ฝั่งแม่น้ำ ลูกนกอินทรีย์ ๓ ตัว เห็นสีทนนั่งร้องไห้อยู่ก็ลงมาถามว่า

“ทำไมมาร้องไห้อยู่ที่นี่”

สีทนก็เล่าให้ฟังว่า

“เมียหนีไปอยู่เมืองภูเงิน จะไปตามก็ข้ามน้ำไม่ได้”

ลูกนกอินทรีย์ก็เลยแนะนำว่า

“พรุ่งนี้พ่อแม่ฉันจะบินไปหากินอาหารที่เมืองภูเงิน เพราะเมืองภูเงินกำลังจัดงานแต่งงานนางมโนรากับพระยาภูเงิน ฉันก็จะไปด้วยขอให้ท่านแทรกเข้าไปอยู่ในขนปีกพ่อแม่ฉันก็แล้วกัน”

วันรุ่งขึ้นสีทนจึงปีนต้นไม้ขึ้นไปแทรกอยู่ในขนปีกนกอินทรีย์

พ่อแม่นกอินทรีย์ก็พาบินไปเมืองภูเงิน พอไปถึงนกบินลงต่ำๆ สีทนก็กระโดดลง แล้วไปพบสาวใช้ในวังออกมาตักน้ำอาบ จึงฝากแหวนธำมรงค์ไปให้นางมโนรา พอนางมโนราเห็นแหวนธำมรงค์ ก็พูดขึ้นว่า

"ผัวฉันมาถึงแล้วฉันไม่แต่งงานหรอก"

นี่เป็นเรื่องย่อๆ ที่นี้ถ้าเราจะย้อนมาเป็นธรรมาธิษฐาน

มโนราหมายถึงมโนหรือจิตใจของเรา ท้าวสีทนหมายถึงอดทนหรือขันติ

มโน(จิต) กับสีทน(ขันติ) ถ้าหนีจากกันแล้วใช้ไม่ได้ (หมายความว่าการฝึกจิตต้องอดทน)

แหวนธำมรงค์ หมายถึง ธรรมมะ ที่ว่าเสกมนต์ใส่มะนาว หมายถึง ฤาษีท่านมีศีล หรือสติ พอจะสู้กับทุกขเวทนาต่างๆ นานาได้

การนั่งกรรมฐานมักมีเสมือนขวากหนามอยู่มากๆ คือนั่งไปหน่อยมักจะเจ็บนั้น ปวดนี่ วุ่นวาย นี่แหละคือ ฝ่าดงหนา ป่าหวาย หลื่มคืมหวายหนา(เดินไม่สะดวก) ต้องฝ่าให้ได้

แต่แล้วเราต้องอาศัยขันติ คือ ความอดทน ท้าวสีทนต้องสู้ดึงดันเข้าไป

พอได้แหวนธำมรงค์แล้วเหมือนได้สติ เลยไม่กลัวในการสู้กับทุกขเวทนา ดันเข้าไปเลย แต่ว่าขั้นนี้ดันเข้าไปถึงแม่น้ำกัดเหล็กกัดทอง

แล้วไปไม่รอด (ข้ามน้ำไม่ได้)

จะข้ามได้ก็ด้วยอินทรีย์ทั้ง ๕ (นกอินทรีย์ ๕ ตัว) คืออินทรีย์ ๕ อันได้แก่ สันธินทรีย์ วิริยินทรีย์ สตินทรีย์ สมาธินทรีย์ ปัญญินทรีย์ คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา

อินทรีย์ทั้ง ๕ เป็นพลังที่จะข้ามไปเมืองภูเงิน จึงจะได้เมียคืนมา ถ้าไม่เช่นนั้นเมีย(ใจ) ก็จะอยู่เมืองภูเงิน(ใจติดเงิน) เป็นอย่างนั้นใช่ไหม เห็นใครๆ ก็ยุ่งกับเงินกันทั้งนั้น เรียกว่าไปอยู่เมืองภูเงินกันหมด เจ้าตัววิ่งตามไม่ทันมีมากใช้มาก เป็นหนี้มากยุ่งกันอยู่อย่างนั้นแหละ

นี่แหละมโนรามันไปอยู่เมืองภูเงิน มันไปแต่งงานแล้วก็ไม่รู้จะบินคืนมาอยู่กับตัวของตัวก็มาไม่ได้ จิตใจมันไปยึดอยู่กับทรัพย์ภายนอก

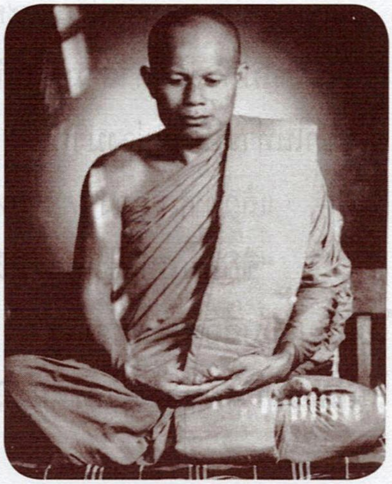
เมื่อพิจารณาเป็นธรรมาธิษฐานแล้วมันจะต้องเป็นอย่างนั้นคนเราชอบไปอยู่เมืองภูเงินหมด ส่วนธรรมะไม่อยากมาหาเลย ท้าวสิทนก็เดือดร้อนวุ่นวายเพราะเมีย(ใจ) ไม่อยู่ด้วย

ฉะนั้น คนจึงได้ทุกข์ ได้ยาก ฆ่ากัน ทำลายกัน ยิงกัน คืนวานนี้ก็ได้ยินว่าแทงกันตาย หวงกันท่านั้นท่านี้ร้อยอันพันอย่าง มัน(ใจ) ไปติดอยู่ที่เงินกันทั้งนั้น อยู่แต่ร่างเปล่าๆ เลยไม่มีความอดทนโลกอันนี้ก็เลยเดือดร้อน นี่เทียบกันง่ายๆ

มัชฌิมวัยของหลวงปู่ศรี มหาวีโร

ในบางคราวแม้ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจะอยู่ในมัชฌิมวัยย่างปัจฉิมวัยแล้วท่านยังนำคณะสานุศิษย์ของท่านเที่ยวกรรมฐานเหมือนกับวัยหนุ่มๆ ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย เที่ยวอบรมสั่งสอนคนที่หลงงมงาย นับถือสิ่งที่ไร้แก่นสารหันมานับถือพระรัตนตรัย ปรากฏว่ารายทางที่ท่านผ่านไปกลิ่นธูปควันเทียน เครื่องสังเวยภูตผี ได้กลับกลายมาเป็นเครื่องบูชาสักการะพระรัตนตรัยแม้หนทางที่ท่านก้าวเดินจะเหน็ดเหนื่อย แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อในการสงเคราะห์โลก เพราะท่านถือว่า

"ร่างกายกับคุณความดีแตกต่างกันไกลลิบลับ เพราะร่างกายสลายไปทุกขณะ ส่วนคุณความดีดำรงอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์"

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๑๔ ท่านหลวงปู่ศรี พาคณะศิษย์ไปทางอำเภอโพนทอง เพราะที่นั้นมีคนนับถือ **"ผีฟ้า และผีปอบ"** มาก เมื่อไปถึงท่านหลวงปู่ศรีจะเทศนาสั่งสอนขัดเกลาจิตใจคนที่นับถือผีเสียก่อนว่า

"การนับถือผีไม่มีประโยชน์ ส่วนเข้านับถือพระพุทธเจ้าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งใหญ่ ผู้ที่นับถือพระพุทธเจ้าแล้วผีไม่อาจเข้ามาทำ

อันตรายได้”

พอตกตอนค่ำท่านและคณะก็จะนอนตรงที่ว่า **“ผีดุ”** เมื่อตื่นเช้าขึ้นมาไม่เห็นผีกล้าสามารถทำอันตรายท่านแต่อย่างใดผู้คนเพิ่มความศรัทธาในท่านเป็นอย่างมาก

แล้วท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจะแสดงย้ำว่า

“ชีวิตมนุษย์ไม่ควรมีผีเป็นสรณะเพราะผีไม่ใช่ที่พึ่งที่แน่นอน ให้หันมานับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่แน่นอนถาวรมั่นคง ใครที่มัวนับผีเป็นที่พึ่งถือว่าเกิดมาเสียชาติเกิด”

ชนทั้งหลายเหล่านั้นเมื่อได้ฟังธรรมที่ท่านหลวงปู่ศรี แสดงแล้ว ถึงกับนั่งร้องไห้เกือบทั้งหมู่บ้านหันมาขึ้นต่อไตรสรณคมณ์ ท่านหลวงปู่ศรี ก็จะรดน้ำมนต์ให้ ในขณะที่ท่านรดน้ำมนต์ให้นั้นเสียงกรีดร้องโหยหวนของผีที่สิงอยู่ในร่างคนทั้งหลายพยายามต่อสู้กรีดร้องดังไปไกลหลายช่วงป่าและไม่นานคงเหลือแต่เสียงสะอึกสะอื้น และในที่สุดก็จะสงบลง เมื่อกลับไปบ้านก็จะปลดหิ้งบูชาผีที่ตนบูชาอยู่ในบ้านทิ้งอย่างไม่อาลัยเสียดายและเกรงกลัวอีกต่อไป

ในบางครั้งหลวงปู่ศรีท่านก็เมตตาเล่าเรื่องผีที่ท่านสัมผัสได้ให้เฉพาะศิษย์ใกล้ชิดฟังท่านบอกว่า

“พวกภูตผีก็เหมือนมนุษย์เรานี้แหละ มีทั้งดีและชั่วเหมือนคนเราทั้งชั่วทั้งดี ผีไม่ดีก็ถูกจับไปกักไว้ในคุกเหมือนโลกมนุษย์เราบ้านเมืองผีก็ใหญ่โตเหมือนบ้านเมืองในโลกมนุษย์เรา มีหัวหน้าปกครองเหมือนกันทุกอย่าง แต่ที่แตกต่างคืออำนาจของบุญ ผีทั้งหลาย

จะเกรงกลัวผู้มีบุญวาสนาที่สั่งสมมาดีแล้ว และผีที่มีนิสัยทางบุญก็จะสนใจในบุญเหมือนกันแต่ที่เป็นผีเพราะต้องมาชดใช้กรรมตามวาระเท่านั้น"

ในการเที่ยวอบรมสั่งสอนออกธรรมยาตราของท่านไม่ได้ราบรื่นเสมอไป ในบางครั้งมีผู้พยายามต่อต้านด้วยวิธีการต่างๆ บางคนนับถือผีมาตั้งแต่โคตรเหง้า หรือโคตรของโคตรเหง้า ตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหาจนจิตใจกลายเป็นเปรตผีไปเสียทั้งหมด เที่ยวพยายามต่อต้านท่านหลวงปู่ศรี เมื่อเห็นว่าท่านจะผ่านไปยังหมู่บ้านใดก็เที่ยวโพนทะนาป่าวประกาศล่วงหน้าว่า

"คอมมิวนิสต์มาแล้ว พวกมารมาแล้ว มาในคราบของพระภิกษุเป็นผู้นำ ให้ชาวบ้านพากันระวังอย่าหลงเชื่อ"

เมื่อท่านหลวงปู่ศรี เดินทางไปถึงพวกมารเหล่านี้ก็จะคอยก่อกวนด้วยวิธีการต่างๆ ทำให้ลูกศิษย์เดือดร้อนใจจึงเข้าไปกราบเรียนท่านก็บอกว่า

"ก็ช่างเขาเถอะ อย่าไปสนใจพวกมันเลย"

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจะสอนศิษย์ว่า

"คนฉลาดถึงมีตาดี ก็ทำเหมือนคนตาบอด ถึงหูดี ก็ทำเหมือนคนหูหนวก ถึงมีปัญญาก็ทำเหมือนคนใบ้ ถึงมีกำลังก็ทำเหมือนคนไม่มีกำลัง เมื่อมีความจำเป็นขึ้นมาถึงจะนอนอยู่ในเวลาใกล้ตาย ก็ยังทำประโยชน์ใหญ่ได้"

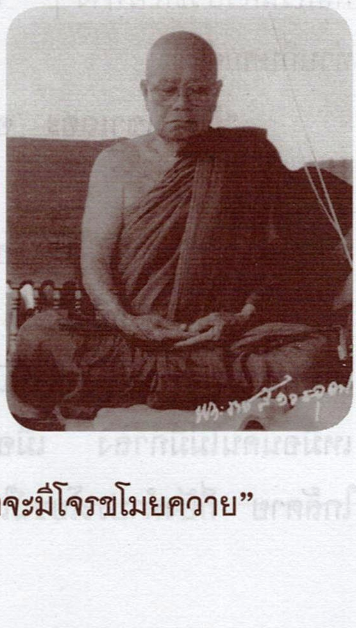
ภายหลังเมื่อพวกนั้นก่อเรื่องราวมากเข้า ถือค้อนถือมีดหวังเข้ามาทำร้ายท่าน ท่านอดไม่ได้เลยพูดว่า

"มีอะไร เฮ้ย!! เดี๋ยวแผ่นดินจะสูบนะ"

ท่านพูดสั้นๆ เพียงเท่านั้น พวกเขาเหล่านั้นเห็นอำนาจอะไรในของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรก็ไม่ทราบได้ ต่างพากันวิ่งๆๆๆ แตกหนีราวกะผึ้งแตกรังกระเจิดกระเจิงทิ้งค้อน ทิ้งมีด ทิ้งขวาน วิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง แบบไม่คิดชีวิต นี่คือ อำนาจจิตของท่าน เป็นเรื่องสุดวิสัยที่เราๆ ท่านๆ จะอาจสามารถรู้ได้

<u>อำนาจจิตของหลวงปู่ศรี มหาวีโร</u>

เมื่อกล่าวถึงอำนาจจิตของท่าน มีพระอดีตผู้ใหญ่บ้านที่สละบ้านเรือนออกบวชติดตามหลวงปู่ศรีได้เล่าด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในอำนาจจิตของท่านไว้ว่า...

"...ตอนที่ผมยังไม่ได้บวชและยังไม่ได้เป็นผู้ใหญ่บ้าน ผมเข้ามาวัดป่ากุงใหม่ๆ ท่านเทศนาว่า

"เรามาประพฤติปฏิบัติให้ตั้งอกตั้งใจ"

ผมพูดสวนท่านว่า

"หมามันเห่าทางบ้าน ผมห่วงว่าจะมีโจรขโมยควาย"

ท่านจึงบอกว่า

"จะเอาของดีให้ทำไมมาพูดแย้ง ไม่ใช่วิธีนะ"

ผมก็ยังพูดแย้งขึ้นอีกว่า

"ผู้ใหญ่บ้านเขาเปิดบ่อนการพนันคนเล่นคนกินคนเที่ยวมันเยอะ ไม่รู้ว่าควายที่บ้านเป็นยังไง หมาตัวอยู่บ้านมันเห่า"

ท่านเลยด่าเอาว่า

"มาประพฤติปฏิบัติในศีลธรรมจะไปกลัวทำไมกับของแบบนั้น ถ้าหากเราประพฤติดีแล้ว ไม่มีใครมาทำอะไรเราได้หรอกปืนก็ยิงไม่ออก ไฟไม่ไหม้ ตกน้ำไม่ตาย ไม่อย่างนั้นพระพุทธเจ้าไม่ตรัสไว้หรอก

"สวากขาตธรรม คนไหนประพฤติธรรมคนนั้นไม่มีอันตราย"

ผมฟังท่านแล้วผมไม่เชื่อ ผมไม่เคยเห็นว่าธรรมจะรักษาวัวควายที่บ้านผมได้ ผมก็เลยขอลาท่านกลับไปบ้าน แยกไปคนเดียว สัญญากับเพื่อนหากมีเรื่องจะฉายไฟเรียก กลับไปถึงบ้านเห็นคอกควายโดนขโมยเปิดไว้หมด แต่ควายไม่ออกจากคอก ปรากฏว่า พวกขโมยมันเอาสนตะพายความตัวผู้ ดึงควายตัวผู้ออกหนีจากหมู่พวก แต่มันไม่ยอมไปควาย ๗ ตัวไม่ออกจากคอกซักตัว พ่อก็แก่ แม่ก็เฒ่า นัยน์ตาก็ฝ้าฟางมีเพียงหลานกำพร้าลูกของน้องสาว ผมจึงถามพ่อว่า

"พ่อนอนต่างไหม? " (หมายถึงนอนแล้วรู้สึกมีอะไรแปลกๆ หรือผิดปกติหรือเปล่า)

พ่อบอกว่า

"ลูกเอ้ย! ควายมันหลุดวิ่งไล่ขวิดกันอยู่ไปผูกหน่อย"

ผมก็โมโห บอกพ่อว่า

"เขาจะขโมยควายเรา แต่ควายเราไม่ไป"

ผมเลยฉายไฟเรียกเพื่อน เพื่อน ๑๒ คนจึงมาดูด้วยกัน ต่างคนก็ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันอัศจรรย์จริงอย่างท่านหลวงปู่ศรีว่า

"ผู้ใดประพฤติธรรม ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม"

ผมหัวเข่าทรุดลงกับพื้นดินตรงปากคอกควายหันหน้าไปทางพ่อแม่ครูอาจารย์(หลวงปู่ศรี มหาวีโร) กราบขอเป็นลูกศิษย์ท่าน นี้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นกับผมจริงๆ

หลังจากนั้นมาผมได้มากราบฟังธรรมท่านเสมอและมีเรื่องอัศจรรย์ในคุณธรรมของท่านเสมอ จึงเกิดศรัทธาแก่กล้าสละบ้านเรือนออกมาบวชประพฤติศีลธรรม"

ภูมิเจ้าที่วัดป่ากุง

หลวงปู่ศรี มหาวีโรเล่าถึงภูมิเจ้าที่วัดป่ากุงตนหนึ่ง หลวงปู่เรียกว่า **"อีสินเหี่ยน"** แปลงร่างได้ ๒ รูปแบบ ๑. เป็นงูใหญ่หางด้วน ตัวเท่าลำต้นตาล ๒. เป็นผู้หญิงแต่งชุดเปลือกไม้ปกปิดกาย อีกตนหนึ่งเรียกว่า **"บักดำใหญ่หรือบักคอลาย"**

ท่านหลวงปู่ศรี ได้ทรมานสมัยอยู่ที่วัดป่าหนองไต้ จนยอมตัวขออยู่รับใช้ติดตามมาอยู่วัดป่ากุงกับหลวงปู่มาเฝ้าวัดเฝ้าสระใหญ่ ใครไปจับต้อง ลักเล็กขโมยน้อยสิ่งของต่างภายในวัด เอาของโดยไม่บอกกล่าวก่อน ต้องมีอันเจ็บไข้ได้ป่วยมีอันเป็นไปต่างๆ ถ้าอยากจะหายก็ต้องแต่ขันธ์ ๕ ขันธ์ ๘ มาขอขมาต่อหลวงปู่ศรี มหาวีโร จึงหายจากอาการที่เป็น ต่อมาหลวงปู่ศรีบอกว่า

"ด้วยอานิสงส์แห่งการรับใช้พระ ภูมิเจ้าที่ทั้งสองได้ไปเกิดในภพภูมิที่สูงแล้ว"

ต่อมาท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรได้เป็นผู้นำชาวบ้าน ปลูกป่าไม่ว่าจะเป็นส้ม มะนาว กล้วย กอไผ่ ฯลฯ ปลูกในบริเวณวัด ท่านปลูกกล้วยล้อมโบสถ์ ไม่ให้ใครแตะต้อง พอพวกโจรขโมยผ่านมาเห็นกล้วยสุกคาเครือน่ากิน ก็ชวนกันเข้าไปขโมย ไปกัน ๔ คน เอากระสอบข้าวสารไปใส่ตัดใส่ถุงละเครือหามกระสอบกล้วยเดินวกวนไปมาอยู่ในบริเวณวัด หาทางออกไม่ได้จนกระทั่งสว่าง นั่งเหนื่อยล้าอ่อนเพลียทอดอาลัยอยู่ที่ใต้ร่มไม้

พอตอนเช้าท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรออกไปบิณฑบาต จึงบอก

พระเณรว่า

“ไปเรียกพวกขโมยบ้าหามกระสอบกล้วยเดินรอบวัดทั้งคืนมานี่ซิ”

เมื่อตามพวกขโมยนั้นมาท่านหลวงปู่ศรีจึงถามว่า

“เป็นไงบ้างเหนื่อยไหม? ถ้าอยากกินทำไมไม่ขอ คราวหลังก็ขอสิ เอ้า เอาไปกินซะ”

เมื่อท่านอนุญาตให้ เขาก็กราบท่านหลวงปู่ศรี แล้วกราบเรียนท่านด้วยความตื่นเต้นตื่นกลัวว่า

“เข็ดแล้วครับท่านอาจารย์ เข็ดไปจนวันตายวัดนี้ผีเยอะเหลือเกิน พวกผมจะเดินหนีไปทางไหน ก็มีผีขัดขวางไม่เจอผีก็เจอป่าทึบ หาทางมุดออกไม่ได้เดี๋ยวก็เจอเสือ เดี๋ยวก็เจองูใหญ่วิ่งหนีตายกันแทบทั้งคืน แทบจะเอาชีวิตไม่รอด เสื้อผ้าขาดวิ่นหมด”

“ทีหลังอย่าพากันไปหาลักขโมย มันเป็นบาป อยากได้อะไรก็ขอเอาตรงๆ”

หลวงปู่ศรีท่านกล่าวสอน

เรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง คือมีคนหนึ่งมารับจ้างขุดสระน้ำที่บ้านโสร่งแดง ห่างจากวัดป่ากุงนี้ไปก็ประมาณ ๔-๕ กม. เลยบ้านก่อไป แกเอาแทรกเตอร์ขุดตรงนั้น แทรกเตอร์ดับไม่ติดเลย ทำยังไงก็ไม่ติดมีคนแนะนำแกว่า

“ให้แต่งเครื่องเซ่นสังเวยผีปู่ตาสิ เดี๋ยวรถก็จะสตาร์ทติด”

แกทำพิธีอย่างที่แนะนำ ก็ไม่สำเร็จประโยชน์ มีอีกคนบอกว่า

"ลองไปขอน้ำมนต์จากหลวงปู่ศรี วัดป่ากุงสิ"

แกจึงมากราบหลวงปู่ศรีเล่าความเป็นไปให้ท่านฟัง ท่านจึงทำน้ำมนต์ให้แกก็เอาไปรดพรมรถแทรกเตอร์ พรมน้ำมนต์เสร็จ รถสตาร์ทติดทันทีเลยแกก็ก้มลงกราบหลวงปู่ตรงนั้นเลย พอเสร็จงานจึงมาหาหลวงปู่ศรี กราบเรียนหลวงปู่ศรีว่า

"ผมอัศจรรย์ในบุญบารมีครูบาอาจารย์จริงๆ "

ตั้งแต่นั้นมาทางวัดป่ากุงมีกิจการงานอะไรเกี่ยวกับเรื่องขุดสระแกมาทำถวายหมดนี้เป็นเพียงเกล็ดเล็กน้อยในอีกหลายเรื่องที่ยกมาเป็นตัวอย่างให้รู้ถึงอำนาจจิตและบุญญาภินิหารของหลวงปู่ศรี มหาวีโร

พระอรหันต์แสดงธรรมให้ฟังที่เขาผาน้ำย้อย

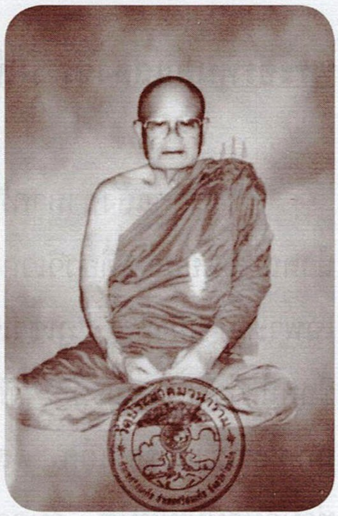
ในฤดูแล้งอากาศร้อนอบอ้าวของทุกปี ท่านหลวงปู่ศรีมักจะนำคณะศิษย์ออกเที่ยววิเวกเจริญสมณธรรมตามป่าตามภูเขาลึกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ **"ภูเขาเขียว"** หรือ **"เขาผาย้อย"** หรือ อีกชื่อหนึ่งว่า **"ดงมะอี่"** มีพื้นที่ติดต่อ ๓ จังหวัด คือ กาฬสินธุ์ มุกดาหารและร้อยเอ็ด สถานที่แห่งนี้ถูกอัธยาศัยท่านเป็นพิเศษตั้งแต่ท่านอุปสมบทใหม่ๆ จนกระทั่งเข้าสู่วัยชรา เมื่อมีโอกาสท่านจะออกมาเที่ยวเจริญสมณธรรมบริเวณเขาเทือกนี้เสมอ ท่านเล่าว่า

"การมาเจริญสมณธรรม ตามสมณนิสัย ที่เทือกเขาผา

น้ำย้อยมักได้อุบายแปลกประหลาดและอัศจรรย์เสมอ ตั้งแต่คราวยังหนุ่มร่างกายยังแข็งแรง เรามักมาเที่ยววิเวกเพียงองค์เดียวอยู่ในป่าลึกๆ สนุกในการเจริญวิปัสสนา การพิจารณาธรรมต่างๆ คล่องตัวไม่เป็นที่ติดขัดอากาศก็เบาสบาย สัตว์เสือช้างก็ยังมีให้เห็นดาษดื่นอยู่สงัดกายสงัดจิตจากอุปธิสรรพกิเลสที่มาก่อกวนรุมเร้าจิตใจ บางครั้งบางคืนปรากฏว่ามีพระสาวกอรหันต์มาแสดงธรรมให้ท่านฟังตามอริยประเพณี โดยปรากฏทางสมาธินิมิต”

หลวงปู่ศรีเมตตากล่าวให้ทราบใจความย่อสรุปธรรมที่พระอรหันต์สาวกได้ว่า

“สมณะไปที่ใด อยู่ที่ใดไม่ควรติดข้องอยู่กับกาลสถานที่เวล่ำเวลา ควรตั้งจิตบำเพ็ญเพียรเพื่อความหลุดพ้นทุกลมหายใจเข้าออกชีวิตที่กำลังกล่าวผ่านไปในปัจจุบันคือความไม่แน่นอนที่ผลกรรมปรุงจิตแต่งขึ้นตั้งแต่อดีต ถ้าหากกรรมในปัจจุบันไม่แน่นอน ก็ส่งผลร้ายในอนาคตการมีชีวิตอยู่กับการตายไม่มีความต่างกันในทางธรรมเพราะเป็นหลักธรรมดาที่มนุษย์และสัตว์โลกต้องพานพบเป็นประจำนิสัย การบำเพ็ญเพียรทางจิตเพื่อความหลุดพ้นในวันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ต่างหากเป็นกิจที่สมณะพึงกระทำบำเพ็ญให้เกิดขึ้น

สมณะที่มีความมุ่งหวังว่าจะสิ้นกิเลสได้ในวันนี้หรือพรุ่งนี้

เป็นสมณะที่ไม่นิ่งนอนใจ ต้องเป็นผู้มีความเพียรแผดเผากิเลสแก่กล้าสมณะเช่นนี้แลเป็นสมณะสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง"

เมื่อสาวกอรหันต์มาแสดงธรรมให้ท่านหลวงปู่ศรีฟังแล้ว ก็อันตรธานจากไปท่านหลวงปู่ศรีจึงได้น้อมเอาธรรมนั้นมาพิจารณาใคร่ครวญไตร่ตรองให้เกิดสติปัญญาท่านเล่าถึงประสบการณ์ในครั้งนั้นให้ทราบว่า

"เพลิดเพลินดื่มด่ำในพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนท่องเที่ยวอยู่ในแดนอมตมหานฤพานข้ามความโศกเศร้าร้าวราน ลืมวันลืมคืน จิตใจจดจ่ออยู่กับการพิจารณาธรรมทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง จิตออกรู้เห็นทั้งแดนนรก แดนสวรรค์ พรหมโลก ออกรู้เห็นความระทมทุกข์ของสัตว์โลก เห็นความบันเทิงสุขของเหล่าเทพในสรวงสวรรค์ เห็นความยาวนานของชีวิตในพรหมโลก เมื่อย้อนจิตกลับเข้ามาข้างในพิจารณาธาตุขันธ์ที่ถูกกรรมปั้นแต่งขึ้นมาเหมือนดินที่ถูกช่างปั้น ปั้นเป็นรูปสัตว์บุคคลต่างๆ ที่ถึงเวลาก็แตกสลาย แล้วก็ปั้นขึ้นมาใหม่โดยอาศัยดินเดิม เปลี่ยนรูปลักษณะไปต่างๆ นานาจนช่างปั้นคือจิต ไม่อาจจำผลงานคือภพชาติที่หมักหมมมานานแสนนานได้"

บางครั้งถึงกับน้ำตาร่วงเมื่อพิจารณาชีวิตธาตุขันธ์และภพชาติที่เวียนว่ายตายเกิด ผ่านมามีแต่เรื่องแบกกองทุกข์นานับปการหาประมาณและหาที่ยุติแทบไม่ได้ ทำให้เกิดสลดสังเวช สุดประมาณเห็นทุกข์และเห็นโทษของทุกข์ เห็นเหตุให้เกิดทุกข์คือกิเลสตัณหาเห็นทางดับทุกข์คือมรรคมีองค์ ๘ ที่พระพุทธเจ้าทรงประทานไว้เมื่อจิตพิจารณายับยั้งอยู่

เป็นเวลานานจึงถอนออกจากสมาธิ

ท่านหลวงปู่ศรีเล่าว่า

"พระอรหันต์มาแสดงธรรมให้ฟังนั้น มีทั้งพระสาวกอรหันต์ในสมัยพุทธกาล และพระอรหันต์ในสมัยปัจจุบันที่นิพพานในเมืองไทย เมื่อพระอรหันต์จะนิพพานท่านก็แสดงนิมิตให้เห็นว่าเป็นผู้หมดความกังวลห่วงใย เมื่อถึงเวลาธาตุขันธ์ท่านจะแตกสลายตายลงไป ท่านก็ไม่มีความสะทกสะท้านหวั่นไหว เป็นผู้มีความคงที่สมบูรณ์ด้วยจิตวิมุตติ เหนือโลกสมมุติทั้งหลาย"

<u>เทพขอฟังธรรม</u>

ท่านหลวงปู่ศรีเล่าว่า

"ทุกครั้งที่มาเจริญวิปัสสนาที่เขาผาน้ำย้อยยังมีพวกกายทิพย์ เทพ พรหม อันเป็นภพภูมิเบื้องบนมาปรากฏให้เห็นเสมอบางท่านมาขอฟังธรรม บางท่านมาแสดงฤทธิ์ให้เห็นประจักษ์ถึงบุญญาภิสมภาร และบางท่านแสดงการจุติคือการอุบัติเกิดและวิบัติแห่งเทพยดา เป็นจุตินิมิต ให้ทราบล่วงหน้า เทพนั้นถึงคราวจะวิบัติ ย่อมมีเหตุอาเพศวิปริตเป็นนิมิตเตือนล่วงหน้า คือ ย่อมเห็นดอกไม้ทิพย์ เครื่องประดับสำหรับองค์อันอยู่ในวิมานของตนเหี่ยวแห้งและไม่หอมผ้าทิพย์ก็เศร้าหมอง ไม่รุ่งเรืองสดใส เมื่อถึงกาลวิบัติเทพที่เคยสุขรื่นเริงบันเทิงใจด้วยการเสวยทิพยสมบัติ แต่เมื่อถึงคราวจะพลัดพรากก็หาความสุขทิพยสมบัติมิได้ อาสนะที่แท่นบรรทมอันแสนสุขก็ร้อนลุกเป็นไฟภายใน

กายของเทพนั้นย่อมเหี่ยวแห้งเศร้าหมองลง หารัศมีดังก่อนมิได้ ให้เหน็ดเหนื่อยเมื่อยเนื้อตัวตีนมือ มีความกระวนกระวายใจ

เมื่อนิมิตปรากฏเตือนเทพที่หมดบุญที่เสวยดังนี้แล้ว เทพยดาทั้งหลายที่รักใคร่กันเทพนารีที่เป็นบาทบริจาริกาสุดที่รักดังดวงใจ ทั้งใกล้ทั้งไกลย่อมไปมาหาสู่ตลอดทั้ง ๗ วัน ให้เกิดความโศกศัลย์ทุกข์โทมนัสนักหนา ต่างร้องไห้ต่อหน้าแล้วสะอึกสะอื้นด้วยคำว่า

"เมื่อท่านจุติไปแล้ว ขอจงได้กลับมาเกิดในวิมานอันแสนสำราญนี้เถิด"

เมื่อเทพนั้นตายจากเทวโลกไป แม้แต่เกศาสักเส้นหนึ่งก็ไม่เหลือปรากฏหายวับไปหมดสิ้น และจักไปอุบัติบังเกิดในถิ่นใดนั้น ก็สุดแต่บุญบาปกรรมของเทพยดานั้นจักชักนำไป นี้แสดงให้เห็นถึงความไม่แน่นอนว่าแม้ในสรวงสวรรค์วิมานชั้นฟ้าที่ผู้คนปรารถนากันนักหนานั้น ก็ตกอยู่ในกฎไตรลักษณ์ คือไม่เที่ยง เป็นทุกข์มิใช่ตัวตน

บางครั้งภพภูมิเบื้องต่ำมีภูตผี สัตว์นรก ชั้นนิรภูมิ เปรตอสุรกาย เป็นต้น ก็มาปรากฏให้เห็น ด้วยการแสดงผลแห่งกรรมชั่วอันเผ็ดร้อนให้ปรากฏเสวยทุกขเวทนาอันร้ายกาจผ่านปีเดือนอันยาวนานเห็นแล้วทำให้เข็ดหลาบในการทำความชั่ว อยากขยันหมั่นสร้างความดีเพราะมนุษย์มัวเมาบันเทิงสุขในโลกมนุษย์เพียงเล็กน้อย เผลอใจไปทำความชั่วนิดหน่อยเมื่อกายแตกดับ กลับไปตกนรกหมกไหม้นานแสนนาน

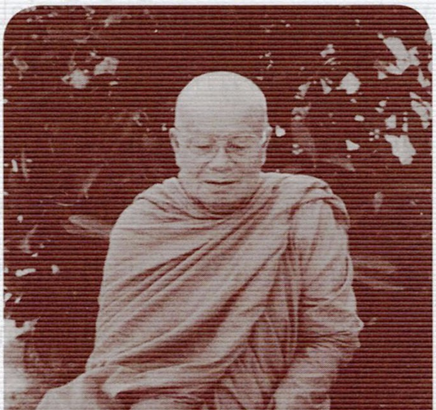
รับนิมนต์สร้างผาน้ำย้อย

บันทึกประวัติวัดผาน้ำย้อย...

"...ในปี พุทธศักราช ๒๕๑๗ ทรัพยากรป่าไม้บนเทือกเขาเขียวกำลังถูกทำลายเป็นอย่างมาก บางกลุ่มก็เข้าไปทำไม้แปรรูปขาย และบางกลุ่มก็เข้าไปทำลายป่า เพื่อใช้พื้นที่ปลูกพืชไร่ เดิมพื้นที่แห่งนี้มีผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์เข้าอาศัยอยู่ปฏิบัติเพื่ออุดมการณ์ เป็นเหตุให้ทางราชการได้พยายามหาวิธีการปราบปรามด้วยวิธิต่างๆ ต่อมาได้พิจารณาเห็นความสำคัญของพระพุทธศาสนาว่า

"พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตรวมใจของประชาชนชาวไทยได้"

โดยเฉพาะแถบจังหวัดร้อยเอ็ดและใกล้เคียงพระมหาเถระที่ทรงคุณธรรมเป็นที่ประจักษ์ทั้งในหมู่คนดีและคนชั่ว คือ หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านท่องเที่ยวเดินป่าเหยียบผาเขาแถบนี้ แทบที่จะเรียกได้ว่าหลับตาเดินไปได้ก็ไม่น่าจะผิดท่านท่องเที่ยวภาวนาตามป่าเขาเทือกนี้เหนือจรดใต้ ตะวันตกจรดตะวันออก

ด้วยเหตุนี้ น.อ.ประสิทธิ์ ทองใบใหญ่ รองผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดสมัยนั้น จึงได้ไปกราบนิมนต์หลวงปู่ศรี มหาวีโร เพื่อขอให้ท่านได้พิจารณาตั้งวัดเป็นถาวรขึ้นบริเวณเขาผาน้ำย้อย เพื่อจะได้ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม และอบรมสั่งสอนศีลธรรมให้กับประชาชน

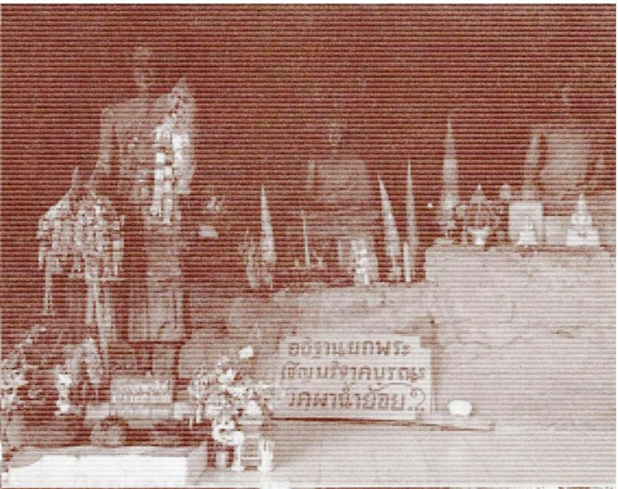
หลวงปู่ศรี มหาวีโร เมื่อท่านพิจารณาถึงเหตุผลต่างๆ แล้วเห็นว่า **"สมควรเป็นอย่างยิ่งที่สถานที่อันเป็นมหามงคลสำหรับชีวิตรอนแรมธุดงค์ของเราแห่งนี้ จะได้จัดตั้งเป็นวัดโดยถาวร"**

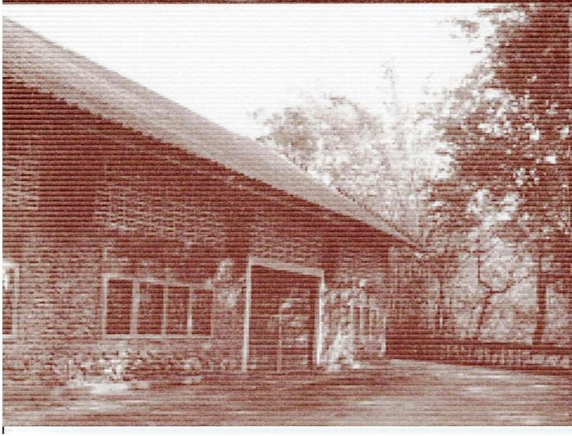
จากนั้นท่านจึงจัดสร้างวัดบริเวณเชิงเขาก่อนชื่อว่า

"วัดผาน้ำทิพย์เทพประสิทธิ์วนาราม" (ผาน้ำย้อย) ตั้งอยู่บ้านโคกกลาง ต. โคกสว่าง อ. หนองพอก จ. ร้อยเอ็ด ถนนสายหนองพอก-เลิงนกทา ห่างจากอำเภอหนองพอก ๑๓ กม.

ท่านได้ส่งพระมาจำพรรษา ๕ รูป โดยมีหลวงปู่ศรี ญาณธมฺโม เป็นหัวหน้า เริ่มแรกเนื้อที่ของวัดมีประมาณ ๕๐,๐๐๐ ไร่ (ภายหลังเพิ่มเป็น ๑๓๐,๐๐๐ ไร่) ได้ปลูกต้นไม้ขึ้นเสริมอีกบนยอดเขา ๓๐๐,๐๐๐ ต้น

อธิฐานยกพระ
เชิญบริจาคบูรณะ
วัดผาน้ำย้อย

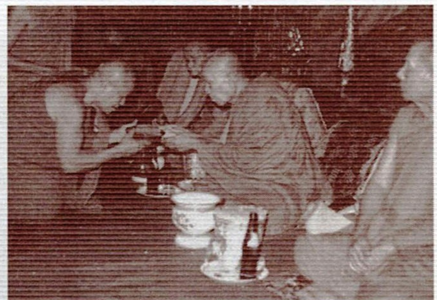

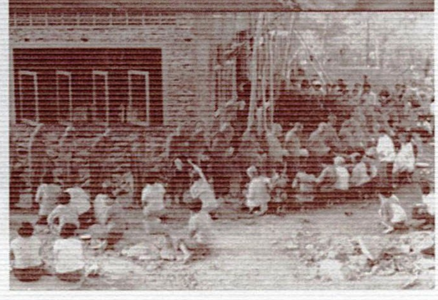

สมัยนั้นการขึ้นลงต้องไต่ไปตามซอกหินไม่มีบันได ป่าได้อุดมสมบูรณ์มาก การเดินจากตีนเขาถึงผาน้ำย้อยใช้เวลาประมาณ ๓๐-๔๐ นาที การบิณฑบาต จะไปที่บ้านโคกกลางระยะทางไปกลับประมาณ ๖ กิโลเมตร

หลวงปู่ศรี ท่านชอบมาพักอยู่ตามถ้ำบริเวณผาน้ำย้อยนี้พระเณรก็พักอยู่ตามบริเวณเทือกผาตลอดแนวเขา อาศัยซอกหินเงื้อมหินเป็นที่พักภาวนา

ในคราวนั้นท่านหลวงปู่ศรีป่วยเป็นไข้มาเลเรียอย่างหนัก ท่านไม่ยอมทานยาหรือไปหาหมอ อาหารท่านก็ไม่ฉันใช้ธรรมโอสถรักษา คณะศิษย์ทั้งหลายต้องพยายามอ้อนวอนท่านไปรักษาเนื่องจากชราภาพอายุมากแล้วท่านยึกยื้ออยู่นาน ทนต่อการวิงวอนของคณะศิษย์ไม่ได้ถึงจะยอมไปแม้อายุย่างเข้าสู่วัยชราแต่ความเพียรความเด็ดเดี่ยวไม่เคยย่อหย่อนลงเลย และท่านก็สอนพระเป็นธรรมกถาเตือนใจเสมอว่า

"การที่คนเราจะมีบุญวาสนาได้นั้น ต้องเป็นผู้ลงมือทำดีเอง การที่เราจะหมดบุญวาสนานั้น เพราะลงมือทำชั่วเองความมีบุญวาสนาหรือความไม่มีบุญวาสนา ใครทำให้ใครไม่ได้ เหมือนดอกและผลของต้นไม้ ย่อมเจริญเพราะอาศัยดินดี บุญกุศลคุณงามความดี ย่อมเจริญงอกงามได้ก็เพราะคบหาคนดีและสร้างความดี ฉะนั้น ป่าเปลี่ยวเป็นที่

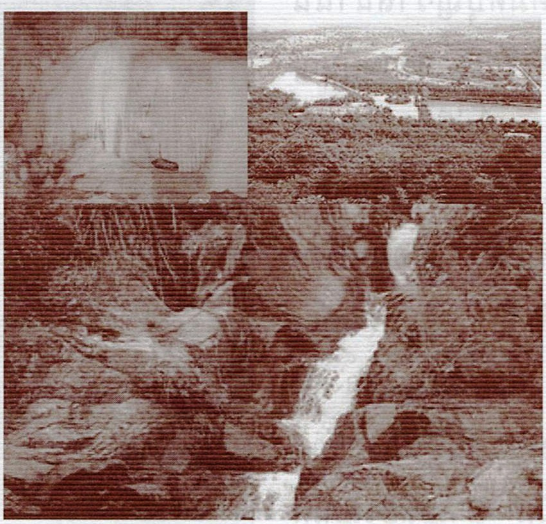

ไปของฝูงเนื้อ กลางหาวเป็นที่ไปของฝูงนก การสิ้นความกำหนัดเป็นเป้าหมายของธรรมะ พระนิพพานเป็นที่ไปของพระอรหันต์”

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรเป็นแบบอย่างแก่สานุศิษย์ไม่เคยท้อไม่เคยหวั่นในการสร้างความดีและคุณประโยชน์ทุกประเภท แม้พระพุทธรูปหินทรายมีน้ำหนักหลายตันที่มีศรัทธาสร้างถวาย ท่านเองนำพาญาติโยมจำนวนมาก ช่วยกันชักลากจากบริเวณเชิงเขาขึ้นไปประดิษฐานบนหน้าผาน้ำย้อยอันสูงชันได้อย่างน่าอัศจรรย์

ในสมัยนั้นการก่อสร้างเสนาสนะต่างๆ มีศาลาเป็นต้น เป็นไปด้วยความยากลำบาก น้ำก็แห้งแล้ง ท่านหลวงปู่ศรีสร้างสระน้ำใหญ่ศาลานั้นใช้เวลาในการก่อสร้างประมาณ ๑ ปี โดยท่านเน้นหนักเรื่องหลังกว้างใหญ่เพื่อรองรับน้ำสำหรับอุปโภคบริโภคเป็นสำคัญ แม้นว่าท่านจะไม่เคยอยู่จำพรรษา ณ สำนักแห่งนี้ แต่ท่านก็ให้ความสำคัญสำนักแห่งนี้ ไม่น้อยไปกว่าสำนักใหญ่วัดป่ากุง

สถานที่สำคัญภายในวัดผาน้ำทิพย์เทพประสิทธิ์วนาราม" (ผาน้ำย้อย) มีดังนี้คือ

๑. ผาน้ำย้อย ซึ่งมีน้ำไหลหยดย้อยตลอดปี

๒. พระประธานที่ศาลาใหญ่ ขนาดหน้าตักกว้าง ๑๐๑ นิ้ว

๓. ถ้ำผาน้ำย้อย

๔. น้ำตกเช่น คำช้างจก, คำจ๊าก, คำยู้สาว

๕. หน้าผาบนผาน้ำย้อย สามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้กว้างไกล

<u>ถูกวางระเบิด/วาจาศักดิ์สิทธิ์</u>

การสอนประชาชนญาติโยมท่านหลวงปู่ศรีเน้นหนักเรื่องศีล ๕ เป็นสำคัญโดยเฉพาะประเพณีทางภาคอีสาน เมื่อมีงานเทศกาลสำคัญมักดื่มของมึนเมาเข้ามาในวัดโดยไม่เกรงกลัวต่อบาป ในกรณีนี้ท่านหลวงปู่ศรีจะห้ามเป็นพิเศษท่านบอกว่า

"วัดนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่ควรดื่มเหล้าเมายาเข้ามาในวัด"

เล่ากันว่า ...มีชายคนหนึ่งไม่เชื่อฟังดื่มเหล้าเข้ามาแล้วก็พูดจาท้าทายท่านหลวงปู่ศรีและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ปรากฏว่าวันนั้นอากาศแห้งแล้งแดดร้อนเปรี้ยงๆ ไม่มีเค้าฟ้าเมฆฝน ฟ้าได้ผ่าเปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง! ลง มากลางกระหม่อมของเขา เขาล้มพับดิ้นตายลงไปต่อหน้าคนทั้ง

หลายตั้งแต่นั้นมาไม่มีใครกล้าดื่มเหล้าเข้าไปในผาน้ำย้อยอันศักดิ์สิทธิ์นั้นอีกเลย

ปี พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๕๒๘ ท่านหลวงปู่ศรีได้เป็นประธานอำนวยการจัดสถานที่รับรองการประชุม พระสังฆาธิการ ภาค ๘-๙-๑๐ (ธรรมยุต) และท่านหลวงปู่ศรีได้เริ่มโครงการ เทิดพระเกียรติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ โดยร่วมกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยจะปลูกต้นไม้ที่เกี่ยวกับพุทธประวัติ ไม้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยและไม้สมุนไพร ปลูกบนหลังเขาเขียว (ผาน้ำย้อย) รวมเป็น ๙๐๐ ไร่ เป็นที่ทราบกันดีว่าเมื่อมีคนดีก็ต้องมีคนร้าย เมื่อเป็นพระก็ต้องมีมารผจญ วันนั้นอากาศร้อนอบอ้าว ใบไม้ไร้สายลมโบกสะบัด ต่อมาอีกไม่นานนัก สายฝนก็ค่อยโปรยลงมา และโปรยลงมาอย่างหนักแทบลืมหูลืมตาไม่ขึ้น พวกพระเณรแม่ชีตลอดจนชาวบ้านเป็นจำนวนมากที่มาร่วมกันปลูกป่าต่างวิ่งเข้าหาที่พักกำบังกันพัลวัน ในเย็นวันนั้นหลวงปู่ศรี ท่านสั่งกำชับทุกคนว่า

"ให้ภาวนา อย่าพากันนอน"

พระรูปหนึ่งที่เป็นลูกศิษย์ เห็นท่านสั่งกำชับเชิงเป็นห่วงเป็นใยมากกว่าวันก่อนๆ เกิดลางสังหรณ์ว่า

"จะเกิดอันตราย"

จึงกราบเรียนท่านหลวงปู่ศรีว่า

"เกรงว่าจะเกิดอันตราย ขอให้ท่านเรียกตำรวจมาอารักขาด้วยเพราะว่าเรามาปลูกป่าขัดผลประโยชน์กับพวกทำลายป่า และคน

พวกนี้เดิมก็เป็นคอมมิวนิสต์ มีจิตใจโหดร้ายและมีอาวุธสงคราม"

ท่านหลวงปู่ศรีนิ่ง ก่อนตอบว่า

"ฮื้อ.. มันไม่เป็นอะไรหรอก"

แล้วท่านหลวงปู่ศรีจึงได้เดินทางกลับวัดป่ากุง

คืนนั้นเวลาสามทุ่ม ได้เกิดเหตุที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น เมื่อได้เกิดระเบิดขึ้นเสียงดังตูม! ตูม! เสียงดังลั่นสนั่นป่าทุกคนต่างตกใจ ทั้งจอบเสียม เครื่องใช้ไม้สอย ต้นไม้ทะลุไปหมดหลังคาที่พักปรุพรุนไปทั่ว แต่ไม่มีใครเป็นอะไรเลย เหมือนที่ท่านหลวงปู่ศรีบอกไว้ไม่มีผิด

"ไม่เป็นอะไรหรอก"

ต่อมาพวกเจ้าหน้าที่ได้ไปถามท่านหลวงปู่ศรีว่า

"หลวงปู่ จะให้จับไหม"

ท่านหลวงปู่ศรีมีเมตตาบอกว่า

"ไม่ต้องไปจับเขาหรอก กรรมใครกรรมมัน"

เขาเรียนถามท่านหลวงปู่ศรีว่า

"จะทำยังไงดี เขาจะมาระเบิดเรา"

ท่านหลวงปู่ศรีจึงบอกว่า

"เอ้า! เขาอยากระเบิดก็ปล่อยให้เขาระเบิดไปซิถ้ามันจะ

ระเบิดมันก็ระเบิดเอง แต่ถ้ามันจะไม่ระเบิดมันก็ไม่ระเบิดเองเป็นเรื่องของมัน ตอนที่มันระเบิดก็มีตอนที่มันด้านก็มี จะไปกลัวตายทำไม ไม่ถึงคราวตายมันไม่ตายหรอกคนเรา ไม่ถึงคราวแตกมันก็ไม่แตกเหมือนกันระเบิด”

พวกเจ้าหน้าที่ฟังแล้วก็หัวเราะกันใหญ่

ศาลาที่ถูกระเบิด

เรื่องราวตอนที่มีคนไปขว้างระเบิดที่ผาน้ำย้อย ท่านหลวงปู่ศรีเมตตาเล่าให้พระใกล้ชิดฟังตอนหลังว่า

“จริงๆ แล้วจะทำไม่ให้มันระเบิดก็ได้ แต่ถ้าทำไม่ให้มันระเบิด เขาจะหาว่าระเบิดด้าน เดี๋ยวเขาจะเอามาเขวี้ยงใหม่ก็เลยปล่อยให้มันระเบิด”

นี้เป็นความอัศจรรย์อย่างยิ่งสำหรับญาติโยมหรือพระเณรที่อยู่ในเหตุการณ์ ทุกคนต่างชื่นชมยกมือสาธุในบุญบารมีของท่านที่คุ้มครอง

ในเรื่องวาจาสิทธิ์นี้ ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จมหามุนีวงศ์ วัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพฯ ท่านกล่าวยกย่องหลวงปู่ศรีว่า

"ศรีปากเข็ด" คือมีวาจาสิทธิ์ พูดอะไร ทำอะไร สำเร็จทุกอย่าง

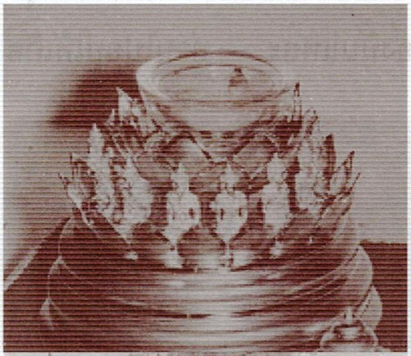
<u>วัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล</u>

บันทึกประวัติวัดผาน้ำย้อย ได้กล่าวไว้ว่า...

"หลวงปู่ศรี มหาวีโร ได้ก่อสร้างวัดผาน้ำย้อยสำเร็จตามความมุ่งหมายทุกประการ เป็นประโยชน์ใหญ่แก่คณะสงฆ์ทางภาคอีสานทั้งฝ่ายปริยัติและฝ่ายปฏิบัติ

...เมื่อวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีฉลู ตรงกับวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นวันรวมกฐินสามัคคีที่วัดป่ากุง พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร(ศรี มหาวีโร) ได้ปรารภกับที่ประชุมคณะศิษยานุศิษย์ว่า

"ได้รับพระบรมสารีริกธาตุ จากประเทศศรีลังกาเป็นกรณีพิเศษและมาพิจารณาเห็นว่าครูบาอาจารย์สายอีสานผู้มีความรู้ระดับ

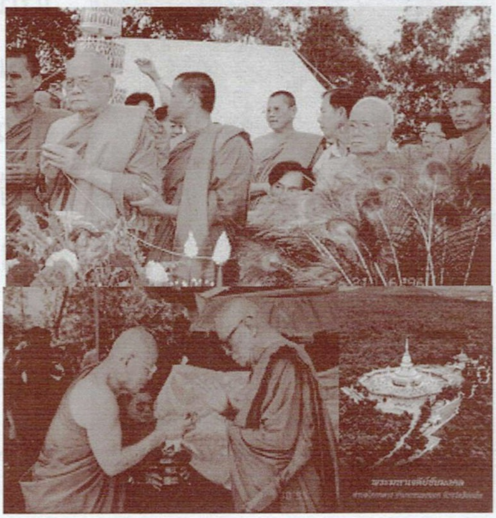

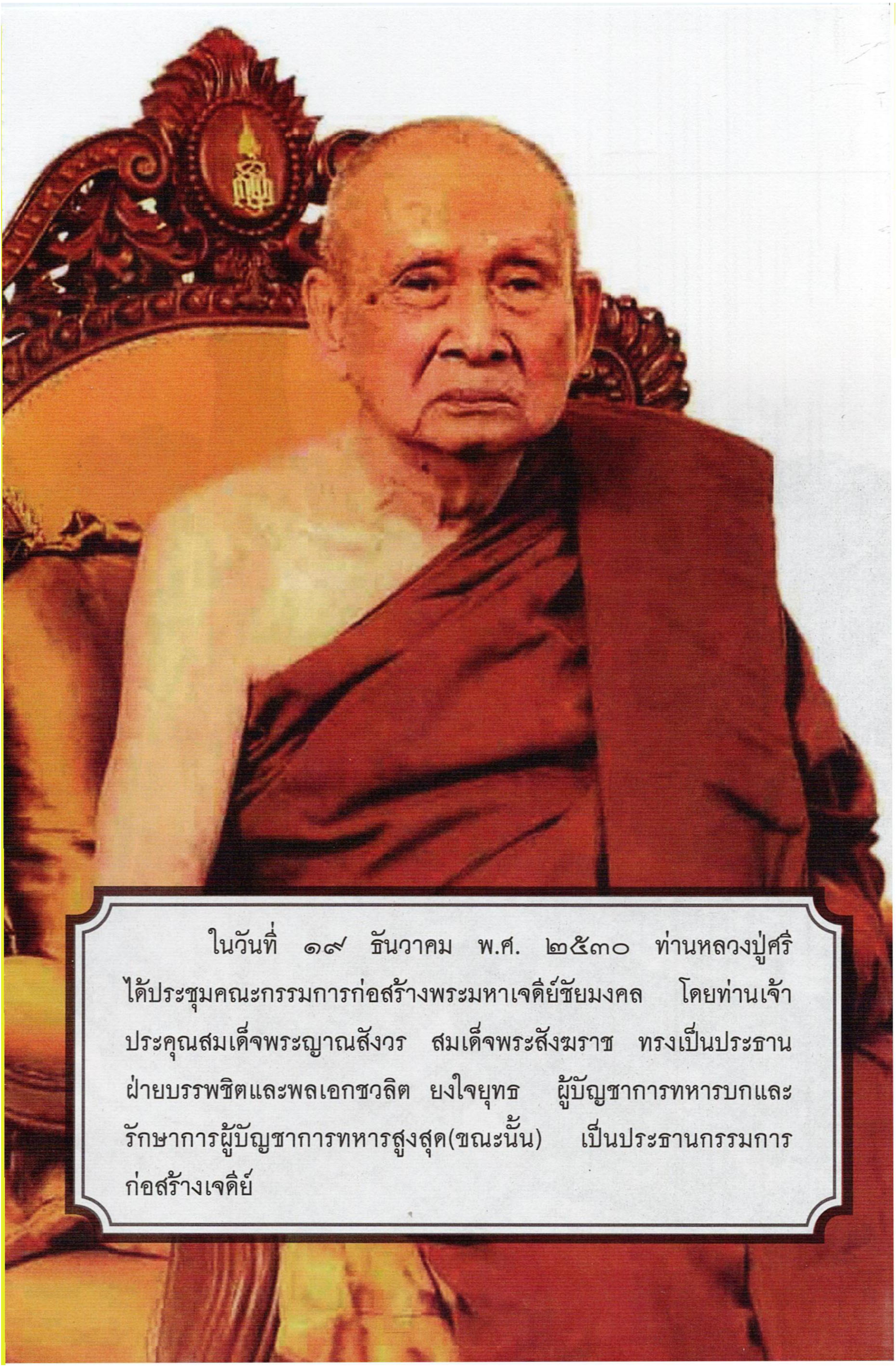

นักปราชญ์ และปฏิบัติชอบระดับสัมมาปฏิบัติ ได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติและพระศาสนาเป็นจำนวนมาก สมควรสร้างถาวรวัตถุสำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อัฏฐิธาตุ รูปเหมือนของครูบาอาจารย์เหล่านั้น เพื่อเป็นศูนย์กลางแก่ผู้มาศึกษา และสักการบูชา และเห็นว่าควรสร้างที่วัดผาน้ำย้อย"

หลวงปู่ศรีท่านได้ปรารภการสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคลไว้อีกว่า...

"การสร้างเจดีย์ที่ผาน้ำย้อย ประชุมร่วมกันว่า จะมีการก่อสร้างเจดีย์ขึ้นก็เนื่องจากหมู่คณะทั้งหมดในภาคอีสาน ๔ ภาค เจ้าคณะภาค รองเจ้าคณะภาคและเจ้าอาวาสทุกวัดจะได้ไม่ไปใช้แห่งอื่น ซึ่งมีความเห็นพร้อมให้เอาวัดผาน้ำย้อยเป็นศูนย์กลางในภาคอีสาน พระธาตุพนมนั้นก็อยู่ใกล้เข้าไปทางฝั่งลาวนู้น ก็เลยมาเห็นดีที่ผาน้ำย้อย แต่แรกก็เกิดขึ้นด้วยอำนาจของหมู่คณะสงฆ์ในภาคอิสานคนเขาคงไม่เข้าใจกันคงนึกว่าทางวัดสร้างเอง แต่เรานั้นสร้างในนามของหมู่คณะนะ ไม่ทำเฉพาะวัดเราวัดเดียวทำแล้วมันก็เป็นส่วนรวมโดยเฉพาะในด้านพระพุทธศาสนาก็ทั่วกันไปหมด ใครได้สร้างประโยชน์ส่วนใหญ่ส่วนรวม จะเป็นบันไดหรือหนทางนำไปสู่ความสุขความเจริญ ผลของการกระทำทั้งหลายนี้มักจะกลับมาสู่ตัวเราทั้งนั้น ไม่ได้หนีไปทางอื่นทำให้คนอื่นจริงอยู่แต่มันจะกลับมาหาเรา การกระทำทุกอย่างก็เป็นผลประโยชน์แก่ตัวของเราเองนั่นแหละ ท่านไปอยู่ให้เกิดบุญกุศลเฉยๆ ฉะนั้นการกระทำเหล่านี้ จะเป็นบันไดที่จะเดินไปสู่ความสุขชั้นสูง"

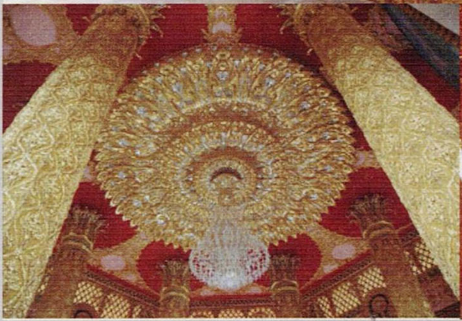

ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ ท่านหลวงปู่ศรี ได้ประชุมคณะกรรมการก่อสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคล โดยท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ทรงเป็นประธานฝ่ายบรรพชิตและพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ผู้บัญชาการทหารบกและรักษาการผู้บัญชาการทหารสูงสุด(ขณะนั้น) เป็นประธานกรรมการก่อสร้างเจดีย์

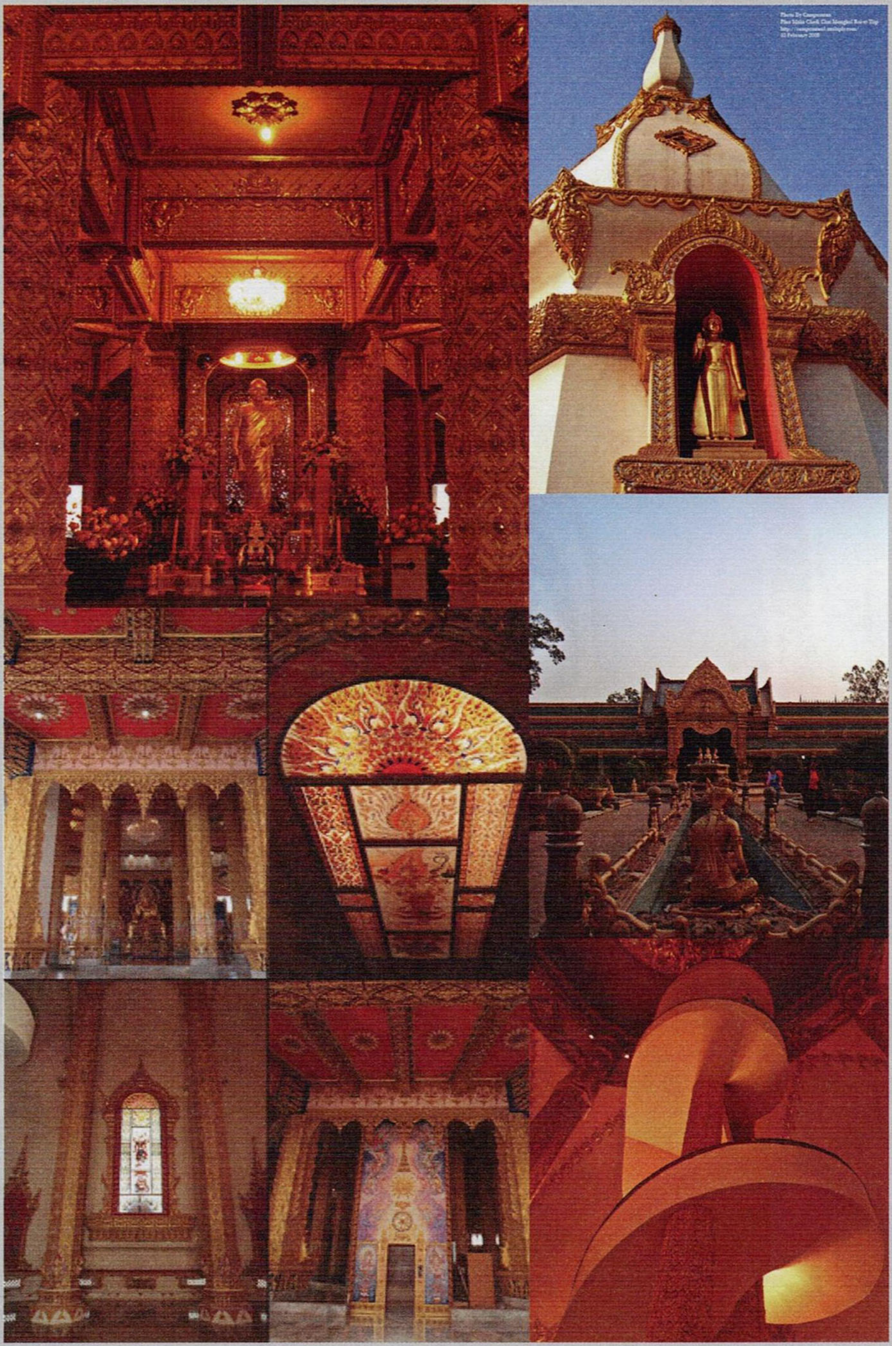

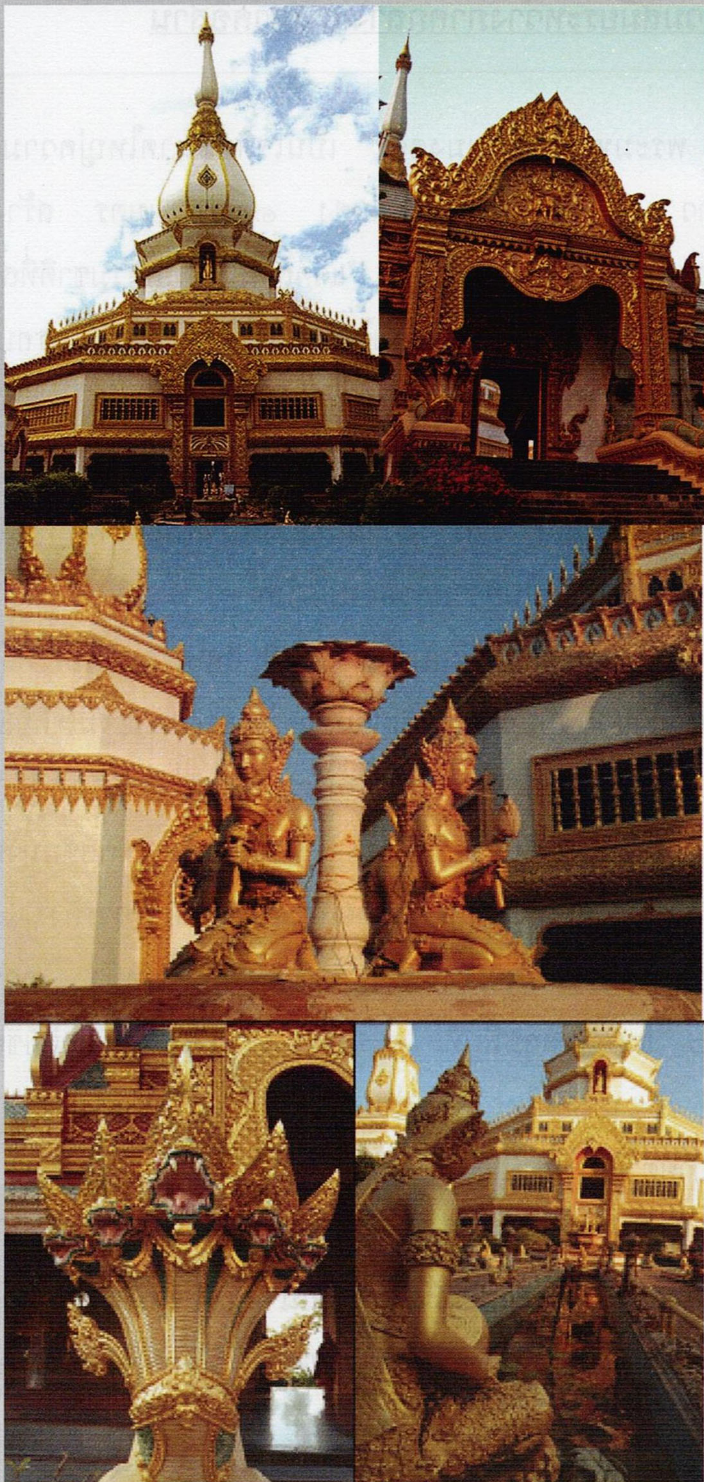

<u>ศิลปะร่วมสมัยระหว่างภาคกลางและภาคอีสาน</u>

พระมหาเจดีย์ชัยมงคล เป็นเจดีย์ขนาดใหญ่ความกว้าง-ความยาว ๑๐๑ เมตร ความสูง ๑๐๙ เมตร สร้างอยู่บนเขาเขียว มีเนื้อที่ ๑๐๑ ไร่ แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่สวยงาม บนหลังเขามีสภาพเป็นป่าดงดิบเต็มไปด้วยป่าไม้นานาพันธุ์ รอบภูเขามีลักษณะเป็นหน้าผาสูงชันคล้ายกำแพงธรรมชาติโอบล้อมไว้ จึงเสริมให้องค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคลสูงโดดเด่นสวยสง่างาม สามารถมองเห็นได้แต่ไกลหลายกิโลเมตร สร้างความเลื่อมใสศรัทธาแก่ผู้พบเห็นสักการะเกิดความซาบซึ้ง ทึ่งในความสวยงามยิ่งนัก

องค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล เป็นศิลปะร่วมสมัยระหว่างภาคกลางและอีสาน เป็นศิลปะกลมกลืนระหว่างพระมหาปฐมเจดีย์และพระธาตุพนม เป็นแนวศิลปะกลมกลืนยืนบนลวดลายสีสันหลากหลายสวยงามตามแบบสมัยใหม่ครบถ้วน องค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคลเป็นเจดีย์องค์ใหญ่สูงตระหง่านภูมิฐานรายล้อมด้วยเจดีย์บริวารทั้ง ๘ ทิศ เรียงรายด้วยวิหารคดรอบองค์พระมหาเจดีย์ไว้อีกชั้นหนึ่ง ความยาว ๓,๕๐๐ เมตร คลุมพื้นที่ ๑๐๑ ไร่ รูปทรงพระมหาเจดีย์ชัยมงคลเป็นรูป ๘ เหลี่ยมใหญ่โตมาก แบ่งเป็น ๗ ชั้นตามลำดับ เพื่อจุดมุ่งหมายต่างๆ ดังนี้

ชั้นที่ ๑ เป็นห้องโถง กว้างใหญ่ โอ่อ่า สำหรับการประชุมต่างๆ รอบฝาผนังด้านในจารึกนามผู้บริจาคสมทบทุนก่อสร้าง เสา กรอบมุม ประตู หน้าต่าง เพดาน วิจิตรด้วยลวดลายหลากสีสวยงาม

ชั้นที่ ๒ จัดเป็นห้องประชุมขนาดใหญ่สำหรับประชุมปฏิบัติธรรมพระสังฆาธิการ หรือการสัมมนาทั่วไป ฝาผนังทุกด้านติดตั้งรูปพุทธประวัติ ทศชาติศิลปวิจิตรกรรม ออกแบบลวดลายไทยทรงอีสาน กรอบขอบริม คาน เพดาน ดาดฟ้า เต็มไปด้วยความงามวิจิตรตระการตาประดับตกแต่งด้วยสีทองทั้งทองแท้ทองบรอนซ์ สลับสีธรรมชาติเกือบทุกสี มีสีฟ้า สีเขียว สีชมพู เหลือง กลีบบัวหงายบัวคว่ำ ลายไทยรองรับโยงใยเต็มทุกซอกทุกมุม ตกแต่งอย่างงดงามทั้งสิ้น มีรูปเทวดาต่างๆ ชูตาลปัตรทรงดอกไม้ เรียงรายตามแนวต่ำจากเพดานตลอดแนวมองโดยรอบแล้วเหมือนอยู่ในวิมานแดนสวรรค์

ชั้นที่ ๓ เป็นที่ประดิษฐานรูปพระคณาจารย์ ปราชญ์อีสานในอดีตเป็นรูปเหมือน สลักด้วยหินอ่อน และหุ่นรูปเหมือนพระสุปฏิปันโนทั้งหมดให้ครบ ๑๐๑ องค์ วิจิตรกรรมทุกแง่ทุกมุม จากดาดฟ้าถึงพื้นล้วนแต่สวยงามทั้งสิ้น

๒๘ พระอรหันต์ในยุคกรุงรัตนโกสินทร์

ชั้นที่ ๔ จัดไว้เป็นพิพิธภัณฑสถาน แสดงวัดวาอาราม ตลอดจนสถานปฏิบัติสมถวิปัสสนากัมมัฏฐานที่หลวงปู่ศรี มหาวีโร เคยบำเพ็ญมาตลอดหลายพรรษาพร้อมผลงานต่างๆ ของท่านโดยเฉพาะเพื่อประกาศให้โลกรู้ซึ้งถึงบุญญาบารมีของหลวงปู่ศรี มหาวีโร บนกรอบระดับหน้าต่างใหญ่ๆ ทั้ง ๔ ด้าน จัดเป็นที่สถิตของพระพุทธเจ้าสี่ปาง พระพุทธรูปทั้ง ๔ องค์ สูง ๕ เมตรครึ่ง

ชั้นที่ ๕ อยู่เหนือสุดบันได ๑๑๙ ขั้น เป็นห้องโถงรูประฆังทองคำ ๘ เหลี่ยม ๘ ทิศ แต่ละมุมเหลี่ยมวางรูปลายไทยแนวตั้งมองคล้ายด้ามกริชหรือทรงโคมไฟ ดอกบัวตูมตรงกลางเพดานเป็นศูนย์กลีบบัวคว่ำประดับด้วยทองคำแท้ลวดลายระยิบระยับเพื่อรองรับโคมไฟทองคำ ตรงกลางห้องเป็นเจดีย์เล็กที่มีลวดลายวิจิตรพิสดารเพื่อเป็นที่ประดิษฐานองค์พระบรมสารีริกธาตุองค์มิ่งมหามงคลของพระมหาเจดีย์ องค์เจดีย์เป็นรูประฆังทองหรือบัลลังก์ทอง บนฐาน (ชุกชี) ช่องลมแต่ละด้านของห้องโถงมีรูปดอกบัวตูมใหญ่มีลายไทยครอบทุกกรอบทอง ซึ่งความงดงามนี้เกินจะบรรยายเป็นอักษรศิลป์ได้ โดยเฉพาะช่วงลานผนัง ๘ ทิศ ภายในกรอบลายไทยทองคำนั้น ระบายด้วยสีอ่อนๆ ทั้งสีฟ้า สีขาว เจือสีเทาจาง หากต้องด้วยแสงไฟสลัวหรือแสงแดดอ่อนๆ ตอนรุ่งอรุณ จะมองดูคล้ายท้องฟ้าโปร่งในราตรีอันมืดมิด

เบื้องบนของโดมชั้น ๕ แบ่งเป็นชั้นที่ ๖-๗ แต่ไม่มีทางขึ้นเพราะป้องกันคนคิดผิดประทุษร้ายต่อทรัพย์สินอันล้ำค่า จึงสร้างเป็นเพียงองค์เจดีย์อันแข็งแรงปริมณฑล เพื่อเป็นฐานรองรับยอด

เศวตฉัตรทองคำแท้หนัก ๔,๗๕๐ บาท หรือประมาณ ๗๒ กิโลกรัม มูลค่ากว่า ๒๓,๗๕๐,๐๐๐ บาท (มูลค่าในขณะนั้น) ด้วยบุญญาบารมีอันเหลือล้นของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ทำให้การดำเนินงานทุกอย่างสำเร็จไปด้วยดีโดยมีโยมอุปถัมภ์ คือ คุณยายจินตนา ไชยกุล คุณวาสนา ธาราวานิช คุณชัช ธาราวานิช และคุณวรยุกต์ เจียรพันธุ์ เป็นกำลังศรัทธาใหญ่พร้อมทั้งศรัทธาชาวพุทธทุกหมู่เหล่า

ทุนการก่อสร้างทั้งหมดจะให้เสร็จสมบูรณ์จริงคงต้องใช้งบประมาณหลายพันล้านบาท ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายที่ยังมิได้ปลูกฝังบารมีของตนไว้ขอเชิญร่วมทำบุญได้ตลอดเวลา หากมีโอกาสขอเชิญไปสักการบูชาพุทธปูชนียสถานแห่งใหม่ของโลกที่เกิดขึ้นแล้วในแผ่นดินไทย นั่นคือ พระมหาเจดีย์ชัยมงคลที่วัดผาน้ำทิพย์(ผาน้ำย้อย) ด้วยตัวเองจะเกิดอานิสงส์ต่างๆ มากมายแก่ผู้สักการะ

พระมหาเจดีย์ชัยมงคลแห่งนี้จะเป็นศูนย์รวมทางด้านจิตใจสร้างศรัทธาในพระพุทธศาสนาของประชาชนทุกหมู่เหล่าเป็นศูนย์กลางการฝึกอบรมสมถวิปัสสนากรรมฐาน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา ทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับชาติ เป็นการสืบต่อพระพุทธศาสนา ธำรงวัฒนธรรมอันดีงามรวมทั้งเป็นแหล่งอนุรักษ์ทรัพยากร สัตว์ ป่าไม้และสิ่งแวดล้อมของธรรมชาติ เพื่อสาธุชนรุ่นหลังได้ภาคภูมิใจในมรดกโลกอันล้ำค่ายิ่งนี้ ตราบชั่วนิรันดร์

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๑

พรรษาที่ ๔๓ จำพรรษาที่ เสนาสนะป่าบนหลังเขา เมืองปุณจะ ประเทศอินโดนีเซีย

พักผ่อนธาตุขันธ์

นับเป็นเวลา ๒๒ ปี ที่ท่านพระเดชพระคุณหลวงปู่ศรี มหาวีโรสงเคราะห์โลกอย่างเต็มที่โดยออกอบรมสั่งสอนประชาชนญาติโยมตามหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดต่างๆ และได้ก่อสร้างถาวรวัตถุและวัดวาอารามต่างๆ ไว้มากมาย ขยายวัดสาขาไปทั่วประเทศ ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๑ ท่านจึงปรารภว่า

"อยากจะหาที่เหมาะสมไปพักผ่อน เนื่องจากเหนื่ดเหนื่อยทรมานกายตั้งแต่ออกสงเคราะห์โลก อยากจะชำระธาตุขันธ์ที่หมักหมมด้วยการงานมาหลายปี? "

ประกอบกับในขณะนั้นมีคณะศิษย์ที่อยู่ต่างประเทศ นิมนต์ท่านหลวงปู่ศรีไว้หลายแห่งท่านจึงถามศิษย์ใกล้ชิดว่า

"จะไปที่อเมริกา หรือจะไปที่ไหนดี หาที่สงัดจากแขกคนที่เกี่ยวข้องพักผ่อนภาวนา"

เมื่อท่านปรารภอย่างนั้นคณะศิษย์จึงปรึกษากันและกราบนิมนต์ท่านหลวงปู่ศรีไปที่ไร่ชาเมืองปุณจะ ประเทศอินโดนีเซีย ขณะที่พักอยู่ที่ประเทศอินโดนีเซีย ญาติโยมคณะศรัทธาจากประเทศออสเตรเลียนิมนต์

ท่านไปร่วมงานกฐินของรัฐบาลไทยที่วัดพุทธรังษี นครซิดนีย์ ร่วมกับพระเถระผู้ใหญ่ เช่น พระธรรมไตรโลกาจารย์ พระธรรมบัณฑิต ท่านไปพักอยู่ได้ ๑ เดือน ก็สั่งลูกศิษย์ให้โทรไปที่อเมริกา เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ท่านเคยเดินทางไปเผยแผ่ธรรม และมีคนที่ต้องการถวายที่ดิน เมื่อติดต่อไปทางอเมริกาได้รับคำตอบว่า

"ตอนนี้หนาวมากแต่ถ้าหลวงปู่จะไปอยู่นั้น เขาจะยกบ้านที่อเมริกาให้อยู่จำพรรษา"

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงตอบว่า

"ไปอยู่บ้านโยมน่ะ ไม่ไปดอก อยากไปอยู่ป่า"

ท่านจึงบอกให้อาจารย์มานะติดต่อกลับที่อินโดนีเซีย เจ้าของไร่ชาคือคุณยูริ ยันติ(Mrs. Yanti widjajs) เมืองปุณจะ ที่ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อคุณยูริทราบข่าวว่า ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจะมาพักจำพรรษาจึงตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างยิ่ง จัดที่พักบนหลังเขาทำทางเดินจงกรมถวายท่านสร้างกุฏิบนต้นไม้ใหญ่ขนาดหลายคนโอบ ภายในเนื้อที่ ๑,๐๐๐ ไร่ อากาศสัปปายะยังมีป่าอุดมสมบูรณ์ ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรได้มาพำนักในสถานที่แห่งนี้ท่านยังคงปฏิบัติสมณธรรมตามสมณวิสัย เดินจงกรมนั่งสมาธิมิได้ขาด ท่านทำความเพียรเหมือนคนหนุ่มๆ บางวัน ท่านก็อดอาหารภาวนา แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ บางวันมีประชาชนทั้งชาวไทยและชาวอินโดนีเซีย มาฟังธรรมที่ท่านแสดง บางวันท่านก็รับนิมนต์ไปโปรดไปเทศน์ตามสถานที่ต่างๆ ที่พอจะสงเคราะห์ได้ บางวันท่านได้ไปเยี่ยมศาสนสถานในที่ต่างๆ ฟังเขาอธิบายว่า

“ประเทศอินโดนีเซียแต่ก่อนเป็นเมืองพระพุทธศาสนา ประชาชนนับถือศาสนาพุทธร้อยเปอร์เซ็นแต่เดี๋ยวนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว เกิดสงครามศาสนา ศาสนสถานทางพระพุทธศาสนาถูกเผาทำลาย คงเหลือแต่พระเจดีย์บูโรพุทโธ ที่สร้างด้วยหินทรายขนาดใหญ่ ใช้ระเบิดทำลายก็ไม่พังไปได้หมดและมีความศักดิ์สิทธิ์มาก”

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรจึงปรารภว่า

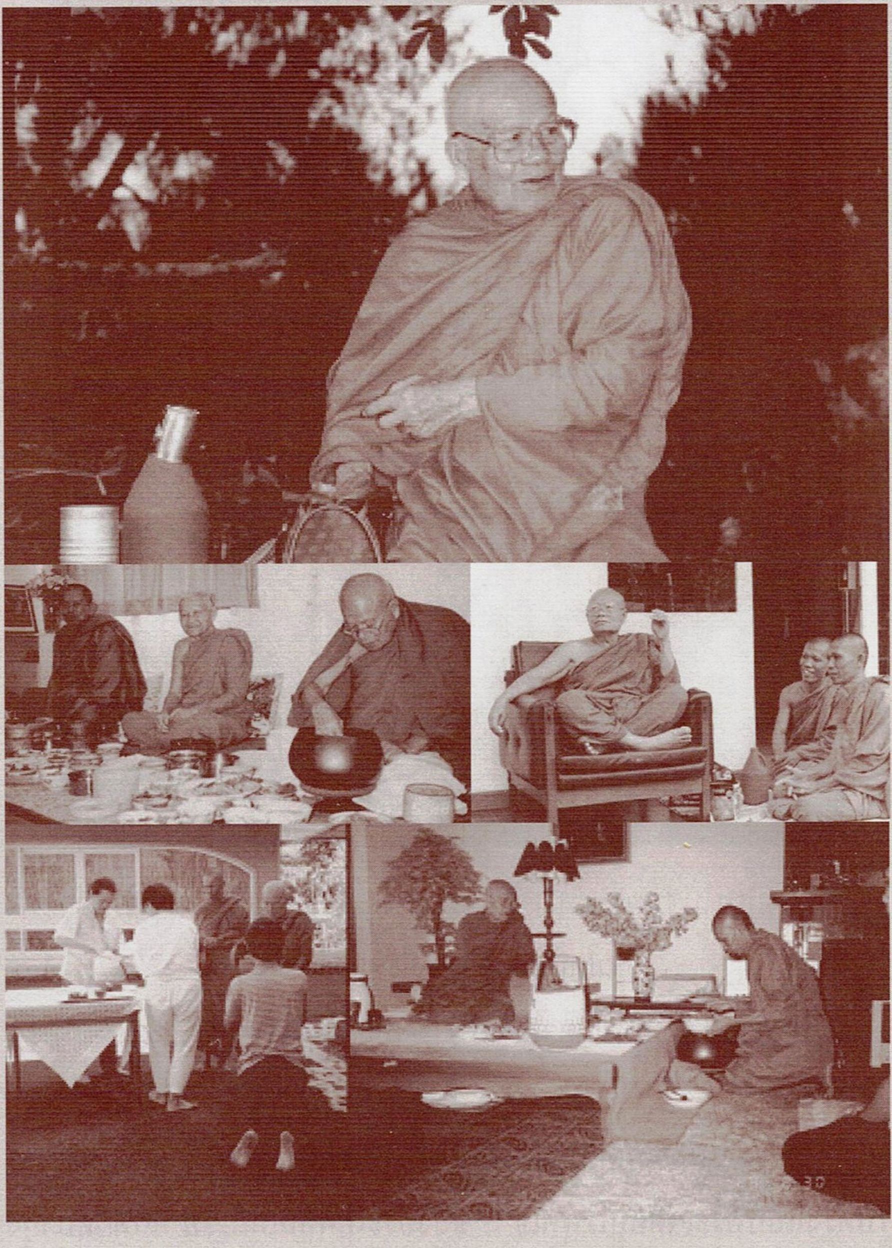
“ถ้ามีโอกาส จะสร้างพระเจดีย์ที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้บ้าง เพราะเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความถาวรมั่นคงของพระพุทธศาสนา ใครพังทำลายไม่ได้ง่ายๆ สร้างเล็กๆ น้อยๆ เดี๋ยวคนเขาก็ทำลายได้ง่ายๆ ดูอย่างพระเจดีย์บูโรพุทโธ ยังคงงามสง่าประกาศศักดาของความศรัทธาในพระพุทธศาสนาของชาวอินโดฯเป็นประวัติศาสตร์ของโลก”

ออกพรรษาแล้วขันธ์ที่เคยหมักหมมเมื่อยล้ามานานของท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรกลับกระปรี้กระเปร่า ผ่องใสงดงาม ท่านจึงปรารภว่า

“เอาล่ะ สบายแล้วคราวนี้ จะไปไหนก็ไป”

หลังจากนั้นท่านและคณะศิษย์ที่ติดตามจึงเดินทางกลับประเทศไทย

หลวงปู่ศรี ที่ประเทศอินโดนีเซีย

หลวงปู่ศรีไปชมพระมหาเจดีย์บูโรพุทโธ มีคุณอิบูยันติ (ยูริ) ชาว
อินโดนีเซียเจ้าของไร่ชาสถานที่
ที่หลวงปู่ศรีเคยเมตตาไปจำพรรษาที่อินโดนีเซีย ปี ๒๕๓๑

(ต่อมหลวงปู่ศรี มหาวีโร จึงให้ดำเนินการการสร้างเจดีย์หินรูปทรงแบบพระเจดีย์บูโรพุทโธ ของประเทศอินโดนีเซีย ไว้ที่วัดป่ากุง จ.ร้อยเอ็ด)

กล่าวชมพระอินโดนีเซียภาวนาดี

ท่านหลวงปู่ศรี มหาวีโรได้เล่าถึงพระภิกษุที่ประเทศอินโดนีเซียภาวนาดีให้ฟังว่า....

"...พระอินโดรูปหนึ่งเดี๋ยวนี้แกไปอยู่เมืองเลาะซีส อินโดนีเซีย เทศน์เก่งนะ คนใจใหญ่นะ ใจใหญ่ใจกว้าง นี่เคยพูดให้ฟังหลายครั้งแล้ว คือ แต่ก่อนท่านเป็นนักค้นคว้าศาสนาคริสต์ อิสลาม เอาจริงเอาจังแต่แล้วก็ไม่หายสงสัย มาค้นคว้าตำราพุทธ ก็เลยยินดีพุทธแต่ยังไม่ไปหาครูบาอาจารย์ ฝึกหัดนั่งสมาธิไปตามตำรา ประเทศอินโดนีเซียมีป่าดงใหญ่แกไปอยู่กับคนป่าโน่น เตรียมเสบียงอาหารไปอยู่ผู้เดียวในป่า ๒-๓ เดือน ไม่รู้จักว่าจะทำอย่างไรจะบริกรรมภาวนาอะไรอย่างไรก็ไม่รู้จัก จึงพยายามทำจิตใจให้อยู่ในจุดใดจุดหนึ่งเท่านั้นเอง เอาความรู้อยู่กับใจดูอยู่อย่างนั้นแหละ อยากกินก็กินไม่อยากกินก็ทำอยู่อย่างนั้นแหละ บทเวลามันจะเป็นคือ จิตใจ ไม่ได้ส่งไปตามอารมณ์ไม่ได้คลุกคลีอยู่กับอารมณ์ทางนอก ไม่ส่งหน้าส่งหลังมันก็เลยเป็นการตั้งสติไปในตัวอยู่กับความรู้หนักเข้าความรู้นั้นก็ค่อยแก่กล้าขึ้นๆ จิตใจมันก็ลงสมาธิได้สว่างโร่ทันทีใหม่ๆ สว่างหมดทั้งป่าทั้งดงนั่งอยู่คนเดียวหลับตาเหลียวมองเห็นหมด ต้นไม้น้อยใหญ่อยู่มุมไหนจอมปลวกอยู่มุมไหนในดงนั้นอุทาน

"เอ้... เกิดอัศจรรย์ใจมันเป็นอย่างไรมันถึงรู้จักหลับตาอยู่เท่าไหร่ก็มองเห็นหมด"

วันหนึ่งว่างๆ ตอนกลางวันก็อยากเดินไปดูตามความรู้ที่เห็นไป

ดู ถูกต้องหมดอย่างที่เห็นในนิมิต

"เอ้... มันเป็นความจริงนี่"

แกอุทานในใจ กำหนดดิ่งลงไปที่เก่านั่นแหละ อีกหลายวันนะนี่ไม่ได้คิดอะไรมาก ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง ลงพึ๊บอย่างใหญ่เลยสว่างโร่เลยปรากฏเป็นเหมือนเท้ามหาพรหมนั่งอยู่บนธรรมาสน์นั่งเทศให้ฟังเลย หรือเป็นพระพุทธเจ้าก็ไม่รู้ เพราะแกว่าไม่รู้จักบอกว่า

"เอ้อ เรื่องของพระพุทธศาสนามันดีอย่างนี้แหละ หากต้องการอยากที่จะประพฤติปฏิบัติก็เร่งเข้ามันจะเห็นมากยิ่งกว่านี้"

แก็ก็เอาอย่างหนักลาออกจากศาสนาอื่นมาถือพุทธเลย มาถือพุทธก็เลยเดินทางมาเมืองไทยมาบวชอยู่วัดบวรนิเวศ

ความรู้ภายในแกมาก จิตออกรู้ข้างนอกมากพอนั่งสมาธิพุ๊บลงไป บางครั้งขึ้นไปบนฟ้าไปไม่รู้กี่ชั้นบางครั้งก็ลงไปข้างล่างไปไม่รู้สักกี่ครั้ง จิตไม่ยอมอยู่ในร่างกายแกถามปัญหาพวกพระสมเด็จฯบางองค์แก้ปัญหาไม่ถูกจุด จึงคลายศรัทธาไปบ้างเกิดการถือทิฏฐิมานะว่าตัวเองเก่ง สมเด็จพระญาณสังวรฯ ก็เลยส่งมาหาเรา**(หลวงปู่ศรี มหาวีโร)**ก็มาอบรมในนามพระสังฆาธิการ

เราจึงแนะนำให้ว่า

"ความรู้ ความเห็น ทางนั้นมันดีอยู่หรอกแต่ว่ามีความรู้เหล่านี้มันไม่ได้ส่งเสริมจิตใจของเราให้สูงขึ้น หนักเข้าถ้าหากใครไม่ระวังก็เลยจะสำคัญตัวเองว่ามีอะไรต่อมิอะไร ต้องพิจารณาร่างกายเป็นหลักต้องอบรมกระทำให้มากในกายคตาสติ

สตินั้นต้องสังวรอยู่เสมอในตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายสัมผัสสิ่งที่ถูกต้อง ใจรู้ธรรมารมณ์ อย่าปล่อยให้จิตสยบในอารมณ์ที่ชอบ ไม่เคยเคียดแค้นในอารมณ์ที่ไม่ชอบ ตั้งสติและจิตไว้ในวงกาย พิจารณาค้นหาความจริงด้วยสติและปัญญาดับบาปอกุศลที่จะเกิดทางทวารทั้ง ๖

เปรียบเหมือนเราจับสัตว์ ๖ ชนิด อันมีที่อยู่อาศัยต่างกันมีที่เที่ยวหากินต่างกัน คือ จับงู จับจระเข้ จับนก จับสุนัขบ้าน จับสุนัข จิ้งจอก และจับลิง มาผูกด้วยเชือกเหนียวเส้นหนึ่งๆ แล้วจึงนำไปผูกไว้กับเสาขื่อ สัตว์เหล่านั้นมีที่อยู่อาศัยและที่เที่ยวหากินต่างกัน ก็ยื้อแย่ง ฉุดดึงกัน เพื่อจะไปตามที่ตนปรารถนา งูจะเข้าจอมปลวก จระเข้จะลงน้ำ นกจะบินไปในอากาศ สุนัขจะเข้าบ้าน สุนัขจิ้งจอกจะไปป่าช้าและลิงก็จะไปป่า

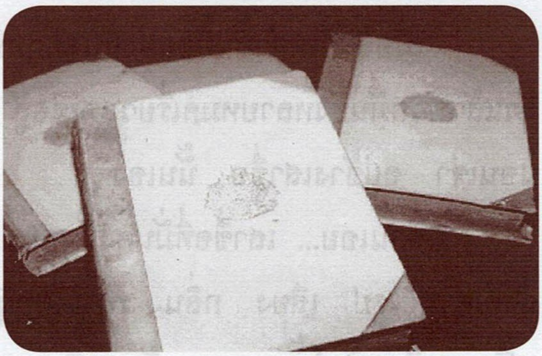
เมื่อสัตว์เหล่านั้นยื้อแย่งกันสุดฤทธิ์สุดเดช มีแต่ความเมื่อยล้าแล้วพวกมันทั้งหลายหมดเรี่ยวแรงต่อสู้ ก็จะพึงยืนเจ่า นั่งเจ่านอนเจ่า อยู่ข้างเสาขื่อ นั้นเอง

ท่านเอย... เสาขื่อที่มั่นคงนั้นแหละคือกายคตาสติ ส่วนจิตที่ส่งไปตาม รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณ์ ก็เปรียบเหมือนสัตว์ทั้งหลาย ถ้าเราพิจารณากายอบรมจิต กระทำให้มากๆ เพียรพินิจพิจารณาโดยรอบคอบ ทำโดยสม่ำเสมอความรู้แจ้งแทงตลอดกายนี้ก็จะปรากฏ ส่วนความรู้ความเห็นอื่นๆ อันเป็นเรื่องของนิมิต ก็จะไม่มีความหมายอีกต่อไป เราค้นพบความจริงแล้ว”

เมื่อพระอินโดฟังธรรมที่เรา(หลวงปู่ศรี มหาวีโร) แนะแนวให้

เธอก็เร่งกำหนดเข้ามาตามที่เราสอน เดี๋ยวนี้ก็ไปตั้งวัดอยู่ภูเขาเมืองลาซัมอยู่ในอินโดนีเซียสร้างอยู่บนหลังเขาทำเสียใหญ่โต อยู่คนเดียวในกลุ่มนั้นมีแต่อิสลามหมด

ตอนนั้นเราไปหา เห็นเราร้องไห้โฮขึ้นเลย ไม่รู้เป็นอย่างไรมันอยู่ไม่ได้สั่นไปหมดแกดีใจมากเกิดปีติขึ้นมา แต่ว่าไม่ค่อยถูกกันกับหมู่เพื่อนความเห็นมันดิ่งหมอนี่ หมู่พระอยู่แถวนั้นไม่ค่อยถูกกันแกพูดถามความจริงไปเลย ตกลงต้องอยู่คนเดียวความรู้ความเห็นจำพวกนี้ มันรู้เห็นได้อยู่นะไม่ต้องหาครูบาอาจารย์ถ้ามีการกระทำเต็มที่จะต้องมีส่วนได้พิเศษ จากนั้นเลยเทศน์ไม่มีอั้นเทศน์หมดวันหมดคืนก็ได้ พวกที่เรียนนักธรรม ตรี โท เอก นี่พูดไม่ทันแกหรอก นี่ความเป็นเองมันต่างกัน ถ้าจะเอาคุณธรรมให้เกิดกับจิตใจจริงๆ อันนั้นมันเป็นที่พึ่งแก่เจ้าของที่แท้จริง ธรรมะเข้าถึงใจใจเข้าถึงธรรมะนั่นแหละเป็นธรรมะของเราที่แท้จริงแต่ธรรมะที่ได้ยินจากคนนั้นคนนี้ ในตำรับตำรามันเป็นธรรมะของคนอื่นท่านหรอก

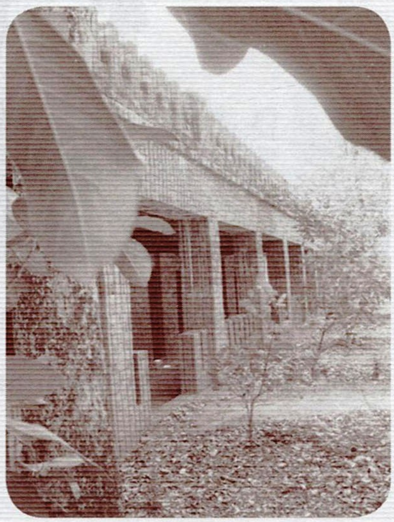
เรายืมมาใช้เฉยๆ ยืมมาพูดเฉยๆ ธรรมะของเราจักเกิดขึ้นแค่ไหนขนาดไหนเท่านั้นแหละ ถ้าหากเป็นธรรมะที่เกิดขึ้นกับจิตโดยเฉพาะแล้ว โอ้ยมันกว้างขวางใหญ่โตมันลืมไม่ลงหรอก เพราะใจเป็นผู้รู้เองเห็นเองแต่ว่าจะผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้าในตำราก็ไม่ใช่บางอย่างมันไม่เหมือนกัน”

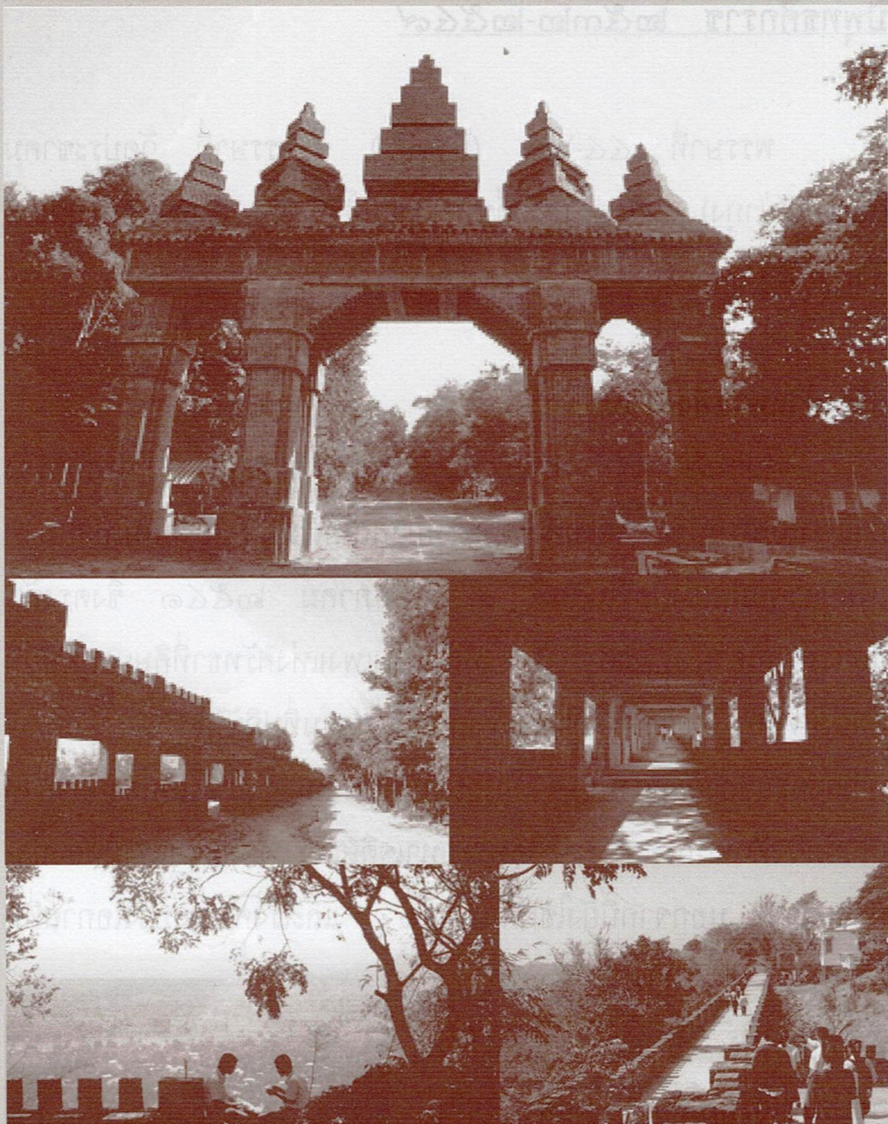
ปีพุทธศักราช ๒๕๓๒-๒๕๔๙

พรรษาที่ ๔๔-๖๑ (ปัจจุบัน) จำพรรษาที่ วัดประชาคมวนาราม(ป่ากุง) บ้านศรีสมเด็จ ตำบลโพธิ์ทอง อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด

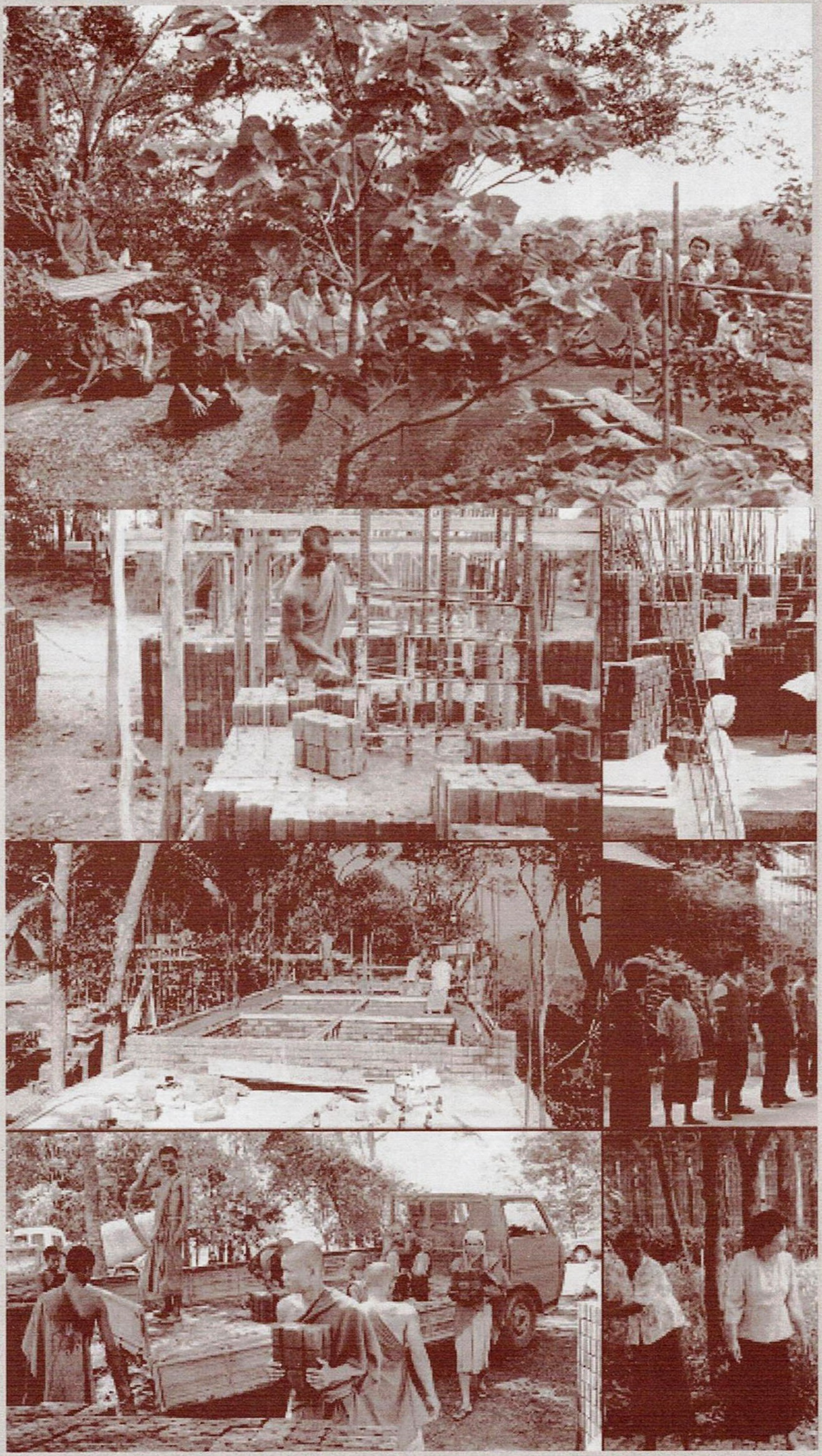
สร้างกำแพงแห่งศรัทธา

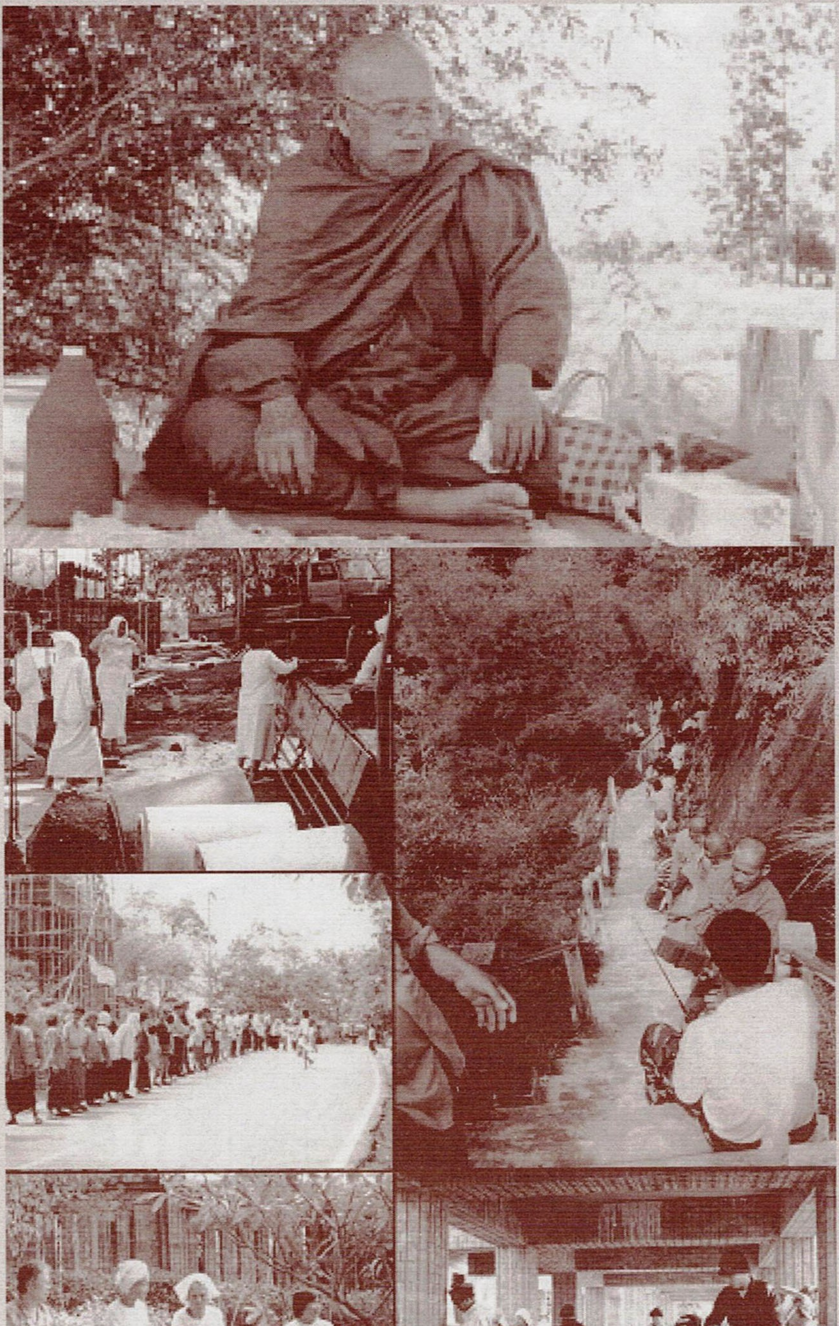
ในวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ การก่อสร้างกำแพงล้อมรอบองค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคลได้เริ่มขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อบูชาคุณหลวงปู่ศรีในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๑ ซึ่งตรงกับวันครบรอบอายุ ๘๖ ปี ให้เป็นกำแพงแห่งศรัทธาที่ศิษยานุศิษย์มีต่อองค์ท่าน หลวงปู่ศรีภายในกำแพงเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิเดินจงกรมของผู้แสวงบุญ เป็นสถานที่พักนอน เป็นที่เดินตากอากาศเดินชมวิวทิวทัศน์รอบๆ องค์พระมหาเจดีย์และภายในกำแพงมีห้องน้ำ-ห้องสุขา นอกจากนี้ยังใช้เป็นโรงทาน และโรงครัวในบางโอกาสที่มีกิจกรรม ตัวกำแพงมีความสูง ๕ เมตร กว้าง ๕ เมตร สร้างด้วยคอนกรีตเสริมเหล็ก ก่อด้วยอิฐหินลูกรังผสมซีเมนต์ ยาว ๓,๕๐๐ เมตร เป็นกำแพงขนาดใหญ่มั่นคงแข็งแรงเหมือนกำแพงจีน แต่สามารถใช้ประโยชน์ได้มากมายดังกล่าว

กำแพงนี้ใช้ประโยชน์หลายอย่าง ทั้งบอกอาณาเขต ทางเดิน กินลมชมวิว ที่พักนอนหลบแดดหลบฝน และ ห้องสุขา

ทั้งนี้กำแพงแห่งศรัทธา สร้างเพื่อบูชาคุณพระคุณท่านเจ้าคุณเทพวิสุทธิมงคล (หลวงปู่ศรี มหาวีโร) ผู้มากล้นด้วยบุญบารมี ซึ่งเป็นศูนย์รวมทางด้านจิตใจ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ผู้มีความเมตตากรุณาต่อคณะศิษยานุศิษย์ และชาวพุทธทุกหมู่เหล่าโดยไม่มีประมาณ

พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ ประธานอำนวยการก่อสร้างกำแพงล้อมรอบองค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล ได้นำคณะศิษยานุศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายฆราวาสได้รวมพลังสามัคคีก่อสร้างขึ้นเพื่อเป็นการแสดงออกถึงความพร้อมเพรียงมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทุกๆ คนได้ทุ่มเทแรงกำลังกาย กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังทุนทรัพย์อย่างเต็มกำลังความสามารถทำงานโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น ทำงานเพื่อเป็นอาจาริยบูชาในการนี้ได้รับเงินสนับสนุนจากคณะศิษยานุศิษย์ของพระครูอดุลธรรมาจารย์(พระอาจารย์มานะ อตุโล) วัดพุทธธรรมาราม จากเกาะฮ่องกง เป็นเงิน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท ได้รับเงินสนับสนุนจากวัดสาขาทั่วประเทศจำนวน ๑๕๐ วัด ได้ช่วยต่อยอดเงินทำบุญกฐินสามัคคี เพื่อนำไปช่วยก่อสร้างกำแพงในปี พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๕ เป็นเงิน

๓,๓๐๐,๐๐๐ บาท และได้รับเงินสนับสนุนจากวัดผาน้ำทิพย์เทพประสิทธิ์ เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เงินจากผู้มีจิตศรัทธาบริจาค และบางส่วนจากผู้แสวงบุญ ที่มาสักการบูชาองค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล ได้นำมาช่วยก่อสร้างกำแพงอีกทางหนึ่ง

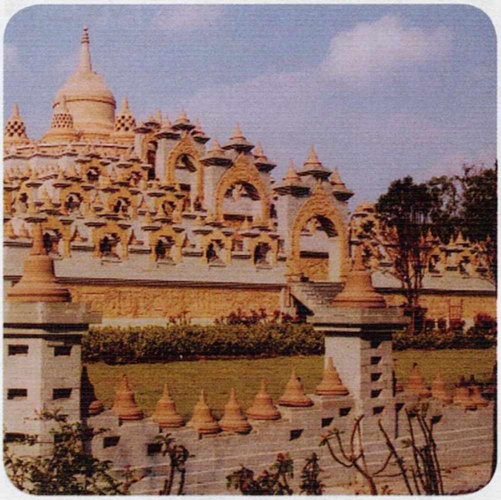

การทำงานก่อสร้างกำแพง ของทุกๆ ปี จะลงมือทำงานหลังจากเทศกาลออกพรรษาและหมดเขตการทำบุญกฐินของวัดสาขาต่างๆ เรียบร้อยแล้ว พระภิกษุสงฆ์ อุบาสก-อุบาสิกา และประชาชนชาวพุทธทั้งหลายจากวัดสาขาต่างๆ ที่มีศรัทธาอันแรงกล้าต่างก็ได้มุ่งหน้ามายังพระมหาเจดีย์ชัยมงคล เพื่อรวมพลังสามัคคีสร้างกำแพงล้อมรอบองค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคลให้เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ถือได้ว่ากำแพงล้อมรอบองค์พระมหาเจดีย์ชัยมงคล เป็นกำแพงแห่งศรัทธามหากุศลที่คณะศิษยานุศิษย์ทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายฆราวาส ตลอดจนชาวพุทธทุกหมู่เหล่าได้รวมพลังสามัคคีก่อสร้างขึ้นเพื่อเป็นอาจริยบูชาแด่หลวงปู่ศรีมหาวีโรอย่างแท้จริง

พระเจดีย์หินวัดป่ากุง

พระเจดีย์หินวัดป่ากุง สร้างขึ้นเพื่อถวายพ่อแม่ครูบาอาจารย์ หลวงปู่ศรี มหาวีโร ณ วัดประชาคมวนาราม โดยจำลองมาจากเจดีย์บูโรพุทโธ ประเทศอินโดนีเซีย

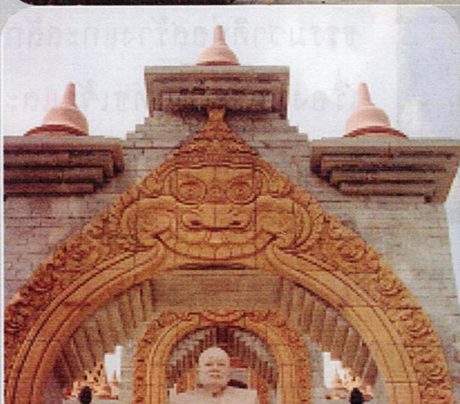
พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ พร้อมด้วยคณะสงฆ์ วัดสาขาวัดประชาคมวนาราม (วัดป่ากุง) ตลอดจนคณะศิษยานุศิษย์ ได้พร้อมใจร่วมกันสร้างพระเจดีย์หินวัดป่ากุงขึ้นมาเพื่อเป็นการบูชาคุณพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่ศรี มหาวีโร โดยใช้หินทรายธรรมชาติก่อสร้างแกะสลักเรื่องราวพระพุทธเจ้าและลวดลายทั้งภายนอกและภายในของพระเจดีย์ฯ เริ่มดำเนินการก่อสร้างเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ งบประมาณในการก่อสร้าง ๑๐๐ ล้านบาท

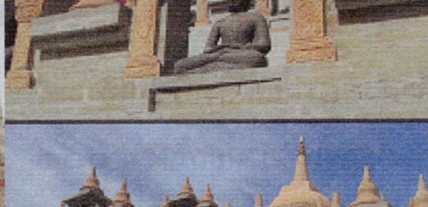
เจดีย์หินทรายวัดป่ากุง

จำลองแบบมาจากพระมหาเจดีย์บุโรพุทโธ

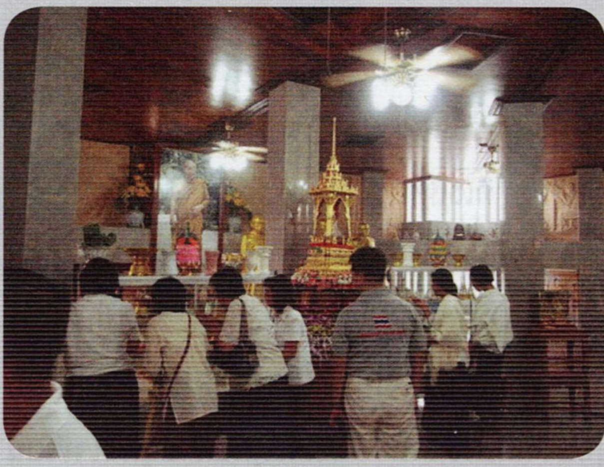

รูปหล่อสามพระอาจารย์ภายในพระมหาเจดีย์บุโรพุทโธ จำลอง (จากขวาไปซ้าย) สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ วัดนรนาถสุนทริการาม, หลวงปู่มั่น ภูริทตฺตมหาเถร และหลวงปู่ศรี มหาวีโร

ภายในพระมหาเจดีย์บุโรพุทโธ จำลอง

รายละเอียด

พระเจดีย์หินวัดป่ากุงตั้งอยู่ในบริเวณวัดประชาคมวนาราม ด้านทิศตะวันตก สูง ๑๙ เมตร กว้าง ๔๙ เมตร มีทั้งหมด ๓ ชั้น ภายในชั้นที่ ๑ ใช้เป็นที่ประกอบพิธีสังฆกรรมและที่ประชุมสงฆ์ ภายในชั้นที่ ๒ เป็นพิพิธภัณฑ์และประวัติตลอดจนกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นของหลวงปู่ศรี มหาวีโร ภายในชั้นที่ ๓ บรรจุพระพุทธรูปพระผง ของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ที่ผู้มีจิตศรัทธาบริจาค ภายนอกชั้นเรือนยอดพระเจดีย์หินทำเป็นเศวตฉัตรทองคำแท้ น้ำหนัก ๑๐๑ บาท ภายนอกชั้นที่ ๑ กำหนดให้เป็นภาพแกะสลักหินธรรมชาติในเรื่องพระเวสสันดรชาดก ภายนอกชั้นที่ ๒ กำหนดให้เป็นภาพแกะสลักหินธรรมชาติเรื่องพุทธประวัติ ภายนอกชั้นที่ ๓ กำหนดให้เป็นภาพแกะสลักหินธรรมชาติเรื่องพระพุทธชัยมงคล (พระคาถาพาหุง)

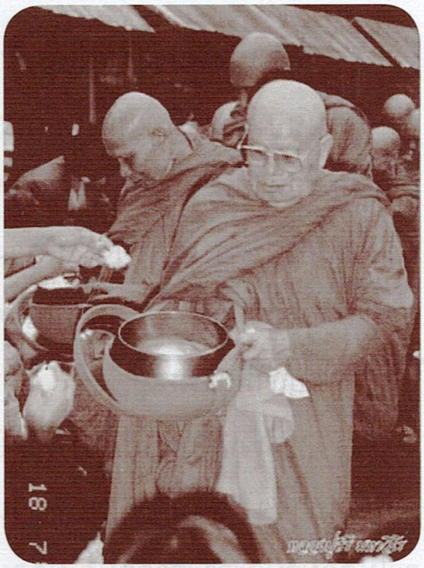
ปัจฉิมวัย

พระเทพวิสุทธิมงคล หรือหลวงปู่ศรี มหาวีโรปฏิปทาของท่านปฏิบัติลำบากแต่รู้เร็วในยุคสมัยที่กิเลสหนาขึ้นโดยลำดับ

การปฏิบัติของท่านในวัยหนุ่ม ยังมีร่างกายแข็งแรง ยินดีในที่นั่งที่นอนอันเป็นป่าช้าและป่าชัฏอันสงัดใช้ผ้าบังสุกุล ไม่เริดร้างจากการบิณฑบาต ไม่ต้องการนอนนั่งในที่อันสบาย ใช้ท่อนไม้เป็นหมอนหนุน เป็นอยู่อย่างไม่ประมาท แม้จะทุกข์กายทุกข์ใจเจียนตายถึงน้ำตานองหน้าร้องไห้อยู่กลางป่าเขาเพียงลำพัง ก็ยังสู้อุตส่าห์

ประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์จนได้

ท่านได้ปฏิบัติถึงที่สุดแห่งธรรมแล้ว จึงออกเผยแผ่พระธรรมคำสอนจาริกพเนจรไปในที่ต่างๆ ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเมื่อยหิว และท่านยังได้สร้างถาวรวัตถุในพระพุทธศาสนาและวัดสาขาไว้มากมาย ได้สร้างมหาเจดีย์ชัยมงคล ซึ่งยากที่จะหาบุคคลในโลกนี้ที่จะมีบุญญาบารมีทำเช่นนี้ได้

นอกจากนี้คณะศิษยานุศิษย์นำโดยพระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญฺโญ ยังได้จัดสร้าง **"พระเจดีย์ หลวงปู่ศรี มหาวีโร"** จำลองมาจากเจดีย์บูโรพุทโธ ประเทศอินโดนีเซียที่ท่านชื่นชอบ เพื่อถวายบูชาคุณเป็น "อาจาริยบูชา" เนื่องวาระฉลองอายุครบ ๙๐ ปี ในวันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

แม้ในปัจฉิมวัย ร่างกายท่านระงมไปด้วยชราพาธ ท่านก็ยังเที่ยวไปโปรดศิษยานุศิษย์ตามสถานที่ต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศมิได้ขาด

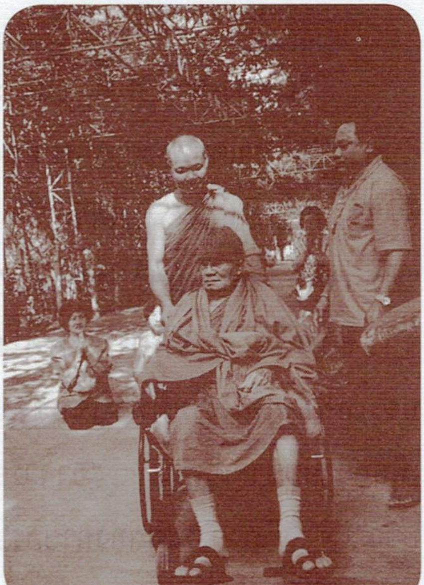
ธรรมของหลวงปู่ศรี มหาวีโร เป็นธรรมะที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย แสดงเรื่องจิต กิเลสกรรมล้วนๆ แม้ท่านจะไม่ใช่พระประเภทนักเทศน์ที่

มีชื่อเสียง เพราะท่านพูดน้อยแต่คำพูดของท่านก็ประเภท

"พูดน้อยแต่ต่อยหนัก"

มีสาระล้วนๆ ในวัยชราส่วนมากท่านจะนั่งนิ่งๆ เมื่อคนมากราบไหว้สนทนาเล็กน้อยท่านก็จะให้พรเพียงเท่านั้น

ข้อวัตรปฏิบัติของท่านในวัยชรา ตอนเช้าท่านยังออกรับบิณฑบาตตามธาตุขันธ์ที่อำนวย

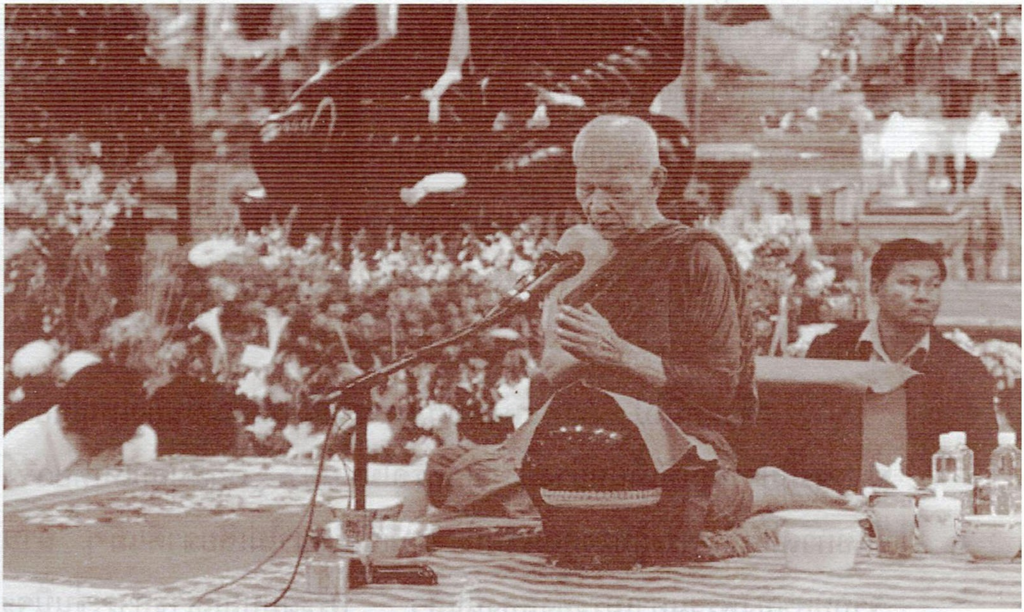
หลังจังหันเสร็จท่านเข้าพักเล็กน้อย บางทีท่านก็ออกมาเดินจงกรมทำสมาธิภาวนา ตรวจบริเวณวัด ตรวจดูเก้ง กวาง นกยูง และสัตว์ต่างๆ ภายในวัด ให้อาหารปลาที่สระใหญ่

บางวันก็ออกไปโปรดศิษย์ตามวัดสาขา ส่วนกิจนิมนต์ท่านจะไม่ค่อยรับเพราะธาตุขันธ์ไม่ค่อยอำนวย

แม้ธาตุขันธ์อยู่ในวัยชรา แต่กิริยาท่าทางของท่านยังคงองอาจสง่างาม ครองจีวรเป็นปริมนฑล สวยงามเสมอ ก้าวย่างเดินอย่างมีสติประดุจราชสีห์ ประชาชนพระเณรล้วนหวั่นเกรงในเมตตาบารมีธรรมของท่านเป็นอย่างมาก

ในปีพุทธศักราช ๒๕๔๑ เมื่อพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวง

ตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) ประกาศตั้งโครงการทอดผ้าป่าช่วยชาติ ในยามที่ประเทศไทยเกิดภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ เป็นหนี้สินต่างชาติ หลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านก็เอาธุระของครูบาอาจารย์อย่างเต็มที่ ทั้งที่ธาตุขันธ์ไม่สู้จะอำนวย ท่านก็ยังป่าวประกาศให้ลูกศิษย์ทั้งหลายมาร่วมโครงการช่วยชาติกับหลวงตามหาบัว ส่วนองค์ท่านเองได้กราบนิมนต์หลวงตามารับทองคำ ดอลล่าร์ จัดผ้าป่าช่วยชาติที่วัดป่ากุงเป็นประจำทุกปี

หลวงตามหาบัวในงานทำบุญวันคล้ายวันเกิด หลวงปู่ศรี มหาวีโร ปี2549

ด้วยความเคารพในหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ปรมาจารย์กรรมฐานในยุคปัจจุบัน ทุกปีท่านจะนำคณะศิษยานุศิษย์วัดสาขาทั่ว

ประเทศ มาคารวะหลวงตาบ้าง มาทอดผ้าป่าถวายหลวงตาบ้าง ท่านถือปฏิบัติอย่างนี้เป็นประจำทุกปี

เมื่อหลวงปู่ศรีเข้ามากราบหลวงตา ถ้าอาสนะมีขนาดเท่าเทียมกันหรือวางเสมอกัน ท่านจะไม่ยอมนั่งท่านจะนั่งอาสนะบางๆ หรือนั่งพื้นเลยนี่คือกิริยาของพระมหาเถระที่แสดงความเคารพต่อกันตามแบบอริยตันติประเพณี

ภาพที่ท่านทั้งสองสนทนากัน เป็นภาพที่น่าเคารพรักอย่างยิ่งพูดพลางยิ้มพลางกระแสเสียงที่ท่านสนทนากันช่างนิ่มนวลระรื่นหูประกอบไปด้วยความเอ็นดูและเมตตา หลวงปู่ศรีจะพนมมือสนทนาเหมือนสามเณรองค์น้อยๆ เป็นผู้นั่งนิ่งเสมอจนกว่าหลวงตาจะเอ่ยถาม

ทำให้ผู้คนบางคนที่นั่งดูรู้เห็นถึงกับน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัวบ้างก็ปลื้มใจที่มีบุญวาสนา ได้เห็นความงามแห่งพระอริยสงฆ์ ถึงกับอุทานว่า

"ตั้งแต่นี้ไป ภาพแห่งพระมหาเถระผู้ทรงคุณอันยิ่งใหญ่อย่างนี้ จะมีปรากฏให้เห็นอย่างนี้ อีกหรือไม่หนอ? เรามีบุญแท้เทียวจึงมีโอกาสได้เห็นพระผู้ทรงคุณเช่นนี้ ชาตินี้เกิดมาไม่เสียชาติแท้ๆ ผ่านจากยุคของพระมหาเถระทั้งสองนี้แล้ว พระผู้มีบุญญาธิการเช่นนี้จะปรากฏอุบัติขึ้นในโลกโดยธรรมได้อีกหรือไม่"

หลวงปู่ศรี ท่านมีนิสัยละเอียดอ่อน สุขุม เป็นระเบียบเรียบร้อยด้วยความที่ท่านเคยเป็นครูมาก่อน จะคิดจะทำอะไรต้องวางแผนงานให้เรียบร้อย ทุกสิ่งทุกอย่างที่สำเร็จได้ล้วนเกิดขึ้นด้วยบุญญาบารมีของท่านเอง

นี้คือ **"บุญญาภินิหาร"** ที่ท่านบำเพ็ญมาแต่บุพเพชาติ ลาภสักการะชื่อเสียงปรากฏขึ้นเหมือนของทิพย์ที่หลั่งไหลมาจากสรวงสวรรค์ ท่านจะปรารถนาหรือไม่ก็ตามนี้คือ อานิสงส์แห่งบุญที่ท่านทำไว้แต่ชาติปางก่อนและปัจจุบันชาติซึ่งตั้งตนไว้ชอบจนถึงที่สุดแห่งทุกข์

เมื่อเป็นชาติสุดท้ายของท่าน บุญบารมีทั้งหลายที่ท่านกระทำบำเพ็ญไว้ จึงหลั่งไหลหลอมรวมลงมาดั่งฝนห่าใหญ่ ลาภ สักการะ ยศ สรรเสริญ สุข ที่มาถึงท่านจึงเต็มตื้นเกลื่อนแผ่นดินแผ่นฟ้า คิดอะไร หวังสิ่งไหน ย่อมถึงความสำเร็จทุกประการ จนคนทั้งหลายแทบไม่เชื่อสายตาว่า

"พระรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นเด็กบ้านนอกคอกนา เกิดถิ่นอีสานกันดารแล้ง จะสร้างคุณประโยชน์ให้ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ได้ถึงปานนี้"

นี้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากบุญญานุภาพ บุญญานุภาพช่างน่าอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น

กว่าจะเป็น "หลวงปู่ศรี มหาวีโร พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี" .. ท่านมีเบื้องหลังคือ ปฏิปทาอันแกร่งกล้าน่าอัศจรรย์ สู้ตายเพื่อธรรมกรำศึกในธุดงควัตร หาผู้เปรียบได้ยาก และเป็นทายาทธรรมรุ่นสุดท้ายของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ด้วยวัตรปฏิบัติ และปฏิปทาอันนำมาซึ่งความเลื่อมใส สาธุชนจึงพาหลั่งไหลกันมากราบมากขึ้นโดยลำดับ มีพระภิกษุสามเณรและสานุศิษย์มากมายทั่วประเทศ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ณ วัดป่ากุง แห่งนี้ รอยเท้าแห่งอริยะคณาอาจารย์ผู้ทรงคุณธรรมอันประเสริฐ ได้ก้าวย่างผ่านเข้ามาเพื่อเยี่ยมเยือนหลวงปู่ศรีอยู่เสมอ เช่น

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส)

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (พิมพ์)

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (วาสน์)

สมเด็จพระญาณสังวร (เจริญ)

พระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล)

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล

พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร

พระอาจารย์อ่อน ญาณสิริ

หลวงปู่เทสก์ เทสฺรงฺสี

หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ

หลวงปู่สาม อกิญฺจโน

หลวงปู่มหาบุญมี สิริธโร

พระอาจารย์ชอบ ฐานสโม

พระอาจารย์หลุย จนฺทสาโร

พระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

หลวงปู่เหล้า เขมปตฺโต

หลวงพ่อพุธ ฐานิโย เป็นต้น

ชื่อเสียงของท่านจึงโด่งดังไปทั่วทุกทิศ เป็นที่ศรัทธาของ พระมหากษัตริย์ พระราชินี พระบรมวงศานุวงศ์ ผู้นำประเทศ ผู้นำท้องถิ่น และประชาชนทั่วไป

นอกจากนั้นทางสำนักพระราชวังยังได้กราบอาราธนานิมนต์ท่าน เนื่องในงานพระราชพิธีสำคัญๆ เป็นประจำทุกปี ด้วยเกียรติคุณและคุณงามความดีอันเกริกก้อง ท่านรับพระราชทานสมณศักดิ์พัดยศจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ดังนี้คือ

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๙

เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่ **"พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร"**

วันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นพระราชาคณะชั้นราชที่ **"พระราชสังวรอุดม"**

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เป็นพระราชาคณะชั้นเทพที่ **"พระเทพวิสุทธิมงคล"**

นอกจากนั้นท่านยังได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์จากมหามกุฏราชวิทยาลัย สาขาพุทธศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยสมเด็จพระญาณวโรดม วัดเทพศิรินทราวาส กรุงเทพฯ เป็นผู้นำมาประทานมอบให้

นอกจากการอบรมสั่งสอนประชาชนในเมืองไทยแล้ว ท่านยังได้เดินทางไปเผยแผ่ธรรมยังต่างแดนเช่น อินเดีย จีน สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา

ท่านได้ก่อสร้างถาวรวัตถุที่วัดประชาคมวนาราม(ป่ากุง) วัดพระมหาเจดีย์ชัยมงคล วัดผาน้ำทิพย์ฯ และวัดสาขา ๑๔๕ สาขาทั่วประเทศไว้มากมาย ประมาณค่ามิได้แล้วและที่สำคัญยิ่งนั้นก็คือ การสร้าง ปูชนียสถาน บรรจุพระบรมธาตุและอัฏฐิธาตุ ของถูปารหบุคคล เพื่อเป็นที่สักการบูชาเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย บนยอดเขาผาน้ำย้อยอันงามสง่าเทียมฟ้า นามว่า **"พระมหาเจดีย์ชัยมงคล"** นั้น ย่อมเป็นเครื่องประกาศรับรองให้เห็นทางรูปธรรมของสาวกของพระพุทธเจ้ารูปหนึ่ง

"อริยสงฆ์สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารูปหนึ่ง
นามว่า "พระเทพวิสุทธิมงคล" (ศรี มหาวีโร)
ศิษย์รุ่นสุดท้ายของท่านพระอาจารย์ มั่น ภูริทตฺโต
เป็นพยานแห่งการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ของพระอริยสงฆ์สาวกและได้ก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดา
นี้คือศาสนาที่ทรงมรรคผล
นำสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ได้อย่างแท้จริง"

ท่านจึงเป็นผู้มีจิตศรัทธามั่นคงหยั่งรากฝังลึกลงในธรรมพระตถาคตเจ้าแล้ว เป็นผู้ถึงซึ่งการนับได้ว่า **"สมณศากยปุตติยะโดยแท้"** คือ ผู้เป็นบุตร เป็นโอรส อันเกิดจากพระโอษฐ์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เกิดโดยธรรม เนรมิตโดยธรรม เป็นทายาทโดยธรรม

ท่านเป็นผู้ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ปฏิบัติตามธรรมอยู่

เป็นผู้ไม่เกิดความยินดียินร้าย มีจิตมัธยัสถ์ เป็นกลาง มีความระลึกได้ และรู้สึกตัวเป็นประจำ เป็นผู้ไม่เหลวไหล ไม่เหลวแหลก ตั้งอยู่ในธรรมที่เป็นสาระ

เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยศีล คือ สำรวมด้วยปาฏิโมกขสังวร, สมบูรณ์ด้วยมรรยาทและโคจร มีปกติเห็นภัยในโทษทั้งหลายแม้ที่ถือกันว่าโทษเล็กน้อย

เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยกำลัง คือปรารภความเพียร เป็นผู้มีกำลังแข็งขัน ทำความเพียรก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ไม่ทอดทิ้งธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย

เป็นผู้สมบูรณ์ด้วยความไวแห่งปัญญา คือรู้ชัดตามความเป็นจริงแตกฉานในอริยสัจจ์ว่าความไม่เหลือแห่งทุกข์ เป็นเช่นนี้ๆ ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ เป็นเช่นนี้ๆๆ

เพราะเหตุฉะนี้แล พระเทพวิสุทธิมงคลหรือหลวงปู่ศรี มหาวีโร วัย ๙๔ ปี พรรษา ๖๕ ท่านจึงเป็นผู้ควรแก่การสักการบูชาของเหล่ามนุษย์ เทพพรหมทั้งปวง ควรแก่ของต้อนรับ ควรแก่ของทำบุญ ควรแก่การนบไหว้ เป็นเนื้อนาบุญไม่มีนาบุญใดอื่นยิ่งกว่า ดังนี้แลฯ

มหาวีรตฺเถรวตฺถุ นิฏฺฐิตํ.

"ผู้ใดประพฤติธรรม ผู้นั้นชื่อว่าบูชาตถาคตอย่างยิ่ง"

พระธรรมเทศนา

เรื่อง..เราลืมเจตนาเดิม

โดย องค์หลวงปู่ใหญ่ศรี มหาวีโร
(ท่านพระเทพวิสุทธิมงคล)

เราลืมเจตนาเดิม

โดยองค์หลวงปู่ใหญ่ศรี มหาวีโร

เทศน์ที่วัดป่ากุง เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๑๗

การประพฤติปฏิบัติพรตพรหมจรรย์อย่างศีลแปด ก็เรียกว่าเป็นศีลพรหมจรรย์อย่างหนึ่งอย่างศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ อย่างพระเจ้าพระสงฆ์ที่ได้อุปสมบทเรียกว่าเป็น พระ อันนี้ก็เรียกว่าเป็นศีลพรหมจรรย์ คำว่าพรหมจรรย์นี้เป็นของละเอียด เพื่อแก้จิตใจของเราให้เป็นผู้ที่มีความละเอียด นิ่มนวล สดชื่น เบิกบาน หายจากสิ่งพัวพันต่างๆ หรือสิ่งกังวลต่างๆ อัน

นี้ก็เป็นการรักษาพรหมจรรย์ ทั้งนี้แล้วแต่จริตนิสัยแต่ละท่านแต่ละคน หรือบุคคลที่เกิดขึ้นมาในโลกซึ่งมีความยินดีในด้านพระพุทธศาสนาอยากประพฤติปฏิบัติแบบไหนก็เรียกว่าให้โอกาสเต็มที่ สามารถที่จะทำได้อยู่ทุกระยะ ทุกฐานะ เพราะการประพฤติปฏิบัติศีลธรรมไม่ได้เลือกว่าผู้หญิง ผู้ชาย ได้ทุกเพศทุกวัยสามารถที่จะน้อมนำธรรมะของพระพุทธองค์เข้ามาสู่จิตใจของตนเองได้ เพราะจิตใจก็อยู่ในร่างกายของเรานี่ ร่างกายของเราในด้านธรรมะท่านเรียกว่าเป็นขันใบหนึ่ง หรืออีกอย่างหนึ่งก็เรียกว่าขันธ์ห้ามี รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

สิ่งเหล่านี้มีอยู่ทุกรูปทุกนาม ขันใบนี้สามารถจะเอาของอันใด อันหนึ่งมาใส่ได้ทั้งนั้น ของทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เกิดขึ้นหรือเอามาใส่ขันใบนี้ใส่ได้หมด จะเป็นของดีก็ตาม ของไม่ดีก็ตาม เพราะว่าเรา มีสิทธิเต็มที่ ที่จะเอามาใส่บนขันธ์ก้อนนี้หรือบนขันใบนี้แต่ถ้าหากเอาของดีมาใส่ก็เรียกไปตามของที่เอามาใส่นั่น

ยกตัวอย่าง หมากพลู พวกนี้ก็เรียกว่าขันหมาก ขันยาเอามาใส่ก็เรียกว่าขันยา เอาดินมาใส่ก็เรียกว่าขันดิน เอาอะไรมาใส่ก็เรียกว่าขันอันนั้น ขันน้ำขันท่า อะไรก็ตาม เรื่องขันธ์ของเราซึ่งได้แก่ขันธ์ห้าก้อนนี้ก็ทำนองเดียวกัน ถ้าเอาของดีมาใส่ ท่านก็เรียกว่าขันธ์ดี ถ้าเอาเหล้าเอายามาใส่ก็เรียกว่า

ขันธ์เหล้า ขันธ์ยาขี้ลัก ขโมยโจรหรือว่าการฉก ตีชิง วิ่งราว ปล้นสะดม ส่อเสียดเบียดบังอะไรทุกอย่าง ก็เรียกว่าขันธ์เป็นไปตามของที่เอามาใส่นั่นล่ะ เรียกตามของที่เอามาไว้ข้างบน คำว่าบนในที่นี้หมายความว่า เอามาสู่จิตใจ เอามาไว้บนหัวใจตัวเอง ตลอดถึงความยุ่งเหยิงอะไรต่ออะไรร้อยอันพันอย่าง อย่างท่านกล่าวไว้ในด้านของธรรมะ ที่เรียกว่า กิเลสพันห้าตัณหาร้อยแปด ซึ่งเป็นของที่มีอำนาจใฝ่ต่ำที่จะนำจิตไปสู่ฝ่ายต่ำของดีก็มีของไม่ดีก็มีว่าแต่เราจะเอาอะไรมาใส่ เรียกว่าเรามีสิทธิเต็มที่ ที่จะเลือกเฟ้นได้ แต่ว่าโลกในปัจจุบัน ถ้าพูดถึงตามหลักทั่วๆ ไปโดยมากไม่ค่อยรู้จักของดีของไม่ดีสักเท่าไหร่หรอกเอาอะไรมาใส่ก็ว่าดีของตนเองนั่นล่ะแต่ไม่ดีทั่วไป นักปราชญ์ไม่ค่อยสรรเสริญ ไม่ได้ตัดสินว่าเป็นของดีแต่มักจะตัดสินด้วยตัวของเราเองว่าดี เมื่อเราว่าดีก็เลยเอามาใส่กันไปตามเรื่องโดยไม่ได้คำนึงถึงเหตุผลว่าจะมาแทรกแซง หรือปรับปรุงจิตใจของเราให้โน้มเอียงไปในด้านฝ่ายต่ำ นึกว่าเป็นของดิบของดีเลยเสกสรรให้เป็นไป มนุษย์โลกของเราจึงหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนกัน บางคนก็ทุกข์ บางคนก็ยาก บางคนก็ลำบากตรากตรำ ร่างกายไม่สมประกอบบางคนก็อ้วน บางคนก็ผอม ก็พี ก็ดำ ร้อยอันพันอย่าง บางคนก็มีโรคภัยไข้

เจ็บมากมายตามเรื่องแล้วแต่กรรมที่จะเสกสรรให้เกิดขึ้น บางคนร่างกายก็ไม่ค่อยสมประกอบ บางคนก็ขาดตาไปข้างหนึ่งหรือสองข้าง หูก็เหมือนกัน เคยได้ยินได้ฟังก็ไม่ได้ยินได้ฟัง ร่างกายไม่สมประกอบสักอย่าง แขนขาด ขาขาด หูหนวก ง่อยเปลี้ยเสียขาร้อยอันพันอย่างซึ่งเราเห็นกันอยู่ทั่วโลก เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องเศษของกรรมที่จะนำสนองเนื่องจากการกระทำของเราหรือว่าเป็นผลงานของเราที่ได้กระทำมาก่อนแล้วแต่ผู้ใดสร้างมาหรือว่าประพฤติปฏิบัติด้านใด ด้านดีก็ต้องส่งเสริมให้ดีด้านไม่ดีก็ส่งเสริมไปทางไม่ดี เพราะเรื่องของกรรมได้เสกสรรไปหลายแบบแล้วแต่ตนเองทำเอา ตนเองทำดีก็ทำให้ดี ตนเองทำไม่ดีก็ทำให้ไม่ดี เป็นลักษณะซื่อสัตย์ตรงดิ่งเลย ไม่ได้มีการเบียนเบียดเรียกว่าไม่มีอคติ ของเหล่านี้เกิดจากการกระทำของเราทั้งนั้น

ฉะนั้นเรื่องของพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นธรรมะที่เต็มไปด้วยสัจธรรมซึ่งเป็นความจริงประจำโลก ประจำแผ่นดินมาหลายกัปหลายกัลป์ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ก็ตรัสในทำนองเดียวกันหมด ลงสู่ธรรมะอันเดียวกัน สอนไปตามหลักธรรมชาติธรรมะมีไว้สอนบุคคลเรานี่ล่ะ ไม่ได้สอนคนตายแล้ว หรือสอนคนยังไม่ได้เกิด สอนคนที่มีชีวิตจิตใจอยู่นี่ล่ะ ก็แสดงว่าธรรมะทุกอย่างมันรวมอยู่ที่ตัวของเราหมดแล้ว ท่านจึงอยากให้เรา

ค้นคิด พินิจ พิจารณาแก้ไขให้เห็นตามเรื่อง สิ่งที่มันเป็นจริงหรือฝังอยู่ในใจของเรา ของที่มันอยู่ในจิตใจซึ่งได้สร้างสมอบรมมาหลายภพหลายชาติ มันเป็นอนุสัยหรือของที่นอนเนื่องอยู่ในจิตสันดาน มีทั้งนั้นของดีและของไม่ดีร้อยอันพันประการ

ฉะนั้นสำหรับพระเจ้าพระสงฆ์หรือผู้ประพฤติปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนา ให้ค้นคิดพิจารณาให้เห็นไปตามความจริง จะต้องเข้าไปสู่หลักใหญ่ คือ จิตใจ อย่างที่กล่าวให้ฟัง ฉะนั้นพระเจ้าพระสงฆ์ท่านจึงได้พยายามเสียสละกิจการงานต่างๆ เสียสละเวลาเสียสละความสุขของตนเองออกมาบำเพ็ญพรตพรหมจรรย์ ยกตัวอย่าง พระพุทธเจ้าหรือพระอริยเจ้า แต่สมัยครั้งก่อนๆ ต่อมาสมัยปัจจุบันก็มีเหมือนกันแต่ว่าการปฏิบัติค้นคิดพินิจพิจารณาให้รู้เห็นไปตามความจริงถ้าหากไม่เข้าไปสู่จิตใจละก็ไม่มีทาง เพราะว่าหลักใหญ่มันอยู่กับจิตใจตัวเหตุใหญ่

ฉะนั้นจึงได้พาหมู่คณะเคลื่อนที่ออกไปหลายสถานที่เรียกว่า เป็นการอบรมเคลื่อนที่เคลื่อนไปเรื่อยเพื่อให้อยากเปลี่ยนความรู้ความเห็น เปลี่ยนหูเปลี่ยนตาเห็นไปแปลกๆ ต่างๆ นานาเพื่อเป็นการเร้าจิตใจให้หนีจากอารมณ์อันเก่าซึ่งเป็นสัญญาอดีต อยากให้เห็นอันใหม่ไปด้วยเพราะอยากพินิจพิจารณาอยู่ในปัจจุบันธรรม เพราะว่าของเก่าของแก่ซึ่งมันเป็นอารมณ์แช่อยู่ในจิตใจหลายกัปหลายกัลป์มาแล้ว หลายภพหลายชาติมาแล้ว จนกลายเป็นอาสวะ คือของที่หมักดองอยู่ในจิตในใจของเราเป็นอารมณ์เก่าเมื่อประพฤติปฏิบัติในด้านธรรมะปัจจุบัน แต่แล้วมันก็อยากหันไปทางเก่าอยู่ไม่หยุด ซึ่งของที่เคยได้กระทำที่เคยได้เสพมา เช่น ประเภทกามารมณ์เหล่านั้นจึงต้องหาวิธีการแก้ไข ตัดอารมณ์ต่างๆ ซึ่งมันส่งออกไปเต็มโลกเต็มแผ่นดิน จนเกิดความฟุ้งซ่านรำคาญ เป็นความทะเยอะทะยานเห่อเหิม จนเกิดความมัวเมาลุ่มหลงไปต่างๆ นานา อยากให้หดตัวเข้ามาสู่ความจริง พระพุทธองค์ท่านจึงได้สอนให้ทำจิตใจให้สงบก่อน อย่างพวกเราที่เคยปรารภกัน อันนี้ก็ได้เคยแนะนำกันมา โดยมากมาอยู่ป่าก็เพื่อหลีกเร้นอารมณ์ต่างๆ ของโลกอันนั้นล่ะ เพื่ออยากให้จิตใจสงบสงัดมาฝึกหัดจิตใจให้มีสติสังวร ระมัดระวังให้จิตใจสงบสงัดเป็นสมาธิหรือมีความสงบ อันนี้เป็นจุดเริ่มต้นเริ่มแรก ซึ่ง

เคยได้แนะนำกันมาและประพฤติปฏิบัติฝึกหัดกันมาบ้างพอสมควร สำหรับพระเจ้าพระสงฆ์ที่ได้ไปบำเพ็ญในราวระยะเดือนหนึ่ง บางคนก็ได้เข้าสู่จิตใจ ก็มีปัญหาบ้างเป็นบางองค์แล้วแต่การกระทำ ถ้าหากไม่มีการกระทำ ไม่มีเหตุผลมันก็ไม่เกิดขึ้นทำน้อย ผลก็น้อย ทำมากผลก็มากตามเรื่อง แต่แล้วเราจะได้แค่ไหนขนาดไหน อันนั้นเป็นเรื่องแต่ละคน จะรู้สึกกับเรื่องของตน ถ้าพูดถึงในด้านภายนอกเกี่ยวกับการอาศัยปัจจัยหมดทุกด้าน ในส่วนจีวร เสนาสนะ เภสัชตลอดถึงบิณฑบาตแบบนี้ ถ้าเข้าไปในสถานแห่งใดสิ่งใด ก็ล้วนแต่มีคนอยากได้บุญ อยากได้กุศลสนับสนุนกันอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นของหาได้ยากในส่วนพัสดุข้าวของเงินทองหรือทรัพย์สมบัติของเขา ซึ่งในระยะที่กำลังเดือดร้อนวุ่นวายในส่วนเศรษฐกิจของบ้านเมือง ล้วนแต่เป็นของที่มีราคาสูงทั้งนั้น แต่ถึงขนาดนั้นเขาก็ยังเสียสละเพื่อบูชาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้แก่พระเจ้า พระสงฆ์ ไปง่ายมาง่าย การไปมาก็สะดวกสบาย การขบการฉันก็สะดวกสบาย ก็เนื่องจากเราเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติอบรมในด้านจิตใจของตนก็เห็นว่าท่านเสียสละมาหมด

มีเครื่องอัฐบริขาร ๘ อย่างเท่านั้น และไม่เกี่ยวข้องกับสถานที่ว่าจะดีหรือไม่ดี โอ่โถงขนาดนั้น ขนาดนี้ ว่าแต่พอ

มีที่พักที่อาศัยพออยู่ อย่างมีเตียงใบหนึ่งก็พอแล้ว กลด มุ้งของเราก็มี ไม่ได้เลือกว่ามีกุฏิชั้นสองชั้น ไม่เกี่ยวข้องกันทั้งนั้น ว่าแต่ให้อยู่ไปตามของธรรมชาติธรรมดา อันนี้เป็นวิธีการของพุทธองค์ท่านบัญญัติไว้ตั้งแต่สมัยก่อน ให้อยู่โคนต้นไม้ ถือผ้าบังสุกุลเป็นแบบง่ายๆ สำหรับปัจจัยเครื่องอาศัย

นิสัยของบรรพชิตมี ๔ อย่างง่ายๆ ตามหลักของท่าน อันนี้ก็เพื่อเป็นการทรมานจิตใจซึ่งมันเคยเห่อเหิม สนุกสนานอยู่แต่ในวิธีการของโลกให้มันหดตัวเข้ามาเห็นคุณงามความดีทางด้านศีลธรรม อันนั้นเป็นความสุขในด้านอามิสทางนอก ให้รู้จักคุณของนิรามิส คือไม่ได้เกี่ยวข้องกับด้านอามิสภายนอก ให้มันเกิดในจิตในใจของตนเอง ความสุขถ้ามีอยู่ทางนอก ทางใน มันก็มีอยู่เหมือนกัน ท่านจึงพยายามตั้งสติกำหนด พินิจพิจารณาให้เข้าสู่หลักใหญ่คือจิตใจ โดยเบื้องแรกก็ให้มีสติที่พูดกันอยู่เรื่อย เบื้องแรกก็ให้มี ขันติ คือความอดทนพยายามตั้งสติกำหนด พินิจ พิจารณา ให้จิตใจอยู่ในอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งให้มีความสงบสงัด การตั้งกำหนด พินิจ พิจารณา ไม่ใช่จะใช้เวลานั่งสมาธิภาวนาอย่างเดียว เดินอยู่ก็ตาม ยืนอยู่ก็ตาม นั่งอยู่ก็ตาม นอนอยู่ก็ตาม หมาความว่า ทำให้ติดต่อกัน ไม่ให้เป็นวรรคเป็นตอน ทำไปเรื่อยๆ อยู่อย่างนั้น จนกว่ามันจะเกิด

ขึ้น ถ้าหากเราพยายามทำอยู่ในแห่งเดียวที่เดียวโดยไม่ได้ส่งหน้าส่งหลัง หรือส่งไปบ้างพอรู้ตัวก็หดตัวให้มาอยู่ที่เดิมนั่นล่ะ อันนี้จะมีปฏิกิริยาเกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะว่าเราจี้อยู่แห่งเดียวเหมือนกับเราเอาเหล็กเผาไฟแดงๆ มาจี้ไม้อยู่ตลอด ไม่วันใดวันหนึ่งก็ต้องทะลุ หนาเท่าไหร่ก็ตาม ถ้าหากเรามีการกระทำแล้วทำอยู่นานๆ ไป ก็จะค่อยสงบเองหรอก ถ้าหากว่ามีความสงบเกิดขึ้นจะต้องมีความรู้พิเศษเกิดขึ้นมาอย่างใดอย่างหนึ่ง มีปฏิกิริยาเกิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง ซึ่งเราไม่ได้คาดไม่ได้นึก ไม่ได้ฝันว่ามันจะเป็นไปในรูปนั้น อันนี้แสดงออกอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าหากผู้ใดประพฤติปฏิบัติมันจะต้องเกิดขึ้นเองรู้ในตัวเอง อันนี้ก็เคยแนะนำมาแล้วเกี่ยวกับขั้นนี้ ก็ขอให้พากันใคร่ครวญพินิจพิจารณาดู ถ้าในระยะนี้ บางคนอาจจะเป็นคนที่ประพฤติปฏิบัติฝึกหัดได้ยาก เกี่ยวกับบุพกรรม หรือบุพเพกตบุญตา บุญเก่าหนหลังน้อย หรือได้ส่งจิตออกไปข้างนอกมากจิตส่งนอกไม่ได้หวนเข้ามาระลึกรู้ในตัวเอง นอนก็ยังฝันกันไป คิดแต่เรื่องการเรื่องงาน ในทรัพย์สมบัติข้าวของ ในบ้านในเรือน ในครอบครัวร้อยอันพันประการ จิตไม่ได้อยู่กับตนเอง บางคนทำบ้านไว้ก็ไม่ได้อยู่วิ่งเต้นหากินทั้งกลางวันและกลางคืน ถ้าหากปล่อยจิตใจจนเกินไปก็จะเอามายากคล้ายๆ กับปล่อยเข้าดง แต่เมื่อมา

ประพฤติปฏิบัติในด้านนี้มันก็อยากไปข้างนอกอยู่แบบนั้นนั่นละ เพราะเป็นอารมณ์เก่าของมัน ถึงอย่างไรก็ตาม ให้เราพยายามตะล่อมเข้ามา ใช้สติพินิจพิจารณาใคร่ครวญกำหนดรู้อยู่อย่างนั้นละบางคนก็เป็นแบบถอยหน้าถอยหลัง แบบนั้นแบบนี้เกี่ยวกับการกระทำว่ายากเพราะนิสัยมักง่ายมีประจำอยู่ในทุกชีวิต อยากทำน้อยแต่อยากได้มากๆ แต่ถ้าหากเจออุปสรรคบ้างเล็กน้อยก็เลยถอยหน้าถอยหลัง ถ้าหากเป็นผู้มีศรัทธากล้าหาญเด็ดเดี่ยวการอยากประพฤติปฏิบัติให้มันได้มันเห็น ให้หายจากความสงสัยในจิตใจของตนเอง ถ้าหากเราไม่แก้ไขความสงสัยนี้จะแชในใจไปหลายกัปหลายกัลป์ ก็เลยมีความไม่รู้เท่าเรื่อยไป ตกลงก็เป็นห่วงของอันอื่นมากกว่าชีวิตตนเอง โดยมากคนเรารักสิ่งของอย่างอื่นโดยตัวเองถูกปล่อยทิ้งไม่เกี่ยวข้อง แม้แต่จิตใจก็ถูกปล่อยทิ้ง หาแต่ของมาเลี้ยงร่างกายอย่างเดียว ร่างกายก้อนนี้ก็จะตกไปเป็นธาตุของเขา แปรสภาพไปเป็นดิน น้ำ ลม ไฟตามเรื่องของเขาอยู่แล้ว ทั้งๆ ที่เราเห็นกันอยู่นี้ ผู้เกิดก่อนก็ไป เกิดหลังก็ไป(ตายไป) เกิดพร้อมกันก็ไปกันมากแล้ว ตัวของเราก็ต้องเปลี่ยนสภาพไปแบบนั้น อันนี้เห็นชัดๆ อยู่แล้วในส่วนตาภายนอก แต่ถึงเห็นก็ตามมันก็ไม่สลดสังเวช ถ้าเราไม่เห็นทางด้านภายใน ต้องให้เห็นในด้านภายในคือจิตใจของเรา อัน

นี้จึงจะเห็นชัด เดี๋ยวนี้เห็นแต่สัญญาภายนอกเห็นกันแต่ตาเนื้อ ตาทางในไม่มีก็เลยไม่ลงถึงจิตถึงใจ ใจก็เลยไม่เกิดสลดสังเวชใจ ก็ยังเป็นกล้าหาญอำมหิตอยู่แบบนั้น เพราะว่าเราล้างยังไม่ทัน บริสุทธิ์ความบริสุทธิ์ผุดผ่องหรือความขาวสะอาดยังไม่เกิดขึ้น

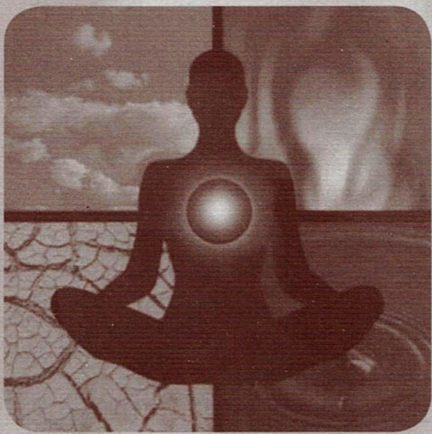
เรื่องเหล่านี้เราจะต้องตัดสินใจตนเอง ในรูปไหนวิธีไหน ในชีวิตที่เราเกิดมาเป็นคนชาติหนึ่งร่วมโลกกับหมู่กับพวก แต่แล้วก็คงอยู่ไม่นานนักอย่างมากก็ไม่เกินร้อยปีในปัจจุบัน แต่ถึงขนาดนั้นแล้วคงทำอะไรไม่ได้ คงอยู่แบบงกๆ เงิ่นๆ ไปตามเรื่อง ถ้าหากเราจะทำได้ก็ในระยะที่เรามีชีวิตจิตใจกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวอยู่นี่ล่ะ รู้จักร้อนหนาว โกรธ แค้น รู้จักกับทุกอย่างที่มาประสบกับอายตนะทั้งนอกทั้งใน ถ้าหากจะแก้ไขก็แก้ไขในระยะนี่ล่ะ ถ้าไม่แก้ไขในระยะนี้ก็ไม่มีทางหรอก บางทีเกิดป่วยเกิดไข้ขึ้นมา เพราะว่าชีวิตของเราไม่มีนิมิตเครื่องหมาย อาจจะเป็นไปอย่างใดอย่างหนึ่งข้างหน้า ไม่ว่าใกล้หรือไกล ว่าแต่แสดงออกเวลาไหนก็เห็นเวลานั้น เพราะความเกิดมีแล้ว ความแก่ เจ็บ ตาย เป็นของแช่อยู่ในชีวิตจิตใจของเราซึ่งแสดงอยู่ทุกระยะทุกเวลาระยะที่เรามีโอกาสควรได้ประพฤติปฏิบัติให้เกิดให้มีขึ้นได้จะเป็นของดีมากถ้าอย่างนั้นจะสงสัยเรื่อยไปว่าหลักพุทธศาสนา หลักชีวิตความเป็นอยู่ของเราเป็นแบบไหนก็เลยไม่รู้

เรื่อง ก็หลงอยู่แบบนั้นเรื่อยไป สงสัยอยู่เรื่อยไป สงสัยก็เลยไม่รู้จริง ผลสุดท้ายก็ปล่อยตามยถากรรม อันนี้ก็น่าสลดสังเวช น่าทุเรศอยู่นะ ถ้าพูดกันตามความเป็นจริง แต่ว่าระยะนี้เราก็ยังไม่รู้จักเรื่องหรอก ปล่อยตามเรื่องของเขาเสียก่อนสำหรับบางคน แต่ถ้าหากเป็นผู้มีศรัทธากล้าหาญ เด็ดเดี่ยวทำได้หมดไม่ว่าจะมีภาระมากน้อยเท่าไหร่ อันนั้นเป็นเป็นเรื่องเล็ก เดี๋ยวนี้ใจยังไม่มีวิหารธรรมเป็นเครื่องอยู่ ใจยังไม่มีที่อยู่ใจยังไม่มีหลักมีแหล่ง ใจยังตั้งตัวไม่ติดว่าจะประพฤติปฏิบัติไปในรูปไหน วิธีไหนยังคิดหลงหน้าหลงหลัง ไม่รู้จะเอาอะไรแน่นอน แต่แล้วอารมณ์สัญญาอดีตก็มาดึงไปเสียก่อนว่าโลกมันเป็นรูปนั้นรูปนี้ เก่าๆ แก่ๆ ร้อยอย่างพันอย่าง และแล้วทำให้เนิ่นช้าในการปฏิบัติศีลธรรมของเราก็อาจเป็นไปได้ เรื่องแบบนี้ต้องให้ตนเองตัดสินใจเอง ผู้อื่นไปตัดสินใจให้ไม่ได้ดอกให้ลองพิจารณาดู เพราะว่าทุกคนก็อยากนำชีวิตจิตใจของตนเองเข้าสู่หลักธรรมน้อมธรรมเข้าสู่ใจ น้อมใจไปสู่ธรรมะ อยากให้ธรรมะซึ่งเป็นของธรรมชาติเดิม เกิดขึ้นในจิตในใจ ให้รู้จักความเป็นมาของชีวิตคนตลอดความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของชีวิตคนแต่ละคนอยู่อย่างไรไปอย่างไรไปอย่างไร เรื่องนี้เป็นปัญหาโลกแตกซึ่งไม่มีใครพิจารณาได้ ถ้าหากไม่มาประพฤติปฏิบัติตาม

หลักของพระพุทธศาสนา มีแต่ว่าจะเอากับเอาเรื่อยไป แต่แล้วผลสุดท้ายก็ไม่สมหวังนั่นล่ะเป็นส่วนใหญ่ เรื่องแบบนี้เราต้องพิจารณาให้มันชัดอย่าไปตำหนิคนอื่นให้ตำหนิตนเอง ในระหว่างที่เรายังไม่ได้ประสบการณ์ หรือยังไม่ได้พบได้เห็นว่ามันทุกข์ยากลำบากตรากตรำ ตกนรกอเวจี สวรรค์นิพพานเป็นแบบนั้นแบบนี้ พวกนี้มีแต่ความคาดคะเน เดาเอาทั้งนั้นแหละเพราะว่าตามตำนานกล่าวไว้ แต่ถ้าไม่เห็นชัดในด้านจิตใจ เราจึงไม่ตัดความสงสัยได้

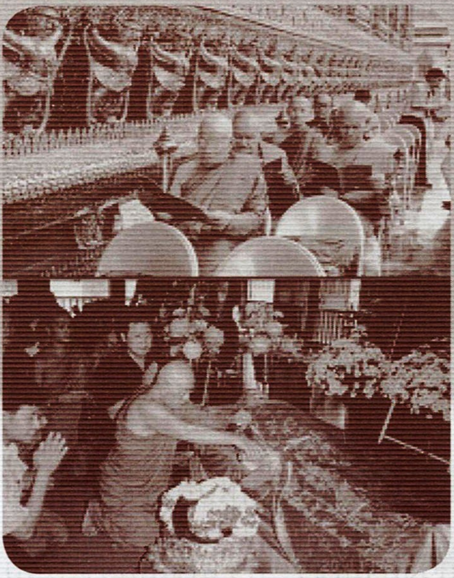
ฉะนั้นเรื่องธรรมะพระพุทธองค์ท่านว่าอยู่ในจิตใจของแต่ล่ะคน แล้วแล้วแต่จะอยู่ในอาการใดอันนี้เป็นหน้าที่ของผู้ประพฤติปฏิบัติจะต้องค้นให้ถึงอันเป็นหลักชีวิตอยู่ในระยะนี้ หรือระยะต่อไป ถ้าหากเราไม่รู้เรื่องก็เลยสงสัยแบบนี้เรื่อยไป พูดว่าใจใคร ก็รู้จักกันทุกคน แต่อยู่ที่ไหนมีลักษณะอย่างไรเกี่ยวกับคำว่าจิตว่าใจ มโน มนัสซึ่งเป็นธรรมชาติรู้ สิงสถิตอยู่ในร่างกายก้อนนี้ สิงสถิตอยู่ในธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ นี่ล่ะของน้อยๆ นิดเดียว นี่ล่ะนอนอยู่ด้วยกัน เดินก็เดินด้วยกัน วิ่งก็วิ่งด้วยกัน ร้องไห้ด้วยกัน หัวเราะอยู่ด้วยกัน ไปตีชิงวิ่งราว ไปลัก ไปฉก ปล้นสะดม อยู่ด้วยกันหมดแต่เราไม่เห็นความจริงไม่เห็นความจริง ว่าลักษณะอาการเป็นอย่างไร เลยแก้ไขไม่ได้ แก้ไข

ยาก ไม่รู้อะไรเป็นอะไรยุ่งเหยิงตลอดเวลา ก็เพราะมีภาระอย่างอื่นนั่นละมันดึงพัดพาไป อันนั้นมันเป็นอาการของใจซึ่งส่งออกไปข้างนอก เลยเป็นสังขาร หนักเข้าก็เลยเป็นสัญญา ทั้งเก่าและใหม่ตกลงก็เลยมายุ่งอยู่ในจิตใจหมดทั้งโลก

ถ้าหากไม่มีปัญญามาค้นคิด พินิจ พิจารณา แล้วมันก็แช่อยู่หลายกัปหลายกัลป์ พระพุทธเจ้ามาประกาศศาสนธรรม คำสอนมากเท่าไรก็ตาม เราเองก็เป็นแบบนอนหลับทับสิทธิ์เฉยอยู่ไม่รู้จักหน้าไม่รู้จักหลัง ท่านจึงว่าเป็น **"กาลนาค"** นอนแช่อยู่ในนี้ นอนแช่อยู่ในน้ำหลายกัปหลายกัลป์ น้ำในที่นี้หมายถึงน้ำโอฆะ หมายถึงความเมามัวลุ่มหลงหมายถึงน้ำฝ่ายต่ำนั่นละท่านจึงเทียบกิเลสไว้ว่าเป็นโอฆะสังสารสาคร เป็นมหาสมุทร เป็นโอฆแอ่งแก่งกันดารใหญ่โต ก็เรียกว่า **"กาลนาค"** นอนแช่อยู่ในน้ำ พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมาตรัสรู้พุทธันดรหนึ่ง แผ่นดินสูงขึ้นได้โยชนหนึ่งคือ ๔๐๐ เส้นจึงค่อยรู้สึกตัวครั้งหนึ่ง เป็นระยะเวลานับไม่ได้ตามที่

ท่านกล่าวไว้ แสดงว่านอนแช่อยู่ในน้ำโอฆะสงสารนึกว่าเป็นของดิบของดี ไม่กระตือรือร้น ไม่อยากดิ้น ไม่อยากหนี ถูกแผ่นดินสูบเอาอยู่ในกายของเรา ร่างกายก้อนนี้มันก็เป็นดินเสียส่วนใหญ่ ดินกับน้ำ มันผสมกัน ส่วนลม ไฟ เป็นธาตุอาศัยอยู่มาชั่วระยะหนึ่ง

ฉะนั้นเมื่อเวลาจิตวิญญาณออกไปแล้ว ไฟกับลมมันดับเหลือแต่ดินกับน้ำอย่างเดียว ก็เลยแปรสภาพเปื่อยเน่ากลายเป็นดินไปเป็นดินเป็นน้ำเหมือนเดิม เทวทัตผู้ขัดขวางต่อธรรมะ ขัดต่อคำสั่งสอนของพุทธเจ้าก็มานอนแช่อยู่ในนี้ **เหมือนกันจมอยู่ในอเวจี หรือในโลกกันตนรกมืดหมด โลกันตนรกแปลว่า มืด โลกมืด ถ้าหากเราจะประพฤติปฏิบัติแล้ว** ลักษณะเทวทัตขึ้นมาขัดขวางทันทีคอยทำลายคอยสังหารอยู่เรื่อยไป เลยไม่ได้คิดหน้าคิดคิดหลังจมอยู่แบบนั้น เพียงแต่เราจะนั่งสมาธิภาวนาสักหน่อยประเดี๋ยวก็เกิด

ทุกขเวทนาเจ็บนั้น ปวดนี้ ขี้เกียจขี้คร้านง่วงหงาวหาวนอน ฟุ้งซ่านรำคาญ ร้อยอันพันอย่างหาวิธีการมาทำให้เราอยากหยุดกระทำ ถ้าหากใครไม่มีสติเต็มที่หรือความอดทนแล้ว มันก็ขยายออกและอาจล้มลงข้างหลังก็ได้ บางทีขนาดนั่งฟังเทศน์อยู่นี่มันก็มากวนอยู่เรื่อย ในเรื่องของไม่ดีมีแต่จะง่วงเหงา เมื่อยล้า หาหนทางออก มันมาปกปิดไว้ไม่อยากให้ได้ยินเสียงธรรมะ ไม่อยากให้ธรรมะเข้าไปถึงจิต ปิดไว้อยู่เรื่อย ๆเหมือนหมาน้อยเหยียบไฟสำหรับบางคน ของเหล่านี้เป็นหน้าที่ที่เราจะต้องสังเกตในจิตใจของเรา ไม่ใช่ผู้อื่นจะมาสังเกตให้ดอก ธรรมะจึงว่า

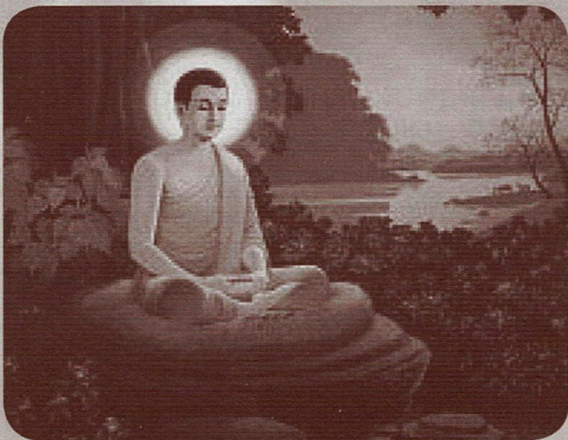
สันทิฏฐิโก ผู้ปฏิบัติย่อมรู้ เห็นอยู่ในตัวเอง ระยะที่เราประพฤติปฏิบัติมันดีไม่ดีเรารู้จัก แต่ที่สำคัญเราอย่าไปเข้าทางฝ่ายต่ำเท่านั้นแหละ โดยมากหากมีอะไรเกิดขึ้นอยากไปกับเขาเรื่อยไป เช่น ความง่วงเหงาหาวนอน ก็วิ่งตามเขา ความขี้เกียจขี้คร้านก็วิ่งตามเขา ถูกเขาดึงจูงจมูกเรื่อยไป วิ่งแต่หาทางออกอันนี้ให้สังเกตจิตใจของเรา แสดงถึงความมักง่ายขนาดนั้น

ทำอย่างไรจะเห็นอรรถเห็นธรรมให้พิจารณาดู เวลาทำไม่ดีอย่างอื่นทำไมทำง่ายแต่เวลาจะเดินไปสู่ความดีทำไมจึงไม่อยากทำอันนี้เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไขตนเองอันว่าการถือตนถือว่าโก้เก๋ มียศฐาบรรดาศักดิ์มีความรู้มากๆ เรื่องแบบนี้มักจะ

ถือกันง่าย สำคัญตัวเองขึ้นมาว่าตัวเองว่าเก่งกว่าพวก ดีกว่าพวกเป็นไปในทำนองนั้น ถ้าเห็นผู้เฒ่าผู้แก่หน่อยหนึ่งก็หาว่าเป็นคนโง่เขลา ไม่อยากเคารพนบนอบเป็นโดยมากคิดว่าตนเองเก่ง เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น นั่นล่ะ แต่แล้วก็ไม่รู้สึกตัว คิดว่าเก่งแบบความรู้มากก็กลายเป็นทิฏฐิมานะ หนักเข้าก็มีแต่จะสร้างบาปสร้างกรรมใส่ตนเอง ไม่มีทางจะลดละ ใครเกิดก่อนเกิดหลังไม่ได้คำนึงใครบวชก่อนบวชหลังไม่ได้คำนึงระมัดระวังในจิตใจตนเอง

เรื่องเหล่านี้เป็นเหตุที่ทำให้เราต้องพินิจ พิจารณา แก้ไขในจิตใจของตนถ้าหากเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติได้สูง ถึงจะอายุน้อยก็ตาม มากก็ตาม เราจะเอาศีลธรรมเป็นผู้เก่งกล้าแล้วไปยกตัวข่มผู้อื่นมันก็ผิดอีก หลักธรรมะกล่าวไว้ไม่ให้ยึดถือ สัพเพ ธัมมา อนัตตา ธรรมะต้องเป็นอนัตตาไม่เป็นของใครสักคน ท่านไม่ให้ยึดถือให้สักแต่รู้แล้วให้ล่ะเท่านั้นรู้มากขนาดเท่าไหนก็ให้ล่ะ ถึงจะรู้สำคัญว่าตนเอง สำเร็จมรรคผลนิพพานแล้วก็ตาม เพราะว่าธรรมะสักแต่ว่า เป็นหนทางเดิน คล้ายๆ กับสะพาน ถ้าใครไปเดินแล้วกล่าวว่าเป็นทางเฉพาะตนเองจะใช้ได้หรือ เพราะทำไว้เป็นสาธารณะเป็นหนทางเดิน พระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าท่านเดินผ่านไปแล้วท่านก็ทิ้งไว้ให้เรา ท่านไม่ได้เอาไปไหน เป็นแต่

เพียงท่านร้องเรียกให้คนเดินตาม หากผู้ใดเดินไปได้ก็จะรับความสุข ความบริสุทธิ์ หรือได้เห็นสัจธรรมก็จะได้หายจากความสงสัยในโลก

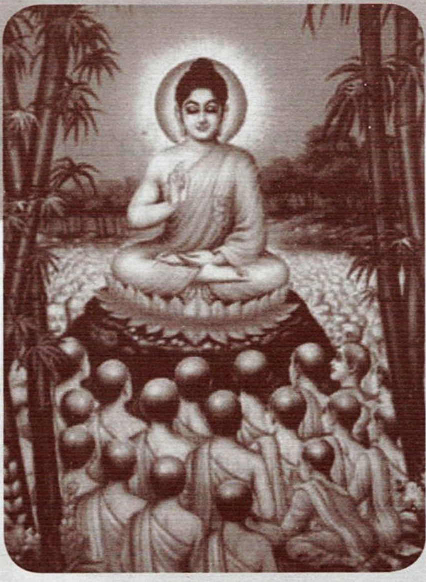

เรื่องความยึดถือต่างๆ หากแช่อยู่ในจิตใจนานๆ เลยกลายเป็นอาสวะ หมายความว่าเครื่องดองสันดาน เครื่องดองจิตใจให้มึนให้มัวให้เปลี่ยนสภาพใหม่ คล้ายๆ กับดองผักดองสมอ ซึ่งจะเปลี่ยนสภาพไป ถ้าเราเอาธรรมะฝ่ายไม่ดีมาดองจิต จิตมันจะแปรสภาพไปเลย ลักษณะที่ท่านเทียบไว้กับของทางนอก อันนี้ก็เป็นธาตุอันหนึ่งเรียกว่ารูปธาตุ ถ้าเอารูปธาตุฝ่ายต่ำมาดองในจิตใจ จิตมันก็เปลี่ยนสภาพ อย่างเช่นง่วงเหงาหาวนอนที่มาแช่อยู่ในจิตใจก็จะเกิดง่วงง่าย ถ้าเอาของมืดมน อนธการเข้ามันก็พามืดไปเรื่องเหล่านี้เป็นหน้าที่ ที่เราจะต้องสังเกต และ

พินิจ พิจารณาให้รู้จักเรื่องในจิตใจของเรา สำหรับพวกประพฤติปฏิบัติต้องแก้ไขสละเหล่านี้ แก้ใจเรานี่ล่ะให้บริสุทธิ์เท่าไหร่ได้ยิ่งดี แต่ว่าก่อนที่จะบริสุทธิ์จะต้องอาศัยความสงบเสียก่อน ถ้าไม่สงบจะไปพิจารณาก็ไม่ชัดหรอกเหมือนเราจะไปซื้อของตามตลาดจะวิ่งผ่านซื้อเอาเลยก็ไม่ถูกต้อง ดูวัวงามก็ตาม ดูแก้วแหวนของซื้อของขายต่างๆ ต้องมาใคร่ครวญ พินิจ พิจารณาให้มันชัดจึงจะรู้จักเรื่อง ลักษณะจิตใจก็เหมือนกัน ถ้าไม่สงบการพิจารณาก็ไม่ชัด ตกลงก็เป็นเพียงแต่สัญญาทำให้งงอยู่เรื่อยไป หลักการของท่านจึงอยากให้มีความสงบ ให้มีสติสังวรระมัดระวังดูจิตใจของตนเองให้รู้จักเรื่อง จนกว่าจิตใจจะลงสู่ธรรมะ หดจากอารมณ์ต่างๆ รวมลงเป็นสมาธิได้ ของแบบนี้ไม่ใช่ของเหลือวิสัยเท่าไร เป็นของง่ายๆ แต่เราก็ว่ายาก เพราะว่ายังทำไม่เป็นก็เลยว่ายาก แบบการเรียนหนังสือถ้าถามผู้เฒ่าผู้แก่ดูก็จะตอบว่ายากมาก แต่ถ้าเราเรียนได้ก็จะว่าไม่ยาก เขียนก็ไม่ยาก พูดก็ไม่ยาก สำหรับผู้ที่เคยฝึกหัดดัดแปลง แก้ไขมาบ้างถ้าทำใหม่ๆ มันยากทุกอย่างนั้นล่ะแต่ถึงยากก็ตามท่านไม่ให้ลดล่ะความอดทนคือความขันติ ต้องให้พยายามให้มีความพากเพียรสู้อยู่อย่างนั้น เหมือนกับการชกมวย พวกนักมวยเขาได้แชมป์โลกซึ่งเป็นของยาก เขาชกเอาจนเกือบล้มเกือบตายนั่นล่ะ แต่

แล้วก็ยังอุตสาห์ทำได้ในเรื่องของโลก การทำเครื่องใช้เครื่องสอยอย่างปัญญาทางโลกีย์ เครื่องยนต์กลไก เครื่องใช้ไฟฟ้าเหล่านี้ยากแบบไหนเขาก็ยังทำได้ ผู้ใดไม่รู้จักก็ว่ายากอยู่อย่างนั้นไม่รู้จักวิธีการทำด้วย

ด้านการประพฤติปฏิบัติทางด้านจิตใจก็ทำนองเดียวกัน มันไม่เหลือความสามารถครั้นเหลือความสามารถพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้มอบมาเป็นมรดกตกทอดให้คนหรอก เพราะเรื่องแบบนี้มันอยู่ในตัวของแต่ละคนอยู่กับใครกับมันทำเวลาไหนก็ได้ เป็นอกาลิโก ไม่มีกาลไม่มียาม ใครทำก็เห็นทันที ว่าแต่ดำเนินชีวิตให้ถูกต้องดำเนินสติเข้าไป เพราะเป็นของมีกับเราอยู่แล้ว ไม่ใช่ของได้ซื้อได้หาหรือสั่งมาจากประเทศอื่นเป็นของฝังอยู่ในจิตใจอยู่แล้ว อันนี้พูดให้ฟังอยู่ตลอดเวลา

ธรรมะซึ่งพระพุทธเจ้าท่านได้มอบเป็นมรดกให้เรา เรามักเห็นอย่างอื่นเป็นของดีรักผู้อื่นยิ่งกว่าตนเองซึ่งโลกเขา

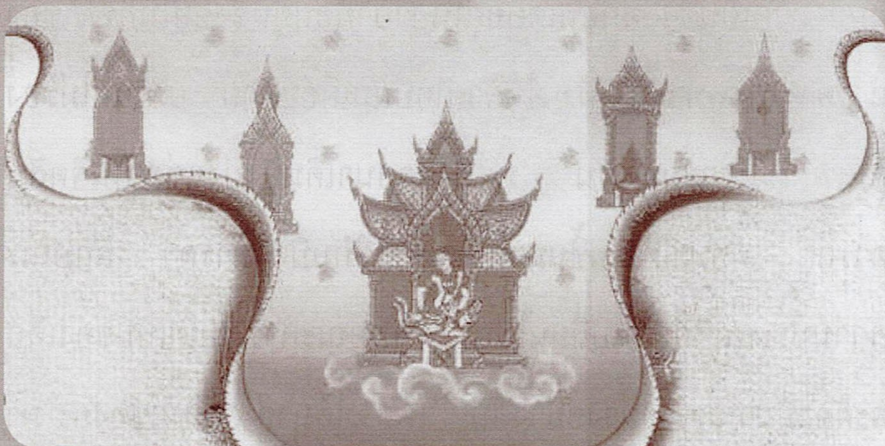
สมมุติหรือนิยมกัน แต่ในด้านธรรมะท่านอยากให้เห็นเป็นไปในหลักธรรมชาติหรือหลักความจริงอันนี้ แต่จิตใจของเรามีแต่อยากดึงออกไปข้างนอกเรื่อยไป เป็นอาการที่ไม่รู้จักหน้า รู้จักหลัง และแล้วก็ไปสร้างบาปสร้างกรรมเข้ามา บาปกรรมเข้ามาทับถมกันอยู่ที่นี่เมื่อร่างกายแตกสลายไปแล้วก็หอบหนักไป คราวนี้จึงได้รู้สึกตัวเองระยะนี้มันถูกสิ่งเหล่านี้ปกปิดกำบังอยู่มันก็เลยมืดมิด ไม่รู้จักหน้ารู้จักหลังคล้ายๆ กับเราเข้ามาสู่ปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา ระยะนี้ความรู้สึกอย่างอื่นไม่ค่อยมีหรอกมีแต่ความอยากเกิดท่าเดียว มีการปรับปรุงธาตุให้มันสม่ำเสมอกันจนเกิดเป็นรูปเป็นนามขึ้นมา ระยะนี้ก็ยังไม่เท่าไหร่ยังไม่รู้จักหน้ารู้จักหลัง ก็อยู่ไปแบบนั่นล่ะ แต่คราวแรกที่เข้ามาจะปฏิสนธิ ขั้นนี้ตั้งเจตนาไว้อย่างดี ว่าจะเข้าประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างคุณงามความดีให้ตัวเองจนสุดความสามารถของแต่ละชีวิตซึ่งจะมาเกิดเป็นคน อันนี้ความจริงเป็นแบบนั้นเพราะว่าการมาเกิดเป็นคนเป็นของยากลำบากตรากตรำ ท่านจึงว่าผู้ที่มาเกิดเป็นคนได้เป็นผู้ซึ่งมีลาภมาก บรรดาสรรพสัตว์ต่างๆ เล็กๆ น้อยๆ ล้วนแต่อยากมาเกิดเป็นคน เพราะสัตว์เหล่านี้จะมาสร้างกุศลคุณงามความดีอย่างพวกเราไม่ได้ เช่น พวกนก หนู มดดำ มดแดง มีแต่อยากมาเป็นคนหมดถ้าอยู่สภาพนั้นจะทำอะไรก็ได้ จะไหว้

พระสวดมนต์ก็ไม่เป็น จะมาทำบุญทำทานก็ไม่ได้ จะมานั่งสมาธิภาวนาก็ไม่ได้ มันไม่มีโอกาสที่จะปรับปรุงให้ตัวเองดีขึ้นได้ ตกลงต้องเสวยไปตามยถากรรมตามกรรมของตนมนุษย์เป็นสถานย่านกลางที่จะสร้างคุณงามความดีได้ทุกระยะโดยมีสิทธิ์เต็มที่ ไม่มีใครจะมาขัดข้อง ไม่มีใครจะมาห้ามได้

ฉะนั้นแต่ล่ะชีวิตจึงอยากมาเกิดเป็นคน จึงได้สร้างคุณงามความดีหรือหมดกรรมเหล่านี้แล้ว ในฐานะที่จะเกิดเป็นคน จึงได้ตั้งเจตนาความคิดนึก ว่าจะมาสร้างคุณงามความดีเป็นจิตใจในระยะที่เรากำลังจะเข้ามาสู่ปฏิสนธิ ระยะนี้ที่เรากำลังระยะนั้นมันเห็นชัดในด้านโลกภายนอก สวรรค์ก็เห็นได้ไปได้ในด้านจิตวิญญาณ นรกก็เห็นได้ ความทุกข์ยาก ตรากตรำความเสวยทุกข์ในอบายภูมิทั้ง ๔ มี เปรต สัตว์นรก อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน จิตวิญญาณจะเห็นได้ชัดว่าพวกเหล่านั้นมันสร้างบาปสร้างกรรมทางด้านไม่ดีจึงตกมาสู่อบายภูมิซึ่งหาความสุขไม่ได้ ถ้าหากอยู่ในฐานะนี้ก็ไม่มีโอกาสสร้างคุณงามความดี และถ้ามองขึ้นไปทางเหนืออย่างเทวดา อินทร์ พรหม ซึ่งท่านมีฤทธานุภาพเสวยความสุขตามฐานะ ตลอดถึงโลกุตรโลก คือพระนิพพาน อันนี้ก็เป็นชีวิตของแต่ล่ะชีวิต เหมือนกันเพราะเขาได้สร้างความดีมาจึงได้รับความสุขขนาดนั้น อันนี้จิตวิญญาณ

เรารู้ชัดหมดก่อนจะเข้าปฏิสนธิจึงตั้งไว้ว่าการสร้างคุณงามความดีควรไปสร้างอยู่ที่ไหนการสร้างบาปสร้างกรรมสร้างอยู่ที่ไหนเห็นอยู่ที่เดียวคือมนุษย์โลก ก็เลยตั้งเจตนาไว้ ถ้าหากชาตินี้ลงไปเป็นมนุษย์ จะสร้างคุณงามความดีเอาแบบเต็มที่แต่แล้วเมื่อเข้ามาสู่ปฏิสนธิก็มีภาระเกี่ยวกับการสร้างธาตุ สร้างขันธ์ ระยะนี้ยังไม่ทันได้ลืมเจตนาเดิมสักเท่าไร เป็นระยะที่อยู่ในครรภ์ของมารดาเมื่อระยะแก่กล้าขึ้นมาจนถึงระยะคลอดออกมาแล้ว ระยะนี้ก็ยังไม่ทันลืม แต่ตอนคลอดนี้จะตกผวาสักหน่อย เพราะว่ากระทบกับอากาศเย็นซึ่งแต่ก่อนเคยอยู่ในอากาศอบอุ่นซึ่งอยู่ในครรภ์ของมารดา ออกมาแล้วก็ร้องไห้จ้าเกือบล้มเกือบตาย บางคนไม่ร้องก็มีเพราะมีความอดทน ระยะนี้เจตนาเดิมยังฝังแช่อยู่ในจิตสันดารอยู่ ต่อมาเติบโตขึ้นมาก็ได้คลุกคลีกับบิดามารดา ลักษณะความประพฤติก็เริ่มเปลี่ยนไปเพราะลักษณะการเรียนแบบของเด็กจะต้องมีมากกว่าอย่างอย่างอื่น เพราะได้มาสู่โลกใหม่ของอะไรๆ ก็ต้องคอยจดจำถึงแม้จะพูดไม่ได้ก็ตาม กิริยามารยาทของบิดามารดาเป็นอย่างไรตลอดจนถึงผู้ที่อยู่ใกล้เคียงมักจะจับเอามักเลียนแบบทุกอย่างนั่นล่ะ ระยะนี้ก็ยังมีความคิดนึกในเจตนาเดิมแต่ก็เริ่มเจือจางไปบ้างแล้ว ต่อมาได้คลุกคลีกับหมู่พวก ได้สังคมติดต่อกันได้มาเข้าศึกษาเล่าเรียน ระยะนี้ก็ไปสังคมติดต่อ

กับพวกหลายหมู่หลายเหล่า ระยะนี้ก็เริ่มติดโลก กระดือรือร้นเห่อเหิมไปตามเรื่อง ระยะนี้จางไปมากแล้ว พอใหญ่ขึ้นมาก็คลุกคลีกับเรื่องของโลกจนลืมสนิททีเดียวเห็นโลกว่าเป็นของดิบของดี เป็นรูปนั้นวิธีนี้ ซึ่งโลกสมมุติขึ้นมา การศึกษาเล่าเรียนก็มีขึ้นมา การค้าการขายก็เกิดขึ้น วัตถุต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นต่างประเทศก็แทรกเข้ามาบ้าง วัฒนธรรมของต่างประเทศบ้าง เรื่องหูกว้างตากว้างไกลออกไปส่วนเจตนาเก่าลืมสนิท ไม่รู้จักหน้ารู้จักหลังนึกว่ามันดีแต่ข้างหน้าเรื่อยไป

ฉะนั้นจิตใจ คือเจตนาเดิมเลยลืมในระยะนี้ ถึงพระพุทธเจ้าจะมาแนะนำสักเท่าไหร่ ถึงจะมีธรรมะสักเท่าใดก็ไม่ค่อยลงถึงจิตถึงใจ เพราะว่ามันติดในเรื่องนี้แน่นในระยะนี้ยังไม่รู้สึกตัวหรอก โน่นใกล้ๆ จิตจะออกจากร่างนั้นล่ะจึงจะรู้สึกตัวนิด

หนึ่ง บางคนก็รู้สึกก็เลยเริ่มปฏิบัติศีลธรรมก็มีสำหรับผู้เบาบาง สำหรับผู้หนา โน่นใกล้จะตายนั่นล่ะ

ฉะนั้นพระอรหันต์บางองค์ไปได้ตอนจะตายมันจึงลงให้ บางคนที่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติมาก็จะไม่ได้อะไรเลย บางคนก็ไป รู้สึกตัวตอนจิตออกจากร่างไปแล้ว คราวนี้ล่ะได้สร้างบาปสร้าง กรรมมามากหอบมากไปจนหนัก พอจิตออกจากร่างปั๊บก็ไปเสวย กรรม ระลึกถึงเจตนาเดิมของตนเองก่อนที่จะลงมาเกิด คราว นี้อยากโก่งคอร้องไห้นั่นแหละ เสียใจคิดถึงความหลังว่าตนเองจะ มาสร้างความดี แต่ลืมสนิทไปสร้างเอาแต่กรรม(อกุศล)ท่าเดียว หาบจนหนัก ก็เลยทนทุกข์ไปสักเท่าไรกัปเท่าไรกัลป์ถ้าไปตก อบายภูมิตอนนี้ล่ะจะได้โก่งคอร้อง

เดี๋ยวนี้(ปัจจุบัน) เราไม่รู้จักเรื่องหรอกเพราะกำลังมัวเมา อยู่ในร่างกายก้อนนี้ มัวเมาในหมู่คณะซึ่งเสกสรรออกจากตัวของ เราว่าเป็นลูกเป็นหลาน มันมืดอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ยึดสิ่งเหล่านี้ยัง ไม่รู้สึกตัวหรอก เพราะว่าตอนที่จิตจะออกจากร่างมันจะวางหมด ร่างกายตนเองก็ทิ้งไป คราวนี้ก็คิดถึงเจตนาเดิมของตน อันนี้ก็ ให้ลองพิจารณาดู

สำหรับนักพินิจ พิจารณาในด้านจิตใจท่านค้นคว้า เห็นหมดว่าก่อนจะเข้ามาสู่ปฏิสนธิเป็นอย่างไร เข้ามาแล้วเป็น

อย่างไร จิตใจมันมาหลงอยู่ในระยะไหน ขั้นไหน หลงขนาดไหนเมื่อหดตัวมาแล้วมันรู้สึกตัวขนาดไหน อันนี้ท่านรู้จักเหตุหมดสำหรับพวกประพฤติปฏิบัติ แต่ว่าพวกเราในระยะนี้ พวกเรามีแต่กระตือรือร้น เห็นโลกว่าเป็นของดีแต่แล้วมันเป็นยาพิษที่ทำให้เราลุ่มหลง คนเราไม่ได้คิดในเรื่องละเอียด มีแต่จะปล่อยไปตามยถากรรมของตนเอง คิดว่าตนเองเก่งอยู่ท่าเดียว มีแต่จะเอากับเอาท่าเดียว จะคิดสงสารคนอื่นยิ่งกว่าชีวิตของตนเองถ้าหากเราไปรู้เรื่องเหล่านี้เราจะเกิดสลดสังเวชมาก อันนี้เราจะต้องทำจิตใจให้สงบสงัด จนลงถึงจิตใจแล้วเห็นธรรมชาติของจิตให้มันทวนกระแสย้อนหลังออกไปตนเองมาจากไหน จึงเป็นแบบนั้นแบบนี้ สำหรับพระพุทธองค์พระอริยะเจ้าก็เหมือนกันท่านก็ทวนกระแสที่เรียกว่า

"บุพเพนิวาสานุสติญาณ"

หรือว่าระลึกชาติหนหลังได้ ก็ต้องย้อนลงไปว่าก่อนที่จะเกิดเป็นคนนั้นมาจากไหน ค้นต่อมาถึงความเป็นมาของจิตเพราะว่าเราไม่เคยเห็นเรื่องลึกลับเหล่านี้ เห็นกันแต่เรื่องของโลกก็ว่าเรื่องของโลกดีเป็นส่วนใหญ่

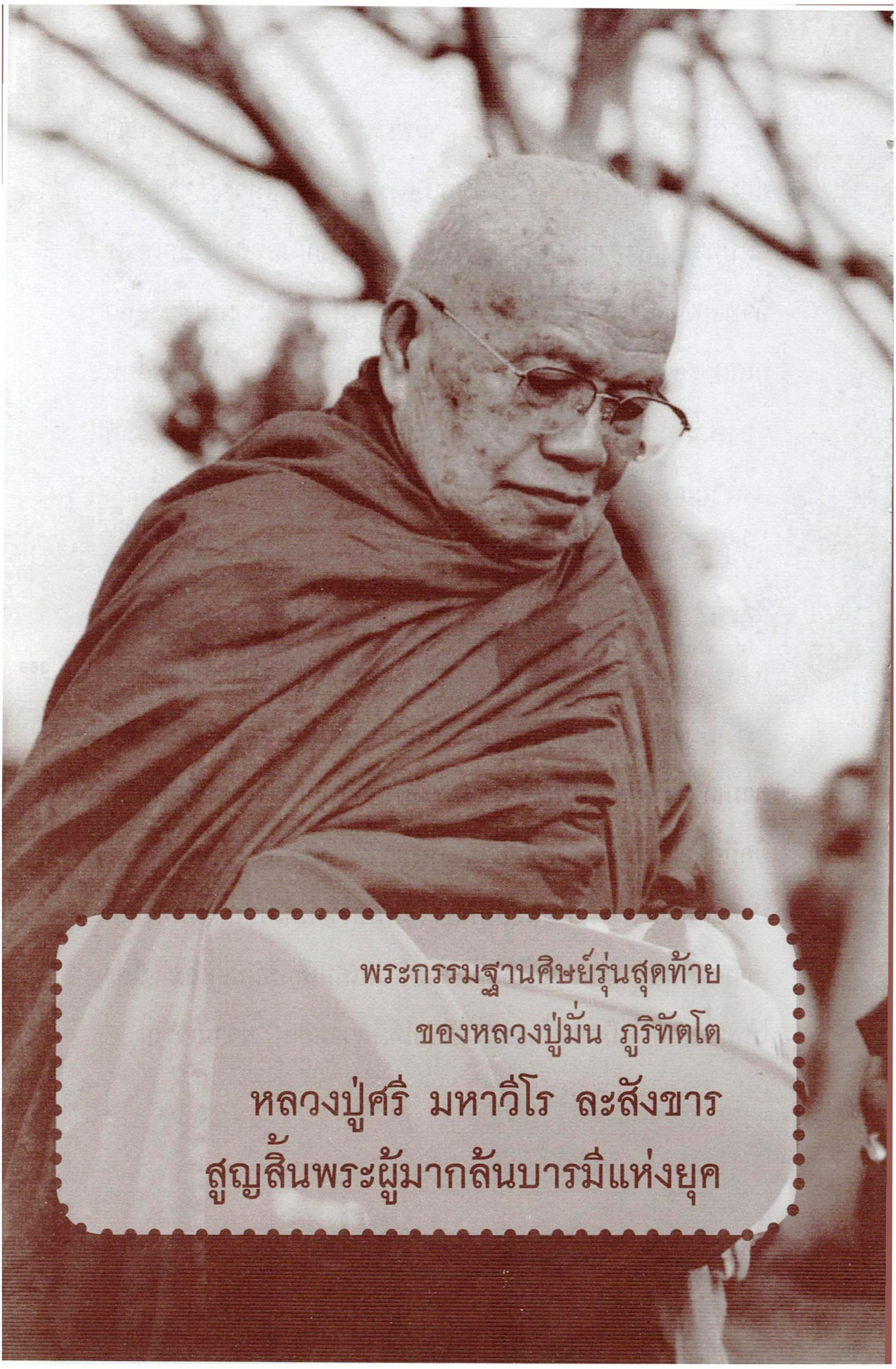
ที่พูดเลยมานี่ก็เพื่อเป็นการบำรุงศรัทธา เพราะบางคน

อาจจะท้อถอยเห็นว่าทำไม่ได้หรอกถึงขนาดนั้น กลัวก่อน ตีตนตายก่อนไข้ อย่างอื่นที่ทับถมหัวใจตนเองหรือเป็นบาปเป็นกรรมทำไมไม่กลัว แต่การที่จะแก้ไขจิตใจให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง ทำไมจึงกลัว นี่เป็นปัญหาที่จะต้องถามตัวเอง เรื่องลึกลับในคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นละเอียดแท้ๆ ละเอียดแล้ว ละเอียดอีกประณีตที่สุด ถ้าหากเราเข้าไปถึงหลักจิตหลักใจ แต่เพียงแค่จิตใจแค่นี้ก็จะละเอียดแค่ไหน ครั้งสมัยพุทธกาลท่านรู้มาแล้ว ท่านไม่ได้มีเครื่องยนต์กลไกเหมือนสมัยนี้ แต่ท่านรู้จักหมด ใครอยู่ใกล้อยู่ไกล ใครมีอุปนิสัยรูปไหนวิธีไหนท่านรู้จักหมด เทวดา อินทร์พรหม มาฟังเทศน์ครั้งไหน คราวไหนควรแนะนำรูปไหนวิธีไหนท่านก็ไม่ได้มีเครื่องอุปกรณ์อย่างสมัยโลกปัจจุบัน ทุกวันมีเครื่องวิทยุต่างๆ แต่ว่าท่านมีของท่านครบอยู่ในจิตใจ ไม่ต้องอาศัยเครื่องเหล็กแร่ธาตุเหล่านี้หรอกเพราะว่าในตัวของเรามีทุกอย่างครบ ว่าแต่เข้าไปสู่จุดใหญ่คือจิตที่พาหลง ให้รู้จักเรื่องราวเท่านั้นมันก็ไปกันได้ระยะนั้นจึงจะเห็นบาปเห็นกรรมตนเอง แต่แก้ไม่ได้พอจิตออกจากร่างเห็นบาปกรรมก็หาบไปตามเรื่อง จะคืนมาเกิดใหม่ก็ไม่รู้จะเป็นตอนไหน ถ้าหากตกลงในอบายสักเท่าใดกัปเท่าใดกัลป์เท่าใด ไม่ใช่แก้ได้ง่ายๆ เสียเวลากันไม่ใช่น้อยๆ เสียเวลากันจนนับไม่ได้ จึงได้พยายามแนะนำตักเตือนกันโดยอยาก

ให้เข้าไปถึงจุดนี้ล่ะ ให้เห็นเรื่องของตัวเองเสียก่อนถ้าหากว่าจะเป็นผู้รักตนเอง สงสารตนเองเมตตาตนเองจริงจัง เดี๋ยวนี้คนเราไม่รักตนเองเท่าไรมีแต่ไปรักคนอื่นแต่ผลสุดท้ายตนเองเป็นผู้รับกรรมผู้เดียว เวลาเราเจ็บจะแบ่งให้ผู้อื่นเจ็บได้หรือไม่คนอื่นจะมาเจ็บช่วยก็ไม่ได้ เวลาจะตายจะเรียกร้องให้คนอื่นมาตายแทนก็ไม่ได้ ถึงลูกเมียจะรักสักเท่าไรก็ตามจะรักผัวเท่าไรก็ตาม จะมาตายแทนกันก็ไม่ได้ บางคนอาจจะอยากให้ตายก่อนเสียด้วยซ้ำเพราะอยากหาเอาคนใหม่ มันไปขนาดนั้นเชียวนะสมัยโลกปัจจุบัน ให้เราพินิจ พิจารณาทวนกระแสเข้ามาใกล้ๆ สักหน่อย

ได้บรรยายธรรมะทั่วๆ ไปเพื่อสรุปให้รู้จักเรื่อง ถ้าหากเรารู้จักความเป็นมาของเราแล้ว ความเป็นอยู่ในปัจจุบันจะเป็นอย่างไรและต่อไปข้างหน้าจะเป็นอย่างไร นี่ล่ะได้คำแนะนำกันมาพอเป็นแนวทาง ขอให้ทุกท่านทุกคน จงน้อมเอาไปพินิจพิจารณา โยนิโสมนะสิการ ใคร่ควรดูถ้าหากเห็นว่าพอเป็นข้อวัตรปฏิบัติให้น้อมนำไปฝึกหัด ดัดแปลงแก้จริตนิสัยของตนเองให้ลงเห็นอรรถเห็นธรรมตามแบบพระพุทธองค์ เรียกว่าเราเป็นผู้ตามบาทยุคลของท่าน ซึ่งในนามว่าเรานับถือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรณัง คัจฉามิ

หรือว่านับถือพระพุทธศาสนา มีพระเจ้า พระสงฆ์ วัดวาอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกบ้านทุกเมือง ซึ่งไปวัดไปวา ไปกราบไว้ไปทำบุญทำทานกันอยู่แบบนั้น หมดเงินหมดทองมาสักเท่าไรถ้าหากรวมกันไว้แต่แล้วถ้าเราไม่นำธรรมลงสู่จิตใจแบบที่ว่าแล้วก็เลยจะสงสัยอยู่สักเท่าใด กัปเท่าใดกัลป์ อันนี้หลักคำสอนของพระพุทธเจ้าวางไว้เป็นสัจธรรมเป็นประจำอยู่ตลอดมา แต่ว่าเราถือเพียงเปลือกนอกหรือกระพี้เท่านั้นล่ะ ยังไม่ทันเข้าถึงแก่น ธรรมะก็มีหลายชั้นเหมือนกับต้นไม้นี่ล่ะ ถ้าหากเรานำชีวิตจิตใจเข้าถึงแบบว่า ท่านจึงว่าเป็นคนรักตนเอง เมตตาตนเองสงสารตนเอง สงสารวงศ์ตระกูล ครอบครัวทั้งพ่อและแม่ จึงจะเป็นผู้ตอบแทนบุญคุณของท่านได้จนเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติเดินตามแบบของพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้าเป็นการเคารพนบนอบยึดถือต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริงจัง ถ้าหากพูดแต่ปากแต่กาย และใจเป็นแบบหนึ่ง ก็เรียกว่าไม่นับถือเต็มที่หรือไม่เคารพเต็มที่ เราเลยไม่ได้คุณธรรมอันพิเศษเต็มที่นั่นแหละ นี่ล่ะให้พากันคิดกันนึกนะต่อแต่นี้ไปก็ขอให้มีความสุข ความเจริญ

พระกรรมฐานศิษย์รุ่นสุดท้าย
ของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต
หลวงปู่ศรี มหาวีโร ละสังขาร
สูญสิ้นพระผู้มากล้นบารมีแห่งยุค

พระเทพวิสุทธิมงคล (หลวงปู่ศรี มหาวีโร) ละสังขารแล้ว เมื่อวันที่ 16 ส.ค. พ.ศ.2554

ในอดีตหลวงปู่ศรี มหาวีโร ท่านได้ออกธุดงค์เที่ยววิเวกภาวนาและจำพรรษาในถิ่นต่างๆ การย้อนกลับมาสู่ถิ่นเดิมของท่าน หลวงปู่ศรีเห็นว่าป่าไม้และสัตว์ป่าบนภูเขาเขียวถูกทำลายไปมากจึงมีแนวคิดสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคลขึ้น และรับเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ดำเนินการก่อสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคล มูลค่าการก่อสร้างมากกว่า 3,000 ล้านบาทเพื่อเป็นศูนย์รวมจิตใจชาวพุทธ และรักษาพื้นที่ป่า-สัตว์ป่า ที่วัดผาน้ำย้อย ต.โคกสว่าง อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด พร้อมกับสนับสนุนการสร้างวัดสาขาในจังหวัดอีกหลายแห่ง และสร้างเจดีย์หินขึ้นที่วัดป่ากุง สร้างสิ่งสาธารนูปโภคและช่วยเหลือชาวบ้านอย่างต่อเนื่องจนเป็นที่เคารพและเลื่อมใสในบุญบารมีตลอดมา

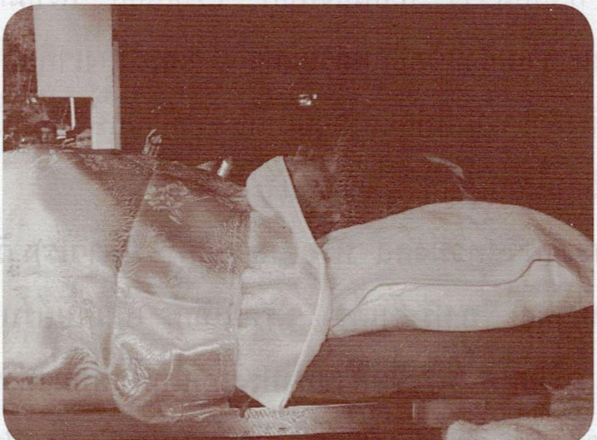
พระเทพวิสุทธิมงคล หรือ(หลวงปู่ศรี มหาวีโร) วัดประชาคมวนาราม(วัดป่ากุง) อ.ศรีสมเด็จ จ.ร้อยเอ็ด เป็นศิษย์รุ่นสุดท้ายของหลวงปู่มั่น ภูริทัตฺโต พระชื่อดังของประเทศไทย ต่อมาท่านหลวงปู่ศรีได้อาพาธมาตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2550 ญาติโยมและศิษยานุศิษย์ทั้งหลายได้นำท่านเข้ารักษาตัวที่รพ.ศรีนครินทร์ จ.ขอนแก่น หลายครั้ง จนครั้งสุดท้ายคณะแพทย์ ได้อนุญาตให้มาพักรักษาตัวที่วัดเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2554 ต่อมาท่านได้ละสังขารด้วยโรคหัวใจรั่วและโรคชรา ภายในศาลากลางน้ำ วัดประชาคมวนาราม (ป่ากุง) อ.ศรีสมเด็จ จ.ร้อยเอ็ด

เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2554 เวลา 05.34 น. สิริอายุรวม 94

ปี 3 เดือน 13 วัน 65 พรรษา

โดยประชาชนทั้งใน จ.ร้อยเอ็ด และจากทั่วทุกสารทิศที่ทราบข่าวการอาพาธของท่านต่างหลั่งไหลเดินทางมาเยี่ยมอย่างไม่ขาดสาย

ต่อมานายสมศักดิ์ ขำทวีพรหม ผวจ.ร้อยเอ็ด ได้ประชุมกับ ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และศิษยานุศิษย์ เพื่อทำเรื่องขอพระราชทานน้ำหลวงอาบศพให้แก่หลวงปู่ เนื่องจากเป็นพระผู้ใหญ่ที่ได้สมณศักดิ์ พัดยศจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ชั้นสุดท้ายเป็นพระราชาคณะชั้นเทพ **"พระเทพวิสุทธิมงคล"**

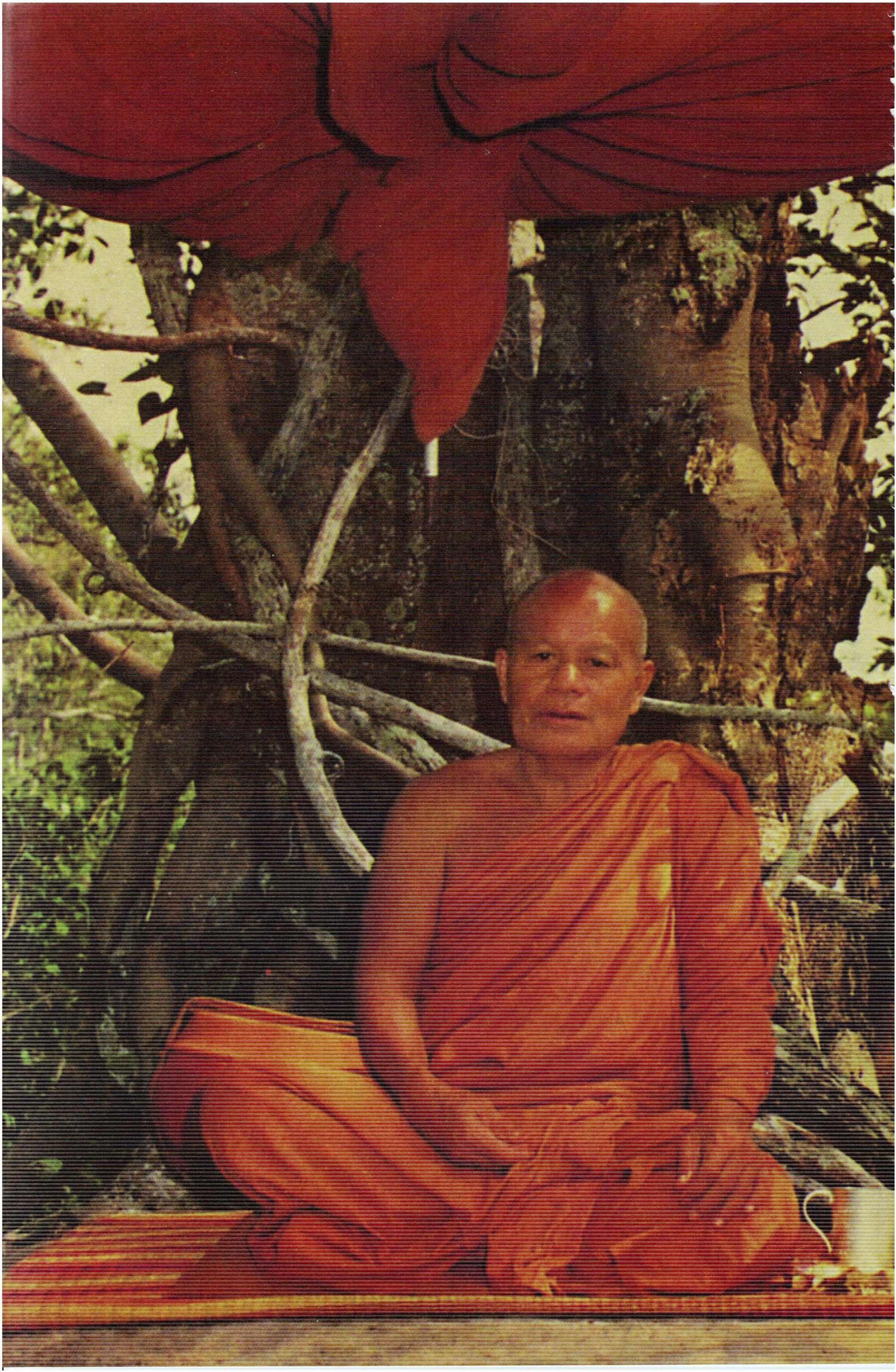

ประมวลภาพ

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

พระผู้มากล้นบารมี

พระราชทานพระกฐินต้น ณ
๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๘
ถวายโดย.. ศรีสยาม โฟโต้เอ็กซ์เพรส

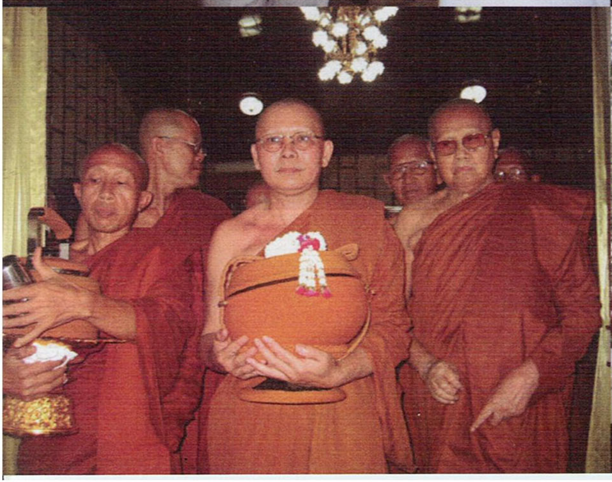

22 11 '00

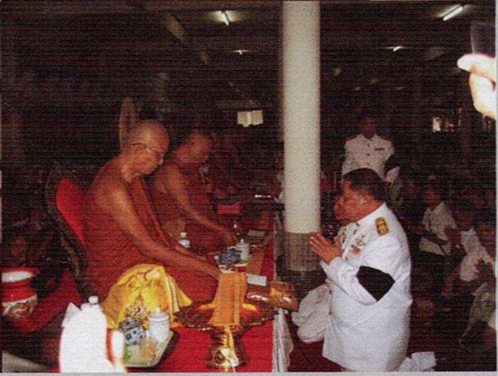

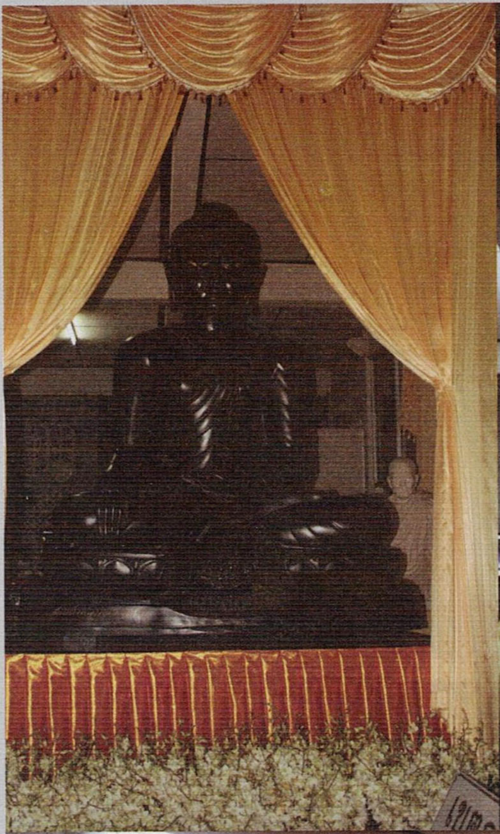
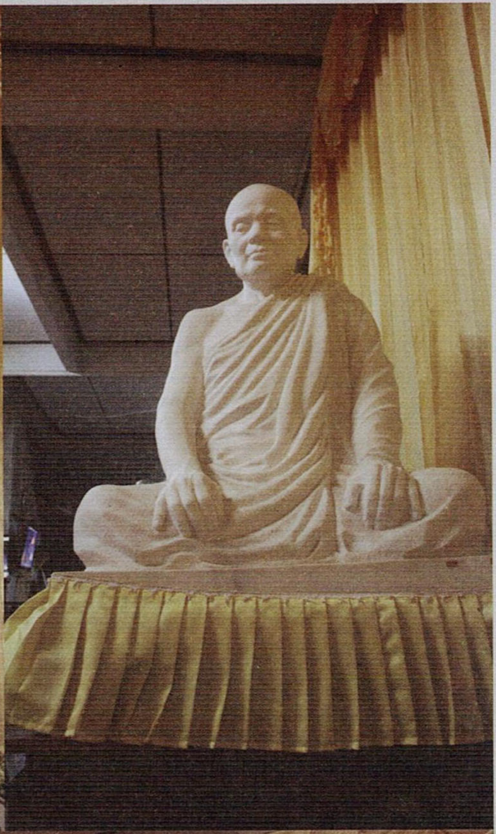

สัตว์นานาชนิดในวัดป่ากุง
ยังน้อมอาลัยในการจากไปของหลวงปู่ผู้ทรงคุณธรรม

ศิษย์สายธรรมของหลวงปู่ใหญ่
หลวงปู่ศรี มหาวีโร

นามมหามงคล

หลวงปู่ทองอินทร์ กตปุญโญ

วัดป่าพัฒนาจิตกตปญฺโญ

อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด

ประวัติหลวงปู่ทองอินทร์ กตปุญโญ

มงคลนาม ทองอินทร์ แสวงผล

ชาติกาล วันจันทร์ที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ.๒๔๘๑ ปีขาล

สถานที่เกิด บ้านหนองแดง ตำบลขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

โยมบิดา–มารดา นายนิน–นางอ่อน แสวงผล

พี่น้อง เป็นบุตรคนแรก ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๑๐ คน เป็นชาย ๕ คน หญิง ๕ คน มีผู้เสียชีวิตแล้วเป็นชาย ๑ คน หญิง ๒ คน นอกจากนี้มีผู้หญิงบวชเป็นชีตลอดชีวิตคือแม่ชีสุดใจ แสวงผล(เสียชีวิตในเพศนักบวช) ส่วนผู้ชายที่บวชเป็นพระคือ พระอาจารย์ทองอินทร์ กตปุญโญ

ชีวิตในเพศฆราวาส

ท่านได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนจนจบชั้นประถมปีที่ ๔ จากโรงเรียนวัดบ้านหนองแดง ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับบ้านศรีสมเด็จ แต่เดิมบ้านศรีสมเด็จมีชื่อว่าบ้านหนอง เพราะว่ามีหนองน้ำอยู่ตรงกลางระหว่างบ้านหนองแดงกับบ้านหัวหนอง

ต่อมาบิดามารดาของท่านได้พาครอบครัวย้ายไปอยู่ใกล้กับป่ากุง ซึ่งต่อมาเป็นวัดประชาคมวนาราม(ป่ากุง) สมัยที่ท่านยังเด็กท่านเคยนำวัวควายไปเลี้ยงที่บริเวณวัดป่ากุงเสมอๆ ป่ากุงนี้แต่เดิมรกร้างเป็นป่าเก่า มีโบสถ์เก่าแก่ร้างอยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งทางร้อยเอ็ดเรียกกันว่ากู่ พอถึงวัน

สงกรานต์จะมีผู้คนพากันไปสรงน้ำพระพุทธรูปที่ป่ากุงนั้นหรือบางทีก็ไปทำพิธีบวงสรวงสังเวยกันที่ในโบสถ์หรือในกู่ร้างนั้น

ต่อมาพระอาจารย์ศรี มหาวีโร หรือที่บรรดาสานุศิษย์ได้ยกนามว่า **"พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่" หรือ "หลวงปู่ใหญ่"** ได้ธุดงค์มาจากสกลนครเพื่อไปบ้านขามป้อม ซึ่งเป็นบ้านเกิดของหลวงปู่ใหญ่ จากคำเล่าลือของบรรดาญาติโยมชาวบ้านที่ได้มีโอกาสไปฟังเทศน์ฟังธรรมของหลวงปู่ใหญ่ ต่างก็พากันเอามาเล่าต่อๆ กันว่า หลวงปู่ใหญ่มีคำสอนที่ลึกซึ้งเข้าถึงความจริงของชีวิตแปลกกว่าที่เคยฟังกันมา และยังได้อบรมให้ชาวบ้านญาติโยม ให้ได้รู้จักวิธีการนั่งสมาธิภาวนา จนเกิดความร่มเย็นเป็นสุขอันมีผลอยู่ภายในใจเป็นอันมาก ดังนั้นผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้านจึงได้พากันไปนมัสการและฟังธรรมของหลวงปู่ใหญ่จนได้ยินได้ฟังตามตามคำเล่าลือและเกิดความซาบซึ้งในธรรม จึงพร้อมใจกันอาราธนานิมนต์หลวงปู่ใหญ่ให้มาพำนักจำพรรษาและบูรณะวัดป่ากุงร้างนั้น เพื่อเป็นที่พึ่งทางใจแก่ชาวบ้านป่ากุง ขณะนั้นหลวงปู่ใหญ่บวชได้ประมาณ ๙-๑๐ พรรษา

<u>ชีวิตสมณะเพศ</u>

อุปสมบท ครั้นท่านทองอินทร์มีอายุ ๒๑ ปี หลังจากจับฉลากคัดเลือกไม่ติดเกณฑ์ทหารและก็ยังไม่มีครอบครัว **ได้เข้ารับการอุปสมบทเมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๒** เวลา ๑๒.๐๐ น. ณ วัดประชาบำรุง ต.ตลาด อ.เมือง จ.มหาสารคาม โดยมีพระโพธิญาณมุนีเป็นพระอุปัชฌาย์ มีพระมหาสวาสดิ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์และพระ

มหาทองใส เป็นพระอนุสาวนาจารย์

สาเหตุที่บวชเนื่องด้วยโยมแม่ป่วยหนักรักษามานานแล้ว รู้ตัวเองว่าคงไม่หายแน่นอน ได้สั่งเอาไว้ว่า

“หากคัดเลือกทหารแล้วไม่ถูก ให้บวชให้แม่”

และอีกอย่างธรรมเนียมของคนในท้องถิ่นนั้นได้ถือเป็นประเพณีมานานแล้ว หากลูกชายมีอายุครบ ๒๐ – ๒๑ ปี แล้วก่อนจะมีครอบครัว ต้องบวชเสียก่อน เป็นการบวชตามประเพณี เมื่อบวชแล้วพระอาจารย์ทองอินทร์ได้ยินจากพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ว่า บวชมีหลายอย่างคือ

“บวชเล่น บวชลองหรือคำว่าบวชทดลองดู บวชตามครองประเพณี บวชหนีสงสาร บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกเฮฮา บวชค้าขาย บวชตายเป็นเปรต“

พระอาจารย์ทองอินทร์นำไปคิดอยู่สามพรรษาว่า

“เราจะเอาบวชแบบไหน”

จึงได้ตัดสินใจเอาบวชหนีสงสาร นับแต่นั้นเป็นต้นมาท่านได้ตัดสินใจมอบกายถวายชีวิตอุทิศแด่พระศาสนา ประกอบกับได้ฟังเทศน์อยู่เนืองนิจจากพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ จึงตั้งใจประกอบความเพียรและตั้งใจท่องพระปาฏิโมกข์จบในขณะเข้าพรรษาที่ ๒ แต่ในคราวแรกที่บวชเข้ามา ๑๕ วัน พระอาจารย์สุด ธมฺมกาโม ได้ให้ขึ้นสวดพระปาฏิโมกข์ทั้งที่เรียนยังไม่จบ ตอนบวชพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ออกธุดงค์

ยังไม่กลับ แต่กลับมาเมื่อจวนจะเข้าพรรษา และมาคัดเลือกพระได้ ๑๐ รูป รวมทั้งพระอาจารย์ทองอินทร์ก็ได้ไปด้วย พักค้างคืนที่วัดบึงพลาญชัย ๑ คืน เพื่อรอรถโดยสาร ออกเดินทางเช้าถึงเย็นพอดี จำพรรษาแรกคือวัดป่าสามัคคีธรรม บ้านขามเฒ่า ตำบลขามเฒ่า อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม ปีนั้นมีพระจำพรรษา ๑๐ รูป ไม่มีสามเณร คณะญาติโยมดีใจมากๆ เพราะไม่เคยมีพระจำพรรษามากอย่างนี้เลย

เริ่มเข้าพรรษาพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ก็ได้ประชุมเกี่ยวกับเรื่องระเบียบเพราะมีพระมากมีปัญหามาก เกี่ยวกับเรื่องแจกของ ยกตัวอย่างเรื่องครั้งพระพุทธกาลขึ้นมาเบื้องต้นเรื่อง เรื่องแรกภัตตุทเทศก์คือพระผู้แจกของ เรื่องที่สองพระอุปัฏฐาก เรื่องพระอุปัฏฐากนี้ คณะสงฆ์จัดให้พระอาจารย์ทองอินทร์เป็นผู้อุปัฏฐากพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ตลอดมาเป็นประจำเวลา ๒ พรรษาเต็ม อยู่วัดป่าสามัคคีธรรม บ้านขามเฒ่า ๔ พรรษา วัดหัวดง บ้านน้อยหนองเค็ม ๖ พรรษา แต่ในปี พ.ศ.๒๕๐๕ ไม่ได้จำพรรษาอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ในพรรษานั้นๆ เลยตั้งสัจจะสมาทานธุดงควัตรไม่นอนตลอดพรรษา ได้กำลังใจมาก

ปกติแล้วช่วงที่จำพรรษาอยู่ทางนครพนม ครั้นออกพรรษาแล้วพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่จะพาออกวิเวก บางปีก็ไปทางวัดหนองแซง จังหวัดอุดรธานี อยู่กับหลวงปู่บัว สิริปุณโณ วัดป่าหนองแซง(ราษฎรสงเคราะห์) อำเภอหนองวัวซอ จังหวัดหนองบัวลำภู ออกจากหนองแซงขึ้นภูเก้า ที่นั่นกันดารมากๆ สิ่งแวดล้อมจำพวกสัตว์ป่ามีมาก เช่น ช้างป่า ช้างบ้านมีมากอยู่ใกล้ๆ กับที่พัก ที่พักก็มีลักษณะเป็นร้านเล็กๆ พื้นปูด้วยฟากไม้ไผ่ บางวันลงจากถ้ำไปหิ้วเอาน้ำรูปเดียวเพื่อสำหรับใช้ตอน

เช้า มักจะต้องได้ทำความสะอาดบ่อน้ำใหม่ เพราะช้างไปเล่นจนน้ำขุ่น

ในช่วงฤดูแล้งของปีนั้นไปด้วยกันสามรูป พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ พระอาจารย์พุทธา พระอาจารย์ทองอินทร์ พระอาจารย์พุทธาทนไม่ไหวเลยกลับวัดหนองแซง คงเหลืออยู่เพียงสองรูป พอเข้าใกล้ฤดูฝน พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่จึงพาลงจากภูเก้า เดินด้วยเท้าไปอำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ก็ให้เร่งทำความเพียร ปีนั้นรู้สึกว่าได้กำลังใจเยอะ นั่งอยู่ ๘ คืน เฉพาะกลางคืนมีความสุขสงบดี อยู่นั้นนานหน่อยจวนจะเข้าพรรษา พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่จึงพากลับไปที่วัดป่ากุงจังหวัดร้อยเอ็ด โยมก็ไม่มีติดตาม ปัจจัยก็ไม่มีพอ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ปรารภอยู่สองวันนั้นเอง มีโยมนำลูกมอบให้ทั้งที่มีลูกชายคนเดียว และออกจากโรงเรียนวันนั้น เมื่อมีโยมติดตามแล้วแต่ไม่มีค่ารถ ต่อมาวันสองวันเท่านั้น มีโยมมานิมนต์ให้ไปที่บ้าน เพื่อจะทำบุญบ้านและตักบาตรเนื่องด้วยมีเหตุสัตว์ป่าเข้าหมู่บ้านวันหนึ่งเป็นไก่ป่า วันหนึ่งเป็นอีเก้ง บางคนข้าวแดงเวลานึ่งข้าว หากข้าวแดงเขาถือกันว่ามีเหตุไม่ดี อีกประการสัตว์ป่าเข้าหมู่บ้าน ชาวบ้านเขาถือกันนักหนาว่าทั้งหมู่บ้านจะมีเหตุเดือดร้อน จึงพากันทำบุญเบิกบ้านคนที่นึ่งข้าวมาก็ไม่สบายใจทำบุญที่บ้านของตนอีก เรื่องเดือดร้อนของชาวบ้านก็สงบลงไป จึงได้เข้าใจว่าธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมย่อมคุ้มครองผู้ปฏิบัติไม่ให้ทุกข์ยาก ดังนั้นการเดินทางกลับร้อยเอ็ดจึงไม่ติดขัดทั้งโยมติดตามและปัจจัย

ก่อนวันจะเข้าพรรษาพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่พาพระอาจารย์ทองอินทร์ไปที่เดิมอีก คือ วัดป่าสามัคคีธรรม บ้านขามเฒ่า จำพรรษาอยู่นั่น ๔ พรรษา พอออกพรรษาปีที่ ๔ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวง

ปู่ใหญ่พาออกวิเวกไปทางบ้านแจ้ง อำเภอนาแก จังหวัดนครพนม ห่างจากอำเภอออกไปไกล มีถ้ำเยอะ มีถ้ำพระ ถ้ำตาฮด ถ้ำพระเวส พอดีที่ถ้ำตาฮดมีพระจำมากมาก พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่เลยให้พระอาจารย์ทองอินทร์ไปอยู่ถ้ำพระเวส ซึ่งเป็นการไปอยู่เพียงลำพังเป็นครั้งแรกในชีวิตนักบวช เกิดความกลัวมากแต่อยู่ถึงคืนที่สามก็หายกลัว ไปหายกลัวตายอยู่ที่ถ้ำพระเวสนั่นเอง ตอนเช้าตีห้าลงไปจากถ้ำเพื่อไปคอยพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่เข้าสู่หมู่บ้านบิณฑบาต ออกนอกบ้านแล้วแยกจากหมู่คณะขึ้นถ้ำพระเวสเพียงองค์เดียว ที่ถ้ำนี้มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ขี้เกียจภาวนาน้ำไม่ไหล ดีที่ทำให้พระขยันใกล้จะเข้าพรรษา พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ได้พากลับวัดขามเฒ่า จังหวัดนครพนม เช่นเดิม

โยมจากวัดป่าหัวดง บ้านน้อยหนองเค็ม มาขอพระไปจำพรรษา พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ ได้จัดให้พระไป ๔ รูป มีพระอาจารย์สีลา(อาจนิยม) เป็นหัวหน้าและพระอาจารย์ทองอินทร์ก็ไปด้วย ระหว่างพรรษาเร่งทำความเพียรมากโดยเฉพาะเรื่องอดอาหาร แต่ปีที่ ๒ ที่วัดป่าหัวดง พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ไปจำพรรษาอยู่ด้วย ในปีนั้นการประกอบความเพียรก็ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งออกพรรษาปี พ.ศ.๒๕๐๗ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่จึงพามาเยี่ยมทางวัดป่ากุง ดูการก่อสร้าง ผู้คนเยอะพร้อมดูหมู่คณะพระเณรมั่วสุมต่างๆ นาๆ เลยยุ่งใจ

เมื่อจะเข้าพรรษาปี พ.ศ.๒๕๐๘ จึงกราบปรึกษาขออนุญาตพ่อแม่ครูอาจารย์ปู่ใหญ่ไปจำพรรษาทางบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี เพราะเมื่อก่อนได้ทราบประวัติและปฏิปทาของพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน หรือบรรดาศิษย์ทั้งหลายได้ยกนามว่า **“พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว”** ซึ่งเป็นผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ มีวิริยะอุตสาหะ ปรารภความเพียรสม่ำเสมอ

ไม่ท้อถอย มีข้อวัตรปฏิบัติดี ยึดมั่นในธรรมอันประเสริฐ มีอัธยาศัยไมตรีไม่ขึ้นลง เมื่อกราบลาพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ได้แล้วพระอาจารย์ทองอินทร์ได้เดินทางไปจังหวัดอุดรธานีลงรถยนต์แล้วเข้าไปบ้านหนองตาไก้ เพราะมีคนรู้จักกันที่บ้านหนองตาไก้ พักอยู่ที่นั่นคืนหนึ่ง แล้วให้โยมที่หนองตาไก้ไปส่งที่วัดป่าบ้านตาด จากหนองตาไก้เดินทางเข้าบ้านตาด ข้ามบ้านไปจึงถึงวัดป่าบ้านตาด(วัดป่าเกสรศีลคุณ) ครั้นพอเข้าเขตสถานที่จิตใจเปลี่ยนแปลงไปมาก ท่านพ่อแม่ครูอาจารย์บุญมี ปริปุณฺโณ (ปัจจุบันอยู่ที่บ้านนาคูณ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี) ฝากตัวและขอปวารณาตัวให้ท่านแนะนำสั่งสอนตักเตือน รวมทั้งขอทราบพิธีการเข้าหากราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว แบบไหนท่านรับเอาไว้ให้อยู่ด้วยเพราะเมื่อก่อนกุฏิจำกัดรับพระเณรจำกัด ขณะนั้นพระอาจารย์ทองอินทร์มีจิตที่ยึดมั่นเปี่ยมด้วยศรัทธาจึงได้ตั้งใจไว้ว่าหากพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวปฏิเสธว่าไม่มีกุฏิ ตัวเองจะขอปักกลดใต้ต้นไม้ เพื่อขออยู่ศึกษา ท่านพระอาจารย์บุญมีก็บอกว่าไม่มีพิธีอะไรเข้าหาท่านอยู่ที่ตัวเราว่าจะตั้งใจอยู่จริงแค่ไหน

ตกเย็นหลังทำกิจวัตรเสร็จคือ ปัดกวาดบริเวณวัด ถูศาลา หาบน้ำเสร็จ เตรียมน้ำสรงไว้ที่กุฏิพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัว พระทั้งหมดก็แยกย้ายไปสรงน้ำ ปกติตอนอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ที่ร้อยเอ็ดสรงน้ำท่านเสร็จก่อนจึงจะไปทำกิจส่วนตัว คิดว่าจะทำแบบอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ แต่แล้วกลับเป็นตรงกันข้ามท่านไม่ให้ไปยุ่ง ส่วนพระอาจารย์ทองอินทร์เองก็มีเจตนาอยากจะช่วยบ้างเพราะครั้งหนึ่งในกลางพรรษาตอนที่อยู่วัดป่าหัวดง จังหวัดนครพนม นายวันดี ตั้งตรงจิต ได้อาราธนานิมนต์พระอาจารย์มหาบัวไปเทศน์ที่วัดอรัญในตัวเมือง

นครพนม ท่านออกไปสรงน้ำที่วัดป่าหัวดง พระอาจารย์ทองอินทร์ได้จัดเตรียมสถานที่สรงน้ำและปฏิบัติปกติธรรมดาเหมือนกับที่ได้ปฏิบัติหลวงปู่ใหญ่ แต่เมื่ออยู่ภายในวัดป่าบ้านตาด การปฏิบัติพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวเป็นอีกอย่าง แปลว่าถูกเทศน์(ตำหนิ) ในวันวันแรกเลย พระอาจารย์ทองอินทร์จึงคิดภายใจว่า

"ความจริงเราโง่เองเพราะพระเก่าที่อยู่ประจำไม่มีอยู่ในบริเวณนั้น แทนที่จะเฉลียวใจว่าท่านคงจะสรงน้ำเองรูปเดียวเป็นประจำมา แต่เราจะถือเอาแบบเดิมอย่างน้อยที่สุดจะได้บิดผ้าตากผ้าให้ท่านบ้าง เพื่อเป็นข้อวัตร คือในหลักพระวินัยในคำว่า อาจาริยะวัตรจะมีให้ขาด"

นี้ที่ทำให้พระอาจารย์ทองอินทร์ถูกเทศน์(ตำหนิ) ในวันแรกที่เข้าไปอยู่ในวัดป่าบ้านตาด คำแรกที่พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวได้บอกว่า

"จะสรงเอง"

แต่พระอาจารย์ทองอินทร์ก็ยังไม่หนี คำสองท่านถามว่า

"มาจากไหน"

กราบเรียนท่านว่า

"มาจากพ่อแม่ครูอาจารย์ศรี จังหวัดร้อยเอ็ด"

อนิจจัง อนิจจา เท่านั้นแหละพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวสั่งให้ไปที่ศาลาประชุมด่วน พระอาจารย์ทองอินทร์จึงคิดในใจว่า

“จะถูกไล่หรือยังไง ยิ่งไปอยู่ใหม่ๆ ยังไม่มีที่พักยังทำผิดอีก”

จึงกลับไปที่ศาลาบอกพระรูปอื่นๆให้ทราบว่าพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวสั่งมีประชุมเย็นนี้

เมื่อพระมาลงประชุมพร้อมและฉันน้ำร้อนเสร็จหมดทุกรูปแล้ว พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวจึงลงมา พระสงฆ์ทั้งหมดกราบพร้อมกัน พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวได้ฉันน้ำร้อน ๑ แก้ว เป็นน้ำโกโก้ร้อน และล้างปากแล้วหยิบหมากมาอม พระอาจารย์ทองอินทร์ได้เห็นพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวเช่นนั้นแล้วก็เริ่มสบายใจ จากนั้นพ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวก็เอ่ยถามว่า

“ท่านนี้ชื่ออะไรมาจากไหน”

ต่อหน้าคณะสงฆ์ กราบเรียนไปตามตรง เป็นอันว่าได้รับอนุญาตให้พักหลังพระประธานในบริเวณที่ศาลานั่นเอง ผ่านไปหนึ่งอาทิตย์จึงได้มีกุฏิอยู่ หลังจากนั้นมาจึงเริ่มเข้าใจในระเบียบข้อวัตรประจำวัน

ในระหว่างพรรษาส่วนมากก็อดอาหาร เร่งประกอบความเพียร บางระยะพระอาจารย์ทองอินทร์นั่งติดต่อกัน ๓ คืน ถึงกับก้นพอง ช่วงอดอาหารพระที่นั้นเอาใจใส่ดูแลกันดีมาก พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวเน้นเรื่องออกวิเวกมาก ท่านเทศน์ตอนใกล้ออกพรรษาพระอาจารย์ทองอินทร์ยังฝังใจและไม่ลืมเลยว่า

“ตอนที่เราเคยอยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์อาจารย์มั่น พอออกพรรษาแล้วเตรียมตัวออกวิเวกคนเดียวตั้งใจทำความเพียรบางทีเดินทางจะไปชนเอากับล้อเกวียนก็มี เพราะความสำรวมมาก ฟังดูซิการ

ทำความเพียรไม่เหมือนพระทุกวันนี้ พระทุกวันนี้มีแต่พระแห้งลงโครง (อีแร้งรุมกินซากสัตว์ตาย) หุ้มอยู่หุ้มกินเฉยๆ(รุมอยู่รุมกินเฉยๆ) มีแต่พระกัมมัฏฐานเหลือบาตร(ฉันแล้วข้าวเหลือบาตรมาก) กัมมัฏฐานคำเข่าใหญ่(คำข้าวใหญ่) กัมมัฏฐานตาตี่(ชอบหลับ) กัมมัฏฐานหมอนกิ่ว(นอนมากจนหมอนแบน) ได้สองอย่าง ได้กินกับได้นอน...”

พอได้ฟังเทศน์ครั้งนั้นแล้วพระอาจารย์ทองอินทร์มีแต่อยากจะออกวิเวกอย่างคำที่พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวเทศน์ ครั้นพอเสร็จงานกฐินแล้ว จึงเตรียมตัวขอกราบลาท่าน และหมู่คณะออกวิเวกต่อไป พ่อแม่ครูอาจารย์มหาบัวได้เน้นย้ำเรื่องออกวิเวก

“ต้องตั้งใจทำความเพียรอย่างเดียว ห้ามสร้างโน้นสร้างนี้ ห้ามติดต่อบุคคล”

พร้อมทั้งเมตตาเขียนหนังสือให้พระอาจารย์ทองอินทร์ไปหาโยมอุปัฏฐากวัดที่เมืองอุดรธานี คือท่านอัยการคูณ ในขณะนั้น หลังจากนั้นพระอาจารย์ทองอินทร์มุ่งหน้าสู่ภูเวียงที่เคยอยู่วิเวกกับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ ทำความเพียรอยู่นั้นเพียงลำพัง

ครั้นพอตกเดือนมีนาคม พระอาจารย์บุญตา ได้พาพระเณรเข้าไปวิเวกในนั้น พระอาจารย์บุญตาบอกว่า

“ท่านชอบอยู่รูปเดียวต้องถ้ำมโหฬารได้กำลังใจแน่ แต่ว่าตรงนั้นผีดุมาก”

วันหนึ่งได้โอกาสดีพระอาจารย์ทองอินทร์จึงขอลาพระอาจารย์บุญตาไป อีกสาเหตุก็คือคนขึ้นมามากแถวอำเภอภูเวียง พระเณรและญาติโยมตามท่านเยอะสถานที่นี้จึงไม่สงบ ไปถึงถ้ำมโหฬารเย็นมากแล้วมี หลวงตานา ถามข่าวเรื่องสถานที่แล้วก็เข้าปักกลดหน้าถ้ำ ทุกอย่างไม่มีอะไรทำความเพียรจิตใจสงบดี ใกล้สงกรานต์ผู้คนเข้าออกบ่อย หลวงตานาแนะนำว่า

"ที่สงบกว่านี้มีถ้ำผาหวาย ห่างจากนี้ไปประมาณ ๒๐ กม. เดินด้วยเท้า หากหลงทางไปถามทาง โยมเขาก็ไม่อยากจะบอกเพราะเขาขี้เกียจหามพระลงจากถ้ำ เพราะส่วนใหญ่พระไปวิเวกถ้ำผาหวาย วันสองวันก็ป่วยวันสองวันก็ตาย โยมเขาว่าอย่างนั้น สอบถามดูประวัติพระที่ไปวิเวกถ้ำนั้นชอบป่วยๆ ตายๆ ดูเจตนาไม่ค่อยบริสุทธิ์ดี"

จากคำบอกเล่าของหลวงตานาสิ่งต่างๆ มิได้เป็นอุปสรรคสำหรับพระอาจารย์ทองอินทร์ พยายามจนไปถึงและอยู่ปฏิบัติ ๒ เดือนกว่า ได้กำลังใจดี

ต่อมามีพระเข้าไปถ้ำผาหวายบอกว่า

"มีถ้ำดีกว่านี้อีกและสงบมาก นอนไม่ได้เลย พระบอกว่าอย่างนั้น"

เมื่อได้ทราบเช่นนั้นแล้วพระอาจารย์ทองอินทร์จึงอยากไปเพื่อประกอบความเพียรไม่ได้คิดอย่างอื่นและเห็นว่าถ้ำอยู่ลึกเข้าไปในดงเรื่องรถและถนนหนทางไม่ต้องไปถามหา ถ้ำนั้นชื่อว่า ถ้ำดินดำ อำเภอวังสะพุงจังหวัดเลย ครั้นก่อนจะเข้าหน้าฝนต้องแสวงหาพ่อแม่ครูอาจารย์และ

สถานที่จำพรรษาตอนนั้นได้ยินแต่ชื่อ พระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย และพระอาจารย์ถวิล อยู่ทางจันทบุรี จึงทดลองไปทางจันทบุรี วัดเนินดินแดง วัดยางระหงส์ ท่านพระอาจารย์ถวิล อยู่วัดเนินดินแดง ส่วนลูกศิษย์คือท่านพระอาจารย์สมชาย อยู่เขาสุกิม แต่ละแห่งก็อยู่ไม่นาน

ตกลงปี พ.ศ. ๒๕๐๙ พระอาจารย์ทองอินทร์ได้อยู่วัดเขาตานก อำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี ซึ่งมีท่านพระอาจารย์บุญจันทร์เป็นหัวหน้า สำหรับท่านพระอาจารย์บุญจันทร์ ภายหลังไปอยู่ที่ถ้ำผาผึ้ง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อออกพรรษาเสร็จงานกฐินแล้วพระอาจารย์ทองอินทร์ได้กลับมาถ้ำมโหฬารอีกครั้ง เพราะถ้ำมโหฬารธุดงค์ยังไม่ทั่ว พอกลับมาก็มีพระเณรประจำอยู่ ๒ รูป เป็นคนที่อ.หนองหินนั้นเองจึงอาศัยอยู่ด้วยกัน และได้พากันไปกราบพ่อแม่ครูอาจารย์ต่างๆ หลายรูป เช่น หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ,หลวงปู่หลุย จนฺทสาโร, หลวงปู่คำดี ปภาโส, หลวงปู่ศรีจันทร์ วณฺณาโภ, หลวงพ่อท่อน ญาณธโร, หลวงพ่อสีทน สีลธโน ฯลฯ ได้น้อมนำข้อวัตรปฏิบัติของพ่อแม่ครูอาจารย์เหล่านี้มาเป็นแบบอย่างอยู่เสมอมา เมื่อถึงเทศกาลเข้าพรรษา ไปกราบคารวะมิได้ขาด(หรือคำว่าขอกราบทำวัตรก่อนเข้าพรรษา)

เมื่อถึงเดือนเมษายนผู้คนไปกราบและชมถ้ำเยอะไม่สงบ พระอาจารย์ทองอินทร์จึงถือโอกาสไปเยี่ยมทางวัดที่นครพนม ซึ่งมีพระอาจารย์บุญศรี ญาณธมฺโม จำพรรษาอยู่ที่วัดป่าหัวดง บ้านน้อยหนองเค็ม มีพระอาจารย์สีลา ขนฺติโก จำพรรษาอยู่ ความจริงทุกๆ ปีออกพรรษาแล้วตอนอยู่นครพนมนั้นมีโยมที่ชอบออกธุดงค์ตามพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ด้วย และสุดท้ายก็ได้บวชแทบทุกคน เช่น คนแรก

คือ พระอาจารย์กอง พระอาจารย์ไตร พระอาจารย์ไมล์ พระอาจารย์เลา พระอาจารย์หวา พระอาจารย์เสมอ อุตฺตโร(เจ้าอาวาสวัดขามเฒ่าองค์ปัจจุบันนี้) และก็มีออกบวชอยู่เสมอมาถึงทุกวันนี้ ผู้ออกบวชเหล่านี้ส่วนมากชอบขโมยไปทำให้แม่ออก(ภรรยา) ร้องไห้แทบทั้งนั้น ถือเอาวิธีการเดินตามทางของพระพุทธเจ้า ถือว่าถ้าจะขออนุญาตจากโยมภรรยาก่อนเป็นไม่ได้บวชแน่นอน เพราะใครจะปล่อยให้คนรับใช้หนีไปบวชได้ง่ายๆ โดยเฉพาะโยมผู้หญิงบ้านขามเฒ่าแล้ว ร้องไห้ตั้งหลายปีกว่าจะทำใจได้

วันหนึ่งได้ข่าวว่าพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่เทสก์จำพรรษาอยู่ทางใต้ พระอาจารย์ทองอินทร์จึงตั้งใจที่จะไปทางใต้ พอดีมีงานฉลองพระเจดีย์ที่วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งมีพ่อแม่ครูอาจารย์ท่านพ่อลี ธมฺธโร จำพรรษาอยู่ที่นั้น จัดงานฉลองใหญ่โต มีพ่อแม่ครูอาจารย์ไปเยอะ ความจริงก็ไม่ชอบงานใหญ่ๆ แต่ในจิตเจตนาอยากจะไปฟังเทศน์เท่านั้น เพราะมีเทศน์ตลอดคืนจนรุ่งเช้า พ่อแม่อาจารย์สลับเปลี่ยนกันเทศน์ตลอด เสร็จงานแล้วจึงธุดงค์ไปทางใต้เพียงรูปเดียวคิดว่าทุกๆ อย่างอยู่ที่ปาก มุ่งหน้าสู่วัดที่หลวงปู่เทสก์พำนักอยู่เป็นจุดแรก ถึงภูเก็ตเช้ามืด รอให้สว่างจึงค่อยถามหาวัด มีคนแนะนำบอกทางแล้วก็เดินทาง ไปถึงวัดพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่เทสก์กลับอีสานแล้ว มีพระรองอยู่ประจำคือ หลวงพ่อพระครูสถิตบุณญรัตน์ พอเข้าไปถึงวัดแล้ววางบริขารไว้ที่ควร เข้าไปกราบท่าน ท่านก็ถามไถ่ให้ความเมตตาเป็นอย่างมาก เหตุเพราะว่าสมัยนั้นพระกัมมัฏฐานจะลงไปปักษ์ใต้ยากมาก ถามไถ่ไปๆ มาๆ หมดแล้ว คำสุดท้ายฉันหรือยัง ตอบท่านว่ายัง เพราะจวนจะ ๑๑ โมงแล้ว ท่านก็สั่งให้โยมวัดจัดถวาย พักอยู่นั้นไม่นานเท่าไหร่ ได้ข่าวว่าพระมีอายุพรรษามากมาจากอีสานก็มี พ่อแม่ครูอาจารย์ที่อยู่ใต้คือ พระ

อาจารย์คำพอง ติสโส ระยะนั้นวัดที่ท่านอยู่คือ วัดสถานีโคกกลอย ใกล้จะเข้าพรรษาแล้วเข้าไปกราบขอฝากตัวเป็นศิษย์ ขอปวารณาตัวให้ท่านแนะนำสั่งสอนตักเตือน ท่านก็รับไว้ด้วยความเมตตา

ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

จำพรรษาที่วัดสถานีโคกกลอย อำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ซึ่งมีพ่อแม่ครูอาจารย์คำพอง ติสโส เป็นประธานจำพรรษาปีนั้น

ปี พ.ศ. ๒๕๑๑

ขึ้นมาถึงภาคอิสานเข้าไปเยี่ยมวัดเดิมคือ วัดถ้ำกวาง จังหวัดขอนแก่น พักอยู่ไม่นานก็มีพระอาจารย์ทองมา เดินทางมาจากถ้ำผาปู่ ญาติโยมก็นิมนต์ขอให้อยู่จำพรรษา

ปี พ.ศ. ๒๕๑๒

จำพรรษาที่วัดถ้ำมโหฬาร อำเภอภูกระดึง จังหวัดเลย มีพระจำพรรษาอยู่ ๒ รูป สามเณร ๑ รูป

ปี พ.ศ. ๒๕๑๓

จำพรรษาที่วัดถ้ำกวาง ในระหว่างพรรษา ท่านพระอาจารย์ทองมา ก็พาอยู่เนสัชชิก คือไม่นอนในวันพระตลอดทั้งวันทั้งคืน ทั้งพระและเณร พร้อมญาติโยมผู้ไปถือศีล ๘ ได้ความอดทนดีได้สติดีมาก ครั้นพอออกพรรษาแล้วได้ออกธุดงค์อยู่ในเขตภูเวียงป่าใหญ่ ดงใหญ่มาก

ปี พ.ศ. ๒๕๑๔

โยมทางวัดถ้ำมโหฬารก็ตามไปขอร้องให้กลับไปจำพรรษาอีก พออายุพรรษามากขึ้นถึง ๑๐ กว่าพรรษาแล้ว พระเณรและคณะญาติโยมมาขออยู่ด้วยหลายปีก็มากขึ้นเป็นลำดับ

ปี พ.ศ. ๒๕๑๕

ได้จำพรรษาที่วัดพระศรีมหาธาตุ กรุงเทพฯ ออกพรรษาแล้ว เสร็จงานกฐินก็กลับวัดถ้ำมโหฬารเช่นเดิม อยู่วัดถ้ำมโหฬารไปถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๐

ปี พ.ศ. ๒๕๒๑

พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่สั่งไปประชุมที่วัดใหญ่(ป่ากุง) ข้อสำคัญในที่ประชุมพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ได้ปรารภว่า มีพระมาจากทางกรุงเทพฯ อยากได้พระในสายของพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ไปจำพรรษาที่ทางใต้คือ ที่โต๊ะโม๊ะ อำเภอสุคิริน จังหวัดนราธิวาส ในชื่อเต็มว่านิคมสร้างตนเองพัฒนาภาคใต้

ด้วยเหตุประชาชนชาวอีสานไปอยู่ที่นิคม ไม่มีที่พึ่งทางใจ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จเยี่ยมประชาชนพร้อมด้วยสมเด็จพระบรมราชินีนาถฯ และพระราชโอรส พระราชธิดาทุกพระองค์ ประชาชนก็กราบทูลขอพระสงฆ์เพื่อเป็นที่พึ่งทางใจและได้มีโอกาสทำบุญ โดยอยากได้พระป่าที่อดทนได้ดี ด้วยเหตุนั้นเองพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ จึงได้ประชุมหาผู้ที่จะไปตามที่พระผู้ใหญ่มาขอ ที่ประชุมก็ได้จัดให้พระอาจารย์ทองอินทร์เป็นหัวหน้า ผู้ที่ติดตามไปให้เลือกเอาพระ ๔

รูป สามเณร ๑ รูป คือพระอาจารย์บุญสิทธิ์(นวล) อคฺควณฺโณ ปัจจุบันเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดทุ่งพุทธาราม อำเภอสวี จังหวัดชุมพร พระอาจารย์ทองคำ (ปัจจุบันไม่ทราบข่าว) พระอาจารย์สุบรรณ (ปัจจุบันลาสิกขาแล้ว) ในระหว่างพรรษามีข่าวว่าพระบาทสมเด็จพระบรมราชินีนาถฯ จะเสด็จทุกอย่างค่อยดีขึ้น ถึงวันเสด็จก่อนเวลามีเจ้าหน้าที่เข้าไปจัดสถานที่รับเสด็จและแนะวิธีถึงเวลาท่านเสด็จวัดตามหมายกำหนดการฝนเริ่มลงเม็ดแล้วก็เข้าถึงบริเวณปะรำพิธีคือ เต็นท์เป็นศาลา มีเต็นท์แค่ ๒ หลังเท่านั้นคับแคบมาก เสด็จจริงเป็น ๓ พระองค์ องค์ที่ ๓ คือ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เข้าไปถึงก็กราบพระประธานกราบพระสงฆ์ แล้วถวายของ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถฯ มีรูปเหรียญของหลวงปู่แหวน ๑ ถุง ก่อนถวายเอ่ยคำแรกว่า

"ดิฉันมีรูปเหมือนของครูบาอาจารย์เพื่อแจกแก่ประชาชนท่านจะรับหรือเปล่า"

"รับ" พระอาจารย์ทองอินทร์ ตอบ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ก็ทรงถามว่า

"บนเขามีพระอยู่หรือเปล่า"

"มี" พระอาจารย์ทองอินทร์ ตอบ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ก็ทรงถามต่อไปอีกว่า

"ท่านอยู่ไง"

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ อยากจะขึ้นไปดูเจ้าหน้าที่รายงานว่า

"ไกลและขึ้นลำบาก"

จึงโดยงดเสด็จ สิ่งไม่คาดคิดและไม่ได้นึกก็คือ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงตรัสถามข้อธรรมะว่า "ยกตัวอย่างกำหนดพระพุทธรูปมาบริกรรมจัดเป็นนิมิตหรือไม่"

"ไม่เรียกว่านิมิต"

พระอาจารย์ทองอินทร์ ตอบไปแบบไม่ได้กำหนดจิตเลย

ทรงตรัสถามต่อไปอีกว่า

"แบบไหนเรียกว่านิมิต"

"จิตรวมเป็นสมาธิแล้วเห็นเป็นรูปขึ้นมา"

พระอาจารย์ทองอินทร์ ตอบ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงตรัสอีกว่า

"ต้องเรียกว่านิมิต"

"เพราะไม่เข้าใจคำถาม จึงตอบผิด ถ้าเข้าใจคำถามเป็นคำนิมิตในสมาธิ แต่พิจารณาแล้วเป็นคำนิมิตสำหรับบริกรรมก็จัดว่านิมิตได้"

พระอาจารย์ทองอินทร์ ตอบ

ต่อมาภายหลังเมื่อมีโอกาสได้นำเอามากราบพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่หัวเราะหึๆ และตอบว่า

"ของตอบยากอยู่"

ปี พ.ศ. ๒๕๒๒

หลังจากวันมาฆบูชาเสร็จ จัดเตรียมเครื่องอัฐบริขารเพื่อไปวิเวกที่จังหวัดเชียงราย ด้วยเหตุว่าเจ้าหน้าที่องค์การทหารผ่านศึก มาขอพระกับพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ไว้ มีมติให้พระอาจารย์ทองอินทร์และพระอาจารย์โฮม ปญฺญาพโล พร้อมพระที่ติดตามไป ๖-๗ รูป พาพวกญาติโยมพัฒนาอยู่ตลอดหน้าแล้ง จวนเข้าพรรษาพระอาจารย์มานะ อตุโล มาอยู่แทน ในปีเดียวกันก็มีการเปิดวัดสาขาใหม่ที่อำเภอฝางเชียงใหม่ขึ้นอีก ๑ แห่ง(วัดป่าโป่งถืบ บ้านโป่งถืบ ตำบลเวียง) ที่อำเภอฝางให้พระอาจารย์หนูไปอยู่ก่อน

ปี พ.ศ. ๒๕๒๒-๒๕๒๓

กลับไปจำพรรษาวัดถ้ำมโหฬาร จ.เลย

ปี พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๘

มีพิธีมอบวัดอีกที่อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา(วัดเขาไทรสายัณห์ บ้านโปร่งประทุน ตำบลปากช่อง) ประชุมหาผู้ที่จะอยู่เป็นหัวหน้าไม่มี ที่ประชุมคณะสงฆ์เสนอให้พระอาจารย์ทองอินทร์เป็นหัวหน้าพาหมู่คณะอยู่ที่วัดเขาไทรสายัณห์ ปีแรกเดินบิณฑบาตถึงสถานีรถไฟเข้าในตลาดขากลับออกเดินทางถนนใหญ่เดินขึ้นวัด อยู่ที่นั่นซ่อมแซมเสนาสนะ ทำรั้วล้อมวัด อยู่นาน ๒ พรรษา ถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๖ พระอาจารย์มณี ธมฺมรํสี ไปอยู่แทนจนกระทั่งถึงปัจจุบัน(ระหว่างปี พ.ศ.

๒๕๒๔ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่พาไปกราบที่สำคัญประเทศอินเดีย) จากนั้นได้กลับมาประจำที่วัดถ้ำมโหฬารอีก ถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ หมู่คณะพระมาจากประเทศอินโดนีเซียกราบนิมนต์ให้ไปเยี่ยม พระอาจารย์ทองอินทร์จึงเดินทางไปพร้อมด้วยพระอาจารย์มานะ อตุโล และจำพรรษาที่วัดพุทธเมตตาอารามที่กรุงจากาตาร์ ที่แห่งนี้พระอาจารย์ทองอินทร์ได้เปิดการบิณฑบาตเป็นรูปแรก พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่เดินทางไปส่งด้วยในครั้งนั้นใกล้จะเข้าพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๓๑ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ชอบอากาศที่เมืองปุนจักมาก ประกอบด้วยอิบูยันติมีความเคารพเลื่อมใสพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่มาก เลยขออาราธนานิมนต์พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่จำพรรษาพร้อมพระอาจารย์มานะ อตุโล ที่ไร่ชาของอิบูยันติ ส่วนพระอาจารย์ทองอินทร์ก็กลับมาจำพรรษาที่วัดประชาคมวนารามแทนพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่

ครั้นออกพรรษาแล้วก่อนจะกลับทางออสเตรเลียได้นิมนต์พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่เอาไว้นานแล้ว ดังนั้นจึงได้ไปประเทศออสเตรเลียกลับประเทศไทย ในปี พ.ศ.๒๕๓๑

ปี พ.ศ. ๒๕๓๒

พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่กลับมาแล้ว พระอาจารย์ทองอินทร์จึงกลับคืนมาอยู่ประจำที่วัดถ้ำมโหฬารอีกครั้ง จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ที่ประชุมคณะสงฆ์มีมติให้มาช่วยดูแลการก่อสร้างพระมหาเจดีย์ชัยมงคล ที่วัดถ้ำผาน้ำย้อย อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด อยู่ได้ ๖ พรรษา

ปี พ.ศ. ๒๕๓๗

มีญาติโยมศรัทธาต้องการถวายวัดแก่พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงปู่ใหญ่ที่เมืองฮ่องกง จึงได้เดินทางไปเมืองฮ่องกงพร้อมกับองค์หลวงปู่คณะสงฆ์ และญาติโยมจำนวนมาก หลวงปู่ได้ตกลงให้พระอาจารย์มานะ อตุโลและพระอาจารย์สมปอง ธมฺมาลโยอยู่จำพรรษาโปรดญาติโยมชาวไทยในฮ่องกง ปัจจุบันเป็นวัดสาขาใช้ชื่อว่าวัดพุทธธรรมาราม มีพระอาจารย์มนูญ อคฺคปญฺโญ เป็นเจ้าอาวาส

ปี พ.ศ. ๒๕๔๒

มหาวิทยาลัยสารคาม ได้ก่อสร้างมหาวิทยาลัยใหม่ที่ดินเยอะประกอบกับมีวัดเก่าแก่อยู่ในเขตมหาวิทยาลัย ชื่อวัดกู่แก้ว ซึ่งมีตระกูลคณะอธิการบดี โดยการนำของ ดร.พิศมัย พร้อมทั้งคณาจารย์และคณะศรัทธาชาวบ้านประสงค์อยากให้มีพระประจำพอได้แนะนำสั่งสอนพุทธบริษัท พร้อมจะได้แนะนำนักศึกษาให้รู้แนวทางดำรงชีวิตประจำวัน เพื่อความผาสุกและร่มเย็นเมื่อจบการศึกษาออกไปประกอบอาชีพในทางที่ถูกที่ควร ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์ได้มีเมตตามาจำพรรษาโปรดญาติโยมให้

ปี พ.ศ.๒๕๔๓

วันมาฆบูชา มีการประชุมที่เขาใหญ่ สวนวาสนา ข้อสำคัญในที่ประชุมก็คือ โยมชัช –โยมวาสนา มีความประสงค์อยากให้มีพระสงฆ์ประจำวัดสวนวาสนานี้ ท่านพระอาจารย์ทองอินทร์จึงได้มาประจำพรรษาที่เขาใหญ่ติดต่อกันมานับแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๓ – ๒๕๔๖ ติดต่อกัน

ปี พ.ศ. ๒๕๔๗-๒๕๔๘

พระอาจารย์ทองอินทร์มาจำพรรษาอยู่ที่วัดป่ากุง และเป็นผู้นำในการก่อสร้างเจดีย์หินวัดป่ากุง ใช้เวลาก่อสร้าง ๒ ปีกว่า (๒๕๔๗-๒๕๔๙)

ปี พ.ศ. ๒๕๔๙

พระอาจารย์ทองอินทร์ได้ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดรัตนประทีปวิหาร เมืองอดิเลส ประเทศออสเตรเลีย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๒

โยมสินชัยได้ถวายที่ดินและเสนาสนะแก่พระอาจารย์ทองอินทร์ที่ อ.หนองพอก ท่านได้ก่อสร้างเสนาสนะเพิ่มเติม แล้วตั้งชื่อว่าวัดป่าพัฒนาจิตกตปุญฺโญ และอยู่จำพรรษาอยู่จนถึงปัจจุบัน

เจดีย์หินทรายวัดป่ากุง จำลอง
แบบมาจากพระมหาเจดีย์บุโรพุทโธ

ขอน้อมนมัสการคุณธรรมเมตตาบารมีมากยิ่งล้น ของพระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี

หลวงปู่ใหญ่หลวงปู่ศรี มหาวีโร อมตะเถราจารย์ผู้สร้างคุณประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่มวลมนุษยชาติให้ดำรงคงยึดมั่นในพระธรรมขององค์พระศาสดา...

อานิสงส์ของการอ่านหนังสือหรือฟังธรรม ๕ ประการ

๑. จะได้ฟัง(ทราบ)ในสิ่งที่ยังไม่เคยได้ฟัง(ทราบ)

๒. สิ่งที่ฟัง(ทราบ)แล้วแต่ยังไม่เข้าใจชัด จะเข้าใจได้ชัด

๓. จะบรรเทาความสงสัยซึ่งเคยมีอยู่ในใจเสียได้

๔. จะทำความเห็นให้ถูกต้องได้ (สัมมาทิฐิ)

๕. จิตของผู้ฟังธรรมย่อมจะได้รับความผ่องใส

อานิสงส์ทั้ง ๕ ประการนี้ คือธรรมสมบัติของท่านผู้ฟัง(อ่าน)ด้วยความสนใจ ดังนั้นครั้งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคทรงแสดง พุทธบริษัทผู้นั่งฟังในลักษณะนี้ จึงปรากฏผลเป็นลำดับนับแต่ธรรมขั้นต่ำ จนถึงธรรมขั้นสูงสุด แม้ผู้หลุดพ้นจากทุกข์ทางใจ กลายเป็นพระอริยบุคคลอย่างเต็มภูมิ เพราะการฟังก็มีจำนวนไม่น้อย เพราะฉะนั้นการฟัง(อ่าน) ธรรม จึงถือเป็นกิจสำคัญทางพระพุทธศาสนา ไม่ด้อยกว่าภาคปฏิบัติอื่นๆ ที่ผู้เป็นพุทธศาสนิกชนจะพึงบำเพ็ญให้เกิดมีขึ้นในตนสืบไป.

ดังนั้นหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ทรงคุณค่าเล่มหนึ่งเป็นเกียรติ

ปฏิปทาของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ผู้ทรงคุณธรรมสูงส่งแห่งยุค จึงควรน้อมนำไปปฏิบัติบูชาด้วยจิตคารวะเคารพบูชา เจตนารมณ์ของผู้ดำเนินการจัดพิมพ์ขึ้นในครั้งนี้เพื่อการเชิดชูเกียรติคุณพระอริยเจ้า ผู้มากล้นด้วยบุญบารมีอย่างหาที่สุดมิได้สมควรแห่งผู้ได้รับนำไปศึกษา ควรเก็บไว้ในสถานที่เหมาะสม จักเป็นมงคลแก่ชีวิตเป็นยิ่งนัก..

การให้สิ่งใดไม่เท่าการให้ด้วย..ธรรมทาน..

เพราะการที่บุคคลจะตั้งจิตมุ่งมั่นปรารถนาสร้างบารมีเป็นพระพุทธเจ้าก็ดีเป็นพระอรหันตสาวกก็ดี บุคคลจะสร้างความดีงามต่างๆ หรือได้บริจาคทานสร้างศาสนวัตถุมากน้อยเพียงใดนั้นย่อมเป็นมาจากการเริ่มต้นได้อ่านได้ฟังธรรมะที่ทรงคุณค่าที่มีประโยชน์แล้วน้อมนำไปปฏิบัติจนเกิดมรรคผล จึงได้ชื่อว่า การให้ธรรมทาน นั้นเป็นการให้ที่ประเสริฐสุดในโลก หามีการให้สิ่งใดเทียบเทียมได้เลย..

สำหรับผู้เห็นคุณค่าหนังสือ พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี หลวงปู่ศรี มหาวีโรเล่มนี้ เพื่อให้มีการจัดพิมพ์ต่อเนื่องเป็นธรรมทานต่อไป สามารถร่วมบริจาคสมทบทุนการจัดพิมพ์ได้ด้วยการบริจาคเข้าบัญชี

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาชัยภูมิ

ชื่อบัญชี เผยแพร่ประวัติพระอริยะ

เลขที่บัญชี ๖๐๐ - ๒ - ๑๕๗๓๓ - ๘

แล้วกรุณานำสำเนา พร้อมระบุรายละเอียดการโอนมาให้ทราบพร้อมส่งชื่อที่อยู่ FAX มาที่เบอร์ ๐๔๔ - ๓๓๙๔๖๒ ให้ทราบด้วย โทรศัพท์สอบถามเพิ่มเติมที่..081-8284789

หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม

วัดป่าห้วยกุ่ม ต.โพนงาม อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ

ทายาท หลวงปู่ศรี มหาวีโร

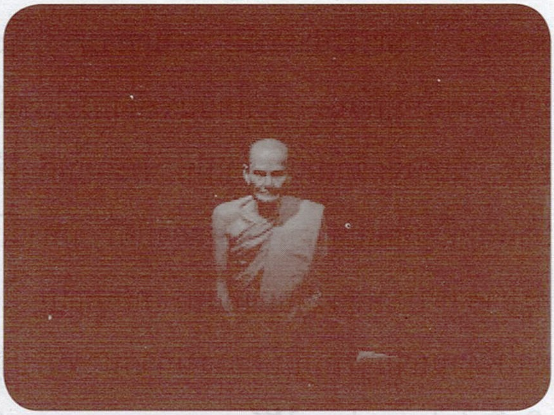
หลวงปู่ทองอินทร์ กตปุญโญ

หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม

วัดป่าห้วยกุ่ม ต.โพนงาม อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ

<u>เธอจะเป็นพระแบบใดเลือกเอา?</u>

ครั้นนั้นเมื่อหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโมเร่งบำเพ็ญเพียรภาวนาหนักๆ เข้าได้ปรากฏรูปนิมิต หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต มาเทศน์ให้หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม ได้ฟัง ในเรื่องต่างๆ โดยมีใจความว่า

"ในบรรดาลูกศิษย์ที่ถอดแบบถือปฏิปาทาที่เราปฏิบัติเป็นต้นแบบได้จริงๆ ก็คือท่านมหาบัว(ญาณสัมปันโน) และเธอจะคิดว่าเธอจะเป็นพระแบบใด จะเอาแบบครูบาอาจารย์ได้ไหม เธอจะเป็นพระแบบใด ให้ไปจับดูที่วัดป่าบ้านตาด เธอจะเป็นพระแบบใด ก็ให้ไปเลือกดูเอาเป็นตัวอย่างนั่นคือตลาดแบบวิถีการเดินปฏิบัติเอามรรคผลนิพพาน อยู่นั่นขอเธอจงไปศึกษาดูเอา เป็นตัวอย่าง"

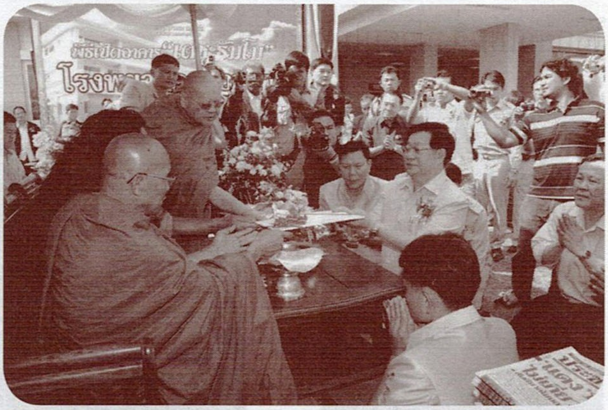
หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ได้เมตตามาเตือนให้สติแก่หลวงพ่อ

สายทอง เตชะธัมโม ให้ไปนำแบบปฏิบัติมรรคผลที่ดำเนินเป็นอริยะประเพณี ของพระอรหันต์ผู้สร้างประโยชน์แก่ชาวโลกให้ประจักษ์ ถึงธรรมเมตตาอันเป็นสรณะค้ำจุนโลก ให้งดงาม

หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม พยายามศึกษาวิถีปฏิบัติ ปฏิทา หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ถึงการสงเคราะห์โลก ในด้านต่างๆ ทั้งทางรูปธรรม นามธรรม ทั้งที่ปรากฏสู่สายตาชาวโลกมีมากมายนับมิถ้วน สิ่งใดอันจะยังประโยชน์แก่ชาวโลกได้หลวงพ่อสายทอง มิเคยชักช้าในการดำเนิน ประกอบกับได้รับทราบถึงข้อวัตรแห่งการบำเพ็ญที่ดุเด็ดเผ็ดร้อนจากหลวงปู่ศรี มหาวีโร เป้นต้นแบบและได้พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงปู่ทองอินทร์ กตปุญโญ ได้มีเมตตาส่งเสริมเต็มที่ จึงทำให้ท่านสามารถปฏิบัติธรรมภาวนาจนรับรู้ถึงแห่งสภาวะจิตที่บริสุทธิ์เกิดขึ้นในใจ **ต่อมาได้รับการอบรมทางสมาธิเพิ่มเติมจากหลวงตามหาบัว ญาณสัมปัณโณ(ในขณะที่ท่านยังดำรงสังขาร), หลวงปู่ศรี มหาวีโร(ในขณะที่ท่านยังดำรงสังขาร), หลวงปู่สิงห์ทอง ธัมมาวุโธ, หลวงปู่แหวน สุจิณโณ, หลวงปู่ชอบ ฐานสโม, หลวงปู่ขาว อนาลโย..ฯลฯ**

จึงทำให้ท่านสมบูรณ์ด้วยมรรคผลเพราะความสงสารตนเองจนสามารถปฏิบัติธรรมภาวนาได้จนถึงจุดหมายที่ต้องการและท่านจึงมีเมตตาต่อสาธุชนทุกหมู่เหล่าหาประมาณมิได้ จึงนับว่าท่านหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโมนั้นเป็นอีกหนึ่งผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบรูปหนึ่งที่ยังดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน..

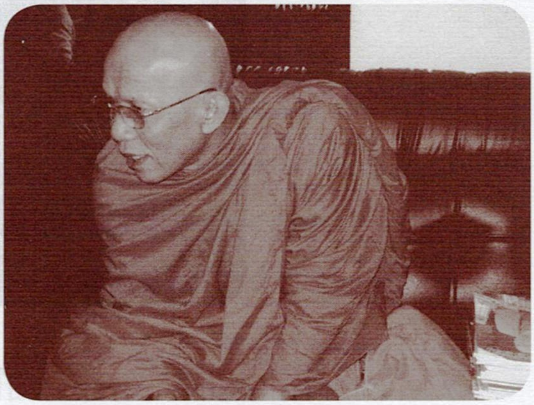
ความเมตตาต่อชาวโลกของหลวงพ่อสายทอง

ความความเมตตาอันประมาณมิได้ที่มีต่อชาวโลก ปัจจุบัน หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม ที่ถือแบบปฏิปทา จากพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ด้วยเมตตาจิตและปฏิปทาที่สืบสานด้วยการอบรม จากคุณธรรม หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต กับแบบฉบับแห่งการสงเคราะห์โลก เช่น หลวงตามหาบัว ญาณสัมปัณโน กับแบบฉบับความเพียรอย่างอุกฤษเฉกเช่น หลวงปู่ศรี มหาวีโรและหลวงปู่ทองอินทร์ กตปุญโญ ด้วยเมตตาฝังในจิตของหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม ที่เห็นความทุกข์กาย ลำบากของพี่น้องประชาชนชาวไทยที่สถานพยาบาลไม่เพียงพอต่อการรักษา ความเจ็บไข้ของประชาชนที่มีจำนวนมาก ดังนั้น ด้วยความเมตตาของพระเดช พระคุณ หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม จึงได้มีเมตตารับเป็นเจ้าภาพ ในการก่อสร้างอาคารผู้ป่วยในเป็นอาคารสูง ๑๐ ชั้น ให้แก่โรงพยาบาลจังหวัดชัยภูมิ ด้วยงบประมาณ ๒๐๐ ล้านบาท มอบเป็นสมบัติแก่สาธารณประโยชน์ จึงถือได้ว่าหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม ท่านได้ปฏิบัติกิจภายในของท่าน เพียบพร้อมสมบูรณ์พูนผล จนบรรลุ

ถึงจุดหมายปลายทาง แห่งเพศบรรพชิตแล้วท่านยังได้เมตตานำปัจจัยที่ชาวโลกนำมาถวายทำบุญกับท่านออกบริจาคสร้างประโยชน์ให้แก่ชาติโลกอันเป็นสิ่งน่าอนุโมทนายิ่งนัก

<u>ความเมตตาเพื่อพี่น้องชาวไทย</u>

หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม จึงได้มีเมตตารับเป็นองค์ประธานในการสร้างอาคารผู้ป่วยในเป็นอาคารสูง ๑๐ ชั้น ให้แก่โรงพยาบาลจังหวัดชัยภูมิ พร้อมอุปกรณ์ เครื่องมือการแพทย์ที่ครบครัน ให้เป็นสมบัติของประเทศชาติ สืบต่อไป ด้วยงบประมาณร่วม ๒๐๐ ล้านบาท มอบเป็นสมบัติแก่สาธารณประโยชน์

จึงเป็นโอกาสดีของสาธุชนญาติมิตรพี่น้องชาวไทยทั้งแผ่นดิน ที่จะได้ช่วยกันเสียสละเพื่อประโยชน์สุขของชาวโลก

จึงขอเชิญชวนทุกๆ ท่านบริจาคปัจจัยสร้างประโยชน์สุขแด่เพื่อนร่วมชาติด้วยการสร้างอาคารรักษาผู้ป่วยใน ๑๐ ชั้น พร้อมอุปกรณ์การแพทย์ ณ โรงพยาบาลจังหวัดชัยภูมิ อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

ร่วมกับ หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโมเพื่อเฉลิมในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ทรงเจริญพระชนมายุ ๘๔ พรรษา

"ผู้ใดพยาบาลภิกษุไข้ผู้นั้นเสมือนหนึ่งพยาบาลเราตถาคต"

ขอเชิญร่วมทำบุญสร้างตึกสงฆ์อาพาธ โรงพยาบาลชัยภูมิ
ร่วมสร้างคุณงามความดีไว้ให้แผ่นดิน

อานิสงส์การสร้างโรงพยาบาล

อานิสงส์การบริจาคเงินบำรุงโรงพยาบาลด้วยความบริสุทธิ์เพื่อประโยชน์ในการรักษาพยาบาลภิกษุสงฆ์หรือสามเณรอาพาธและประชาชนทั่วไป มีมากมายที่จะบังเกิดขึ้นหรือตามจิตอธิษฐาน อาทิ

๑. ได้ชื่อว่าเสมือนอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า ดังพระพุทธพจน์ที่ว่า **"ผู้ใดต้องการอุปัฏฐากเราตถาคต ผู้นั้นจงไปอุปัฏฐากภิกษุไข้เถิด"**

๒. อกุศลกรรมในอดีตชาติ จะเปลี่ยนจากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นสูญ ถือเป็นการสะเดาะเคราะห์อย่างหนึ่งได้

๓. เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติ เมื่อได้รับส่วนบุญนี้จะเลิกจองเวรจองกรรม ช่วยให้พ้นเวรพ้นกรรม

๔. สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง เทวดารักษา สรรพวิญญาณเมตตา

ปราณี

๕. เหล่าวิญญาณร้ายไม่อาจเบียดเบียนบีฑาได้

๖. จิตใจสงบร่มเย็น ปวงภัยไม่เกิด ฝันร้ายไม่มี มีสง่าราศีผ่องใส สุขภาพแข็งแรง กิจการงานเป็นมงคลแก่ตัว อายุยืนยาว ไม่เจ็บไข้ได้ป่วย

๗. คุณธรรมเจริญมั่นคง ปฏิบัติธรรมก้าวหน้า ปัญญาเกิด

๘. ไม่พลัดพรากจากคนรัก ของรัก ก่อนเวลาอันควร

๙. ชื่อว่าได้อุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนาให้มั่นคงยั่งยืน

๑๐. ถือเป็นการทำสังฆทานอย่างหนึ่ง เพราะเป็นการถวายการอุปัฏฐากบำรุงแก่พระภิกษุสงฆ์จำนวนมากและช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้พ้นจากความเจ็บป่วย

๑๑. จะไม่ไร้ญาติขาดมิตร เวลาแก่ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยจะมีคนคอยดูแล ไม่ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว ทำให้มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง

๑๒. มีเดชบารมีมาก มียศวาสนา เป็นใหญ่เป็นโต ไม่มีใครข่มขี่เบียดเบียน

๑๓. จะเป็นที่รักแก่คนทั้งปวง ไปที่ใดจะมีผู้คอยช่วยเหลือเกื้อหนุน ไม่ถูกปล่อยให้ขัดข้องในเรื่องทั้งปวง

๑๔. จะมีสมบัติมาก และสมบัติจะไม่ถูกทำลายโดยราชภัย โจรภัย อัคคีภัย อุทกภัย วาตภัย ฯลฯ

๑๕. จะได้พบพระอริยสงฆ์ ได้พบพระอรหันต์ ได้พบพระดี ได้พบพระเครื่องพระบูชาที่มีความศักดิ์สิทธิ์ ไม่เจอพระปลอม ไม่เจอพระเก๊ พระทุศีล

๑๖. จะได้ฟังธรรมจากพระอริยเจ้า และเข้าถึงธรรมได้โดยง่าย

๑๗. จะได้เจอครูบาอาจารย์และเพื่อนที่ทรงคุณธรรม

๑๘. ด้วยบุญที่อุปัฏฐากภิกษุอาพาธนี้และช่วยเพื่อนมนาย์จะเป็นปัจจัยแก่สวรรค์และนิพพาน

๑๙. ด้วยบุญที่อุปัฏฐากภิกษุอาพาธนี้ สามารถอธิษฐานให้เป็นปัจจัยแก่การบรรลุเป็นพระมหาสาวก พระอัครสาวก พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในอนาคตกาลได้

โรงพยาบาลเป็นสถานที่ที่ให้การรักษาพยาบาลพระภิกษุสามเณรและเพื่อนมนุษย์ที่เจ็บไข้ได้ป่วยโดยไม่คิดมูลค่า

จึงขอกราบขอเชิญชวนท่านสาธุชนผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายจงมาร่วมกันบริจาคเงินเป็นค่าก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลเพื่อประโยชน์ในการรักษาพยาบาลพระภิกษุสามเณรที่อาพาธและประชาชนที่เจ็บไข้ได้ป่วยร่วมกันเทอญ

ด้วยจิตคารวะแห่งธรรม ขออนุโมทนาด้วยใจบูชา

ดำเนินการเพื่อสร้างประโยชน์สุขให้มวลมนุษย์

สำหรับท่านใดไม่สะดวกในการเดินทางถวายปัจจัยร่วมสร้างโรงพยาบาลในครั้งนี้

สามารถร่วมบริจาคได้ทางบัญชีธนาคารดังนี้

๑) ธนาคาร ไทยพาณิชย์ จำกัด
สาขาเทสโก้โลตัสชุมแพ
ชื่อบัญชี วัดป่าห้วยกุ่ม
เลขที่บัญชี 4023427015

๒) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ จำกัด
สาขาคอนสาร
ชื่อบัญชี วัดป่าห้วยกุ่ม
เลขที่บัญชี 812-2-817850

แล้วกรุณาจัดส่งใบโอนเงินพร้อมชื่อที่อยู่ของท่านมาที่โทรสารหมายเลข 044-339462 สำหรับท่านใดประสงค์ใบอนุโมทนากรุณาแจ้งให้ทราบด้วยเพื่อดำเนินการจัดส่งให้ภายหลัง

หรือบริจาคได้โดยตรงที่

หลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม

วัดป่าห้วยกุ่ม บ้านโพนงาม

ต.โพนงาม อ.เกษตรสมบูรณ์ จ.ชัยภูมิ

โทรศัพท์สอบถามเกี่ยวกับเดินทางเข้าพบหลวงพ่อสายทอง ได้ที่เบอร์..088-3135981 (พ่อสุข)

จึงกราบขออนุโมทนาบุญกับทุกๆท่านในครั้งนี้
ที่เห็นประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

หนังสือแนะนำที่สร้างสรรค์สู่ชน

เรื่องราวหลากหลายแง่มุมประสบการณ์แห่งจิตอัศจรรย์ที่ทรงคุณค่าแห่งการศึกษาและสะสม...ในเครือสำนักพิมพ์ ธัญญพัทธ์ ภายใต้ชื่อหนังสือ...อ่านก่อนตายก่อนจะเสียดายที่ไม่ได้อ่าน..ดังนี้

๑. อ่านก่อนตาย ก่อนจะเสียดายที่ไม่ได้อ่าน เล่ม ๑ เรื่องราวชีวประวัติของอุบาสิกาแม่จันทา ฤกษ์ยามและประสบการณ์ทางจิตธรรมพเนจรของหลวงปู่จันทา ฤกษ์ยามและธรรมโอวาทพระป่า..ฯลฯ

๒. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๒ ฉบับ สำหรับผู้สู้ชีวิตที่ไม่ยอมแพ้โชคชะตา เรื่องราวประสบการณ์การเมตตาจิตของแม่จันทา ฤกษ์ยามและหลวงปู่จันทา ถาวโรพร้อมชีวประวัติ ดร.ไมตรี บุญสูงและบทสนธนาธรรมระหว่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิตติ์กับหลวงพ่อพุธ ฐานิโย..และประมวลโอวาทของพระอริยะ..ฯลฯ

๓. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๓ ฉบับ ผู้มีหัวใจทะนง สู้กรรมด้วยพลังจิต เรื่องราวประสบการณ์ทางจิตของแม่จันทา ฤกษ์ยามและบทพระราชนิพนธ์แห่งพระสังฆราชพร้อมเรื่องหลักธรรมกฎแห่งกรรม...และเรื่องราวการสู้ชีวิตของทะนงโคตรชมพูที่แม้แต่นิยายก็ยังไม่เทียบเทียม...ฯลฯ

๔. อ่านก่อนตายฯ เล่ม๔ ฉบับ จิตอัจฉริยะสู่ความเป็น

พระอริยเจ้า เรื่องราวของพระผู้มีจิตตานุภาพอัศจรรย์ หลวงปู่ขาว พุทธรักขิโตและเรื่องราวของพระผู้ทรงอภิญญาแห่งลุ่มน้ำบึงโขงหลงพระอาจารย์บุญเดช ญาณเตโชผู้ผจญในดินแดนพญานาคแลเมืองลับแลด้วยกายเนื้อฯลฯ

๕. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๕ ฉบับเปิดบุญบารมี เปิดโลกแห่งความจริง เรื่องราวแห่งวิธีอธิษฐานเปิดบุญจากอดีตชาติสู่การเผยกรรมของอาจารย์ทิพากร รินไธสงค์..และเรื่องราวของพระภิกษุชาวอังกฤษผู้ศึกษาปรัชญาตะวันตกสู่ปรัชญาตะวันออกนามท่านชยสาโรภิกษุ พร้อมคู่มือชีวิตมนุษย์ที่ควรเรียนรู้สู่การบำเพ็ญภาวนาทางหลักปฏิบัติ

๖. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๖ ฉบับ พระอรหันต์มีจริง

เรื่องราวแห่งวิถีชีวิตของผู้ทรงธรรม ผู้ดำรงธรรมแห่งจิตบริสุทธิ์ ที่ควรหาโอกาสนมัสการสักครั้งหนึ่งในชีวิตได้กราบสักการบูชาคุณธรรมท่าน ผู้ได้ชื่อว่าทรงธรรมจิตวิสุทธิ์

๗. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๗ ฉบับ หลวงปู่เทพโลกอุดรมีจริง

เรื่องราวแห่งสายสัมพันธ์ ประวัติความเป็นมาที่ชัดเจนของหลวงปู่เทพโลกอุดร จากประสบการณ์ของหลวงปู่ขาว สู่การแผ่พลังจิตเกิดญาณอัศจรรย์

๘. อ่านก่อนตายฯ เล่ม ๘ ฉบับ ตนบุญผู้ปรารถนาพุทธภูมิ เรื่องราวแห่งการกำเนิดของตนบุญผู้เคยเกิดเป็นพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ นามหลวงพ่อดำ อายุธัมโม พร้อมเรื่องราว ครูบาพรชัย ปิย

วัณโณ ผู้ดูแลรอยพระพุทธบาทสี่รอยเพื่อรอการตรัสรู้ของพระศรีอริยเมตไตรย และครูบาเจษฎา หน่อเจ้าแก้วฟ้า ผู้เกิดมาพร้อมลูกแก้วในสายรก

๙. **หนังสือ หลวงปู่เณรคำ เล่ม ๑** ผู้บำเพ็ญเพียรนับตั้งแต่จำความได้ สู่การออกบวชนับตั้งแต่วัยเยาว์ ผจญดินแดน บังบดลับแลเยือนสวรรค์อันน่าตื่นเต้น ภพภูมิเทวดามากมายมากราบนมัสการ สู่เหตุที่มาแห่งการก่อสร้างองค์พระแก้วมรกตจำลองที่ใหญ่ที่สุดในโลก

๑๐. **หนังสือ ชาติสุดท้าย ตามรอยธรรมชาติสุดท้าย หลวงปู่เณรคำ เล่ม ๒** ประสบการณ์ธุดงค์ผจญชีวิต พร้อมหลักธรรม นำปฏิบัติเพื่อชีวิตมีสุข

๑๑. **หนังสือ อ่านก่อนตายฯ ๑๐ ฉบับ หนี้ศักดิ์สิทธิ์ ชีวิตติดกรรม** เรื่องราวแห่งหลักธรรมกฎแห่งกรรมที่ผู้ทรงญาณทิพย์ และเรื่องราวแห่งการบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อความหลุดพ้นของหลวงพ่อสายทอง เตชะธัมโม

๑๒. **อ่านก่อนตายฯ ฉบับพิเศษ ของดีมีแล้วรวย..** เรื่องราวสุดยอดธาตุกายสิทธิ์แห่งแผ่นดินพลอยพญานาคและเรื่องราวของพระอริยสงฆ์ที่ได้รับธาตุกายสิทธิ์และประสบการณ์เยือนสัมผัสกับพญานาคผู้พิทักษ์ศาสนา

๑๓. **หนังสือ ย้อนรอยกรรมตำนานพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗**

หนังสือเกี่ยวกับเรื่องราวแห่งจิตของพระอาจารย์โต ฐิตวิริโย แห่งวัดพระบาทปางแฟน อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ผู้เกิดมาพร้อมกับฝนตกแผ่นดินไหว พร้อมสายรกพันรูปกาย ผู้ได้สัมผัสการออกวิเวกกับพระอาจารย์ผู้ลึกลับ สู่การวิเวกทั่วดินแดนไทยและต่างประเทศ และการได้สัมผัสกับดวงพระวิญญาณพระนางสิขรณ์มหาเทวีและการล่วงรู้อดีตชาติที่ยิ่งใหญ่นาม พระเจ้าชัยวรมัน เรื่องราวในอดีตที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้มาก่อน

๑๔. หนังสือเครื่องรางสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากธรรมชาติ บูชาแล้วรวย สุดยอดเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์จากธรรมชาติ ที่ควรแสวงหาเพื่อเสริมบารมี พร้อมเรื่องราวหลวงพ่อจอย อนาลโย, หลวงพ่อเจริญ ฐานยุตโต, หลวงพ่อดำ อายธัมโม สุดยอดผู้ทรงเวทวิทยาคมแห่งแผ่นดิน

๑๕. หนังสือ อ่านกรรม เปิดทางบุญ แก้กรรม ทำให้รวย เรื่องราวแห่งพระคาถาศักดิ์สิทธิ์จากแดนทิพย์ พร้อมเรื่องราวเมตตาบารมีแห่งการสงเคราะห์มวลชนให้ประสบสุขด้วยเมตตาบารมีหลวงพ่อดำ อายธัมโม

๑๖. หนังสือ อริโศก เปิดบัญชีสวรรค์ อ่านกรรม เรื่องราวของเด็กหนุ่มจากผู้ที่ไม่สนใจในพระศาสนา สู่การสวดมนต์คาถาและเกิดญาณทิพย์ด้วยบทสวดมนต์ สู่การสงเคราะห์มวลชนด้วยพลังธรรมจากศิวมินทร์ ห้วยกำปัง

๑๗. หนังสือ คมในฝัก เล่ม ๑ และ ๒ เรื่องราวของทายาทธรรมหลวงปู่คำพันธ์ โฆสปัญโญ นามว่า พระครูสุริยันต์ โฆสปัญโญ ผู้มีบารมีพลิกชะตาหนุนดวง จากร้ายให้กลายเป็นดี

๑๘. หนังสือ เณรคำ เทวดาเดินดิน ผู้มาจากตำนาน เล่ม ๑ และ ๒ เรื่องราวของ หลวงปู่เณรคำ ปัญญาพโล ผู้ที่ในอดีตเคยเกิดเป็นเณรคำ ที่เคยสอนวิชาให้แก่หลวงปู่คำคะนิง จุลมณี หลวงปู่พรหมมา เขมจาโร

๑๙. หนังสือ พลังจิตสื่อกรรม เล่ม ๑ และ ๒ เรื่องราวแห่งทายาทธรรมหลวงปู่เหรียญ วรลาโภ นามพระอาจารย์สมบัติ จิตตปัญโญ ผู้มีวาสนาบารมีสื่อวิญญาณกรรมเพื่อความสุข

๒๐. หนังสือ เรื่องอะไร(กู) จะป่วยให้โง่ เรื่องราวการพิสูจน์หลักธรรมเกี่ยวกับการรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่หลวงปู่โง่น โสรโย สามารถพิสูจน์ได้ด้วยหลักการวิทยาศาสตร์ จึงเป็นที่เชื่อได้ว่าพระพุทธเจ้าเป็นโลกวิทูร ผู้ยิ่งยงของโลก

๒๑. หนังสือ ผู้ทรงวิชาศักดิ์สิทธิ์ และหนังสือคนได้อ่านตายไม่เสียดาย พลังวิชา พลิกดวง หนุนชะตา เรื่องราวของหลวงพ่อบุญอุ้ม อาภัสสโรทายาททางสมาธิผู้รับวิชามนต์พระคาถายันต์...จาก...หลวงปู่คำพันธ์ โฆสปัญโญ, หลวงปู่จง วัดหน้าต่างนอก, หลวงปู่เอี่ยม วัดสะพานสูง, หลวงปู่บุญ วัดกลางบางแก้ว, หลวงปู่ศุข วัดปากคลอง

มะขามเฒ่า, หลวงเดิมวัดหนองโพ หลวงพ่อเงิน วัดบางคลาน, หลวงพ่ออี๋ วัดสัตหีบ, หลวงปู่มหาเหรียญ ปภากโร

๒๒. หนังสือ พญานาคกับพระอริยสงฆ์ไทยเล่ม ๑ และ ๒ และ ๓ เรื่องราวการผจญภัยของพระอริยสงฆ์ตั้งแต่สมัยพุทธกาล จวบจนถึงกาลปัจจุบัน ที่มีเนื้อหามากที่สุด

๒๓. หนังสือ พระอรหันต์มีจริง ๒ เรื่องราวชีวประวัติที่น่าบูชาคุณธรรมของพระอริยสงฆ์ไทยที่ยังดำรงธาตุขันธ์เพื่อผยุงศาสนา

๒๔. หนังสือนักบุญศักดิ์สิทธิ์ เรื่องราวของครูบาอริยชาติ อริยจิตโต นักบุญผู้ทรงบารมีที่เป็นที่ยอมรับของครูบาอาจารย์ยิ่งนัก

๒๕. หนังสือ ปาฏิหาริย์อัศจรรย์ปรากฏการณ์หนึ่งเดียวในโลก เรื่องราวของพระธาตุเสด็จท่ามกลางสายตามหาชนในยุคกึ่งกลางพระศาสนาที่สำคัญ

๒๖. หนังสือ เทพเจ้าแห่งลุ่มแม่น้ำโขง เรื่องราวแห่งผู้เป็นอมตะของหลวงปู่คำพันธ์ โฆสปัญโญ

๒๗. หนังสือย้อนรอยกรรมตำนานพระสุพรรณกัลยา เรื่องราวทรงคุณค่าที่ปวงชนชาวสยามควรได้มีโอกาสรับรู้ยิ่งในพระเกียรติคุณของพระนางสุพรรณกัลยา

๒๘. หนังสือ อมตะพระอรหันต์แห่งยุค นามหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เรื่องราวทรงคุณค่าที่โลกไม่อาจลืมผู้เป็นต้นแบบตำนานพระกรรมฐานแห่งยุคกึ่งกลางพระพุทธศาสนา

๒๙.หนังสือ คนเปิดบุญเห็นกรรม เรื่องราวแห่งวิธีอธิษฐานเปิดบุญจากอดีตชาติสู่การเผยกรรมของอาจารย์ทิพากร รินไธสงค์ ที่ปัจจุบันมีผู้เข้าร่วมพิธีกรรมนี้มากที่สุดในประเทศไทย

หนังสือดีที่คุณไม่ควรพลาด สั่งซื้อ(จอง)
ที่ร้านซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์ ทุกสาขา...

ทุกเล่มสามารถสั่งซื้อสั่งจองได้ที่เบอร์ **0-2739-8388**......หรือสั่งจองได้ที่ร้านหนังสือชั้นนำทั่วประเทศหรือสั่งซื้อโดยตรงที่ร้านหนังสือซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์(โลตัส) ทุกสาขา...

.....สั่งจองกับพนักงานขายหน้าร้าน.....

สั่งวันนี้ที่ร้านซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์(ในโลตัส) ทุกสาขา พรุ่งนี้ได้รับสินค้า....

ขอบพระคุณในการอุปถัมภ์จากใจผู้เขียน

น้อมกราบขอบพระคุณของคุณผู้อ่านทุกๆ ท่านที่มีส่วนในการอุปการะช่วยสนับสนุนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือ ต่างๆที่ได้จัดทำขึ้นตลอดจนชีวประวัติของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ผู้ทรงธรรม พระกรรมฐาน ที่ปรากฏเกิดขึ้น ขอน้อมกราบขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งหาที่สุดมิได้ ที่เมตตาอุปถัมภ์เพื่อการจะยืนหยัดสู้ต่อไป แห่งแนวทางการเผยแพร่เกียรติ ประวัติ พระอริยสงฆ์ไทย สู่พุทธศาสนิกชน ทั่วประเทศ ตามสติ กำลัง ปัญญา อันมีน้อยนิด ที่มุ่งสร้างสรรค์สู่สาธารณชนตามจิตอธิษฐาน และในการจัดพิมพ์เล่มนี้ จำเป็นต้องอาศัยทุนทรัพย์ในการจัดพิมพ์เป็นจำนวนมากนับล้านบาท

จึงต้องกราบขอความอนุเคราะห์จากทุกๆ ท่านและขอกราบขอบพระคุณยิ่งที่ได้ร่วมบริจาค ในการจัดพิมพ์ บูชาหนังสือเล่มนี้ดังวัตถุประสงค์

๑. เพื่อเผยแพร่ เกียรติคุณแห่งธรรมปฏิบัติ ของพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ผู้ทรงภูมิจิต ภูมิธรรม เผยแพร่สู่สาธารณชน ที่มิได้เจาะจง เพศ วัย คุณวุฒิ ใดๆ ในสังคม

๒. เพื่อการเผยแพร่เกียรติประวัติเรื่องราวธาตุกายทิพย์ที่มีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา

๓. เพื่อแจกจ่ายเป็นธรรมทาน สู่ วัดต่างๆ สู่สังคม สู่ห้องสมุดตามสถานที่ต่างๆ

๔. เพื่อแจกจ่าย เป็นธรรมทาน ตามงานพิธีวันสำคัญในกิจกรรมของวัดต่างๆ ที่ขอรับไปแจกทานต่อไป

๕. เพื่อนำปัจจัยไปใช้ในกิจบูรณปฏิสังขรณ์ศาสนวัตถุ ก่อสร้างถาวรวัตถุที่จำเป็นของวัดต่างๆ ที่เห็นสมควรพิจารณาถึงประโยชน์ใช้สอย

๖. เพื่อจัดตั้งกองทุนจัดพิมพ์หนังสือธรรมะเกียรติประวัติของพระอริยสงฆ์อริยบุคคลเผยแพร่ ต่อไป

๗. เพื่อสบทบทุนในการก่อสร้าง สำนักปฏิบัติธรรมและภาพบูชา ครูบาอาจารย์

๘. ปัจจัยจากการร่วมบูชา หนังสือเล่มนี้ ส่วนหนึ่งจะสะสมสำหรับการจัดซื้อ วัตถุสิ่งของ อาทิ เสื้อยืด, อาหาร, รูปภาพ, กระเป๋า เครื่องไทยทาน ปัจจัยถวายพระสงฆ์ – สามเณรในงานพิธีกรรมต่างๆ ในทางพระพุทธศาสนา

จึงน้อมกราบเรียนสู่ญาติมิตร รับทราบในวัตถุประสงค์ด้วยความเคารพนับถือในจิตใจที่ดีงามของทุกๆ ท่านที่ร่วมจัดพิมพ์หนังสือที่เป็นความเมตตา กรุณาจากพ่อ แม่ครูบาอาจารย์ ที่ท่านได้อนุญาตให้นำถึงประสบการณ์ต่างๆ อันจะบังเกิดเพื่อประโยชน์แห่งมหาชนนำเสนอสู่สาธารณชนเพื่อการเรียนรู้และเข้าใจเรื่องจิตพลังอัจฉริยะในด้านเพื่อการยังประโยชน์กุศลสู่สาธารณชน ให้แพร่หลายสืบไป

ส่วนเติมเต็มสร้างกำลังให้ชีวิตแก่ผู้คนที่ลืมไม่ได้ คือทุกกำลังใจที่มอบให้

ขอบคุณทุกๆ ท่าน ที่เป็นกำลังแรงใจที่ช่วยอุปถัมภ์หนังสือทุกๆ เล่มในเครือ เพื่อกำลังสืบต่อลมหายใจในการทำงานเพื่อพุทธศาสนา สังคมสืบไป

จึงขอขอบคุณทุกๆ ท่านไว้ ณ โอกาสนี้ กราบลงแทบตักทุกท่านด้วยจิตคารวะบูชา

ภันธกานต์ กิ้มทอง (โจ)

ดังนั้นจึงขอกราบเรียนสู่ญาติธรรมรับทราบถึงวัตถุประสงค์ข้างต้น และเพื่อเป็นการตอบแทนในบุญกุศลของทุกๆ ท่าน

*******สำหรับญาติมิตร สนใจเป็นเจ้าภาพร่วมจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ เพื่อแจกจ่ายเป็นธรรมทาน สามารถบริจาคผ่าน**

บัญชี ธนาคาร ไทยพาณิชย์ จำกัด

ชื่อบัญชี เผยแพร่ประวัติพระอริยะ สาขา ชัยภูมิ

เลขที่บัญชี 600-215-7338

แล้วกรุณาแฟ็กใบโอนเงินพร้อมชื่อที่อยู่ของท่านให้ชัดเจนมาที่เบอร์ 044-339462 เพื่อจัดส่งของอภินันทนาการถึงท่านที่มีเมตตาบริจาคเพื่อแจกจ่ายเป็นธรรมทานสู่สาธารณชุมชน/วัด/โรงเรียน/เรือนจำต่างๆ หรือธนาณัติ **สั่งจ่าย ปณ.แก้งสนามนาง ๓๐๔๔๐** เพื่อร่วมจัดพิมพ์หนังสือมาที่

นายภันธกานต์ กิ้มทอง

เลขที่ ๓๘/๙ ร้านแก่งขามรวมภัณฑ์

อ.แก้งสนามนาง จ.นครราชสีมา ๓๐๔๔๐

โทร.081-8284789

จึงขออนุโมทนากับบุญกุศลทุกท่านในครั้งนี้

นายภันธกานต์ กิ้มทอง (โจ)

ประธานกองทุนเผยแผ่เกียรติประวัติพระอริยะ

ขอน้อมกราบขอบพระคุณ
ลงแทบตักทุกๆ ท่าน
ที่มีส่วนร่วมสนับสนุนในการ
ร่วมเผยแผ่ธรรมชีวิต หลักธรรม เพื่อ
ความรู้เข้าใจแห่งวิถีชีวิต
ก้าวสู่ความสุข กายกับจิต
ชีวิตคืออมตะ

ภันธกานต์ กิ้มทอง(โจ)

บันทึกหน้าสุดท้ายบทความ

....

....

....

....

....

....

....

....

....

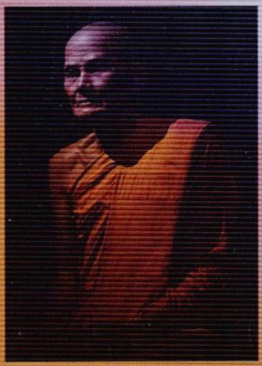
....

....

....

ขอขอบคุณ ผู้สนับสนุนการจัดพิมพ์
โดย..ไข่มุก สปา

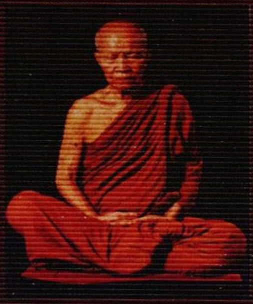

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

"เพชรน้ำหนึ่ง"

ศิษย์กรรมฐานรุ่นสุดท้ายของหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปัณโณ กล่าวถึง
หลวงปู่ศรี มหาวีโร ให้ทราบ

"ท่านอาจารย์ศรี มีลูกศิษย์ ลูกหามาก ท่านนับว่า
เป็นผู้มีบุญวาสนากว้างขวางองค์หนึ่งที่หาได้ยาก
ธรรมชาติแห่งบุญญาธิสมภารของท่าน ผู้สร้างบุญบารมีขึ้นเต็มหัวใจ
เต็มนิสัยวาสนาไป สถานที่ใดก็มีคนเคารพนับถือ
จากนั้นก็มี เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม กราบไหว้
บูชาเป็นขวัญตา ขวัญใจไปได้ทุกแห่งหน เพราะอำนาจแห่ง
เมตตาธรรมที่ท่านปฏิบัติมา บรรจุอยู่ในหัวใจเต็มไปหมด"

หมวดปรัชญา/ศาสนา
ISBN 978-616-7204-40-6
9786167204406
ราคา 199 บาท

พระผู้มากด้วยบุญบารมี

รวบรวมเรียบเรียงโดย กันตกานต์ ทิ้มทอง (โจ)